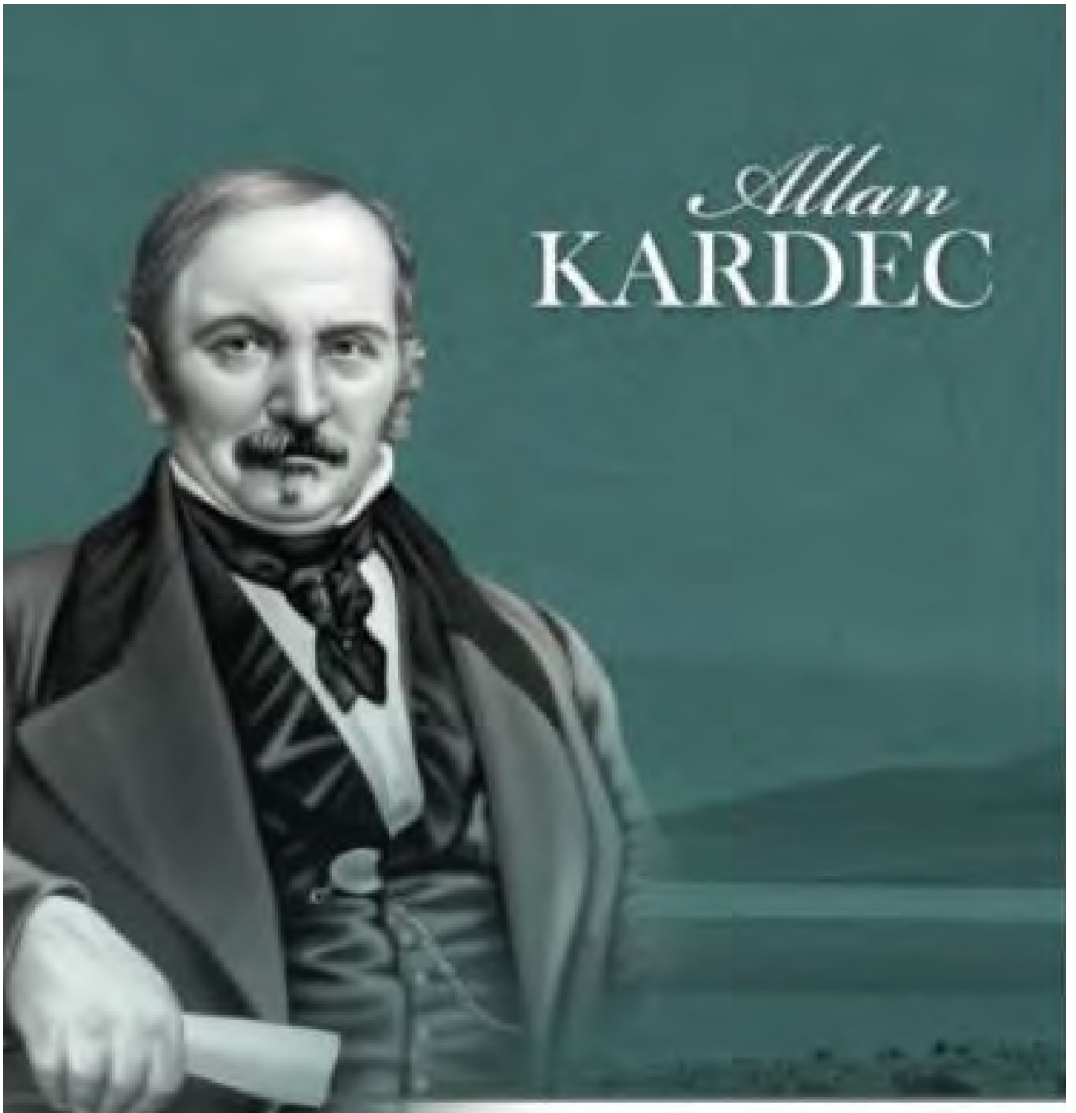

THE GOSPEL
ACCORDING TO SPIRITISM

– Second Edition –

İNCİL

SPİRİTİZME GÖRE

İNCİL

SPİRİTİZME GÖRE

İLE

MESİH'İN AHLAKİ MAKSİMLERİNİN
SPİRİTİZMLE UYUMLU OLARAK
AÇIKLANMASI

HAYATIN FARKLI KOŞULLARINA
UYGULANMASI

İLE

ALLAN KARDEÇ

bütün insanlık devirlerinde akılla
yüz yüze gelebilen
imandır .

ULUSLARARASI SPİRİTİST KONSEYİ

ISBN 978-85-98161-70-9

BN

Orijinal Fransızca:

L'EVANGILE SELON LE SPIRITISME

(Paris, 1864)

DARREL W. K İMBLE ve I LY REİS TARAFINDAN çevrildi

1. Baskı 2008 - INTERNATIONAL SPIRITIST COUNCIL, Brasilia, (BR) tarafından yayınlanmıştır - 1. baskı 200

002-O; 12/2008

KAPAK tasarımı: LUCİANO C ARNEİRO H OLANDA

Düzen: C LAUDİO C ARVALHO

Telif hakkı 2008

ULUSLARARASI SPİRİTİST KONSEYİ

Av. L-2 Norte - Q. 603 - Conjunto F (SGAN)

70830-030 - Brasilia (DF) - Brezilya

Bu eserin tüm çoğaltma, kopyalama, kamuya iletme ve ekonomik kullanım hakları yalnızca Uluslararası Spiritist Konseyi'ne (ISC) aittir. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibi ve bu kitabın yayıncısının önceden ve açık izni olmadan, bu tür telif haklarını yöneten 9.610/98 sayılı yasanın hükümlerine göre, elektronik, mekanik, fotokopi, mikrofilm, internet kullanımı, CD-ROM, DVD, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

CIP-BRASIL. KATALOGAQAO-NA-FONTE

SINDICATO NACIONAL DOS EDİTÖRLERİ DE LIVROS, RJ.

K27g

Kardec, Allan, 1804-1869

Spiritizme Göre İncil: Mesih'in ahlaki ilkelerinin Spiritizme uygun olarak açıklanması ve bunların hayatın farklı koşullarına uygulanması / Allan Kardec tarafından; [Darrel W. Kimble ve Ily Reis tarafından çevrilmiştir]. - Brasilia, DF (Brezilya): Uluslararası Spiritist Konseyi, 2008 568s. : 21cm

Çeviren: L'Evangile selon le Spiritisme

ISBN 978-85-98161-70-9

1. Jesus Cristo - Espirileri Yorumluyor. 2. Espritizm.

I. Conselho Espirita Internacional. I. Titulo.

08-5338. CDD 133.9

İçerik&'

Önsöz 13

Giriş 15

I - Bu çalışmanın amacı. - II - Spiritist Doktrinin otoritesi. - Ruhların öğretilerinin evrensel testi. - III - Tarihsel gerçekler. - IV - Sokrates ve Platon: Hıristiyan düşüncesinin ve Spiritizmin öncüleri.

BÖLÜM I - BEN KANUN'U YOK ETMEK İÇİN GELMEDİM ..
51 Üç vahiy: Musa; Mesih; Spiritizm: 1-7.

- Bilim ve dinin ittifakı: 8. - *Ruhların Öğretileri :* Yeni dönem: 11 Eylül.

BÖLÜM II - BENİM KRALLIĞIM BU DÜNYADAN DEĞİLDİR.
65 Gelecek yaşam: 1-3. - İsa'nın krallığı: 4. - Bakış açısı: 5-7. - *Ruhların Öğretileri* : Dünyevi bir krallık: 8.

BÖLÜM III - BENİM EVİMDE ÇOK SAYIDA EV VAR

BABA EVİ 75

Ruhun sapık haldeki çeşitli halleri:

1 ve 2. - Yaşanılan dünyaların farklı kategorileri: 3-5. - Dünyanın kaderi. - Dünyadaki sefaletin nedeni: 6 ve 7. *Ruhların Öğretileri* : Çok gelişmiş ve az gelişmiş dünyalar: 8-12. **-** Deneme ve kefaret dünyaları: 13-15. - Yenileyici dünyalar: 16-18. - Dünyaların ilerlemesi: 19.

BÖLÜM IV - KİMSE TEKRAR DOĞMADIKÇA TANRI'NIN KRALLIĞINI GÖREMEZ 91

Diriliş ve reenkarnasyon: 1-17. - Reenkarnasyonla güçlenen ancak tek bir varoluşla kopan aile bağları: 18-23. - *Ruhların Öğretileri :* Enkarnasyonun sınırları: 24. - Enkarnasyona duyulan ihtiyaç: 25 ve 26.

BÖLÜM V - MUTLULAR EZİLENLERDİR 109

Sıkıntıların adaleti: 1-3. - Sıkıntıların şimdiki sebepleri: 4 ve 5. - Sıkıntıların önceki sebepleri: 6-10. - Geçmişin unutulması: 11. - Teslim olma sebepleri: 12 ve 13. - İntihar ve delilik: 14-17. - *Ruhların öğretileri :* İyi ya da kötü acı çekmek: 18. - Kötülük ve çaresi: 19. - Mutluluk bu dünyadan değildir: 20. - Sevdiklerini kaybetmek. Zamansız ölümler: 21. - İyi bir adam olsaydı, ölmüş olurdu: 22. - Gönüllü acı: 23. - Gerçek talihsizlik: 24. - Hüzün: 25. - Gönüllü denemeler. Gerçek çul: 26. - Komşumuzun denemelerine son vermeli miyiz? 27. - Şifa ümidi olmayan, acı çeken bir hastanın ömrünü kısaltmak caiz midir?: 28. - Kendi canını feda etmek: 29 ve 30. - Kendi acısını başkaları için kârlı hale getirmek: 31.

BÖLÜM VI - TESELLİ EDEN MESİH 149

Kolay boyunduruk: 1 ve 2. - Vaat edilen Tesellici: 3 ve 4. - *Ruhların Öğretileri* : Hakikat Ruhu'nun gelişi: 5-8.

BÖLÜM VII - RUHSAL OLARAK FAKİR OLANLAR MUTLUDUR 157

'Ruhsal olarak fakir' denildiğinde ne anlaşılmalıdır:

1 ve 2. - Kendini yücelten alçaltılacaktır:

3-6. - Bilgili ve bilge kişilerden gizlenen sırlar: 7-10. - *Ruhların Öğretileri :* Gurur ve alçakgönüllülük: 11 ve 12. - Akıllı kişinin yeryüzündeki görevi: 13.

BÖLÜM VIII - KALPLERİ TEMİZ OLANLAR MUTLUDUR... 175

Çocuklar bana gelsin: 1-4. - Düşüncede günah işlemek. Zina: 5-7. - Gerçek saflık. Kirli eller: 8-10. - Skandallar. Eliniz bir skandala sebep oluyorsa, kesin: 11-17. - *Ruhların Öğretileri :* Çocuklar bana gelsin: 18 ve 19. - Gözleri kapalı olanlar kutsanmıştır: 20 ve 21.

BÖLÜM IX - MUTLULAR YUMUŞAK HALKLARDIR VE

BARIŞ SEVGİLİ 193

Hakaret ve şiddet: 1-5. - *Ruhların Öğretileri :* Şefkat ve yumuşaklık: 6. - Sabır: 7. - İtaat ve teslimiyet: 8. - Öfke: 9 ve 10.

BÖLÜM X - MUTLULAR MERHAMETLİLERDİR 203

Affet ki Allah da seni affetsin: 1-4. - Düşmanlarınla

barışmak: 5 ve 6. - Allah'ı en çok hoşnut eden kurban: 7 ve 8. - Gözündeki çöp ve merteği çıkarmak: 9 ve 10. - Başkasını yargılama ki, sen de yargılanmayasın. Günahsız olan ilk taşı atsın: 11-13.

- *Ruhların Öğretileri :* Günahların bağışlanması: 14 ve 15. - Hoşgörü: 16-18. - Başkalarını kınamak; başkalarının kusurlarını fark etmek; başkalarının kötülüklerini ifşa etmek caiz midir?: 19-21.

BÖLÜM XI - KOMŞUNU KENDİN GİBİ SEVMEK .. 221

En büyük emir: 1-4. - Sezar'ın hakkını Sezar'a verin: 5-7.- *Ruhların Öğretileri :*

Sevgi yasası: 8-10. - Bencillik: 11 ve 12. - İnanç ve yardımseverlik: 13. - Suçlulara karşı yardımseverlik: 14. - Bir suçlu için kendi hayatını riske atmalı mıyız?: 15.

BÖLÜM XII - DÜŞMANLARINI SEV 239

Kötülüğe karşı iyilik yap: 1-4. - Bedensiz düşmanlar: 5 ve 6. - Birisi sağ yanağınıza vurursa, ona diğerini de çevirin: 7 ve 8. - *Ruhların Öğretileri :* İntikam: 9. - Nefret: 10. - Düello: 11-16.

BÖLÜM XIII - SOL ELİNİZİN BİLDİRDİĞİNİ BİLMEYİN

SAĞ ELİNİZ NE YAPIYOR 259

Gösterişsiz iyilik yapın: 1-3. - Gizli belalar: 4.- Dul parası: 5 ve 6. - Fakirleri ve topalları çağırın. Karşılık

beklemeden verin: 7 ve 8.- Ruhların Öğretileri: Maddi sadaka ve manevi sadaka: 9 ve 10.- İyilikseverlik: 11-16. - Şefkat: 17. - Yetimler: 18. - Nankörlükle karşılık verilen iyilik; 19. - Sadece başkalarına yapılan iyilik: 20.

BÖLÜM XIV - BABANIZA VE

ANNE 289

Evlat bağlılığı: 1-4. - Annem kimdir ve kardeşlerim kimlerdir?: 5-7. - Bedensel akrabalık ve ruhsal akrabalık: 8. - *Ruhların Öğretileri :* Çocukların nankörlüğü ve aile bağları: 9.

BÖLÜM XV - SADAKAT OLMADAN HİÇBİR ŞEY YOKTUR

KURTULUŞ 305

Kurtulmak için gerekenler. İyi Samiriyeli benzetmesi: 1-3. - En büyük emir: 4 ve 5. - Pavlus'a göre sevgiye duyulan ihtiyaç: 6 ve 7. - Kilise olmadan kurtuluş yoktur.

Gerçek olmadan kurtuluş yoktur: 8 ve 9. - *Ruhların Öğretileri :* Sevgi olmadan kurtuluş yoktur: 10.

BÖLÜM XVI - HEM TANRI'YA HEM DE İNSANLARA HİZMET EDEMEZSİNİZ

MAMMON 317

Zenginlerin Kurtuluşu: 1 ve 2. - Kendinizi açgözlülüğe karşı koruyun: 3. - İsa, Zekeriya'nın evinde: 4.

- Kötü zengin adamın benzetmesi: 5. - Yeteneklerin benzetmesi: 6. - Zenginliğin ilahi yararı.

Zenginlik ve yoksulluğun sınavları: 7. - Zenginliklerin eşitsizliği: 8. Ruhların Öğretileri: Gerçek sahiplik: 9 ve 10. - Zenginliklerin kullanımı: 11-13. - Dünyevi mülklerden kopuş: 14.- Zenginliğin aktarımı: 15.

BÖLÜM XVII - MÜKEMMEL OLUN 343

Mükemmelliğin özellikleri: 1 ve 2. - Ahlaki kişiler: 3. - İyi ruhçular: 4. - Ekici benzetmesi: 5 ve 6. - *Ruhların öğretileri :* Görev: 7.

- Erdem: 8. - Üstler ve astlar: 9. - Dünyadaki birey: 10. - Bedene ve ruha özen: 11.

BÖLÜM XVIII - ÇOK KİŞİ ÇAĞRILIR AMA AZ KİŞİ ÇAĞRILIR

SEÇİLMİŞ 363

Düğün ziyafeti benzetmesi: 1 ve 2. - Dar kapı: 3-5. - “Rabbim! Rabbim!” diyenlerin hepsi göklerin krallığına girmeyecek: 6-9. - Çok şey almış olandan çok şey istenecek: 10-12. - *Ruhların Öğretileri :* Zaten almış olana daha fazlası verilecek: 13-15. - Hıristiyanlar yaptıklarıyla tanınacaklar: 16.

BÖLÜM XIX - İNANÇ DAĞLARI YERİNDEN KALDIRIR . 379

İmanın gücü: 1-5. - Dini inanç. Sarsılmaz imanın durumu: 6 ve 7. - Solmuş incir ağacı benzetmesi: 8-10. - *Ruhların*

Öğretileri : İman: Ümit ve sevginin annesi: 11. - İlahi inanç ve insani inanç: 12.

BÖLÜM XX - SON SAATİN İŞÇİLERİ 391

Ruhların Öğretileri : Sonuncular ilk olacak: 1-3. - Spiritistlerin misyonu: 4. - Rabbin işçileri: 5.

BÖLÜM XXI - YANLIŞ MESİHLER OLACAK VE

YALANCI PEYGAMBERLER 401

Ağaç meyvesinden tanınır: 1-3. - Peygamberlerin misyonu: 4. - Sahte peygamberlerin gerçekleştirdiği harikalar: 5. - Tüm ruhlara inanmayın: 6 ve 7. - *Ruhların öğretileri* : Sahte peygamberler: 8. - Gerçek peygamberin özellikleri: 9. - Ruh dünyasındaki sahte peygamberler: 10. - Yeremya ve sahte peygamberler: 11.

BÖLÜM XXII - ALLAH'IN VERDİĞİNİ AYIRMAYIN

KATILDI 419

Evliliğin bozulmazlığı: 1-4. - Boşanma: 5.

BÖLÜM XXIII - TUHAF AHLAK 425

Babasını ve anasını nefret etmeyen: 1-3. - Babasını, anasını ve çocuklarını terk eden: 4-6. - Ölülerini gömme işini ölülere bırakan: 7 ve 8. - Ben barış getirmeye değil, ayrılık getirmeye geldim: 9-18.

BÖLÜM XXIV - LAMBANI LAMBA ALTINA SAKLAMAYIN

KUPA 439

Bir ölçek altındaki lamba. İsa neden benzetmelerle konuşuyor: 1-7. - Milletlere gitmeyin: 8-10. -

Sağlıklı olanın doktora ihtiyacı yoktur: 11 ve 12. - İmanın cesareti: 13-16. - Haçını taşı. Canını kurtarmak isteyen onu kaybedecektir: 17-19.

BÖLÜM XXV - ARA VE BULACAKSIN 451

Kendine yardım et, cennet de sana yardım edecektir: 1-5. - Gökyüzündeki kuşları izle: 6-8. - Altın sahibi olmak için kendini yıpratma: 9-11.

BÖLÜM XXVI - ELİNİZDEKİLERİ ÖZGÜRCE VERİN

ÜCRETSİZ ALINDI 461

Şifa armağanı: 1 ve 2. - Ücretli dualar: 3 ve 4. - Tapınaktan kovulan tüccarlar: 5 ve 6. - Ücretsiz medyumluk: 7-10.

BÖLÜM XXVII - İSTEYİN VE ALACAKSINIZ 469

Duanın özellikleri: 1-4. - Duanın etkinliği: 5-8. - Duanın eylemi. Düşüncenin iletimi: 9-15. - Anlaşılabilir dualar: 16 ve 17. - Ölüler ve acı çeken ruhlar için dualar: 18-21. - *Ruhların Öğretileri :* Nasıl dua edilir: 22. - Duanın sevinci: 23.

BÖLÜM XXVIII - SPİRİTİSTLERİN BİR KOLEKSİYONU

DUALAR 489

Önsöz: 1.

I - GENEL DUALAR

Rabbin Duası: 2 ve 3. - Spiritist toplantıları: 4-7.

- Orta boylar için: 8-10.

II - KENDİNİZ İÇİN DUALAR

Koruyucu meleklere ve koruyucu ruhlara: 11-14. - Kötü ruhları uzak tutmak için: 15-17. - Bir hatanın düzeltilmesi için dua etmek için: 18 ve 19. - Bir günaha karşı koymak için güç istemek için: 20 ve 21. - Bir günaha karşı zafer için şükran: - Öğüt istemek için: 24 ve 25. - Hayatın sıkıntıları sırasında: 26 ve 27. Alınan bir iyiliğe şükran: 28 ve 29. Teslimiyet ve istifa eylemi: 30-33.

- Tehlike anında: 34 ve 35. - Tehlikeden kurtulmuş olmanın şükrünü ifade ederken: 36 ve 37. - Uyku anında: 38 ve 39. - Ölümün yaklaştığını hissettiğinde: 40 ve 41.

III - BAŞKALARI İÇİN DUALAR

Sıkıntıda olan biri için: 42 ve 43. - Başkasına yapılan iyilik için şükran: 44 ve 45.

- Düşmanlarımız ve bize kötülük isteyenler için: 46 ve

47. - Düşmanlarımıza bahşedilen bir iyilik için şükran: 48 ve 49. - Spiritizmin düşmanları için: 50-52. - Yeni doğmuş bir çocuk için dua: 53-56. - Ölmekte olan bir kişi için: 57 ve 58.

IV - ARTIK YOK OLANLAR İÇİN DUALAR

DÜNYADA

Yeni ölen biri için: 59-61. - Sevgi beslediğimiz kişiler için: 62-63. - Dua isteyen acı çeken ruhlar için: 64-66. - Ölmüş bir düşman için: 67-68. - Bir suçlu için: 69 ve 70.

- İntihar edenler için: 71 ve 72. - Tövbe edenler için: 73 ve 74. - Katılaşanlar için: 75 ve 76.

V - HASTALAR VE TAKINTILILAR İÇİN DUALAR

Hastalar için: 77-80. - Takıntılı olanlar için: 81-84.

Açıklayıcı Not..... 561

'pefiux'

Emirlerini aldıktan sonra yola çıkan muazzam bir ordu gibi, Rab'bin Ruhları - cennetin güçleridir - yeryüzünün tüm yüzüne yayılmışlardır. Düşen yıldızlar gibi, yolu aydınlatmak ve körlerin gözlerini açmak için gelmişlerdir.

Size doğrusunu söyleyeyim, karanlığı dağıtmak,

kibirlileri utandırmak ve doğruları yüceltmek için her şeyin gerçek anlamına göre yeniden kurulması gereken zaman geldi.

Cennetin büyük sesleri trompet gibi yankılanıyor ve melek koroları bir araya geldi. Erkekler ve kadınlar, sizi ilahi konsere davet ediyoruz; elleriniz liri alsın; sesleriniz bir olsun ve kutsal bir ilahi gibi evrenin bir ucundan diğerine genişlesin ve titreşsin.

Ey sevdiğimiz kardeşler, erkekler ve kadınlar, biz burada sizin yanınızdayız; birbirinizi sevin ve göklerdeki Babanızın isteğine itaat ederek yüreğinizin derinliklerinden, "Ya Rab! Ya Rab!" deyin. Ve göklerin krallığına gireceksiniz.

GERÇEK RUHU

Not:

Medyumlar aracılığıyla iletilen yukarıdaki talimat, hem Spiritizmin gerçek karakterini hem de bu çalışmanın amacını özetlemektedir; bu nedenle buraya önsöz olarak yerleştirilmiştir. - Yazar.

mrwdUaXww

I - BU ÇALIŞMANIN AMACI

İncillerde yer alan konu beş bölüme ayrılabilir: *Mesih'in hayatındaki sıradan olaylar, mucizeler, kehanetler, Kilise dogmalarını oluşturmaya yarayan sözler ve ahlaki öğretiler.* İlk dördü tartışma konusu olmasına rağmen, sonuncusu tartışılmaz kalmıştır. Bu ilahi kanunun önünde inançsızlık eğilir; tüm mezheplerin buluşabileceği zemindir; inançları ne olursa olsun herkesin sığınabileceği bayraktır, çünkü hiçbir zaman dini tartışmanın konusu olmamıştır, her zaman ve her yerde dogma meselelerinden kaynaklanmıştır; ayrıca, bu tür meseleler üzerinde tartışırken mezhepler ahlaki öğretilerde kendi kınamalarını bulurlardı, çünkü çoğu, benliğin reformunu gerektiren ahlaki olandan çok mistik yöne bağlıdır. Özellikle insanlık için, bu kanun özel ve kamusal yaşamın tüm koşullarını kapsayan bir davranış kuralı, en katı adalete dayanan tüm toplumsal ilişkiler için bir ilkedir. Bu, en sonunda ve her şeyden önce, gelecekteki mutluluğa giden yanılmaz yoldur, gelecekteki yaşamla ilgili perdenin kaldırılmış bir köşesidir. Bu

çabanın tek amacı budur.

Herkes İncil ahlakına hayranlık duyar; herkes onun yüceliğini ve gerekliliğini ilan eder, ancak çoğu bunu onun hakkında söylenenlere güvenerek veya atasözü haline gelmiş birkaç özdeyişten kaynaklanan inanca dayanarak yapar; ancak çok az kişi bunu derinlemesine bilir ve daha da azı onu anlar ve sonuçlarını nasıl çıkaracağını bilir. Birçok durumda bunun nedeni, çoğu kişi için oldukça anlaşılmaz olan İncil'i okumanın sunduğu zorlukta yatmaktadır. Dilin alegorik biçimi ve kasıtlı mistisizmi, çoğu kişinin vicdanını rahatlatmak ve bir görev duygusunu yerine getirmek için okuduğu bir şeye dönüştürür, tıpkı duaları anlamadan, yani verimsiz bir şekilde okumaları gibi. Her yere dağılmış, diğer anlatıların kalabalığıyla karışmış ahlaki ilkeler fark edilmez, böylece onları bir bütün olarak anlamak imkansız hale gelir veya onları ayrı bir okuma ve meditasyon nesnesi haline getirir.

İncil ahlakı üzerine incelemeler yazıldığı doğrudur, ancak modern edebi üsluba uyarlanma, ahlaki ilkeleri başlangıçtaki basitliklerinden mahrum bırakmıştır, bu da aynı zamanda onlara çekicilik ve otantiklik kazandırmaktadır. Aynı şey,

en basit atasözü ifadelerine indirgenmiş izole özdeyişler için de olmuştur; bunlar, bu durumda, verildikleri olayların ve koşulların eksikliği nedeniyle değerlerinin ve ilgilerinin bir kısmını kaybetmiş olan aforizmalardan başka bir şey değildir.

Bu tür bir tutarsızlığı önlemek için, mezhepsel ayrımlar dışında, başlı başına evrensel bir ahlaki kod oluşturabilecek pasajları bu çalışmada bir araya getirdik. İncil alıntılarında, düşüncenin gelişimi için yararlı olan her şeyi koruduk ve yalnızca eldeki konuyla alakasız konuları eledik. Dahası, Sacy'nin orijinal çevirisine ve ayetlere göre yaptığı bölümlere titizlikle saygı gösterdik. Ancak, bu tür bir konu için gerçek bir avantajı olmayacak olan imkansız bir kronolojik sıraya bağlı kalmak yerine, özdeyişler, mümkün olduğunca birbirlerinden takip edecek şekilde, doğalarına göre metodik olarak gruplandırıldı ve sınıflandırıldı. Bölüm ve ayet numaralarının belirtilmesi, uygun görüldüğünde ortak sınıflandırmaya atıfta bulunulmasına izin verir.

Bu, kendi başına yalnızca ikincil bir faydası olacak olan yalnızca maddi bir çaba olmayacaktı;

esas amaç, belirsiz pasajları açıklayarak ve bunların tüm sonuçlarını geliştirerek bunları yaşamın çeşitli durumlarına uygulamak amacıyla herkesin erişebileceği bir hale getirmekti. [1]Bize yardım eden iyi Ruhların yardımıyla yapmaya çalıştığımız şey budur.

İncil'in, İncil'in ve genel olarak kutsal yazarların birçok noktası anlaşılmazdır ve hatta birçoğu gerçek anlamlarını kavramak için bir anahtar eksikliğinden dolayı saçma görünür; bu anahtar tamamen Spiritizm'de bulunur - bunu ciddi bir şekilde inceleyenler buna ikna olmuşlardır ve daha sonra daha da fazla farkına varacaklardır. Spiritizm antik çağda ve insanlığın her döneminde her yerde bulunabilir; izleri yazılarda, inançlarda ve anıtlarda her yerde bulunabilir. Bu nedenle, eğer gelecek için yeni ufuklar açtıysa, geçmişin gizemlerine de aynı derecede canlı bir ışık tutmuştur.

Her bir emre ek olarak, Ruhlar tarafından farklı ülkelerde farklı mecralar aracılığıyla dikte edilenler arasından seçilmiş belirli öğretiler

---

1Diğer Kodifikasyon çalışmalarında olduğu gibi, burada da “Ruhlar” terimini büyük “R” ile kullandığımızda, metin, Spiritist Doktrini’ni ortaya çıkarmada görev alan yüksek düzeydeki ruhlar grubuna atıfta bulunmaktadır. - Tr.

ekledik. Bu öğretiler yalnızca bir kaynaktan kaynaklansaydı, kişisel veya çevresel bir etkiye maruz kalabilirlerdi, ancak kökenlerinin çeşitliliği, Ruhların öğretilerini her yere ilettiğini ve bu konuda hiç kimsenin ayrıcalıklı olmadığını kanıtlıyor.[2]

Bu eser herkesin kullanımına yöneliktir; herkes bu eserde davranışlarını Mesih'in ahlakına uydurmanın yollarını bulabilir. Dahası, Spiritistler bu eserde kendilerini özel olarak ilgilendiren uygulamalar bulacaklardır. İnsanlar ile görünmez dünya arasında kalıcı olarak kurulan iletişimler sayesinde, Ruhlar tarafından tüm uluslara öğretilen İncil yasası artık ölü bir harf olmayacak, çünkü tüm insanlar bunu anlayacak ve ruh rehberlerinin öğütleri aracılığıyla bunu uygulamaya koymaları için sürekli olarak teşvik edilecekler. Ruhların öğretileri, insanları aydınlatmak ve onları *İncil'i*

2Her konu başlığı için, alıntıladıklarımızın yanı sıra çok sayıda başka şehir ve Spiritist merkezden elde edilen daha fazla sayıda bildirim sunabilirdik; ancak, her şeyden önce, gereksiz tekrarların monotonluğundan kaçınmak ve seçimimizi, derinlikleri ve biçimleri nedeniyle özellikle bu kitabın çerçevesine girenlerle sınırlamak istedik; burada yer bulamayanları daha sonraki yayınlara sakladık.

Medyumlara gelince, onları isimlendirmekten kaçındık; çoğunlukla kendi istekleriyle tanınmadılar ve dolayısıyla istisna yapmak uygun olmazdı. Dahası, medyumların isimleri Ruhların çalışmalarına hiçbir değer katmazdı; bu sadece kibir tatmini olurdu ve bu da gerçekten otantik medyumlar için ilgi çekici değildir. Onlar, rollerinin tamamen pasif olması nedeniyle iletişimlerin değerinin kişisel değerlerini hiçbir şekilde artırmadığını ve sadece mekanik katılımlarını ödünç verdikleri bir entelektüel çaba için kendilerini övmenin çocukça olacağını anlarlar. - Yazar.

uygulamaya davet etmek için gelen gerçek anlamda *gökten gelen seslerdir .*

II - RUHÇU ÖĞRETİSİNİN YETKİSİ. RUHÇU ÖĞRETİLERİNİN EVRENSEL SINAVLARI

Spiritist Doktrin tamamen insani bir kavram olsaydı, onu tasarlayanın aydınlanmasının tek garantisi olurdu; şimdi, bu dünyada hiç kimse mutlak gerçeğe kendi başına sahip olma gibi yersiz bir iddiada bulunmazdı. Eğer onu vahyedilmiş Ruhlar sadece bir kişiye tezahür etmiş olsaydı, hiçbir şey onun kökenini garantilemezdi, çünkü öğretilerini aldığını söyleyen kişinin sözüne inanmak gerekirdi. Onun mükemmel samimiyetini kabul etmesi en fazla bir tanıdık çevresini ikna ederdi; takipçileri olabilir ama herkesi bir araya getirmeyi asla başaramazdı.

Tanrı, Yeni Vahiy'in insanlığa mümkün olan en hızlı ve en otantik yoldan ulaşmasını istedi; bu yüzden Tanrı, Ruhlara onu bir kutuptan diğerine götürme ve kimseye kendi sözlerini duyma ayrıcalığını vermeden her yerde kendilerini gösterme görevini verdi. Bir kişi aldatılabilir veya hatta kendini bile aldatabilir, ancak milyonlarca kişi aynı şeyi görüp duyduğunda bu

gerçekleşmeyecektir: bu her biri ve herkes için bir garantidir. Dahası, bir birey yok edilebilir, ancak kalabalıklar yok edilemez; kitaplar yakılabilir, ancak Ruhlar yok edilemez; bu nedenle, tüm kitaplar yakılsa bile, Doktrin'in kaynağı, yeryüzünden olmaması nedeniyle daha az tükenmez olmayacaktır; her yerde ortaya çıkmıştır ve bu nedenle herkes ondan pay alabilir. Bunu yaymak için bireylerin yokluğunda, herkese ulaşan ve kimsenin ulaşamadığı Ruhlar her zaman olacaktır.

Böylece, gerçekte, Ruhlar, her yerde uyandırdıkları sayısız medyumların yardımıyla yayılımı yapanlardır. Ne kadar ayrıcalıklı olursa olsun, tek bir tercüman olsaydı, Spiritizm neredeyse hiç bilinmezdi; böyle bir tercüman, hangi sosyal sınıfa ait olursa olsun, birçokları tarafından önyargı konusu olurdu; her millet onu kabul etmezdi, oysa her yerde tüm insanlara, tüm mezheplere ve tüm partilere iletişim kuran Ruhlar herkes tarafından kabul edilmiştir. Spiritizmin milliyeti yoktur; tüm belirli inançların dışında yer alır ve toplumun hiçbir sınıfı tarafından dayatılmamıştır, çünkü herhangi bir kişi mezardan öte akrabalarından ve arkadaşlarından talimat

alabilir. Tüm insanlığı kardeşliğe çağırabilmesi için böyle olması gerekiyordu; eğer tarafsız bir zemine yerleşmeseydi, onları yatıştırmak yerine anlaşmazlıkları sürdürürdü.

Ruhların öğretisindeki bu evrensellik, Spiritizm'in gücünü oluşturan şeydir ve aynı zamanda onun hızla yayılmasının nedenidir. Tek bir bireyin sesi, basının yardımıyla bile, herkese ulaşması yüzyıllar alırken, binlerce ses aynı anda dünyanın her yerinde duyuluyor, aynı prensipleri ilan ediyor ve bunları hem en cahillere hem de en bilgililere iletiyor, böylece hiç kimse mirastan mahrum kalmasın. Bu, bugüne kadar ortaya çıkan doktrinlerin hiçbirinin sahip olmadığı bir avantajdır. Dolayısıyla, Spiritizm bir gerçekse, ne insanların kötü niyetinden, ne ahlaki devrimlerden ne de dünyanın fiziksel rahatsızlıklarından korkmayacaktır, çünkü bunların hiçbiri Ruhları etkileyemez.

Ancak, bu istisnai bir konumdan kaynaklanan tek avantaj bu değildir; Spiritizm, ister birkaç kişinin hırsından, ister belirli ruhların çelişkisinden kaynaklansın, ortaya çıkabilecek tüm bölünmelere karşı güçlü bir garanti bulur. Bu tür çelişkiler

kesinlikle bir engeldir, ancak ilacı hastalığın yanına taşıyan bir engeldir.

Yeteneklerinde var olan farklılıklardan dolayı, ruhların bireysel olarak tüm gerçeğe sahip olmaktan uzak oldukları; belirli gizemleri kavramanın herkese verilmediği; bilgilerinin arınmalarıyla orantılı olduğu; sıradan ruhların insanlardan daha fazla, hatta bazılarından daha az şey bilmedikleri; aralarında, tıpkı ikinciler arasında olduğu gibi, aslında bilmediklerini bildiklerini sanan kendini beğenmiş ve sözde bilgili ruhlar ve kendi fikirlerini hakikat sanan teorisyenler olduğu; kısacası, en yüksek mertebedeki ruhların -tamamen maddi olmayan hale gelmiş olanlar- dünyevi fikirlerden ve önyargılardan arınmış tek ruhlar olduğu bilinmektedir. Ancak, aldatıcı ruhların ütopik fikirlerini kabul edilebilir kılmak için ödünç aldıkları isimlerle kendilerini gizlemekten çekinmedikleri de bilinmektedir. Sonuç olarak, yalnızca ahlaki öğretinin dışında olan her şey için, her birinin elde edebileceği vahiyler, özgünlükten yoksun bireysel bir karaktere sahip olacaktır; bu tür vahiylerin şu veya bu ruhun kişisel görüşleri olarak değerlendirilmesi gerektiğini ve bunları mutlak gerçekler olarak kabul etmenin veya

düşüncesizce yaymanın ihtiyatsızlık olacağını ileri sürmüştür.

İlk test şüphesiz akıl testidir, istisnasız her şeyin ruhlardan gelenlere tabi tutulması gerekir; sağduyu, katı mantık ve iletişimi imzalamış olabilecek saygın bir isme rağmen kişinin sahip olduğu sert kanıtlarla açıkça çelişen herhangi bir teori reddedilmelidir. Ancak, bu test birçok durumda belirli kişilerin bilgisinin yetersizliği ve birçok kişinin kendi yargılarını gerçeğin tek hakemi olarak alma eğilimi nedeniyle eksiktir. Böyle bir durumda, kendilerine mutlak inancı olmayanlar ne yapar? En büyük çoğunluğun tavsiyesini ve çoğunluğun fikrini rehber olarak alırlar. Bu, bize araçları kendileri sağlayan ruhların öğretileri açısından da böyle olmalıdır.

Ruhların öğretileri arasındaki uyum bu nedenle en iyi testtir, ancak böyle bir uyumun belirli koşullar altında gerçekleşmesi daha da gereklidir. En az güvenli olanı, medyumun kendisinin birkaç ruha şüphe duyulan bir nokta hakkında soru sormasıdır. Medyum bir saplantının kontrolü altındaysa veya aldatıcı bir ruhla uğraşıyorsa, bu ruhun medyuma farklı isimler kullanarak aynı şeyi

söyleyebileceği oldukça açıktır; ayrıca belirli bir Spiritist merkezin medyumları aracılığıyla elde edilebilecek uyumda yeterli bir garanti yoktur, çünkü aynı etkiden muzdarip olabilirler.

Ruhların öğretileri için tek gerçek garanti, birbirinden habersiz çok sayıda medyum aracılığıyla ve çeşitli yerlerde kendiliğinden yapılan vahiyler arasındaki genel uyumdur.

Burada ikincil ilgiye sahip iletişimlerle değil, Doktrin'in ilkeleriyle ilgili olanlarla uğraştığımızı anlamak gerekir. Deneyim göstermiştir ki, yeni bir ilke ortaya konulduğunda, en azından öz olarak değilse bile, aynı şekilde, aynı anda farklı yerlerde *kendiliğinden öğretilir* . Dolayısıyla, bir ruh kendi fikirlerine dayalı ve hakikatin dışında eksantrik bir teori formüle etmeyi isterse, böyle bir teorinin *sınırlandırılmış kalacağından* ve başka her yerde verilen talimatların oybirliği önünde çökeceğinden emin olabiliriz. Bunun birçok örneğini daha önce gördük. Spiritizmin başlangıcında, her insanın fenomenleri kendi yolunda açıkladığı ve görünür ve görünmez dünyalar arasındaki ilişkileri yöneten yasalar anlaşılmadan önce ortaya çıkan tüm kısmi teorilerin çöküşüne neden olan bu oybirliğidir.

Doktrin ilkesini formüle ederken kendimizi desteklediğimiz temel budur; onu doğru olarak sunmamızın nedeni kendi fikirlerimizle uyuşması değildir; kendimizi hiçbir şekilde gerçeğin en yüksek hakemi olarak görmüyoruz ve kimseye "Biz size söylediğimiz için böyle bir konuya inanın" demiyoruz. Bizim görüşümüz kendi gözümüzde doğru veya hatalı olabilecek kişisel bir görüşten başka bir şey değildir, çünkü biz başkalarından daha yanılmaz değiliz. Bir ilkenin bize öğretilmesi onun doğru olması değil, uyumun onayını almış olmasıdır.

Dünyanın çeşitli noktalarına dağılmış yaklaşık bin otantik Spiritist merkezden iletişimler aldığımız konumumuzda, bu uyumun kurulduğu ilkeleri gözlemleme konumundayız; bizi bugüne kadar yönlendiren bu gözlemdir ve aynı zamanda Spiritizmin keşfetmeye çağrıldığı yeni alanlarda bize rehberlik edecek olan da budur. Bu nedenle, hem Fransa'dan hem de yurtdışından çeşitli yerlerden alınan iletişimleri dikkatlice inceleyerek, vahiylerin çok özel doğası gereği yeni bir yola girme eğilimi olduğunu ve bir adım ileri gitme zamanının geldiğini fark ettik. Bazen örtülü sözlerle yapılan bu vahiyler, onları alanların çoğu

tarafından sıklıkla fark edilmemiştir; diğerleri ise onları alan tek kişilerin kendileri olduğuna inanmaktadır. İzole bir şekilde ele alındıklarında, bizim için hiçbir değerleri olmazdı - sadece tesadüf onlara otantiklik kazandırır; daha sonra, onları kamuoyuna sunma zamanı geldiğinde, her kişi aynı anlamı taşıyan öğretiler aldığını hatırlayacaktır. Bu, gözlemlediğimiz, ruhsal rehberlerimizin yardımıyla incelediğimiz ve bir şeyi yapmanın veya ondan uzak durmanın uygunluğunu yargılamamıza yardımcı olan genel harekettir.

Bu evrensel test, Spiritizmin gelecekteki birliği için bir garantidir ve tüm çelişkili teorileri geçersiz kılacaktır. Gelecekte hakikat ölçütünün aranacağı evrensel test budur. *The Spirits' Book* ve *The Mediums' Book'ta formüle edilen Doktrinin başarısını belirleyen şey* , her yerde bireylerin bu kitapların ne içerdiğine dair doğrudan Ruhlardan onay alabilmeleriydi. Eğer Ruhlar her taraftan gelip onları çürütmeye çalışsalardı, o zaman bir süre sonra bu iki kitap da diğer tüm sanrısal kavramlarla aynı kaderi paylaşacaktı. Basının desteği onları gemi kazasından kurtaramazdı, ancak böyle bir destekten yoksun olsalar bile, yine de hızla yayıldılar çünkü Ruhların desteğine

sahiplerdi ve onların iyi niyeti, erkeklerin ve kadınların kötü niyetini büyük ölçüde telafi etti. Aynı şey, ruhlardan veya insanlardan kaynaklanan ve bu teste dayanamayan, gücü tartışılmaz olan tüm fikirler için de geçerli olacaktır.

Bu nedenle, bazı ruhların bir başlık altında, zıt anlam taşıyan bir kitap yazdırmaktan hoşlandıklarını varsayalım; düşmanca bir niyetle ve Doktrini itibarsızlaştırma amacıyla, kötü niyetli bir şekilde apokrif iletişimlerin kışkırtıldığını varsayalım. Bu yazılar, Ruhlar tarafından her noktada çürütülürse ne gibi bir etkiye sahip olabilir? Onların adına bir teori yayınlamadan önce, ikincisinin rızasından emin olmak gerekir. Tek bir bireyin teorisinden, çok sayıda teoriye kadar, tek bir birimden sonsuza kadar mesafe vardır. Uzaydan milyonlarca dost ses dünyanın her köşesine -hatta aile evlerine- gelip onları zorla geri çevirdiğinde, muhaliflerin tüm argümanlarının kitlelerin görüşü üzerinde ne gibi bir etkisi olabilir? Bu açıdan, deneyim teoriyi zaten doğrulamadı mı? Spiritizmi ortadan kaldırması gerektiği varsayılan tüm bu yayınların başına ne geldi? Bunlardan hangisi şimdiye kadar onun ileriye doğru ilerlemesini engelleyebildi? Şimdiye kadar mesele bu açıdan ele

alınmamıştı; şüphesiz en ciddi konulardan biri; her insan, Ruhlara güvenmeksizin, sadece kendisine güvenmiştir.

Uyum ilkesi, ayrıca, Spiritizm'i kendi çıkarları için kullanmak ve kendi araçlarına uydurmak isteyen mezhepler tarafından Spiritizm'e yapılabilecek her türlü değişikliğe karşı bir garantidir. Spiritizm'i ilahi hedefinden saptırmaya çalışan herkes, basit bir nedenden ötürü başarısız olur; çünkü Spiritler, öğretilerinin evrenselliği sayesinde, hakikatten uzaklaşan her türlü değişikliğin düşmesine neden olacaktır.

Bütün bunlardan önemli bir gerçek ortaya çıkıyor: Yerleşik ve onaylanmış fikirlerin akışına karşı koymak isteyen biri, belki de küçük, yerel ve anlık bir rahatsızlık yaratabilir; ama asla şimdiki zamanda bütüne egemen olamaz, gelecekte ise daha da az.

Ayrıca, Doktrinin henüz açıklığa kavuşmamış noktaları hakkında ruhlar tarafından verilen öğretiler, bu öğretiler izole kaldığı sürece yasa teşkil etmeyecektir; bu nedenle, bunlar yalnızca tüm çekincelerle ve bilgilendirme amaçlarıyla kabul edilmelidir.

Bu nedenle, bunların yayınlanmasında en büyük ihtiyata ihtiyaç vardır ve bunların yayınlanmasının gerekli görüldüğü durumlarda, bunları az ya da çok olası bireysel görüşler olarak sunmamak, ancak her durumda onaya ihtiyaç duymak önemlidir. Bir ilke mutlak gerçek olarak sunulmadan önce elde edilmesi gereken onay budur, aksi takdirde hafiflik veya düşüncesiz safdillikle suçlanmak istenebilir.

Son derece gelişmiş ruhlar vahiylerinde aşırı bilgelikle ilerlerler; Doktrinin büyük meselelerine, zekamızın daha yüksek bir düzenin hakikatlerini kavrayabileceği ölçüde ve koşullar yeni bir fikrin serbest bırakılması için elverişli olduğunda, kademeli olarak değinmezler. Bu yüzden başlangıçta her şeyi söylemediler ve bugün de her şeyi söylemediler, ayrıca meyve olgunlaşmadan önce onu toplamak isteyen aceleci bireylerin sabırsızlığına boyun eğmediler. Bu yüzden, İlahi Takdir tarafından her şeye ayrılan zamanı aceleye getirmeleri boşuna olurdu, çünkü o zaman gerçekten ciddi Ruhlar yardım teklif etmeyi kesinlikle reddederlerdi. Ancak, anlamsız ruhlar hakikatle pek ilgilenmezler ve her şeye yanıt verirler. Bu nedenle, erken sorular konusunda her

zaman çelişkili cevaplar vardır.

Yukarıda belirtilen ilkeler herhangi bir kişisel teorinin sonucu değildir, ancak ruhların kendilerini gösterdiği koşulların kaçınılmaz sonuçlarıdır. Bir ruh bir yerde bir şey söylerken, milyonlarca ruh başka her yerde tam tersini söylüyorsa, gerçeğin varsayımının kendi görüşünde yalnız veya neredeyse yalnız olan kişide olamayacağı açıktır; bu nedenle, diğerlerine karşı haklı olduğunu iddia etmek, bir ruh açısından bir insan açısından olduğu kadar mantıksız olacaktır. Gerçekten bilge ruhlar, bir konu hakkında yeterince bilgili hissetmiyorlarsa, bunu *asla* mutlak bir şekilde çözmezler; bunu yalnızca kendi bakış açılarından ele aldıklarını ve kendilerinin de bunun onaylanmasını beklemeyi tavsiye ettiklerini belirtirler.

Bir fikir ne kadar büyük, güzel veya adil olursa olsun, başlangıçta tüm görüşleri birleştirmesi imkansızdır. Bundan kaynaklanan çatışmalar, gerçekleşen hareketin kaçınılmaz sonucudur; çatışmalar gerçeğin daha fazla öne çıkmasını sağlamak için bile gereklidir ve herhangi bir hatalı fikrin daha çabuk ortaya çıkması için başlangıçta

meydana gelmeleri yararlıdır. Bu konuda herhangi bir korku besleyen spiritüelistler bu nedenle tamamen güvence altına alınmalıdır. Tüm izole iddialar, evrensel testin büyük ve güçlü ölçütü önünde şeylerin gücü nedeniyle düşecektir.

Başkaları herhangi bir bireyin fikri etrafında toplanmayacak , fakat Ruhların oybirliğiyle oluşan sesi etrafında toplanacaktır; Spiritist ortodoksluğu tek bir birey tarafından -ve *biz de başkalarından daha fazla değiliz-* kurulmayacaktır; ayrıca istediği kişiye kendini empoze etmeye gelen tek bir ruh da olmayacaktır; Tanrı'nın emirleri doğrultusunda yeryüzünde iletişim kuran Ruhların evrenselliğidir; bu, Spiritist Doktrinin temel karakteridir -gücü ve otoritesi. Tanrı, ilahi yasanın sarsılmaz bir temele oturmasını istemiştir ve bu yüzden Tanrı onu sadece tek bir kişinin kırılgan kafasına oturtmamıştır.

Hiçbir komplo, kıskanç rekabet, mezhep veya ulus tanımayan o güçlü Areopagus'un önünde , tüm muhalefet, tüm hırs ve tüm bireysel üstünlük iddiaları ezilecek. [3]*Bu egemen kararnameleri kendi fikirlerimizle değiştirmek isteseydik, biz kendimiz*

3Bu tepede toplanan antik Atina'nın en yüksek mahkemesi. (Random House *Webster's College Dictionary, 1991).* - Tr.

paramparça olurduk. Sadece Tanrı tüm tartışmalı konulara karar verecek, muhalefeti susturacak ve kiminle ilgili olursa olsun akıl verecek -ya da vermeyecek-. *Cennetin tüm seslerinin bu dayatmacı uyumu karşısında* , bir bireyin veya ruhun fikri nedir? Okyanusta kaybolan bir su damlasından daha az; bir fırtınada boğulan bir çocuğun sesinden daha az.

Evrensel görüş -en büyük yargıç- son sözü söyleyendir; tüm bireysel görüşlerden oluşur; bunlardan biri doğruysa, terazide yalnızca göreceli bir ağırlığı vardır; yanlışsa, diğerlerinin hepsine üstün gelemez. Bu genelleştirilmiş süreçte, bireysellikler sıfırdır ve bu, insan gururu için yeni bir yenilgiyle sonuçlanır.

Uyumlu rota zaten ana hatlarıyla belirtilmiştir; bu nedenle, bu yüzyıl tüm ihtişamıyla tüm belirsizliği ortadan kaldıracak şekilde parlamadan geçmeyecektir, çünkü bundan sonra güçlü sesler, tarla yeterince sürüldükten sonra, tüm insanlığı aynı bayrak altında birleştirmek için kendilerini duyurma misyonunu almış olacaklardır. Bu arada, iki karşıt teori arasında kararsız kalanlar, genel kanaatin hangi yönde oluştuğunu gözlemleyebilirler. Bu, ruhların çoğunluğunun

iletişim kurdukları çeşitli noktalarda kendilerini belirttikleri konumun kesin göstergesidir; iki teoriden hangisinin galip geleceğine dair daha az kesin bir işaret değildir.

III - TARİHİ GERÇEKLER

İncillerdeki bazı pasajları anlayabilmek için, bu pasajlarda sıkça kullanılan ve o dönemdeki Yahudi toplumunun gelenek ve göreneklerini karakterize eden birkaç kelimenin önemini bilmek gerekir. Bizim için aynı anlamı taşımadıkları için, bu kelimeler sıklıkla yanlış yorumlanmış ve bu nedenle bir tür belirsizliğe yol açmıştır. Öte yandan, bunların öneminin anlaşılması, ilk bakışta garip görünebilecek bazı özdeyişlerin gerçek anlamını açıklar.

Samaritanlar. On kabilenin bölünmesinden sonra Samaria, muhalif İsrail krallığının başkenti oldu. Birkaç kez yıkılıp yeniden inşa edilen şehir, Roma yönetimi altında Filistin'in dört bölümünden biri olan Samaria'nın idari merkeziydi. Büyük lakaplı Hirodes, Samaria'yı gösterişli anıtlarla süsledi ve Augustus'u memnun etmek için ona Yunanca *'Sebaste' anlamına gelen Augusta adını verdi .*

Samiriler neredeyse her zaman Yahuda krallarıyla savaş halindeydi. Ayrılığa dayanan derin bir nefret, her türlü karşılıklı ilişkiden kaçınan iki halk arasında sürdürüldü. Bölünmeyi daha da derinleştirmek ve dini bayramları kutlamak için Kudüs'e gitmek zorunda kalmamak için Samiriler kendi tapınaklarını inşa ettiler ve bazı reformlar benimsediler. Sadece Musa'nın Yasasını içeren Pentateuch'u kabul ettiler, ancak daha sonra eklenen diğer tüm kitapları reddettiler. Kutsal yazıları en eski İbranice karakterlerle yazılmıştı. Ortodoks Yahudilerin gözünde sapkındılar ve sonuç olarak hor görüldüler, lanetlendiler ve zulüm gördüler. Bu nedenle iki halk arasındaki düşmanlığın tek ilkesi, inançları aynı kökene sahip olmasına rağmen, dini görüşlerin farklılığıydı. Samiriler, zamanlarının Protestanlarıydı .

Bugün bile, Samiriler Orta Doğu'nun birkaç bölgesinde, özellikle Nablus ve Yafa'da bulunabilir. Musa'nın Yasasını diğer Yahudilerden daha sıkı bir şekilde uygularlar ve sadece kendi aralarında evlenirler.

Nazaritler. Eski yasaya göre, ister ömür boyu ister bir süreliğine olsun, kendilerini tamamen saf

tutmak için yemin eden Yahudilere verilen isim. İffet, alkolden uzak durma ve saçlarını koruma konusunda kararlıydılar. Samson, Samuel ve Vaftizci Yahya Nazaritlerdi.

Yahudiler bu ismi ilk Hıristiyanlara [4], Nasıralı İsa'ya gönderme yaparak vermişlerdi.

Bu aynı zamanda Hristiyan döneminin ilk yüzyıllarında sapkın bir tarikatın adıydı ve Ebionitler gibi, bazı prensipleri benimsediği gibi, Musa uygulamalarını Hristiyan dogmalarıyla karıştırıyordu. Tarikat dördüncü yüzyılda ortadan kayboldu.

Vergi mültezimleri. Antik Roma'da, bu, kamu vergilerinin kiracıları olanlara verilen isimdi. Roma'da veya İmparatorluğun diğer bölgelerinde olsun, her türlü vergiyi ve geliri toplamaktan sorumluydular. Fransa'daki eski sistemdeki " *fermiers generaux et traitants* " *ile benzerlik gösteriyorlardı* ve bu sistem hala bazı bölgelerde varlığını sürdürüyordu. Aldıkları riskler, çoğu kişinin sık sık edindikleri ve çoğu kişi için vergilerin ve skandal karların ürünü olan servete gözlerini kapatmasına neden oldu. *Vergi*

4 *Nasıralılar* deniyordu . - Tr.

mültezimleri adı daha sonra kamu paralarını yönetmekle görevli olan herkese ve ayrıca alt düzey temsilcilerine de genişletildi. Günümüzde, terim, az iş ahlakına sahip finansörleri ve temsilcileri belirtmek için aşağılayıcı bir anlam kazanmıştır. Bazen, dürüst olmayan bir kökene sahip bir servete atıfta bulunarak "Bir vergi mültezi kadar açgözlü" veya "Bir vergi mültezi kadar zengin" olarak ifade edilir.

Roma yönetimi altında, Yahudilerin kabul etmekte en çok zorlandıkları şey vergilendirmeydi ve bu durum onlara en büyük sıkıntıyı yaşattı, birçok isyana yol açtı ve dinsel bir meseleye dönüştü, çünkü Yasa'ya aykırı olarak görülüyordu. Hatta, Gaulonlu Yahuda adında birinin önderliğinde güçlü bir parti kuruldu ve ilkesi vergi ödemeyi reddetmekti. Böylece Yahudiler vergileri ve dolayısıyla vergileri toplamakla görevli olan herkesi hor gördüler. Bu yüzden, aralarında birçok iyi insan bulunan, ancak meslekleri nedeniyle onlarla birlikte olan herkesle birlikte hor görülen her kategorideki vergi görevlilerine karşı nefretleri vardı. Seçkin Yahudiler, onlarla yakın ilişki kurarak kendilerini tehlikeye attıklarına inanıyorlardı.

Vergi Tahsildarları. Bunlar, çoğunlukla şehir kapılarındaki vergileri toplamakla görevli olan alt sınıf vergi tahsildarlarıydı. İşlevleri, gümrük memurlarının veya vergi tahsildarlarının işlevlerine yaklaşık olarak karşılık geliyordu. Genel olarak vergi görevlilerine gösterilen aynı nefreti çekiyorlardı. Bu yüzden İncil'de *vergi görevlisi adını sıklıkla günahkârlarla* bağlantılı olarak görüyoruz . *Bu etiket yalnızca ahlaksız veya itibarsız bireyleri ima etmiyordu. Kötü arkadaşlıklarla,* düzgün insanlarla kaynaşmaya layık olmayan bireylerle eşanlamlı, küçümseyici bir terimdi .

Ferisiler (İbranice *parasch kelimesinden gelir ,* bölünme, ayrılma anlamına gelir). Gelenek, Yahudi teolojisinin önemli bir bölümünü oluştururdu. Kutsal Yazıların anlamına verilen ardışık yorumların derlenmesinden oluşur ve dogma maddeleri haline gelir. Bilginler arasında gelenek, çoğunlukla kelimeler veya biçim gibi basit konularla ilgili olarak, Orta Çağ'daki skolastikliğin teolojik anlaşmazlıklarına ve inceliklerine benzer şekilde, bitmeyen tartışmaların konusuydu. Tüm bunlardan farklı mezhepler ortaya çıktı, her biri hakikat üzerinde tekel sahibi olduğunu iddia etti ve neredeyse her zaman olduğu gibi, birbirlerinden

içtenlikle nefret etti.

Bu mezhepler arasında en etkili olanı , başkanı Babil doğumlu bir Yahudi bilgini ve inancın yalnızca Kutsal Yazılar'dan kaynaklandığını öğreten ünlü bir okulun kurucusu olan HUlel olan *Ferisilerdi* . Ferisilerin kökeni MÖ 180 ila 200 yıllarına dayanır. Ferisiler çeşitli zamanlarda, özellikle Yahudilerin başrahibi ve kralı Hyrcanus, Aristobulus ve Suriye kralı Alexander döneminde zulüm gördüler [5]*. Ancak , İskender onurlarını ve varlıklarını geri verdikten sonra, MS 70'te Kudüs'ün düşüşüne* kadar korudukları güçlerini yeniden kazandılar ve bu sırada isimleri Diaspora sonucu ortadan kalktı.

Ferisiler dini tartışmalarda aktif rol aldılar. Dışsal ibadet uygulamalarının ve törenlerinin kölece gözlemcileri, ateşli dindarlık fanatikleri ve yeni fikirleri olan herkesin düşmanları olarak, ilkelerde büyük bir katılık taklidi yaptılar. Ancak, titiz bir bağlılık görüntüsünün ardında, ahlaksız alışkanlıklar, çok fazla gurur ve her şeyden önce aşırı bir kontrol tutkusu sakladılar. Onlar için din, gerçek inancın bir nesnesinden çok, rütbelerde

5İbrani Haşmonay Hanedanı'ndan Kral John Hyrcanus'un beş oğlunun en büyüğü. - Tr.

yükselmenin bir aracıydı. Sadece erdemin görünüşüne ve gösterişine sahiptiler. Yine de, halkın gözünde kutsal olarak kabul edildikleri için halk üzerinde büyük bir etki yarattılar. Bu yüzden Kudüs'te çok güçlüydüler.

Onlar, İlahi takdire, ruhun ölümsüzlüğüne, sonsuz cezaya ve ölülerin dirilişine inanıyorlardı - ya da en azından inandıklarını iddia ediyorlardı (bkz. IV. bölüm, no. 4). Her şeyden önce sadeliği ve kalbin niteliklerini önemseyen ve yasada *hayat veren ruhu, öldüren mektuba* tercih eden İsa , görevi boyunca onların ikiyüzlülüğünü açığa çıkarmaya çalıştı ve sonuç olarak onları kendisine karşı azılı düşmanları yaptı. Bu yüzden halkı ona karşı kışkırtmak ve onu öldürmek için baş rahiplerle ittifak kurdular.

Yazıcılar. İlk başta Yahudi krallarının sekreterlerine ve Yahudi ordusunun bazı yöneticilerine verilen isim. Daha sonra, bu unvan özellikle Musa'nın Yasasını öğreten ve onu halk için yorumlayan bilginlere uygulandı. Ferisilerle ortak bir davaları vardı, onlarla prensiplerini ve özgür düşünürlere karşı antipatilerini paylaşıyorlardı. Bu yüzden İsa onları aynı suçlamaya dahil etti.

Sinagog (Yunanca *Synagogue kelimesinden* türemiştir ve meclis, cemaat anlamına gelir). Yahudiye'de sadece bir tapınak vardı, Kudüs'te bulunan Süleyman tapınağı, Yahudi ibadetinin büyük törenlerinin kutlandığı yerdi. Yahudiler her yıl, Fısıh Bayramı, Adanma Bayramı ve Çardak Bayramı gibi başlıca bayramlar için hacca giderlerdi. İsa'nın Kudüs'e yaptığı yolculuklar bu gibi durumlardaydı. Diğer şehirlerde tapınak yoktu, sadece sinagoglar vardı: Yahudilerin Şabat günü ihtiyarların, din bilginlerinin veya Yasa doktorlarının önderliğinde kamusal dualar sunmak için bir araya geldikleri binalar. Ayrıca kutsal kitaplardan alınan, açıklanıp yorumlanan okumalar da vardı; herkes bunlara katılabiliyordu ve bu yüzden İsa, rahip olmasa da Şabat günlerinde sinagoglarda ders veriyordu.

Kudüs ve Diaspora'nın düşmesinden sonra, yaşadıkları kentlerdeki sinagoglar, kültün kutlandığı tapınaklar olarak hizmet verdi.

Sadukiler. MÖ 248 civarında kurulan ve kurucusu *Saddoc'un adını taşıyan bir Yahudi mezhebi* . Sadukiler ruhun ölümsüzlüğüne, dirilişe veya iyi ve kötü meleklere inanmıyorlardı. Yine de Tanrı'ya

inanıyorlardı; ancak ölümden sonra hiçbir şey beklemiyorlardı, Tanrı'ya yalnızca dünyevi ödül amacıyla hizmet ediyorlardı ve onlara göre ilahi takdir bununla sınırlıydı. Dahası, duyuların tatmini, onlara göre, yaşamın temel amacıydı. Kutsal Yazılara gelince, ne geleneği ne de herhangi bir yorumu kabul ederek eski Tevrat'ın metnine bağlı kaldılar. İyi işleri ve Yasa'nın saf ve basit bir şekilde uygulanmasını, dışsal ibadet uygulamalarının üstüne koydular. Onlar, zamanın materyalistleri, deistleri ve duyusalcılarıydı. Bu mezhep sayıca azdı, ancak önemli kişileri içeriyordu ve Ferisilere sürekli olarak karşı çıkan bir siyasi parti haline geldi.

Esseniler. MÖ 150 civarında Makabiler zamanında kurulan bir Yahudi mezhebi. Üyeleri bir tür manastırda yaşıyor ve kendi aralarında bir tür ahlaki ve dini dernek kuruyorlardı. Pasifist gelenekleri ve katı erdemleriyle öne çıkıyorlardı; Tanrı ve komşu sevgisini, ruhun ölümsüzlüğünü öğretiyorlardı ve dirilişe inanıyorlardı. Bekar yaşıyorlardı, köleliği ve savaşı kınıyorlardı, tüm varlıklarını ortak tutuyorlardı ve kendilerini tarıma adıyorlardı. Ölümsüzlüğü reddeden şehvetli Sadukiler ve dışsal uygulamalarında katı olan ve

erdemin sadece görünürde olduğu Ferisilerin aksine, Esseniler diğer iki mezhebi bölen kavgalarda yer almadılar. Yaşam tarzları ilk Hıristiyanlarınkine yaklaşıyordu ve benimsedikleri ahlaki ilkeler bazı insanların İsa'nın kamusal görevine başlamadan önce bu mezhebe ait olduğuna inanmasına yol açtı. Kesin olan, onun bu konuda bilgisi olduğudur, ancak onun bu konuyla bağlantılı olduğunu kanıtlayan hiçbir şey yoktur ve bu konuda yazılanların hepsi varsayımsaldır.[6]

Therapeuts (Yunanca *therapeutai, therapeuein,* hizmet etmek, ilgilenmek, yani Tanrı'nın hizmetkarları veya şifacılar anlamına gelir). Başlıca Mısır'ın İskenderiye kentinde yerleşmiş Yahudi mezhepçiler ve İsa'nın çağdaşları. Esseniler ile büyük ilişkileri vardı, onların prensiplerini benimsemişlerdi; Esseniler gibi, kendilerini tüm erdemleri uygulamaya adadılar. Beslenmeleri aşırı tutumluluktan ibaretti. Bekarlığa, tefekküre ve yalnız yaşama adanmışlardı, gerçek bir dini tarikatı oluşturuyorlardı. İskenderiyeli Platonik bir Yahudi filozof olan Philon, Therapeuts'tan bahseden ilk kişiydi ve onları bir Yahudilik mezhebi olarak

6 *İsa'nın Ölümü ,* Esseni bir kardeş tarafından yazıldığı iddia edilen, tamamen apokrif bir kitaptır, bir görüşe hizmet etme amacıyla yazılmıştır ve modern kökenine dair kanıtları kendi içinde barındırmaktadır. - Auth.

görüyordu. Eusebius, Aziz Jerome ve diğer Kilise Babaları onların Hristiyan olduklarını düşünüyorlardı. Yahudi veya Hristiyan olmaları fark etmeksizin, Esseniler gibi, Yahudilik ve Hristiyanlık arasında bir birlik bağı oluşturdukları açıktır.

IV - SOKRATES VE PLATON: HIRİSTİYAN FİKRİNİN VE RUHÇULUĞUN ÖNCÜLERİ

İsa'nın Esseniler mezhebine aşina olması gerekse de, doktrinini ondan aldığı ve başka bir ortamda yaşamış olsaydı başka ilkeler ileri sürmüş olacağı sonucuna varmak hatalı olurdu. Büyük fikirler asla aniden ortaya çıkmaz. Temelleri hakikat olanların her zaman onlar için yolu kısmen hazırlayan öncüleri vardır. Daha sonra, zamanı geldiğinde, Tanrı dağınık unsurları özetleme, koordine etme ve tamamlama misyonuyla birini gönderir ve onları bir gövde haline getirir. Bu şekilde, fikir aniden gelmemiş olsa da, onu kabul etmeye tamamen hazır zihinler bulur. Bu, İsa'dan veya Esseniler'den birkaç yüzyıl önce öngörülen ve Sokrates ve Platon'un başlıca öncüleri olduğu Hristiyan fikrinde de meydana geldi.

Sokrates, tıpkı İsa gibi, kendisi hiçbir şey

yazmadı veya en azından yazılı hiçbir şey bırakmadı. İsa gibi, yerleşik inançlara saldırdığı ve gerçek erdemi ikiyüzlülüğün ve biçimlerin yanılsamasının üstüne koyduğu için; başka bir deyişle, dini önyargılarla savaştığı için, fanatizmin kurbanı olarak suçluların ölümüyle öldü. Öğretileriyle insanları yozlaştırmakla Ferisiler tarafından suçlanan İsa gibi, Sokrates de zamanının Ferisileri tarafından -çünkü her çağda her zaman var olmuşlardır- Tanrı'nın birliği, ruhun ölümsüzlüğü ve gelecek yaşam dogmasını ilan ederek gençliği yozlaştırmakla suçlandı. Tıpkı İsa'nın doktrinini yalnızca öğrencilerinin yazılarından bildiğimiz gibi, Sokrates'in doktrinini de yalnızca öğrencisi Platon'un yazılarından biliyoruz. Hristiyanlık ilkeleriyle uyumlarını göstermek için en önemli noktaları burada özetlemenin yararlı olduğuna inanıyoruz.

Bu paralelliği bir küfür olarak görecek ve bir paganın doktrini ile Mesih'in doktrini arasında hiçbir eşitlik olamayacağını iddia edecek olanlara, Sokrates'in doktrininin pagan olmadığını, çünkü amacının paganlıkla mücadele etmek olduğunu; Sokrates'inkinden daha saf ve daha eksiksiz olan İsa'nın doktrininin bu karşılaştırmayla kaybedecek

hiçbir şeyi olmadığını; Mesih'in ilahi misyonunun ihtişamının bundan dolayı azalmayacağını; ayrıca bunun inkar edilemeyecek tarihi bir gerçek olduğunu söyleyeceğiz. İnsanlık, ışığın kendiliğinden çamurun altından yayıldığı bir noktaya ulaştı; onunla yüzleşecek kadar olgunlaştı - gözlerini açmaya cesaret edemeyenler için daha da kötü. Meseleleri daha geniş ve daha yüksek bir seviyeden incelemenin zamanı geldi, artık mezheplerin ve kastların çıkarlarının önemsiz ve dar bakış açısından değil.

Ayrıca bu alıntılar, Sokrates ve Platon'un Hıristiyan düşüncesini önceden görmüş olmaları durumunda, Spiritizm'in temel ilkelerinin de onların öğretilerinde bulunabileceğini kanıtlayacaktır.

SOKRATES VE PLATON'UN DOKTRİNİNİN ÖZETİ

I. *İnsan,* bedenlenmiş bir ruhtur . *Bedenlenmesinden önce, ilkel tiplerle, doğru, iyi ve güzel fikirleriyle birlik içinde var olmuştur. Bedenlendikten sonra, onlardan ayrılır ve* geçmişini hatırlayarak *, ona geri dönme arzusuyla çeşitli derecelerde işkence görür.*

Akıllı ilke ile maddi ilke arasındaki ayrım ve bağımsızlık bundan daha açık bir şekilde ifade edilemezdi. Dahası, bu, ruhun önceden var olduğu doktrinini, özlemini çektiği başka bir dünya hakkındaki belirsiz sezgisini, bedenden sonra hayatta kalmasını, enkarne olmak için ruh dünyasından çıkışını ve ölümden sonra o dünyaya yeniden girişini temsil eder; kısacası, düşmüş melekler doktrininin tohumudur.

II. *Ruh, herhangi bir nesneyi düşünmek için bedeni kullandığında dolaşır ve kafası karışır. Sanki sarhoşmuş gibi sersemlemiş hisseder, çünkü doğası gereği değişime tabi olan şeylere bağlıdır. Öte yandan, kendi özünü tefekkür ettiğinde, saf, ebedi ve ölümsüz olana yönelir ve aynı doğadan olduğu için mümkün olduğu kadar uzun süre buna bağlı kalır. O zaman hatalı yolları sona erer, çünkü değişmez olana birleşmiştir ve ruhun bu hali* bilgelik olarak adlandırılır .

Dolayısıyla, şeyleri aşağıdan, dünyevi bir şekilde ve maddeci bir bakış açısıyla düşünen insanlar kendilerini aldatırlar. Onları doğru bir şekilde değerlendirmek için, onları yukarıdan, yani ruhun bakış açısından görmek gerekir. Gerçekten bilge olanlar, bu nedenle, ruhun gözleriyle görebilmek için bir şekilde ruhu bedenden

ayırmalıdır. Spiritizm bunu öğretir. (Bkz. bölüm II, no. 5)

III. *Bedenimiz varken ve ruhumuz bu yozlaşmaya gömüldüğü sürece, arzularımızın nesnesine, gerçeğe asla sahip olmayacağız. Aslında, beden, ona bakma ihtiyacımızdan dolayı içimizde binlerce engel ortaya çıkarır. Dahası, bizi arzularla, iştahlarla, korkularla, binlerce kuruntuyla ve binlerce çılgınlıkla doldurur, öyle ki, içinde olduğumuz sürece, bir an bile olsa bilge olmak imkansızdır. Ancak, ruh bedene birleşmişken hiçbir şeyi saf bir şekilde bilmek mümkün olmadığından, iki şeyden biri gerçekleşecektir: ya gerçeği asla bilemeyeceğiz ya da ancak ölümden sonra bileceğiz. Bedenin deliliğinden kurtulduğumuzda, o zaman -umarım- aynı şekilde özgürleşmiş bireylerle konuşacağız ve şeylerin özünü kendimiz bileceğiz. Bu yüzden gerçek filozoflar kendilerini ölmeye hazırlarlar ve bu yüzden ölüm onlara hiçbir şekilde korkutucu görünmez.* (Bkz. *Cennet ve Cehennem* , 1. kısım, 2. bölüm; 2. kısım, 1. bölüm)

Burada, ruhun yeteneklerinin bedensel organlar vasıtasıyla karartılması ve yeteneklerinin ölümden sonra genişlemesi ilkesini görüyoruz. Ancak bu, yalnızca zaten arınmış seçilmişlerin ruhları için geçerlidir; aynı şey saf olmayan ruhlar için geçerli değildir.

IV. *Bu durumdaki kirli ruh ağırlaştırılır ve bir kez daha görünmez ve maddi olmayanın dehşeti aracılığıyla görünür dünyaya çekilir. Daha sonra - söylendiğine göre - türbelerin ve mezarların etrafında dolaşır, bunların yakınlarında zaman zaman korkunç hayaletler görülmüştür, bunlar tamamen saf olmadan bedeni terk eden ve maddi formdan bir şeyler korumuş, gözün onları algılayabilmesini sağlayan ruhların görüntüleri olmalıdır. Bunlar iyilerin değil, daha çok böyle yerlerde dolaşmaya zorlanan, eski yaşamlarının cezasını çeken ve kendilerine verilen maddi forma özgü arzular onları başka bir bedene götürene kadar dolaşmaya devam eden sefillerin ruhlarıdır. Ve sonra, elbette, eski yaşamlarında eğilimlerinin nesnesi olan aynı alışkanlıklara geri dönerler.*

Burada sadece reenkarnasyon ilkesi açıkça açıklanmakla kalmıyor, aynı zamanda hala maddenin kontrolü altında olan ruhların durumu, Spiritizm'in çağrılar sırasında gösterdiği gibi tanımlanıyor. Dahası, maddi bir bedende reenkarnasyonun ruhun kirliliğinin bir sonucu olduğu, arınmış ruhların ise bundan arınmış olduğu belirtiliyor. Spiritizm başka bir şey söylemiyor; sadece, hatalı durumda iyi kararlar almış ve edinilmiş bilgiye sahip olan ruhun, önceki varoluşunda sahip olduğundan daha az kusur, daha

fazla erdem ve yeniden doğmakla ilgili daha sezgisel fikirler getirdiğini ekliyor. Dolayısıyla, her varoluş onun için hem entelektüel hem de ahlaki ilerlemeyi temsil ediyor. (Bkz. *Cennet ve Cehennem ,* 2. kısım, Örnekler)

V. *Ölümümüzden sonra, yaşam boyunca bize atanmış olan ruh (datmon) bizi yargılanmak üzere Hades'e götürülmesi gereken herkesin toplandığı bir yere götürür. Hades'te gereken süre boyunca kaldıktan sonra, ruhlar sayısız ve uzun süreler boyunca bu hayata yeniden yönlendirilir.*

Bu, koruyucu meleklerin veya koruyucu ruhların doktrinidir ve sapkın halde değişen uzunluklardaki aralıklardan sonra gelen ardışık reenkarnasyonlardır.

VI. *Damonlar gökyüzünü yeryüzünden ayıran boşluğu doldururlar; Büyük Bütünü kendisiyle birleştiren bağdırlar. İlahiyat hiçbir zaman insanlarla doğrudan iletişime girmediğinden, tanrılar uyanıkken veya uyurken, onlarla daimonlar aracılığıyla ilişki kurar ve konuşurlar.*

iblisin kökenini veren *daimon* kelimesi , modern zamanlarda olduğu gibi kötü anlamda alınmıyordu. Sadece kötü varlıkları değil, genel olarak tüm

ruhları ifade ediyordu; aralarında *tanrılar adı verilen oldukça gelişmiş ruhlar ve* doğrudan insanlarla iletişim kuran daha az gelişmiş ruhlar -kendi başlarına iblisler- vardı. Spiritizm ayrıca ruhların uzayı doldurduğunu; Tanrı'nın insanlarla yalnızca ilahi iradeyi iletmekle görevli saf ruhlar aracılığıyla iletişim kurduğunu; ve ruhların uyanıklık halinde ve uyku sırasında insanlarla iletişim kurduğunu belirtir. *Daimon kelimesini ruh* kelimesiyle değiştirirseniz *, Spiritist Doktrini elde edersiniz; melek* kelimesiyle değiştirirseniz , Hristiyan Doktrini elde edersiniz.

VII. *Filozofların (Sokrates ve Platon tarafından anlaşıldığı gibi) sürekli meşguliyeti, ruha daha fazla özen göstermek ve sonsuzluk perspektifinden yalnızca bir an olan bu hayata daha az özen göstermektir. Ruh ölümsüzse, sonsuzluğu göz önünde bulundurarak yaşamak akıllıca olmaz mıydı?*

Hem Hıristiyanlık hem de Spiritizm aynı şeyi öğretir.

VIII. *Ruh maddi değilse, o zaman bu hayattan sonra, tıpkı bedenin çürümesi üzerine maddeye dönmesi gibi, eşit derecede görünmez ve maddi olmayan bir dünyaya gitmesi gerekir. Sadece saf, gerçekten maddi olmayan ruhu -Tanrı gibi, kendini bilgi ve düşünceyle*

besleyen- ilahi olana doğru yükselişini engelleyen çeşitli derecelerde maddi kirliliklerle kirlenmiş ve onu dünyevi Yolculuğunun yerlerinde tutan ruhtan açıkça ayırmak önemlidir.

Sokrates ve Platon, görülebileceği gibi, ruhun maddesel olmaktan çıkmasının farklı derecelerini mükemmel bir şekilde anlamışlardır. Ruhun *daha büyük veya daha az* saflığıyla sonuçlanan durumların çeşitliliği üzerinde ısrar ederler. Sezgi yoluyla söylediklerini, Spiritizm önümüze koyduğu sayısız örnekle kanıtlar. (Bkz. *Cennet ve Cehennem ,* 2. kısım)

IX. *Eğer ölüm bir kişinin tamamen yok olması olsaydı, kötüler için büyük bir kazanç olurdu, çünkü ölümlerinden sonra hepsi birden bedenlerinden, ruhlarından ve kötülüklerinden kurtulmuş olurlardı. Sadece ruhlarını uygunsuz bir süsle değil, uygun bir süsle süsleyenler, diğer dünyaya gidiş saatini huzur içinde bekleyebilirler.*

Başka bir deyişle, bu, ölümden sonra hiçliği ilan eden materyalizmin, tüm nihai ahlaki sorumluluğun iptali ve dolayısıyla kötülüğe bir teşvik olacağı anlamına gelir; bu tür kötülüğün hiçlikten kazanacağı her şey vardır; yalnızca kötü huylarından kurtulmuş ve erdemlerle zenginleşmiş

bireyler, diğer yaşamdaki uyanışı huzur içinde bekleyebilirler. Spiritizm, her gün önümüze koyduğu örneklerle, bir yaşamdan diğerine geçişin ve gelecekteki yaşama girişin kötü ruhlar için ne kadar acı verici olduğunu bize gösterir. (Bkz. *Cennet ve Cehennem* , 2. kısım, 1. bölüm)

X. *Beden, aldığı bakımın veya geçirdiği kazaların belirgin izlerini korur; aynı şey ruh için de geçerlidir. Bedenden kurtulduğunda, karakterinin, duygularının ve hayatının her eyleminin üzerinde bıraktığı izlerin belirgin izlerini taşır. Dolayısıyla, bir kişinin başına gelebilecek en büyük talihsizlik, suçlarla dolu bir ruhla diğer dünyaya gitmektir. Görüyorsun ya, Calicles, ne sen, ne Pollux ne de Gorgias, kendimizi diğer tarafta bulduğumuzda yararlı olacak başka bir hayat sürmemiz gerektiğini kanıtlayamadınız. Bu kadar çok farklı görüşten sarsılmaz kalan tek görüş,* bir haksızlık yapmaktansa almanın daha iyi olduğu *ve her şeyden önce erdemli görünmeye değil, erdemli olmaya kendimizi adamamız gerektiğidir.* (Sokrates'in hapishanedeyken öğrencileriyle diyalogları).

Burada, bugün deneyimle doğrulanan bir başka önemli noktayla karşılaşılır; buna göre arınmamış ruh, yeryüzündeyken sahip olduğu fikirleri, eğilimleri, karakteri ve tutkuları korur. Bu

özdeyiş: *Haksızlık yapmaktansa almak daha iyidir,* tamamen Hıristiyanca değil midir? İsa'nın şu örnekle ifade ettiği düşünceyle aynıdır: "Biri bir yanağına vurursa, ona diğerini de çevir." (Bkz. bölüm XII, nos.7, 8)

XI. *İki şeyden biri geçerlidir: ya ölüm mutlak bir yıkımdır ya da bir ruhun başka bir yere geçişidir. Her şey yok olacaksa, ölüm rüya görmeden ve kendi farkındalığımız olmadan geçirdiğimiz o nadir gecelerden biri gibidir. Ancak, eğer ölüm sadece bir yerleşim yeri değişikliğiyse, ölülerin buluşması gereken bir yere geçişse, tanıdığımız kişilerle yeniden karşılaşmak ne büyük mutluluk! Benim en büyük zevkim o yerleşim yerinin sakinlerini yakından incelemek ve orada olduğu gibi burada da bilge olanlar ile bilge olduklarını düşünen ama olmayanlar arasında ayrım yapmak olurdu. Ancak, ayrılmamızın zamanı geldi: Ben ölmek, siz yaşamak.* (Sokrates yargıçlarına)

Sokrates'e göre, yeryüzünde yaşamış olanlar ölümden sonra tekrar buluşurlar ve birbirlerini tanırlar. Spiritizm bize, onların ilişkilerinin devam ettiğini gösterir, öyle ki ölüm, sürekliliğin çözümü olmayan bir kesinti veya yaşamın sona ermesi değil, bir dönüşümdür.

Sokrates ve Platon, Mesih'in beş yüz yıl sonra

vereceği öğretileri ve Ruhların günümüzde sağladığı öğretileri bilselerdi, başka türlü konuşmazlardı. Büyük gerçeklerin ebedi olduğunu ve gelişmiş ruhların onları dünyaya gelmeden önce bilmeleri gerektiğini ve onları dünyaya getirdiklerini; Sokrates, Platon ve zamanlarının diğer büyük filozoflarının daha sonra Mesih'e ilahi misyonunda yardımcı olanlar arasında olabileceklerini ve tam da herkesten daha fazla, yüce öğretilerini kavrayabildikleri için seçilmiş olabileceklerini; kısacası, bugün insanlığa aynı gerçekleri öğretmekle görevli büyük ruhlar ordusunun bir parçası olabileceklerini hatırlarsak, bunda şaşırtıcı bir şey yoktur.

XII. *Hiçbir zaman haksızlığa haksızlıkla karşılık verilmemeli, ne de bize yaptıkları kötülük ne olursa olsun kimseye kötülük yapılmamalıdır.* Ancak çok az kişi bu ilkeyi kabul edecektir ve bu konuda bölünmüş olanlar sadece birbirlerini hor görebilirler .

Bu, bize kötülüğe kötülükle karşılık vermemeyi ve düşmanlarımızı affetmeyi öğreten merhamet ilkesi değil midir?

XIII. *Ağaç meyvesinden tanınır* . Her eylemi,

ürettiği şeye göre nitelemek gerekir: Kötülük ondan kaynaklandığında ona kötü demek; iyilik ondan doğduğunda ona iyi demek.

"Ağaç meyvesinden tanınır" sözü İncil'de metinsel olarak birçok kez tekrarlanır.

XIV. *Zenginlik büyük bir tehlikedir Zenginliği sevenlerin hepsi ne kendilerini ne de oldukları şeyi severler; fakat kendileri için oldukları şeyden daha da yabancı olan bir şeyi severler .* (Bkz. XVI. bölüm)

XV. *En güzel dualar ve en güzel kurbanlar, ona benzemek için çaba sarf eden erdemli bir ruhtan daha az İlahiyat'ı memnun eder. Tanrılar, ruhumuza kıyasla bizim adaklarımıza daha fazla önem verselerdi bu ciddi bir şey olurdu. Bu şekilde, en suçlu olanlar bile kendilerini elverişli hale getirebilirlerdi. Ama hayır, sözleri ve eylemleriyle tanrılara ve insanlara olan borçlarını kurtaranlar dışında gerçekten adil ve bilge kimse yoktur .* (Bkz. bölüm X, nos. 7, 8)

XVI. *Ruhundan çok bedenini seven o sıradan sevgiliye sapkın derim. Aşk, zekamızı çalıştırmamızı isteyen doğada her yerdedir; gök cisimlerinin hareketlerinde bile bulunur. Doğayı zengin örtüsüyle süsleyen aşktır; süsünü giyer ve çiçeklerin ve kokuların bulunduğu yere yerleşir. Ayrıca insanlara huzur, denize dinginlik, rüzgarlara sessizlik ve acıya uyku veren aşktır.*

İnsanlığı kardeşçe bir bağla birleştirmesi gereken aşk, Platon'un evrensel aşk hakkındaki doğa yasası teorisinin bir sonucudur. Sokrates'in, "Aşk ne bir tanrıdır ne de bir ölümlüdür, büyük bir daimondur" yani evrensel aşka başkanlık eden büyük bir ruhtur şeklindeki iddiası, ona her şeyden önce bir suç olarak yüklenmiştir.

XVII. *Erdem öğretilemez; o, ona sahip olanlara Tanrı'nın bir hediyesi olarak gelir.*

Bu, yaklaşık olarak lütuf hakkındaki Hristiyan doktrinidir; ancak, eğer erdem Tanrı'nın bir armağanıysa, o zaman bir lütuftur ve neden herkese verilmediğini sorabiliriz; öte yandan, eğer bir armağansa, o zaman ona sahip olanların hiçbir liyakati yoktur. Spiritizm daha açıktır. Erdeme sahip olanların, kendilerini kusurlarından kademeli olarak arındırarak, ardışık varoluşları boyunca kendi çabalarıyla bunu elde ettiklerini belirtir. Lütuf, Tanrı'nın tüm iyi niyetli erkek ve kadınlara, kendilerini kötülükten arındırmaları ve iyiliği uygulamaları için bahşettiği güçtür.

XVIII. *Her birimizin kendi kusurlarını başkalarınınkinden çok daha az algılaması doğal bir eğilimdir.*

İncil'de şöyle denmektedir: "Komşunun gözündeki çöpü görürsün, ama kendi gözündeki merteği görmezsin." (Bkz. X. bölüm, 9, 10. sayılar)

XIX., ruhu tedavi etmeden bedeni tedavi etmelerinden *kaynaklanmaktadır ve bütün iyi durumda olmadığı için, onun herhangi bir parçasının iyi olması imkânsızdır.*

Spiritizm, ruh ve beden arasındaki ilişkinin anahtarını sunar ve birinin diğerine sürekli tepki verdiğini kanıtlar. Böylece bilime yeni bir yol açar ve ona belirli hastalıkların gerçek nedenini göstererek, onlarla mücadele etme araçlarını sağlar. Bilim, beden ekonomisindeki spiritüel unsuru hesaba katmaya başladığında, daha az sıklıkta başarısızlığa uğrayacaktır.

XX. *Bütün insanlar, bebeklikten itibaren iyilik yapmaktan çok kötülük yaparlar.*

Sokrates'in bu sözleri, yeryüzünde kötülüğün baskınlığı gibi ciddi bir soruna değiniyor; bu sorun, çok sayıda dünyanın ve insanlığın yalnızca küçük bir kısmının yaşadığı yeryüzünün kaderinin bilgisi olmadan çözülemez. Sadece Spiritizm buna bir çözüm sağlıyor; bu çözüm aşağıdaki II, III ve V.

bölümlerde geliştiriliyor.

XXI. *Bilmediğin bir şeyi bildiğine inanmamakta bir hikmet vardır.*

Bu, ilk kelimesini bilmedikleri şeyleri sık sık eleştiren kişilere yöneliktir. Platon, Sokrates'in bu düşüncesini, "Öncelikle, mümkünse, onları sözcüklerde daha dürüst kılmaya çalışalım; değilse, onlarla *ilgilenmeyelim* ; sadece gerçeği arayalım. Kendimizi eğitmeye çalışalım, ancak birbirimizi gücendirmeyelim." diyerek tamamlar. Spiritistler, iyi veya kötü niyetin muhaliflerine karşı bu şekilde davranmalıdır. Platon bugün hayatta olsaydı, şeyleri neredeyse kendi zamanındaki gibi bulur ve aynı dili kullanabilirdi. Sokrates de, ruhlara olan inancıyla alay eden ve hem kendisini hem de öğrencisi Platon'u deli olarak yargılayan kişilerle karşılaşırdı.

Sokrates'in ilk önce alay konusu olmasının, sonra da kutsal şeylere saygısızlıkla suçlanmasının ve baldıran otu içmeye mahkûm edilmesinin nedeni bu ilkeleri benimsemesiydi. Bütün bunlar, kişisel çıkarlara ve altüst ettikleri önyargılara karşı çıkan büyük yeni gerçeklerin, mücadele edilmeden veya şehitler yaratılmadan kurulamayacağını

kesinleştirir.

BÖLÜM I

Ben/ben gelmedim--

detvytheJaw

- *Üç vahiy: Musa; Mesih; Spiritizm*
- *Bilim ve din arasındaki ittifak*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Yeni dönem*

1. *"Sanmayın ki ben şeriatı ya da peygamberleri yıkmaya geldim. Ben onları yıkmaya değil, tamamlamaya geldim. Çünkü size gerçeği söylüyorum ki, şeriattaki her şey bir harfe ve bir noktaya kadar tamamlanıncaya kadar gök ve yer ortadan kalkmayacaktır."* (Matta 5:17, 18)[7]

7İncil metinlerini, bazen anlaşılması zor olan eski İngilizce stili veya telif hakkı sorunları içerebilecek daha modern bir çeviri kullanmak yerine, doğrudan Kardec'in metninden çevirdik - Sacy'nin Fransızca çevirisini kullandık. Ayrıca, Kardec'in bunlara geri döndüğünde kutsal metin pasajları ile Kardec'in metni arasında tutarlılık sağlayacaktır. Son olarak, kutsal metinleri çevirirken Sacy'nin kapsayıcı olmayan dilini korumayı tercih ettik. - Tr.

MUSA

2. Musa Yasası'nın iki ayrı bölümü vardır: Sina Dağı'nda ilan edilen Tanrı Yasası ve Musa tarafından kurulan medeni veya disiplin yasası. Biri değişmezdir; diğeri ise insanların gelenek ve karakterine uygun olup zamanla değişir.

Tanrı'nın Yasası şu on emirle formüle edilmiştir:

I. *Ben seni Mısır'dan, kölelik evinden çıkaran Tanrın RAB'bim. Karşımda başka, yabancı tanrılar olmayacak. Ne göklerde yukarıda, ne de yerde aşağıda olan hiçbir şeyin, ne de yerin altındaki sularda olan hiçbir şeyin oyma putunu veya heykelini yapmayacaksın. Onlara eğilmeyeceksin ve onlara yüce bir tapınma sunmayacaksın.*
II. *Tanrınız RAB'bin adını boş yere ağzınıza almayacaksınız.*
III. *Sebt gününü kutsallaştırmayı unutmayacaksın.*
IV. *Babana ve anana saygı göstereceksin ki, Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede uzun ömürlü olasın.*
V. *Öldürmeyeceksin.*
VI. *Zina etmeyeceksin.*
VII. *Çalmayacaksın.*

VIII. *Komşuna karşı yalan yere tanıklık etmeyi arzulamayacaksın .*

IX. *Komşunun karısına göz dikmeyeceksin .*

X. *Komşunun ne evine, ne kölesine, ne öküzüne, ne eşeğine, ne de ona ait herhangi bir şeye tamah etmeyeceksin.*

Bu yasa tüm zamanlar ve tüm milletler içindir ve bu nedenle ilahi bir karaktere sahiptir. Diğerlerinin hepsi, doğal olarak sorunlu ve disiplinsiz bir halkı dizginlemek için korkuyu kullanmak zorunda kalan Musa tarafından konulan yasalardır. Bu halk arasında, Mısır'daki kölelikleri sırasında edindikleri derin köklü suistimaller ve önyargılarla mücadele etmek zorundaydı. Yasalarına yetki vermek için, erken dönem halklarının diğer yasa koyucularının yaptığı gibi, onlara ilahi bir köken atfetmek zorundaydı. İnsan otoritesi Tanrı'nın otoritesine dayanmalıydı, ancak yalnızca korkunç bir Tanrı fikri, ahlaki anlayış ve rafine bir adalet duygusunun henüz çok az geliştiği cahil erkek ve kadınları etkileyebilirdi. " *Öldürmeyeceksin; komşuna zarar vermeyeceksin" emirlerini koyan Kişinin,* yok etmeyi bir görev haline getirerek kendi içinde çelişkili olamayacağı oldukça açıktır. Dolayısıyla Musa Yasaları başlı başına temelde geçici bir karaktere sahipti.

MESİH

3. İsa yasayı, yani Tanrı'nın yasasını yok etmek için gelmedi. Onu yerine getirmek, yani geliştirmek, ona gerçek anlamını vermek ve onu insanlığın ilerleme derecesine uyarlamak için geldi. Bu nedenle bu yasada, doktrininin temelini oluşturan Tanrı'ya ve komşuya karşı görev ilkesi bulunabilir. Aksine, Musa'nın yasalarına gelince, İsa onları biçim veya öz olarak derinlemesine değiştirdi. Dışsal uygulamaların ve hatalı yorumların kötüye kullanılmasıyla sürekli mücadele etti ve bunları şu sözlere indirgemekten daha radikal bir reformdan geçiremedi: "Tanrı'yı her şeyden çok sev ve komşunu kendin gibi sev" ve " *Yasanın ve peygamberlerin tümü budur" diyerek.*

İsa, “Gök ve yer, her şey tek bir zerreye kadar yerine gelmeden geçip gitmeyecek” sözleriyle, Tanrı Yasasının yerine getirilmesinin, yani tüm saflığıyla, tüm gelişimi ve tüm sonuçlarıyla tüm dünyada uygulanmasının gerekli olacağını kastetti; çünkü bu yasanın yalnızca birkaç kişinin veya tek bir ulusun ayrıcalığı olarak kalması durumunda, bu yasanın oluşturulmasının ne faydası olurdu? Tanrı'nın çocukları olarak, tüm insanlar, ayrım yapılmaksızın, aynı kaygının nesnesidir.

4. Ancak İsa'nın rolü, kendi sözünden başka bir yetkisi olmayan ahlakçı bir kanun koyucu olmaktan ibaret değildi. O, gelişini duyuran kehanetleri yerine getirmek için geldi; yetkisi, ruhunun olağanüstü doğasından ve ilahi misyonundan geliyordu. İnsanlara gerçek hayatın yeryüzünde değil, cennetin krallığında bulunacağını öğretmek için geldi; onlara oraya giden yolu, kendilerini Tanrı ile uzlaştırmanın yollarını öğretmek ve insan kaderinin gerçekleşmesi için gelecekteki şeylerin ilerlemesi konusunda onları önceden uyarmak için geldi. Bununla birlikte, her şeyi söylemedi ve birçok noktada kendisini henüz kavranamayacağını ilan ettiği hakikatlerin tohumlarını ekmekle sınırladı. Her şeyden bahsetti, ancak farklı derecelerde açık terimlerle. Belirli sözcüklerin gizli anlamlarını anlamak için insanlara anahtarı sağlayacak yeni fikirlerin ve bilginin gelmesi gerekecekti ve bu tür fikirler, insan zihni belirli bir olgunluk derecesine ulaşmadan önce gelemezdi. Bilim, bu fikirlerin ortaya çıkmasına ve gelişmesine güçlü bir şekilde katkıda bulunmak zorundaydı; dolayısıyla bilimin ilerlemesi için zamana ihtiyaç vardır.

RUHÇULUK

5. Spiritizm, çürütülemez kanıtlarla insanlara ruh dünyasının varlığını ve doğasını ve onun bedensel dünyayla ilişkilerini açığa vuran yeni bir bilimdir. Bize o dünyayı artık doğaüstü bir şey olarak değil, bunun yerine yaşayan ve sürekli aktif doğa güçlerinden biri, şimdiye kadar anlaşılmaz olan ve bu nedenle fantastik ve olağanüstü alana itilmiş bir sürü olgunun kaynağı olarak gösterir. Mesih'in birkaç kez ima ettiği ilişkiler bunlardır ve bu yüzden söylediği birçok şey anlaşılmaz veya yanlış yorumlanmıştır. Spiritizm, her şeyin kolayca açıklanmasını sağlayan anahtardır.

6. Eski Ahit'in yasası Musa'da kişileştirilmiştir; Yeni Ahit'in yasası ise Mesih'te kişileştirilmiştir. Spiritizm, Tanrı'nın Yasası'nın üçüncü vahyidir, ancak belirli bir bireyde kişileştirilmemiştir; bunun yerine, tek bir kişi tarafından değil, dünyanın her noktasında ve sayısız aracı aracılığıyla *cennetin sesleri olan Ruhlar tarafından verilen* bir öğretinin ürünüdür. Ruh dünyasından bir grup varlığı içeren bir tür kolektif varlıktır, her biri insanlara o dünyayı ve içinde onları bekleyen kaderi bilmelerini sağlamak için bilgisini onlara armağan etmek için gelir.

7. Mesih'in "Ben yasayı yıkmaya değil, tamamlamaya geldim" dediği gibi, Spiritizm de "Ben Hıristiyan yasasını yıkmaya değil, tamamlamaya geldim" der. Mesih'in öğrettiklerine aykırı hiçbir şey öğretmez, ancak onun yalnızca alegorik biçimde ifade ettiği şeyi herkes için açık terimlerle geliştirir, tamamlar ve açıklar. Spiritizm, Mesih'in önceden bildirdiği zamanda, Mesih'in duyurduğu şeyi yerine getirmek ve gelecekteki şeylerin gerçekleşmesini hazırlamak için gelmiştir. Bu nedenle, gerçekleşen yenilenmeye bizzat başkanlık eden ve yeryüzünde Tanrı'nın krallığının saltanatını hazırlayan Mesih'in işidir.

BİLİM VE DİN ARASINDAKİ İTTİFAK

8. Bilim ve din insan zekasının iki kaldıracıdır: biri maddi dünyanın yasalarını, diğeri ise ahlaki dünyanın yasalarını ortaya koyar. *Ancak ikisi de aynı ilkeye, yani Tanrı'ya sahip oldukları için,* diğeriyle çelişemez. Eğer birbirlerini inkar etselerdi, biri mutlaka yanlış, diğeri doğru olurdu, çünkü Tanrı kendi eserini yok etmeye gönüllü olamazdı. [8]Bu iki fikir düzeni arasında var olduğu düşünülen uyumsuzluk, hatalı bir gözlemden ve bir tarafta ve diğer tarafta aşırı bir dışlayıcılıktan kaynaklanır.

8Dipnot, s. 62'ye bakınız. - Tr.

Bu, hem inançsızlığın hem de hoşgörüsüzlüğün ortaya çıktığı bir çatışmaya yol açmıştır.

Mesih'in öğretilerinin tamamlanması gereken zaman geldi; bu öğretilerin bazı kısımları üzerine bilerek örtülen perdenin kaldırılması gereken zaman geldi; bilimin yalnızca maddeci olmaktan çıkıp ruhsal unsuru hesaba katması gereken zaman geldi; dinin maddenin organik ve değişmez yasalarını yanlış yorumlamayı bırakması gereken zaman geldi. Birbirini destekleyen ve birlikte ilerleyen bu iki güç, birbirlerine karşılıklı destek vereceklerdir. O zaman din, artık bilimin itibarsızlığına katlanmak zorunda kalmayacak, akılla uyum içinde olacağı ve olguların karşı konulamaz mantığına karşı koyamayacağı için sarsılmaz bir güç kazanacaktır.

Bilim ve din, bugüne kadar birbirlerini anlayamadılar, çünkü her biri meseleleri kendi özel bakış açısından inceleyerek, birbirlerini karşılıklı olarak reddettiler. Onları ayıran boşluğu dolduracak bir şeye, onları birbirine yakınlaştıracak bir birlik işaretine ihtiyaç vardı. Bu birlik işareti, ruh dünyasını ve onun cismani olanla ilişkilerini yöneten yasaların bilgisinde

bulunuyordu, gök cisimlerinin hareketini ve varlıkların varoluşunu yönetenler kadar değişmez yasalar. Deneyimle kanıtlandıktan sonra, bu ilişkiler yeni bir ışığın doğmasına neden oldu: inanç akla yöneldi, akıl inançta mantıksız hiçbir şey bulamadı ve materyalizm yenildi. Ancak bunda, diğer her şeyde olduğu gibi, bütünün hareketi tarafından sürüklenene kadar geride kalan kişiler var, eğer ona teslim olmak yerine direnmeye çalışırlarsa onları eziyor. Şu anda gerçekleşen ve insanların ruhlarını şekillendiren bütün bir ahlaki devrimdir. On sekiz asırdan fazla bir süredir hazırlanan bu devrim, tamamlanmaya yaklaşıyor ve insanlık için yeni bir dönemi işaretleyecek. Bu devrimin sonuçları kolayca öngörülebilir; toplumsal ilişkilere gelince, hiç kimsenin karşı koymaya gücü yetmediği kaçınılmaz değişiklikleri getirmelidir. Çünkü bunlar Tanrı'nın tasarımlarındadır ve Tanrı'nın bir yasası olan ilerleme yasasının sonucudur.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

YENİ DÖNEM

9. Tanrı birdir ve Musa, yalnızca İbranilere değil aynı zamanda putperest insanlara da kendisini

tanıtmak için göreve gönderdiği ruhtur [9]. İbrani halkı, Tanrı'nın Musa ve peygamberler aracılığıyla ilahi vahyi iletmek için kullandığı araçtı ve bu insanların iniş çıkışları, gözleri etkilemek ve İlahiliği insanlıktan gizleyen perdeyi kaldırmak içindi.

Musa aracılığıyla verilen Tanrı emirleri, en geniş Hıristiyan ahlakının tohumunu içeriyordu. Ancak, İncil yorumları anlamlarını kısıtladı, çünkü tüm saflıklarıyla uygulamaya konduklarında anlaşılmayacaklardı; yine de, On Emir, insanlığın seyahat edeceği yolda aydınlatılması gereken parlayan ön sayfa, işaret fişeği olarak kaldı.

Musa'nın öğrettiği ahlak, yeniden canlandırılması gereken insanların ilerleme durumuna uygundu ve ruhlarının mükemmelliği açısından yarı ilkel olan bu insanlar, Tanrı'ya yakmalık sunulardan başka yollarla ibadet etmenin mümkün olduğunu veya bir düşmanı affetmeleri gerektiğini anlayamazlardı. Maddeci bakış açısından ve hatta sanat ve bilim açısından dikkate

9Ruhların öğretilerini içeren bölümlerde, Ruhlar sıklıkla aynı paragrafta veya cümlede ve aynı özneye atıfta bulunarak Tanrı, Baba ve Rab'den bahsettikleri için Tanrı'ya atıfta bulunan eril zamirleri korumayı seçtik. Bu nedenle, Kardec'in metin bölümlerinde ve Kodifikasyonun diğer kitaplarında yaptığımız gibi, aksi belirtilmediği sürece, eril zamir yerine yalnızca Tanrı ismini kullanmak imkansız hale gelirdi. - Tr.

değer olan zekaları ahlaki açıdan oldukça geriydi ve tamamen ruhsal bir dinin yönetimi altında asla dönüştürülemezlerdi; İbrani dininin onlara sunduğu gibi yarı maddi bir temsile ihtiyaçları vardı. Bu nedenle, yakmalık sunular onların duyularına hitap ederken, Tanrı fikri onların ruhlarına hitap ediyordu.

Mesih en saf ve en yüce ahlakın başlatıcısıydı: dünyayı yenilemek, erkekleri ve kadınları bir araya getirmek ve onları kardeş yapmak olan evanjelik Hristiyan ahlakı; hayırseverliğin ve komşuya duyulan sevginin tüm insan kalplerinde çiçek açmasını ve tüm insanlar arasında ortak bir dayanışma yaratmasını sağlayan; kısacası, dünyayı dönüştürüp onu bugün içinde yaşayanlardan daha fazla gelişmiş ruhlar için bir mesken haline getiren bir ahlak. Bu, doğanın tabi olduğu ve kendini gerçekleştiren ilerleme yasasıdır ve *Spiritizm* , Tanrı'nın insanlığın ilerlemesini sağlamak için kullandığı kaldıraçtır.

Ahlaki fikirlerin geliştirilmesi gereken zaman geldi, böylece Tanrı'nın tasarımlarında yer alan ilerleme gerçekleştirilebilir. Bu fikirler, özgürlük fikirlerinin - öncüllerinin - izlediği aynı yolu

izlemelidir. Ancak, bu gelişimin mücadele olmadan gerçekleşeceğine inanmamalıyız. Hayır. Olgunluğa ulaşmak için, bu fikirlerin tartışılması ve üzerinde tartışılması gerekir, böylece kitlelerin dikkatini çekebilirler. Dikkat bir kez bunlara odaklandığında, Mesih'in ahlakının güzelliği ve kutsallığı insanların zihinlerine dokunacak ve onlara gelecekteki yaşamın anahtarını sağlayan ve onlara sonsuz mutluluğun kapılarını açan bir bilimle ilgileneceklerdir. Yolu açan Musa'ydı; İsa işi sürdürdü; Spiritizm onu bitirecektir.

Bir İsrailli Ruhu (Mulhouse, 1861)

10. Bir gün, Tanrı, tükenmez merhametiyle, insanlığın gerçeğin karanlığı dağıttığını görmesine izin verdi. O gün, Mesih'in gelişiydi. O canlı ışıktan sonra, karanlık geri döndü. Dünya, gerçeğin ve belirsizliğin alternatiflerinden sonra, bir kez daha kayboldu. Sonra, tıpkı Eski Ahit'in peygamberleri gibi, Ruhlar konuşmaya ve sizi uyarmaya başladı: Dünya temellerinden sarsılıyor; gök gürültüsü yankılanacak; sağlam durun!

Spiritizm ilahi bir düzendir, çünkü doğanın yasalarına dayanır ve ilahi bir düzenin her şeyin büyük ve yararlı bir amacı olduğundan emin

olabilirsiniz. Dünyanız yolunu kaybetmiştir ve ahlaki düzen pahasına gelişen ve sizi yalnızca maddi refaha götüren bilim, karanlığın ruhuna fayda sağlamaya geri dönmüştür. Hıristiyanlar, kalbin ve sevginin bilimle el ele yürümesi gerektiğini biliyorsunuz. Ne yazık ki Mesih'in saltanatı! On sekiz asırdan sonra ve bu kadar çok şehidin kanına rağmen, o saltanat henüz gelmedi. Hıristiyanlar, sizi kurtarmak isteyen Üstad'a dönün. İnananlar ve sevenler için her şey kolaydır. Sevgi onları tarifsiz bir sevinçle doldurur. Evet, çocuklarım, dünya sarsılıyor; iyi Ruhlar bunu size defalarca söyledi. Fırtınanın önceden haber veren esintisinin altında eğilin ki yıkılmayasınız; yani kendinizi hazırlayın ve damadın gelişinde şaşıran aptal bakireler gibi olmayın.

Hazırlanmakta olan bu devrim maddi olmaktan çok ahlakidir. Büyük Ruhlar, ilahi haberciler, hepinizin, aydınlanmış ve ateşli işçilerin, alçakgönüllü seslerinizi duyurabilmeniz için inancı ilham ederler, çünkü siz sadece bir kum tanesisiniz; ancak kum taneleri olmadan dağlar olmazdı. Bu nedenle "Biz çok küçüğüz" sözleri sizin için hiçbir anlam ifade etmiyor. Herkesin kendi görevi, herkesin kendi emeği var. Karıncalar

cumhuriyetlerini inşa etmiyor mu ve fark edilmeyen hayvanlar [10]kıtaları yükseltmiyor mu? Yeni haçlı seferi başladı. Savaşın değil, evrensel barışın havarileri, modern Saint Bernard'lar, ileriye bakın ve yürüyün. Dünyaların yasası ilerlemenin yasasıdır.

Fenelon (Poitiers, 1861)

11. Aziz Augustinus, Spiritizm'in en büyük ifşacılarından biridir. Kendini hemen hemen her yerde gösterir. Bunun nedenini, Hristiyanlığın en sağlam temellerini borçlu olduğu Kilise Babalarının kudretli falanksına ait olan bu büyük Hristiyan filozofun hayatında buluruz. Diğer birçokları gibi, gerçeğin ihtişamıyla putperestlikten veya daha doğrusu en derin dinsizlikten sökülüp atılmıştır. Aşırılıklarının ortasında, ruhunda onu kendine geri çağıran o garip titreşimi hissettiğinde, mutluluğun zayıflatıcı ve geçici zevklerden başka bir yerde yattığını anlamasını sağladığında; sonunda, Şam'a giderken kutsal sesin, "Saul, Saul, neden beni zulüm ediyorsun?" diye haykırdığını duyduğunda, "Tanrım! Tanrım! Beni affet! İnanıyorum; ben bir Hristiyanım!" diye haykırmıştır. Ve o andan

10Çok küçük veya mikroskobik bir hayvan. *(Webster's ,* op.cit.) - Tr.

itibaren İncil'in en kararlı destekçilerinden biri olmuştur. Bu seçkin ruhun bize bıraktığı meşhur İtiraflar'da, Aziz Monica'yı kaybettikten sonra söylediği hem karakteristik hem de peygamberlik niteliğindeki sözleri okuyabilir: *"Annemin beni ziyarete gelip bana öğüt vereceğinden ve gelecekteki yaşamda bizi neyin beklediğini bana açıklayacağından eminim."* Bu sözlerde ne büyük bir ders ve gelecekteki doktrinin ne kadar parlak bir öngörüsü var! İşte bu yüzden bugün, önceden haber verdiği gerçeği ifşa etme saatinin geldiğini görünce, onun ateşli bir yayıcısı oldu ve kendisini çağıran herkese cevap vermek için, tabiri caizse, kendini çoğalttı.

Erastus **,** Aziz Paul'un öğrencisi (Paris 1863)

Yorum: Aziz Augustinus, kendi inşa ettiği şeyi yıkmak için mi geldi? Kesinlikle hayır, ancak birçokları gibi, bir insan olarak göremediği şeyleri ruhun gözleriyle görüyor. Sınırsız ruhu yeni bir ışık görüyor ve daha önce anlayamadığı şeyleri anlıyor. Yeni fikirler ona bazı sözcüklerin gerçek anlamını gösterdi. Yeryüzündeyken, meseleleri sahip olduğu bilgiye göre yargıladı, ancak üzerine yeni bir ışık parladığında, şeyleri daha sağlıklı bir şekilde yargılayabildi. Bu nedenle, incubus ve succubus

[11]ruhları ve antipodlar teorisine karşı başlattığı lanet hakkındaki fikrini değiştirmek zorunda kaldı [12]. Şimdi Hristiyanlık ona tüm saflığıyla göründüğüne göre, hayattayken olduğundan farklı şekilde bazı noktalar hakkında düşünebilir, ancak bir Hristiyan müridi olmaktan vazgeçmez. İnancından vazgeçmeden, kendisini Spiritizmin yayıcısı yapabilir, çünkü onda öngörülen şeylerin gerçekleşmesini görür. Günümüzde Spiritizm'in bir müjdecisi olarak, bizi metinlerin daha dikkatli ve mantıklı bir yorumuna yönlendiriyor. Aynı şey, kendilerini benzer bir konumda bulan diğer ruhlar için de geçerli.

11 Incubus ve Succubus: Erkek ve dişi olmak üzere, uykularında kişilerle yatarak ilişkiye giren kötü ruhlar. - Tr.

12 Antipod Teorisi: St. Augustine, insanların dünyanın karşı tarafında yaşadıklarına ve ayaklarıyla bizimkilerin tersi yönde yürüdüklerine inanmak için hiçbir neden olmadığını düşünüyordu. Dünyanın küresel şekli hakkındaki bilgi eksikliğinden dolayı, bilim aksini kanıtlayana kadar St. Augustine'in görüşü yaygın olarak kabul görüyordu. - Tr.

BÖLÜM II

Benim bilgim mi&awrul

- *Gelecek yaşam*
- *İsa'nın krallığı*
- *Bakış açısı*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Dünyevi bir krallık*

1. *Sonra Pilatus saraya girmek için geri döndü ve İsa'yı yanına çağırdı ve ona sordu, "Sen Yahudilerin kralı mısın?" İsa ona cevap verdi, "Benim krallığım bu dünyadan değil. Eğer krallığım bu dünyadan olsaydı, halkım Yahudilerin eline düşmemi önlemek için savaşırdı. Ama benim krallığım burada değil."*

Pilatus ona, "Öyleyse sen bir kral mısın?" diye sordu. İsa, "Söylediğin gibi; ben bir kralım. Ben, gerçeğe tanıklık etmek dışında doğmadım ve bu dünyaya gelmedim. Gerçeğe ait olan, sesimi duyar." (Yuhanna 18:33, 36, 37) diye cevap verdi.

GELECEK YAŞAM

2. İsa bu sözlerle, her koşulda insanlığın varacağı son ve yeryüzündeyken insanların başlıca kaygılarının nesnesi olarak sunduğu *gelecek hayata açıkça atıfta bulunmaktadır* . Tüm düsturları bu büyük ilkeye atıfta bulunmaktadır. Gerçekten de, gelecek hayat olmadan, ahlaki öğretilerinin büyük bir kısmının var olma nedeni olmazdı. Bu yüzden, gelecek hayata inanmayanlar, onun sadece şimdiki hayattan bahsettiğini düşünerek, ya onları anlamazlar ya da çocukça bulurlar.

Bu doktrin, bu nedenle, Mesih'in öğretisinin odak noktası olarak düşünülebilir ve bu kitabın başına yerleştirilmiştir çünkü tüm kişilerin hedefi olmalıdır. Sadece bu doktrin, dünyevi yaşamın anormalliklerini haklı çıkarabilir ve onları Tanrı'nın adaletiyle uyumlu hale getirebilir.

3. Yahudilerin gelecekteki yaşamla ilgili çok belirsiz fikirleri vardı. Yaratılışın ayrıcalıklı varlıkları olarak gördükleri meleklere inanıyorlardı, ancak insanların bir gün melek olabileceğini ve onların mutluluğuna ortak olabileceğini bilmiyorlardı. Onlara göre, Tanrı'nın

yasalarına uymak dünyevi mallarla, uluslarının üstünlüğüyle ve düşmanlarına karşı zaferle ödüllendiriliyordu. Kamusal felaketler ve yenilgiler itaatsizliklerinin cezasıydı. Musa, çoğunluğu çobanlardan oluşan ve her şeyden önce bu dünyanın şeylerinden etkilenmeleri gereken eğitimsiz bir halka söylediğinden daha fazlasını söyleyemezdi. Daha sonra İsa, onlara Tanrı'nın adaletinin kendi yolunu izlediği başka bir dünyanın olduğunu açıklamak için geldi. Tanrı'nın emirlerini yerine getirenlere vaat ettiği ve iyilerin mükafatlarını bulacağı dünya budur. Bu dünya onun krallığıdır; tüm ihtişamıyla orada bulunacak ve dünyayı terk ettikten sonra geri döneceği yerdir.

Ancak, öğretisini o zamanki insanların durumuna uyarlayan İsa, onlara tam bir aydınlanma vermesi gerektiğine inanmadı, çünkü bu onları eğitmeden büyüleyecekti, çünkü bunu kavrayamayacaklardı. Bu nedenle, kendini gelecekteki yaşamı ilke olarak, hiç kimsenin kaçamayacağı bir doğa yasası olarak sunmakla sınırladı. Bu nedenle, her Hıristiyan gelecekteki yaşama güçlü bir şekilde inanır, ancak birçok kişinin bu konuda sahip olduğu fikir belirsiz ve eksiktir ve bu nedenle çeşitli noktalarda hatalıdır.

Birçoğu için, bu yalnızca mutlak kesinliği olmayan bir inançtır; dolayısıyla şüphe ve hatta inançsızlıktır.

Spiritizm, bu noktada ve diğer birçok noktada, insanların gerçeği kavrayacak kadar olgunlaştığı şu günlerde Mesih'in öğretisini tamamlamıştır. Spiritizm ile gelecekteki yaşam artık basit bir inanç maddesi, bir hipotez değildir. Gerçeklerle gösterilen maddi bir gerçekliktir; görgü tanıkları bu gerçekliği tüm aşamalarında ve tüm iniş çıkışlarında öyle bir şekilde tasvir etmeye başlamıştır ki artık şüphe etmek mümkün değildir, en sıradan istihbarat bile onu gerçek görünümüyle tasvir edebilir, tıpkı birinin hakkında ayrıntılı bir açıklama okuduğu bir ülkeyi tasvir edebileceği gibi. Ve gelecekteki yaşamın bu tasviri o kadar ayrıntılıdır ki, orada bulunanların mutlu veya mutsuz varoluşlarının koşulları o kadar mantıklıdır ki, insan kendi isteğine rağmen bunun başka türlü olamayacağını ve Tanrı'nın gerçek adaletinin bunun içinde bulunduğunu söylemelidir.

İSA'NIN KRALLIĞI

4. Herkes İsa'nın krallığının bu dünyadan

olmadığını anlıyor, ancak yeryüzünde de bir krallığı olamaz mı? Kral unvanı her zaman dünyevi gücün kullanımını ima etmez; dehaları onları herhangi bir fikir düzeninin ön saflarına yerleştiren, yaşadıkları zamanlara hükmeden ve insanlığın ilerlemesini etkileyen kişilere oybirliğiyle verilir. Bu anlamda, "Filozofların, sanatçıların, şairlerin, yazarların vb. kralı veya prensi" ifadesi kullanılır. Kişisel liyakatten doğan ve gelecek nesiller tarafından kutsanan bu kraliyet, genellikle tacın sahip olduğundan daha büyük bir üstünlük göstermez mi? Bu üstünlük yok olmazken, diğeri iniş çıkışların oyuncağıdır. Bu üstünlük her zaman gelecek nesiller tarafından kutsanırken, diğeri bazen lanetlenir. Dünyevi egemenlik yaşamla sona erer; ahlaki egemenlik, özellikle ölümden sonra bile hüküm sürmeye devam eder. Bu açıdan İsa, yeryüzündeki birçok egemenden daha güçlü bir kral değil midir? Bu nedenle Pilatus'a, "Ben kralım, ama benim krallığım bu dünyadan değildir" demesinin haklı bir nedeni vardı.

BAKIŞ AÇISI

5. Kişinin gelecekteki yaşam hakkında sahip olduğu açık ve kesin fikir, geleceğe sarsılmaz bir

inanç sağlar. Bu inanç, insanların ahlaki değerleri üzerinde muazzam sonuçlar taşır, çünkü *dünyevi yaşamı ele aldıkları bakış açısını tamamen değiştirir.* Düşünceleriyle kendilerini sınırsız olan ruhsal yaşama yerleştirenler için, bedensel yaşam bir geçişten, nankör bir ülkede kısa bir konaklamadan ibarettir. Yaşamın iniş çıkışları ve sıkıntıları, yalnızca kısa süreli olduklarını ve daha mutlu bir durumun onları takip etmesi gerektiğini bildikleri için sabırla katlandıkları olaylardan ibarettir. Ölüm artık korkutucu bir şey değildir ve artık hiçliğe açılan bir kapı değil, daha çok sürgüne mutluluk ve barış dolu bir ikamet yerine giden yolu açan bir kurtuluştur. Geçici, nihai olmayan bir durumda olduklarını bildikleri için, yaşamın endişelerini daha fazla kayıtsızlıkla kabul ederler ve bu da sıkıntılarını hafifleten bir ruhsal dinginlikle sonuçlanır.

Gelecekteki yaşamla ilgili sadece şüphe nedeniyle, insanlar tüm düşüncelerini dünyevi yaşama yöneltir. Gelecekten emin olmadıkları için her şeylerini şimdiye verirler. Dünyadakilerden daha değerli olan malları önceden göremedikleri için, oyuncaklarının ötesinde hiçbir şey göremeyen çocuklar gibidirler; onları elde etmek için

yapmayacakları hiçbir şey yoktur. En ufak bir mallarının kaybı bile keskin bir acıya neden olur. Hayal kırıklığı, engellenmiş bir umut, tatmin edilmemiş bir hırs, kurbanı oldukları bir adaletsizlik, incinmiş gurur veya kibir de hayatlarını sürekli bir azap haline getiren işkencelerdir ve bu şekilde *her an kendilerine kasıtlı olarak gerçek bir işkenceye neden olurlar.* Kendilerini merkezine koydukları dünyevi yaşamdan bakış açılarını aldıklarında, etraflarındaki her şey muazzam boyutlara ulaşır. Onlara ulaşan kötülük, başkalarına düşen iyilik - her şey onların gözünde büyük bir önem kazanır. Aynı şey, her şeyin büyük göründüğü bir şehrin içinde olanlar için de geçerlidir; yüksek mevkilerde bulunan kişiler anıt gibi görünür. Ancak bir dağa tırmanınca hem bireyler hem de şeyler oldukça küçük görünür.

Dünyasal yaşamı gelecekteki yaşam açısından düşünenlerin başına gelen budur: gökkubbedeki yıldızlar gibi, insanlık da uçsuz bucaksızlığın içinde kaybolur. Sonra büyük ve küçük şeylerin hepsinin bir toprak yığınının üzerindeki karıncalar gibi birbirine karıştığını; proleterlerin ve hükümdarların aynı statüde olduğunu fark ederler ve kendilerini bu kadar az yükseltecek ve bu kadar

kısa bir süre işgal etmeleri gereken bir yeri kazanmak için böyle bir endişeye teslim eden o geçici bireylere ağıt yakarlar. Bu nedenle, dünyevi şeylere atfedilen önem her zaman gelecekteki yaşama olan inançla ters orantılıdır.

6. Eğer herkes bu şekilde düşünseydi, yeryüzündeki şeylerle artık hiç kimse ilgilenmediği için her şeyin tehlikeye gireceğini söyleyebilirdik. Hayır; insanlar içgüdüsel olarak kendi refahlarına bakarlar ve bir yerde sadece kısa bir süre kalacaklarından emin olsalar da, yine de mümkün olduğunca iyi veya rahat hissetmek isterler. Elinin altında bir diken bulduğunda, batmamak için onu çıkarmayan kimse yoktur. Öyleyse, refah arayışı insanları her şeyi iyileştirmeye zorlar, çünkü hem ilerleme hem de kendini koruma içgüdüsüne sahiptirler, ikisi de doğa yasalarında bulunur. Bu nedenle, zorunluluktan, zevkten ve görevden dolayı çalışırlar ve böylece onları böyle bir amaç için yeryüzüne yerleştiren İlahi Takdir'in tasarımlarını yerine getirirler. Sadece geleceği düşünenler şimdiye göreceli bir önem atfederler ve onları bekleyen varış noktasını düşünerek başarısızlıklarında kolayca teselli bulurlar.

Buna göre, Tanrı dünyevi zevkleri kınamaz, aksine bunların ruhsal meseleler pahasına kötüye kullanılmasını kınar. Dahası, İsa'nın " *Benim krallığım bu dünyadan değildir" sözlerini uygulayanlar bu tür kötüye kullanıma karşı* korunurlar .

Kendini ahiret hayatıyla özdeşleştirenler, az bir parayı kaybeden ama bundan hiç rahatsız olmayan zengin bir adama benzerler; düşüncelerini dünya hayatına yoğunlaştıranlar ise her şeyini kaybeden ve çaresizliğe düşen fakir bir adama benzerler.

7. Spiritizm, kişinin düşüncesini genişletir ve yeni ufuklar açar. Dünyadan geçtiği anı, ebedi geleceğin eşsiz ve kırılgan ekseni haline getiren, şimdiki hayata odaklanan bu dar ve dar görüşlü bakış açısı yerine, Spiritizm, bu hayatın Yaratıcı'nın eserinin uyumlu ve muhteşem bütününde yalnızca bir halka olduğunu gösterir. Spiritizm ayrıca, bir varlığın, aynı dünyanın tüm varlıklarının ve tüm dünyaların tüm varlıklarının tüm varoluşlarını birbirine bağlayan dayanışmayı da gösterir. Böylece evrensel kardeşlik için bir temel ve bir neden sağlar, oysa her bedenin doğum anında ruhun yaratıldığı doktrini, tüm varlıkları birbirine

yabancı kılar. Aynı bütünün parçaları arasındaki bu dayanışma, yalnızca bir parça ele alındığında açıklanamayan şeyi açıklar. Mesih zamanında insanların kavrayamayacağı şey bu bütündür ve bu yüzden o, böyle bir bilgiyi başka bir zamana saklamıştır.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

DÜNYADAKİ BİR KRALLIK

8. Rabbimizin şu sözlerinin doğruluğunu benden daha iyi kim anlayabilir: “Benim krallığım bu dünyadan değil?” Ben yeryüzündeyken gurura kapılmıştım. Öyleyse, yeryüzü krallıklarının önemsizliğini benden başka kim anlayabilir? Dünyevi krallığımdan buraya ne getirdim? Hiçbir şey; kesinlikle hiçbir şey. Ve sanki dersimi daha da korkunç hale getirmek istercesine, mezara bile benimle gelmedi! İnsanlar arasında bir kraliçeydim; bir kraliçe olarak cennetin krallığına gireceğimi düşünüyordum. Ne büyük bir yanılgı! Ne büyük bir aşağılanma, bir hükümdar olarak kabul edilmek yerine, çok yukarıda, çok küçük gördüğüm ve asil kandan olmadıkları için hor gördüğüm varlıkları gördüğümde! Ah! O zaman,

yeryüzünde hevesle aradığım onur ve ihtişamın çoraklığını nasıl da anladım!

Bu krallıkta bir yer edinmek için kendini inkar etme, alçakgönüllülük, tüm göksel biçimlerinde hayırseverlik ve herkese karşı iyilikseverlik gerekir. Sana kim olduğun veya hangi pozisyonda olduğun sorulmaz, ne iyilik yaptığın, gözyaşlarını sildiğin sorulur.

Ey İsa! Krallığının bu dünyadan olmadığını söyledin çünkü cennete ulaşmak için acı çekmek gerekir ve bir tahtın basamakları bizi oraya götüremez; sadece hayatın en zorlu yolları götürür. Bu yüzden, yolunu dikenler ve çalılar arasında ara, çiçekler arasında değil.

İnsanlar sanki sonsuza dek saklayabilecekleri gibi dünyevi şeylerin peşinden koşarlar, ama burada artık illüzyonlar yoktur. Kısa sürede sadece bir gölgeyi kovaladıklarını ve sağlam ve dayanıklı olan tek mal varlıklarını, cennetteki evde kullanabilecekleri tek mal varlıklarını, onlara oraya erişim sağlayan tek mal varlıklarını ihmal ettiklerini fark ederler.

Cennetin krallığını kazanamamış olanlara

merhamet edin. Dualarınızla onlara yardım edin, çünkü dua insanları En Yüce'ye yaklaştırır; cennet ile yeryüzü arasındaki birliğin bağıdır. Bunu unutmayın!

Fransa kraliçesi (Havre, 1863)

BÖLÜM III

Gerçekten çok sayıda^var^ &vmyFather'shouse

- *Ruhun sapık haldeki farklı halleri*[13]
- *Yaşanılan dünyaların farklı kategorileri*
- *Dünya'nın kaderi. Dünyadaki sefaletin nedeni*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Çok gelişmiş ve az gelişmiş dünyalar*
- *Deneme ve kefaret dünyaları*
- *Yenileyici dünyalar*
- *Dünyaların ilerlemesi*

1. *" Yüreğiniz sıkılmasın. Tanrı'ya inanıyorsanız, bana da inanın.* Babamın evinde çok sayıda mesken var;

13Ya da düzensizlik: Ruhun ruh dünyasında yeni bir kaderi beklerken reenkarnasyonlar arasındaki aralıklar. *Ruhlar Kitabı'na bakın ,* sorular 223-233 . - Tr.

eğer öyle olmasaydı size söylemezdim, çünkü yeri hazırlayacağım ve gidip sizin için yeri hazırladıktan sonra geri döneceğim *ve sizi de yanımda götüreceğim, öyle ki siz de benim olduğum yerde olasınız."*
(Yuhanna 14:1-3)

RUHUN YANLIŞ DURUMDAKİ FARKLI DURUMLARI

2. Babanın evi evrendir; farklı meskenler sonsuz uzayda dönen dünyalardır ve enkarne ruhlara ilerlemelerine uygun duraklar sunarlar.

Dünyaların çeşitliliğine bakılmaksızın, bu kelimeler aynı zamanda ruhun sapkın haldeki mutlu veya mutsuz durumuna atıfta bulunuyor olarak da anlaşılabilir. Ruhun çevresi, şeylere ilişkin bakış açısı, deneyimlediği duyumlar ve algıları, arınma derecesine ve maddi bağlardan ne kadar kopuk olduğuna bağlı olarak sonsuzca değişecektir. Bazı ruhlar yaşadıkları küreyi terk edemezken, diğerleri uzayda seyahat edebilir ve başka dünyalara gidebilir. Bazı suçlu ruhlar karanlıkta dolaşırken, kutsanmış olanlar muhteşem bir ışığın ve sonsuzluğun yüce gösterisinin tadını çıkarırlar. Son olarak, pişmanlık ve ağıtla işkence gören kötü ruh, sıklıkla yalnız, teselli olmadan ve sevdiği

nesnelerden ayrı, zihinsel ıstırabın baskısı altında inlerken, sevdiği kişilerle yeniden bir araya gelen doğru ruh, tarif edilemez bir mutluluğun zevklerini yaşar. Bu nedenle, ne sınırlandırılmış ne de yerelleştirilmiş olsalar da birçok konak vardır.

YAŞANAN DÜNYALARIN FARKLI KATEGORİLERİ

3. Ruhların verdiği öğretiden, çeşitli dünyaların, sakinlerinin ilerleme derecesi veya alt düzey statüsü açısından birbirlerinden çok farklı koşullarda olduğu anlaşılır. Bunların arasında, sakinleri fiziksel ve ahlaki olarak dünyadakilerden bile daha az gelişmiş olanlar vardır; diğerlerinin sakinleri aynı seviyedeyken, diğerlerinin sakinleri her bakımdan farklı derecelerde daha yüksek düzeyde gelişmiştir. Alt düzey dünyalarda, varoluş tamamen maddidir, tutkular yücedir ve ahlaki yaşam neredeyse yoktur. Ahlaki yaşam geliştiği ölçüde, maddenin etkisi öyle bir şekilde azalır ki, daha gelişmiş dünyalarda yaşam, tabiri caizse, tamamen ruhsaldır.

4. Ara dünyalarda, ilerleme derecesine göre birinin veya diğerinin baskın olduğu, iyi ve kötünün bir karışımı vardır. Çeşitli dünyaların kesin bir sınıflandırmasını yapmak mümkün olmasa da, yine

de statüleri ve kaderleri nedeniyle ve daha belirgin farklılıklara dayanarak, bunları genel olarak şu şekilde ayırabiliriz: insan ruhunun ilk enkarnasyonları için tasarlanmış ilkel dünyalar; kötülüğün egemen olduğu deneme ve kefaret dünyaları; hala kefaret edecek bir şeyleri olan ruhların mücadele yorgunluğundan dinlenerek yeni güçler emebilecekleri yenileyici dünyalar; iyiliğin kötülüğe ağır bastığı mutlu dünyalar; ve iyiliğin tamamen hüküm sürdüğü, arınmış ruhların meskenleri olan göksel veya ilahi dünyalar. Dünya deneme ve kefaret kategorisine aittir ve bu yüzden üzerindeki insanlar çok sayıda sefaletin hedefidir.

5. Herhangi bir dünyada enkarne olan ruhlar sonsuza dek ona bağlı değildir ve mükemmelliğe ulaşmak için geçmeleri gereken tüm ilerici aşamaları orada tamamlamazlar. Belirli bir dünyada sunduğu ilerleme derecesine ulaştıklarında, daha ileri bir dünyaya giderler ve saf ruhlar durumuna ulaşana kadar böyle devam ederler. Bu çeşitli dünyalar, ilerlemeleriyle orantılı ilerleme unsurları buldukları istasyonlardır. Daha yüksek bir düzendeki dünyaya gitmeleri onlar için bir ödüldür, tıpkı mutsuz bir dünyada kalmalarını uzatmanın veya kötülükte inatçı davranmışlarsa ayrılmaya zorlandıkları dünyadan daha mutsuz bir dünyaya

sürülmenin bir ceza olması gibi.

DÜNYA'NIN KADERİ. DÜNYADAKİ SIKINTILARIN NEDENİ

6. Dünyada bu kadar çok kötülük ve kötü tutku, her türden bu kadar çok sefalet ve zayıflık bulunca şaşıran biri, insan türünün gerçekten çok üzücü bir şey olduğu sonucuna varabilir. Bu yargı, onu savunanların sınırlı bakış açısından kaynaklanır ve bütün hakkında yanlış bir fikir verir. İnsanın tüm insanlığın dünyada bulunmadığını, sadece çok küçük bir kısmının bulunduğunu hatırlaması gerekir. Aslında, insan türü, evrenin sayısız dünyasını dolduran akılla donatılmış tüm varlıkları içerir; dolayısıyla, tüm bu dünyaların toplam nüfusuyla karşılaştırıldığında dünya nüfusu nedir? Büyük bir imparatorlukla karşılaştırıldığında küçük bir köyün nüfusundan çok daha azdır. Dünya insanlığının maddi ve manevi durumu, dünyanın varış noktası ve içinde yaşayanların doğası düşünüldüğünde şaşırtıcı değildir.

7. Büyük bir şehrin sakinleri, o şehrin rezil ve iğrenç mahallelerindeki halk tarafından yargılansalardı, çok yanlış bir fikir edinmiş olurduk. Bir hastanede, sadece hasta veya sakatları görürüz;

bir cezaevinde, bir yerde her türlü rezillik ve kötülüğü görürüz; sağlıksız bölgelerde, sakinlerin çoğu solgun, zayıf ve hastadır. Peki, dünyayı iğrenç bir bölge, bir hastane, bir cezaevi ve sağlıksız bir bölge olarak hayal edin - çünkü hepsi bir arada - ve sıkıntıların neden sevinçlerden daha ağır bastığını anlayacaksınız. Bunun nedeni, sağlıklı kişilerin hastaneye veya hiçbir kötülük yapmamış olanların ıslah evlerine gönderilmemesidir; hastaneler veya ıslah evleri de sevinç yerleri olamaz.

Dolayısıyla, bir şehirdeki tüm nüfus hastanelerde veya hapishanelerde olmadığı gibi, tüm insanlık da yeryüzünde değildir. Ve tıpkı bir kişinin iyileştiğinde hastaneden ve cezasını çektiğinde hapishaneden ayrılması gibi, insanlar da ahlaki zaaflarından iyileştiklerinde dünyayı terk edip daha mutlu dünyalara giderler.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

ÇOK EVRİMLİ VE DAHA AZ EVRİMLİ DÜNYALAR

8. Dünyaların daha az gelişmiş veya çok gelişmiş olarak kategorize edilmesi mutlak olmaktan çok görecelidir. Bir dünya, ilerleme ölçeğinde

kendisinden yukarıda veya aşağıda olanlara göre daha az gelişmiş veya çok gelişmiştir.

Karşılaştırma noktası olarak dünyayı ele alarak, sakinlerinin ilkel veya barbar düzeyde olduğunu varsayarak daha az gelişmiş bir dünyanın durumu hakkında bir fikir edinilebilir.[14] Dünya yüzeyinde hala bulunabilen ve dünyanın ilkel halinin kalıntıları olan kültürler. En az gelişmiş dünyalarda, oralarda yaşayan varlıklar bir dereceye kadar ilkeldir. İnsan formuna sahiptirler ancak herhangi bir güzellikten yoksundurlar. İçgüdüleri hiçbir incelik veya iyilikseverlik duygusuyla veya herhangi bir doğru veya yanlış kavramıyla yumuşatılmaz. Kaba kuvvet tek yasadır. Hiçbir endüstri veya icat olmadan, hayatlarını yiyecek fethiyle geçirirler. Yine de, Tanrı yaratıklarından hiçbirini terk etmez; zihinlerinin en karanlık derinliklerinde gizli, bazen daha fazla, bazen daha az gelişmiş, Yüce Bir Varlığın belirsiz sezgisi yatar. Bu içgüdü bazılarını diğerlerinden daha gelişmiş hale getirmek ve daha eksiksiz bir hayata yükselişlerini hazırlamak için yeterlidir, çünkü onlar aşağılanmış varlıklar değil, büyüyen çocuklardır.

En düşük ve en yüksek dereceler arasında

14Bkz. “Açıklayıcı Not” s. 567 - Yayın.

sayısız seviyeler vardır ve ihtişamla parlayan saf, maddeden arındırılmış ruhlarda, bu ilkel varlıkları canlandıranları tanımak zordur, tıpkı yetişkin bir insanda embriyonun tanınmasının zor olması gibi.

9. Son derece gelişmiş bir dereceye ulaşmış dünyalarda, ahlaki ve maddi yaşam koşulları dünyadakilerden çok farklıdır. Cismani form, her yerde olduğu gibi, her zaman insan formudur, ancak süslenmiş, mükemmelleştirilmiş ve her şeyden önce arındırılmıştır. Beden, dünyevi maddilikten hiçbir şeye sahip değildir ve dolayısıyla ne ihtiyaçlara, hastalıklara ne de maddenin baskınlığının doğurduğu bozulmalara tabidir. Daha rafine duyular, organların yoğunluğunun bu dünyada bastırdığı algılara sahiptir. Bedenin özgül hafifliği, hızlı ve kolay hareket etmeyi sağlar; kendini zahmetli bir şekilde zemin üzerinde sürüklemek yerine, tabiri caizse, yüzeyin üzerinde kayar veya meleklerin tasvir edildiği veya kadim insanların yeleleri hayal ettiği şekilde, iradenin çabasından başka bir çaba göstermeden havada süzülür[15] Elysian Fields'da. İnsanlar isteklerine bağlı olarak geçmiş göçlerinin özelliklerini korurlar ve arkadaşlarına, kendilerini tanıdıkları gibi

15Antik Greko-Romen inancında ölülerin ruhları *(Webster's, op. cit)* . - Tr.

görünürler, ancak ilahi bir ışıkla aydınlatılmış ve her zaman yüce bir doğaya sahip olan içsel izlenimlerle dönüştürülmüşlerdir. Acı ve tutkuyla vurulmuş soluk yüzler yerine, ressamların azizlerin halesi veya halesiyle tasvir ettiği o ihtişamdan zeka ve yaşam yayılır.

Maddenin çok gelişmiş ruhlara karşı gösterdiği küçük direnç, bedenlerin gelişimini daha hızlı ve bebeklik dönemini kısa veya neredeyse yok kılar. Endişe ve sıkıntıların yokluğunda, yaşam dünyadakinden oransal olarak çok daha uzundur. Prensip olarak, uzun ömür her dünyanın ilerleme derecesiyle orantılıdır. Ölüm, çürümenin dehşetlerinden hiçbirini barındırmaz. Korkulan bir nesne olmaktan çok uzak, mutlu bir dönüşüm olarak kabul edilir, çünkü bu tür dünyalarda geleceğe dair şüphe yoktur. Yaşam boyunca, yoğun madde içinde kapalı olmayan ruh, onu neredeyse kalıcı bir özgürleşme durumuna yerleştiren ve düşüncenin özgürce iletilmesine izin veren bir berraklık yayar ve bundan zevk alır.

10. Böyle mutlu dünyalarda, uluslar arasındaki ilişkiler her zaman dostçadır ve komşularına hükmetme hırsı veya bunun sonucu olan savaş

tarafından asla bozulmaz. Efendiler, köleler veya doğuştan gelen ayrıcalıklar yoktur; yalnızca ahlaki ve entelektüel üstünlük, koşulların farklılıklarını belirler ve üstünlük bahşeder. Otorite her zaman saygı görür, çünkü yalnızca liyakat sahibi olanlara verilir ve her zaman adaletle kullanılır. *İnsanlar kendilerini başkalarının üstüne çıkarmaya çalışmazlar, ancak yalnızca mükemmellik için çabalayarak kendilerinin üstüne çıkarlar.* Amaçları saf ruhların sınıfına ulaşmaktır ve bu bitmeyen arzu bir işkence değil, onlar gibi olmak için şevkle çalışmalarını sağlayan asil bir hırstır. İnsan doğasının tüm hassas ve yüce duyguları orada bulunur, artırılmış ve arınmıştır. Nefret, küçük kıskançlıklar ve kıskançlığın bayağı açgözlülüğü bilinmez. Bir sevgi ve kardeşlik bağı tüm insanları birleştirir; en güçlüler en zayıflara yardım eder. Sahip oldukları şeyler, akılları aracılığıyla elde ettiklerine göre az ya da çok değişir, fakat hiç kimse kefaret ödemediği için, zaruri ihtiyaçlardan yoksun kalmaktan dolayı acı çekmez. Başka bir deyişle, kötülük yoktur.

11. Sizin dünyanızda, iyiyi hissetmek için kötülüğe; ışığı takdir etmek için geceye; sağlığı takdir etmek için hastalığa ihtiyacınız var. Son derece gelişmiş dünyalarda bu tür karşıtlıklar gerekli değildir. Ebedi ışık, ebedi güzellik ve ruhun ebedi dinginliği, ne

maddi yaşamın kaygıları ne de oraya erişimi olmayan kötü kişilerle temas tarafından rahatsız edilmeyen ebedi bir neşe sağlar. İnsan ruhunun kavramakta en çok zorlandığı şey budur; cehennemin azaplarını resmetmede ustadır, cennetin zevklerini asla temsil edemez. Neden olmasın? Çünkü çok az gelişmiş olduğundan, sadece acı ve sefalet çekmiştir ve cennetin ihtişamını göremediği için sadece bildiklerinden bahsedebilir. Ancak insan ruhu gelişip kendini arındırdıkça, ufuk parıldar ve hem ileride yatan iyiliği hem de geride bırakılan kötülüğü kavrar.

12. Bununla birlikte, bu tür şanslı dünyalar ayrıcalıklı değildir, çünkü Tanrı çocuklarından hiçbirine karşı taraflı değildir. O, bu tür dünyalara yükselmek için herkese aynı hakları ve yetenekleri verir. Tanrı, herkesin aynı noktadan başlamasını sağlar ve kimseye diğerlerinden daha fazlasını vermez. En yüksek mevkiler herkese açıktır ve onları emekle kazanmak, mümkün olan en kısa sürede onlara ulaşmak veya insanlığın yeraltı dünyalarında yüzyıllar ve yüzyıllar boyunca oyalanmak onların sorumluluğundadır. *(Tüm Ruhların öğretilerinin özeti.)*

DENEME VE Keffaret Dünyaları

13. Kefaret dünyaları hakkında size zaten bildiğinizden daha fazlasını ne anlatabilirim ki, çünkü yapmanız gereken tek şey içinde yaşadığınız dünyayı düşünmektir? Çok sayıda sakininin üstün zekası, bunun Yaratıcı'nın elinden yeni çıkmış ruhların enkarnasyonu için tasarlanmış ilkel bir dünya olmadığını gösterir. Beraberlerinde getirdikleri doğuştan gelen nitelikler, zaten yaşadıklarının ve belirli bir ilerleme kaydettiklerinin kanıtıdır. Ancak, eğilimli oldukları sayısız kötülük de büyük bir ahlaki kusurun göstergesidir. Bu yüzden Tanrı onları nankör bir dünyaya yerleştirmiştir: böylece daha mutlu bir dünyaya gitmeyi hak edene kadar acı dolu emek ve hayatın sefaletleriyle yaptıkları haksızlıkların kefaretini ödesinler.

14. Bununla birlikte, yeryüzünde enkarne olan tüm ruhlar kefaret için oraya gönderilmiyor. *Sözde* ilkel[16] halklar, bebeklikten yeni çıkmış ve tabiri caizse eğitim almak ve daha gelişmiş ruhlarla temas kurarak kendilerini geliştirmek için orada bulunan ruhlardır. Daha sonra, aynı ruhlardan oluşan ve ilerlemenin daha ileri aşamalarında olan yarı-medeni halklar gelir. Genel olarak konuşursak,

16Bkz. “Açıklayıcı Not” s. 567 - Yayın.

bunlar uzun asırlık dönemlerde azar azar evrimleşmiş olan dünyanın yerli halklarıdır. Bazıları daha aydınlanmış halkların entelektüel ilerlemesine ulaşabilmiştir.

Kefaret çeken ruhlar, kendimizi böyle ifade edebilirsek, orada yabancıdırlar. Zaten başka dünyalarda yaşadılar, kötülükte ısrar ettikleri ve iyi sakinlere rahatsızlık verdikleri için kovuldular. Bir süre daha az gelişmiş ruhlar arasında yaşamaya gönderildiler ve gelişmiş zekalarını ve edinilmiş bilginin tohumunu yanlarında taşıdıkları için, onların ilerlemesine yardımcı olma misyonuna sahipler. Bu yüzden cezalandırılmış ruhlar en zeki insanların arasında bulunurlar. Daha fazla hassasiyete sahip oldukları için, hayatın acıları onlar için daha acıdır çünkü acılar onları ahlaki duygusu daha körelmiş ilkel insanlardan daha derinden yaralar.[17]

15. Sonuç olarak, dünya, çeşitliliği sonsuz olan kefaret dünyalarından birini tasvir eder, ancak hepsi Tanrı'nın yasasına isyan eden ruhlar için bir sürgün yeri olarak hizmet etme ortak özelliğine sahiptir. Orada, bu tür ruhlar aynı anda hem insanlığın kötülüğüne hem de doğanın sertliğine

17Bkz. “Açıklayıcı Not” s. 567 - Yayın.

karşı mücadele etmelidir, aynı zamanda hem kalbin hem de zekanın niteliklerini geliştiren iki yönlü ve zorlu bir çaba. Böylece Tanrı, ilahi iyiliğiyle, cezanın kendisinin ruhun ilerlemesinin avantajına geri dönmesini sağlar.

Aziz Augustine (Paris, 1862)

REJENERATİF DÜNYALAR

16. Gökkubbenin mavi kubbesinde parıldayan yıldızlar arasında, Rab tarafından deneme ve kefaret için belirlenmiş, sizinkine benzer kaç dünya var! Ama daha sefil ve daha iyi olanlar da var; ve yenileyici olarak adlandırılabilecek geçiş dünyaları da var. Ortak bir merkez etrafında uzayda hareket eden her gezegensel girdap, kendi dünyalarını da beraberinde çeker: ilkel, sürgün, deneme, yenileyici ve mutlu. Size, yeni doğmuş ruhun, hala iyi ve kötüden habersiz olarak, özgür iradesine sahip olarak, kendi efendisi olan Tanrı'ya doğru ilerleyebildiği dünyalardan daha önce bahsetmiştik. Ruhun iyiliği uygulayabilmesi için ona verilen geniş yetenekler hakkında daha önce bilgilendirilmiştiniz. Ama ne yazık ki! Boyun eğenler vardır ve Tanrı, onların yok olmasını istemediğinden, onların, enkarnasyondan enkarnasyona kendilerini arındırıp

yenileyecekleri ve kendileri için saklanan yüceliğe layık olarak geri dönecekleri alemlere gitmelerine izin verir.

17. Yenileyici dünyalar, kefaret dünyaları ile mutluluk dünyaları arasında bir geçiş görevi görür. Tövbe eden ruh, onlarda huzur ve dinginlik bulur ve sonunda kendini arındırır. Elbette, bu tür dünyalarda insanlar hala maddeyi yöneten yasalara tabidir; insanlıkları hala sizin hislerinizi ve arzularınızı deneyimler ancak sizi köleleştiren karmaşık tutkulardan özgürdür; yenileyici dünyalarda artık kalbinizi sessizleştiren gurur, onu işkenceye sokan kıskançlık ve onu boğan nefret yoktur. Her kaşa *sevgi kelimesi* yazılmıştır, mükemmel bir eşitlik sosyal ilişkileri yönetir ve herkes Tanrı'yı kabul eder, onun yasalarını izleyerek ona doğru evrimleşmeye çalışır.

Bununla birlikte, onlarda hâlâ mükemmel bir mutluluk değil, mutluluğun şafağı vardır. Oradaki insanlar hâlâ etten kemiktendir ve bu nedenle yalnızca tamamen maddi olmayan varlıkların kurtulduğu iniş çıkışlara tabidirler. Hâlâ katlanılması gereken denemeler vardır, ancak bunlar kefaretin keskin ızdırabına sahip değildir. Dünya ile karşılaştırıldığında, bu dünyalar çok

mutludur ve birçoğunuz bunlara yerleşmekten memnun olurdunuz, çünkü onlar fırtınadan sonraki sükunet, acımasız bir hastalıktan sonraki iyileşmedir. Oradaki insanlar maddi şeylere daha az dalmış olduklarından, geleceği sizden daha iyi öngörürler. Ölüm onlara gerçek yaşamı bahşetmek için bedenlerini bir kez daha biçtiğinde, Rab'bin kendilerini değerli kılanlara vaat ettiği sevinçleri kavrarlar. İşte o zaman kurtulmuş ruh tüm ufukların üzerinde süzülür; Artık maddi ve kaba duyular yoktur, fakat kalbinden sevgi ve hayırseverlik kokuları saçan, Tanrı'dan yayılan kokuları soluyan saf ve semavi bir perispiritin duyuları vardır.

18. Ama ne yazık ki! O dünyalarda insanlar hala yanılabilir ve kötülüğün ruhu imparatorluğunu tamamen kaybetmemiştir. İlerlememek geri çekilmektir ve bireyler iyiliğin yolunda kararlı değillerse, onları yeni ve daha korkutucu denemelerin beklediği kefaret dünyalarına geri düşebilirler.

Öyleyse geceleyin, dinlenme ve dua zamanında, o mavi kubbeyi ve başınızın üstünde parlayan sayısız küreyi tefekkür edin ve kendinize hangilerinin Tanrı'ya götürdüğünü sorun.

Yeryüzündeki kefaretinizden sonra sizi karşılamak için yenileyici bir dünyanın açılmasını isteyin.

Aziz Augustine (Paris, 1862)

DÜNYALARIN İLERLEMESİ

19. İlerleme, doğanın yasalarından biridir. Yaratılışın tüm canlı ve cansız varlıkları, her şeyin büyümesini ve gelişmesini isteyen Tanrı'nın iyiliği tarafından buna tabi tutulur. İnsanlara şeylerin sonu gibi görünen ölüm, yalnızca dönüşüm yoluyla daha mükemmel bir duruma ulaşmanın bir yoludur, çünkü her şey yeniden doğmak için ölür ve hiçbir şey yok olma tehlikesiyle karşılaşmaz.

Canlılar ahlaki olarak ilerlerken, yaşadıkları dünyalar da maddi olarak ilerler. Bir dünyayı, onu oluşturmaya mahkûm ilk atomların bir araya gelmeye başladığı andan itibaren farklı evrelerinde takip edebilen biri, onun sürekli ilerleyen bir ölçekte, ancak her nesil için fark edilmeyen derecelerde ilerlediğini ve sakinlerine ilerleme yolunda ilerledikçe daha hoş bir mesken sunduğunu görürdü. Böylece, insanların, hayvanların (yardımcılarının), bitkilerin ve mesken biçimlerinin ilerlemesi paralel olarak ilerler; doğada hiçbir şey

durağan kalmaz. Bu fikir ne kadar da görkemlidir ve Yaratıcının ihtişamına ne kadar da layıktır! Öte yandan, Yaratıcının gücüne ne kadar da değersiz ve küçük olan fikir, nezaketini ve tedbirini yeryüzü olan fark edilmeyen kum tanesine odaklayan ve insanlığı üzerinde yaşayan birkaç insanla sınırlayan fikirdir!

Dünya, o yasaya göre, bir zamanlar maddi ve manevi olarak bugünkünden daha aşağı bir durumdaydı ve bu ikili görünüm altında daha yüksek bir dereceye ulaşacaktır. Dönüşüm dönemlerinden birine ulaşmıştır, bu dönemde kefaret dünyası olmaktan çıkıp yenileyici bir dünya haline gelecektir; o zaman insanlar mutlu olacaklardır çünkü Tanrı'nın yasası onun üzerinde hüküm sürecektir.

Aziz Augustine (Paris, 1862)

BÖLÜM IV

HAYIR-cevher/ görülebilirAe kingdom of God unless o-Lsborncagaun

- *Diriliş ve reenkarnasyon*
- *Reenkarnasyonla güçlenen aile bağları, tek bir varoluşla koparıldı*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Enkarnasyona ilişkin sınırlar*
- *Enkarnasyona ihtiyaç*

1. *İsa, Sezariye Filipi'nin dış mahallelerine gelince öğrencilerine sordu ve onlara şöyle dedi: "İnsanlar İnsanoğlu hakkında ne diyorlar? Ben kimim diyorlar?" Ona şöyle cevap verdiler: "Bazıları senin*

Vaftizci Yahya olduğunu söylüyor; diğerleri İlyas, diğerleri Yeremya veya peygamberlerden biri olduğunu söylüyor." İsa onlara şöyle dedi: "Ya siz, ben kimim diyorsunuz?" Simun Petrus ona, "Sen Mesih'sin, yaşayan Tanrı'nın Oğlu'sun..." dedi. İsa ona şöyle cevap verdi: "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun, çünkü bunu sana açıklayan ne et ne de kan oldu; göklerdeki Babam oldu." (Matta 16 :13-17; Markos 8 :27-30)

2. *Bu arada, Tetrark Hirodes İsa'nın yaptığı her şeyi duyduğunda, ruhu şaşkına döndü, çünkü bazıları Yahya'nın ölüler arasından dirildiğini söylüyordu; diğerleri İlyas'ın göründüğünü ve diğerleri eski peygamberlerden birinin dirildiğini söylüyordu. Hirodes sonra şöyle dedi: "Ben Yahya'nın başını kestirdim. Öyleyse hakkında bu kadar büyük şeyler duyduğum bu adam kimdir?" Ve onu görmek istedi.* (Mk. 6:14-15; Lk . 9:7-9)

3. *(Başkalaşımdan sonra) Öğrencileri ona sordular ve dediler ki, "Peki, yazıcılar neden İlyas'ın önce gelmesi gerektiğini söylüyorlar?" Fakat İsa onlara cevap verdi, "Gerçek şu ki, İlyas gelip her şeyi yeniden kurmalıdır. Fakat ben size bildiriyorum ki, İlyas çoktan geldi ve onu tanımadılar, fakat istedikleri gibi davrandılar. Aynı şekilde İnsanoğlu'nun da acı çekmesine neden olacaklardır." O zaman öğrencileri, kendilerine bahsettiği kişinin Vaftizci Yahya olduğunu anladılar.* (Matta 17 :10-13; Markos 9 :10-12)

DİRİLİŞ VE REENKARNASYON

4. Reenkarnasyon, *diriliş* adı altında Yahudi dogmalarının bir parçasıydı . Sadece her şeyin ölümle sona erdiğini düşünen Sadukiler buna inanmıyordu. Bu noktadaki Yahudi fikirleri, diğer birçokları gibi, açıkça tanımlanmamıştı çünkü ruh ve bedenle bağlantısı hakkında sadece belirsiz ve eksik fikirlere sahiptiler. Yaşayan bir kişinin tekrar yaşayabileceğine inanıyorlardı, bunun tam olarak nasıl olabileceğini kavramadan. Spiritizmin daha doğru bir şekilde reenkarnasyon dediği şeyi *diriliş kelimesiyle tanımladılar .* Aslında, *diriliş* ölen bedenin hayata geri dönmesini varsayar, ki bilim bunun maddi olarak imkansız olduğunu göstermiştir, özellikle de o bedenin unsurları uzun zaman önce dağılmış ve emilmişse. *Reenkarnasyon,* bir ruhun veya ruhun bedensel hayata geri dönmesidir, ancak bunun için yeni oluşturulmuş ve eskisiyle hiçbir ortak noktası olmayan başka bir bedende olmasıdır. *Diriliş kelimesi* bu nedenle Lazarus için kullanılabilir, ancak İlyas veya diğer peygamberler için kullanılamaz. Dolayısıyla, eğer onların inancına göre Vaftizci Yahya İlyas ise, Yahya'nın bedeni İlyas'ın olamazdı, çünkü Yahya çocukken görülmüştü ve annesi ve babası biliniyordu. O

halde Yahya, *yeniden doğmuş İlyas olabilirdi* ama *yeniden dirilmemiş olabilirdi .*

5. *Ferisiler arasında Yahudilerin senatörü Nikodemus adında bir adam vardı. Geceleyin İsa'yla buluşmaya gitti ve O'na şöyle dedi: "Rabbi, senin bize bir doktor olarak ders vermek için Tanrı'dan geldiğini biliyoruz. Çünkü Tanrı yanında olmasaydı, hiç kimse senin yaptığın mucizeleri gerçekleştiremezdi."*

İsa ona cevap verdi: "Sana doğrusunu, doğrusunu söyleyeyim: Bir kimse yeniden doğmadıkça Tanrı'nın Egemenliğini göremez."

Nikodemus ona dedi: "Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir? Annesinin rahmine girip ikinci kez doğabilir mi?"

İsa cevap verdi: "Gerçek, gerçek sana derim ki: Eğer bir adam sudan ve ruhtan yeniden doğmazsa, Tanrı'nın Egemenliğine giremez. Etten doğan her şey ettir ve ruhtan doğan her şey ruhtur. Sana yeniden doğman gerektiğini söylediğime şaşırma. Ruh dilediği yere eser ve sen onun sesini duyarsın, ama nereden geldiğini veya nereye gittiğini bilmezsin. Ruhtan doğan her adamda aynı şey olur."

Nikodemus ona cevap verdi, “Bu nasıl olabilir?” İsa ona dedi, “Sen İsrail’de bir öğretmensin ve yine de bu şeylerden habersizsin! Doğrusu, doğrusu sana derim ki, biz sadece bildiğimizi söylüyoruz ve sadece gördüğümüze tanıklık ediyoruz; yine de tanıklığımızı kabul etmedin. Ama eğer yeryüzündeki şeylerden bahsettiğimde bana inanmıyorsan, göklerdeki şeylerden bahsettiğimde bana nasıl inanacaksın?” (Yuhanna 3 :1-12)

6. Vaftizci Yahya'nın İlyas olduğu ve peygamberlerin yeryüzünde tekrar yaşayabilecekleri düşüncesi İncillerin birçok bölümünde, özellikle yukarıda belirtilenlerde (no. 1-3) bulunabilir. Eğer bu inanç hatalı olsaydı, İsa tıpkı diğer birçok kişiyle mücadele ettiği gibi bununla da mücadele etmekten geri kalmazdı; tam tersine - bunu tüm yetkisiyle onayladı ve "Kimse yeniden doğmamışsa Göklerin Krallığını göremez." dediğinde bunu bir ilke ve gerekli koşul olarak koydu. Ve ısrarla ekledi, "Yeniden doğmanız *GEREKLİDİR dediğime şaşırmayın."*

7. *" Bir adam sudan ve ruhtan yeniden doğmazsa "* ifadesi vaftiz suları aracılığıyla yeniden doğuş anlamında yorumlanmıştır, ancak orijinal metin sadece " *Sudan ve ruhtan yeniden doğmamış" ifadesini*

kullanmıştır, oysa bazı çevirilerde *ruh kelimeleri Kutsal Ruh* ile değiştirilmiştir , bu da artık aynı düşünceyi ima etmemektedir. Bu önemli nokta İnciller üzerine yazılan ilk yorumlarda göze çarpmaktadır ve bir gün şüpheye yer bırakmayacak şekilde doğrulanacaktır.[18]

8. Bu sözlerin gerçek anlamını kavramak için, *su kelimesinin* doğru anlamıyla kullanılmamış olmasına da dikkat etmek gerekir.

Antik çağlardaki insanların fizik bilimleri hakkındaki bilgileri oldukça eksikti, çünkü dünyanın sulardan oluştuğuna inanıyorlardı ve bu yüzden suyu mutlak üretici unsur olarak görüyorlardı. Bu yüzden Yaratılış'ta şöyle denmektedir: "Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu; suların yüzeyinin üzerinde dalgalanıyordu; ... Suların ortasında bir kubbe

---

18 Osterwald'ın çevirisi orijinal metne uygundur. Şöyledir: "Sudan ve ruhtan yeniden doğmamış." Sacy'nin çevirisi şöyledir: "Kutsal Ruh'tan"; Lamennais'in çevirisi ise şöyledir: "Kutsal Ruh'tan." - Auth.

da'nın Esperanto çevirilerini de inceledik ve hepsi yalnızca "ruh" olarak okunuyor.

Bu modern çevirilerin yanı sıra, Theodoro de Beze'nin 1642 tarihli Latince tercümesinde de onay bulduk: "... *genitus ex aqua et Spiritu..." "... et quod genitum est ex Spiritu, Spiritus est."*

Kardec'in belirttiği gibi, "Kutsal" kelimesinin bir ekleme olduğu şüphesizdir. - Yayıncının notu.

Kardec'in çevirisindeki İncil metni, Sacy'nin çevirisi olmasına rağmen, terimi "Saint-Esprit" (Kutsal Ruh) olarak ifade etmiyor ve biz Kardec'in çevirisine bağlı kaldık. - Tr.

olsun; ... Göklerin altındaki sular bir yerde toplansın ve kuru unsur ortaya çıksın; ... Sular suda yüzen canlı hayvanlar ve yerin üstünde ve kubbenin altında uçan kuşlar *üretsin ."*

Bu inanışa göre, su maddi doğanın simgesi haline geldi, tıpkı ruhun akıllı doğanın simgesi olması gibi. "Eğer bir insan sudan ve ruhtan yeniden doğmazsa" veya "suyun içinde ve ruhta" sözcükleri, "Eğer insanlar bedenleriyle ve ruhlarıyla yeniden doğmazlarsa" anlamına gelir. Bu sözcüklerin başlangıçta anlaşıldığı anlam budur.

Üstelik böyle bir yorum şu sözlerle haklı çıkar: *" Bedenden doğan her şey ettir ve ruhtan doğan her şey ruhtur."* Burada İsa ruh ile beden arasında olumlu bir ayrım yapar. " *Bedenden doğan her şey* açıkça bedenin sadece bedenden kaynaklandığını ve ruhun ondan bağımsız olduğunu gösterir.

9. *" Ruh dilediği yere eser ve sen onun sesini duyarsın ama nereden geldiğini veya nereye gittiğini bilmezsin" ifadesi, Tanrı'nın dilediğine* hayat veren Ruhu veya *insan ruhu* olarak anlaşılabilir . Bu son kabulde, "nereden geldiğini veya nereye gittiğini bilmezsin" ifadesi, hiç kimsenin ruhun ne olduğunu veya ne olacağını bilmediği anlamına gelir. Ruh veya can

bedenle aynı anda yaratılmış olsaydı, başlangıcını bileceğinden nereden geldiğini bilirdi. Her halükarda, bu pasaj ruhun önceden var olma ilkesinin ve dolayısıyla varoluşların çokluğunun kutsanmasıdır.

> **10.** *Vaftizci Yahya'nın zamanından bugüne kadar, göklerin krallığı zorla alındı ve onu elde edenler de zorbadırlar, çünkü Yahya'ya kadar bütün peygamberler ve yasa böyle peygamberlik ettiler. Ve eğer ne olduğunu anlamak istiyorsanız,*
>
> *Dedim ya,* kendisi İlyas'tır. *Kulağı olan işitsin.* (Matta 11:12-15.)

11. Yuhanna'da ifade edilen reenkarnasyon ilkesi tamamen mistik bir anlamda kesin bir şekilde yorumlanabilseydi, aynı şey Matta'dan gelen ve kesinlikle açık olan şu pasaj için geçerli olamazdı: " *O, gelmesi gereken İlyas'ın kendisidir."* Burada ne bir sembol ne de alegori vardır - bu olumlu bir onaylamadır. " *Vaftizci Yahya'nın zamanından bugüne kadar, göklerin krallığı şiddetle ele geçirildi."* Vaftizci Yahya o zamanlar hala hayatta olduğuna göre, bu sözler ne anlama geliyor? İsa bunları şöyle açıklayarak, "Size söylediklerimi anlamak istiyorsanız, kendisi gelmesi gereken İlyas'tır." Bu

nedenle, Yahya İlyas'ın ta kendisi olduğundan, İsa Yahya'nın İlyas ismi altında yaşadığı zamana gönderme yapıyordu. "Şimdiye kadar, krallık şiddetle ele geçirildi" ifadesi, İbranilerin Cenneti olan Vaat Edilen Toprakları kazanmak için kâfirlerin yok edilmesini emreden Musa Yasası'nın şiddetine bir başka göndermedir, oysa yeni yasaya göre cennet, hayırseverlik ve nezaketle kazanılır.

Sonra ekledi: " *Kulağı olan işitsin.* " İsa'nın sık sık tekrarladığı bu sözler, herkesin bazı gerçekleri anlayabilecek durumda olmadığını açıkça ortaya koymaktadır.

> **12.** *"Halkından öldürülenler* yeniden yaşayacak. *Etrafımda öldürülenler yeniden yaşayacak. Uykundan uyan ve Tanrı'nın övgülerini söyle. Tozda oturan sen, çünkü üzerine düşen çiy, ışık çiyidir ve yeryüzünü ve devlerin krallığını yok edeceksin."* *(Yeşaya* 26:19)

13. İşaya'dan gelen bu pasaj da oldukça açıktır: "Halkından ölenler *yeniden yaşayacaktır."* Peygamber ruhsal yaşamdan bahsetmeyi amaçlamış olsaydı, ölenlerin ruhsal olarak ölmediğini söylemek istemiş olsaydı, " *hala yaşıyorlar" derdi, " yeniden yaşayacaklar" demezdi.*

Ruhsal anlamda , bu sözler bir çelişki olurdu çünkü ruhun yaşamında bir kesintiyi ima ederlerdi. Ancak *ahlaki yenilenme anlamında ,* bunlar ebedi cezanın reddi olurdu çünkü ilke olarak *ölen herkesin yeniden yaşayacağını belirlerler.*

> **14. "Ama bir adam** bir kez *öldüğünde , bedeni ruhundan ayrıldığında, tükendiğinde, ne olur?* Bir kez öldükten sonra, tekrar yaşayabilir *mi ? Hayatımın her günü kendimi içinde bulduğum bu savaşta, dönüşümümün gelmesini bekliyorum."* (Eyüp 14:10, 14. Le Maistre de Sacy'nin çevirisi)
>
> *Bir adam öldüğünde, tüm gücünü kaybeder ve ölür; sonra, o nerededir? Bir adam ölürse,* tekrar yaşayacak mıdır? *Mücadelemin tüm günlerini, bir tür dönüşümün bana geldiği o güne kadar mı bekleyeceğim?* (id. Protestan çevirisi Osterwald)
>
> *Bir adam öldüğünde, sonsuza dek yaşar;* dünyevi varlığımın günleri *sona erdiğinde, bekleyeceğim,* çünkü ona döneceğim. (id. Yunan Kilisesi'nin versiyonu)[19]

15. Varoluşların çoğulluğu ilkesi bu üç versiyonda açıkça ifade edilmiştir. Eyüp'ün vaftiz sularıyla yeniden doğuş hakkında konuşmak istediği varsayılamaz, ki kendisi bunu elbette bilmiyordu.

19Kardec üç tarihî çeviriden alıntı yaptığı için bunları mümkün olduğunca orijinaline yakın bir şekilde aktarmaya çalıştık. - Tr.

"Ama bir adam *bir kez öldükten sonra tekrar* yaşayabilir mi *?" Bir kez ölüp tekrar yaşama fikri ,* birkaç kez ölüp tekrar yaşamayı ima eder. Yunan Kilisesi versiyonu, eğer mümkünse, daha da açıktır. " *Dünyevi varoluşumun günleri* sona eriyor, bekleyeceğim, çünkü ona döneceğim", yani dünyevi varoluşa geri döneceğim. Bu, birinin "Evimi terk ediyorum, ama ona geri döneceğim" demesi kadar açıktır.

" Hayatımın her günü kendimi içinde bulduğum bu savaşta, dönüşümümün gelmesini bekliyorum." Eyüp, açıkça hayatın sefaletlerine karşı verdiği mücadeleden bahsetmek istiyordu. Dönüşümünü bekliyordu; yani, kendini teslim etmişti. Yunanca versiyonda, bekleyeceğim ifadesi *özellikle* yeni bir varoluşa uygulanıyor gibi görünüyor, " *dünyevi varoluşumun günleri sona eriyor, bekleyeceğim, çünkü ona döneceğim* ." Eyüp, kendini ölümden sonra bir varoluşu diğerinden ayıran aralığa yerleştiriyor ve orada dönüşünü bekleyeceğini söylüyor.

16. *diriliş* adı altında, reenkarnasyon ilkesinin Yahudilerin temel inançlarından biri olduğuna şüphe yoktur ; bu, İsa ve peygamberler tarafından resmen doğrulanmıştır, bundan da reenkarnasyonu

reddetmenin Mesih'in kendi sözlerini reddetmek olduğu sonucu çıkar. Bir gün, onun sözleri, önyargılı fikirler olmadan düşünüldüğünde, bu nokta hakkında -diğer birçokları gibi- bir otorite oluşturacaktır.

17. Ancak, dinsel bakış açısından doğan bu otoriteye, olguları gözlemlemekten kaynaklanan kanıtların felsefi bakış açısı da eklenir. Sonuçlardan nedenlere gitmek istendiğinde, reenkarnasyon mutlak bir zorunluluk, insanlığa içkin bir durum olarak; başka bir deyişle, bir doğa yasası olarak ortaya çıkar. Kendini, bir gizli motorun hareketle kendini açığa vurması gibi, sonuçlarıyla maddi bir şekilde -tabiri caizse- açığa vurur. Yalnızca reenkarnasyon doktrini insanlara *nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve neden dünyada olduklarını söyleyebilir ve* hayatın sunduğu tüm anormallikleri ve tüm görünür adaletsizlikleri haklı çıkarabilir.[20]

Ruhun önceden var oluşu ve varoluşların çokluğu ilkesi olmadan, İncil'deki özdeyişlerin çoğu

---

20Reenkarnasyon doktrininin gelişimi için Allan Kardec'in *The Spirits' Book (Ruhların Kitabı)* , IV ve V. bölümlerine; *Spiritizm Nedir ?* II. bölümüne ve ayrıca Pezzani'nin *La Pluralite des Existences (Varoluşların Çoğulculuğu) adlı eserine bakınız* - Fransız yayıncının notu.

anlaşılmazdır ve bu yüzden bu tür çelişkili yorumlara yol açmışlardır. Bu ilke, onları gerçek anlamlarına geri döndürmesi gereken anahtardır.

REENKARNASYONLA GÜÇLENEN, ANCAK TEK BİR VAROLUŞLA KOPANAN AİLE BAĞLARI

18. Aile bağları, bazı kişilerin inandığı gibi reenkarnasyonla yok olmaz; aksine güçlenir ve daha da sıkılaşır. Onları yok eden şey tam tersi prensiptir.

Ruh dünyasında, ruhlar sevgi, sempati ve benzer eğilimlerle birleşmiş gruplar veya aileler oluştururlar. Birlikte olmaktan mutlu olan bu ruhlar birbirlerini ararlar. Enkarnasyon onları sadece anlık olarak ayırır, çünkü yanlış duruma tekrar girdikten sonra bir yolculuktan dönen arkadaşlar gibi tekrar karşılaşırlar. Sık sık, birbirlerini enkarnasyona kadar takip ederler, burada aynı ailede veya aynı çevrede yeniden bir araya gelirler ve karşılıklı ilerlemeleri için birlikte çalışırlar. Bazıları enkarne olmuşken diğerleri olmasa bile, yine de düşünceyle birleşmişlerdir. Özgür olanlar tutsak olanları gözetir; daha gelişmiş

olanlar daha az gelişmiş olanların ilerlemesine yardımcı olmaya çalışır. Her varoluştan sonra, mükemmelliğe giden yolda bir adım atmış olacaklardır. Maddeye giderek daha az bağlı olan sevgileri daha canlıdır çünkü ruhları daha saf hale geldiğinden, artık bencillik veya tutku bulutları tarafından rahatsız edilmemektedir. Bu nedenle, karşılıklı sevgilerini etkileyen hiçbir zarar olmadan sınırsız sayıda bedensel varoluştan geçebilirler.

Burada ruhtan ruha gerçek bir sevgiden, bedenin yıkımından sonra bile varlığını sürdüren tek sevgiden bahsettiğimizi anlamak gerekir, çünkü bu dünyadaki, sadece duyular aracılığıyla birleşmiş olan varlıkların ruhlar dünyasında birbirlerini aramaları için hiçbir nedenleri yoktur. Ruhsal olanlar dışında kalıcı sevgiler yoktur; fiziksel sevgiler, onları doğuran neden ile birlikte yok olurlar; ancak bu neden artık ruhlar dünyasında var olmazken, ruh sonsuza dek var olur. Yalnızca kişisel çıkar nedeniyle birleşmiş kişilere gelince, onlar birbirleri için gerçekten hiçbir şey ifade etmezler - ölüm onları hem cennette hem de yeryüzünde ayırır.

19. Aile üyeleri arasında var olan birlik ve sevgi,

onları bir araya getiren eski bir sempatinin göstergesidir [21]. Ayrıca, karakteri, zevkleri ve eğilimleri en yakın akrabalarınınkiyle hiçbir benzerlik göstermeyen biri için, o kişinin o aileden olmadığı söylenir. Bunu söylemek, birinin varsayabileceğinden daha büyük bir gerçeği ilan eder. Tanrı, bazıları için bir deneme ve diğerleri için bir ilerleme aracı olarak hizmet etme ikili amacıyla aileler içinde bu tür antipatik veya yabancı ruhların enkarnasyonlarına izin verir. Kötü olanlar, iyi olanlarla temas kurarak ve onlardan aldıkları bakımla kendilerini yavaş yavaş geliştirirler. Karakterleri daha yumuşak hale gelir, alışkanlıkları daha arınır ve antipatiler silinir. Böylece, dünyada etnik kökenler ve kültürler arasında olduğu gibi, farklı ruh kategorileri arasındaki kaynaşma kurulur.

20. Reenkarnasyonun bir sonucu olarak akrabalığın bitmeyen artışından duyulan korku, kişinin çok sayıda bireye aktaracak kadar geniş bir sevgi hissetmediğini gösteren bencil bir korkudur. Çok sayıda çocuğu olan bir baba, tek bir çocuğu olsaydı seveceğinden daha az mı sever? Ancak

---

21Sempati: “Kişiler arasında veya bir kişinin diğerine göre duygu uyumu veya mutabakat. Benzer zevklere veya görüşlere sahip veya uyumlu eğilimlere sahip kişiler arasında var olan duygu uyumu.” *(Webster's ,* op. cit.) - Tr.

bencil insanlar rahatlayabilirler çünkü böyle bir korkunun temeli yoktur. Bir adamın on enkarnasyon geçirmiş olması, ruh dünyasında on baba, on anne, on eş ve orantılı sayıda çocuk ve yeni akraba ile karşılaşacağı anlamına gelmez. Orada her zaman yalnızca aynı sevgi nesneleriyle, yeryüzündeyken çeşitli ilişkiler altında kendisine bağlı olanlarla veya belki de aynı olanlarla tekrar karşılaşacaktır.

21. Şimdi "reenkarnasyon dışı" doktrininin sonuçlarına bakalım . Bu doktrin ruhun önceden var olduğunu zorunlu olarak iptal eder. Ruhlar bedenle aynı anda yaratıldığı için aralarında önceden hiçbir bağ yoktur. Birbirlerine tamamen yabancıdırlar. Baba çocuğuna yabancıdır. Aileler arasındaki akrabalık böylece herhangi bir ruhsal bağ olmaksızın yalnızca bedensel akrabalığa indirgenir. Bu nedenle, ataları olarak şu veya bu ünlü şahsiyetlere sahip olduğu için kendini yüceltmenin bir nedeni yoktur. Reenkarnasyonla, atalar ve torunlar birbirlerini tanımış, birlikte yaşamış, birbirlerini sevmiş ve daha sonra sempati bağlarını sıkılaştırmak için kendilerini yeniden bir araya gelmiş bulabilirler.

22. Bütün bunlar geçmişle ilgilidir. Geleceğe gelince, reenkarnasyon olmamasından

kaynaklanan temel dogmalardan birine göre, ruhların kaderi tek bir varoluştan sonra geri dönülmez bir şekilde belirlenir. Kaderlerinin bu kesin tespiti, tüm ilerlemenin durması anlamına gelir, çünkü herhangi bir ilerleme varsa, artık kesin bir kader yoktur. İyi ya da kötü yaşamış olmalarına bağlı olarak, hemen kutsanmışların meskenine ya da sonsuz cehenneme giderler. *Dolayısıyla, bir daha asla bir araya gelme umudu olmadan hemen sonsuza dek ayrılırlar ,* böylece babalar, anneler ve çocuklar, kocalar ve eşler, kardeşler, kız kardeşler ve arkadaşlar birbirlerini bir daha asla görebileceklerinden emin olamazlar. Bu, aile bağlarının en tam kopmasıdır.

Reenkarnasyon ve bunun sonucunda ortaya çıkan ilerlemeyle, birbirini seven herkes yeryüzünde ve uzayda tekrar buluşur, Tanrı'ya ulaşmak için birlikte çekilirler. Yol boyunca başarısız olanlar ilerlemelerini ve mutluluklarını geciktirir, ancak tüm umutlar kaybolmaz. Onları sevenler tarafından yardım edilir, cesaretlendirilir ve desteklenirler, bir gün içine daldırıldıkları bataklıktan çıkacaklardır. Kısacası, reenkarnasyonla enkarne olanlar ve enkarne olmayanlar arasında devam eden bir dayanışma

vardır ve dolayısıyla sevgi bağları sıkılaşır.

23. Özetle, insanlara mezardan sonraki gelecekleri için dört alternatif sunulmaktadır: birincisi, materyalist doktrine göre hiçlik; ikincisi, panteist doktrine göre evrensel bütüne emilme; üçüncüsü, Kilise doktrinine göre kesin sabit bir kadere sahip bireysellik; dördüncüsü, Spiritist doktrine göre bitmeyen ilerlemeye sahip bireysellik. İlk ikisine göre, aile bağları ölümden sonra kopar ve tekrar bir araya gelme ümidi yoktur; üçüncüsünde, aile üyelerinin aynı ortamda olmaları koşuluyla birbirlerini tekrar görme şansı vardır ve bu ortam cehennem olduğu kadar cennet de olabilir; kademeli ilerlemeden ayrılamaz olan varoluşların çoğulluğuyla, birbirini sevenler arasındaki ilişkilerin sürekliliği konusunda kesinlik vardır ve bu gerçek aileyi oluşturan şeydir.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

ENKARNASYONUN SINIRLARI

24. *Enkarnasyonun sınırları nelerdir?*

“Enkarnasyon, terimin ruhun bedenini oluşturan zarfı ifade ettiği şeklinde anlaşılırsa, bu

zarfın maddiliğinin ruh kendini arındırdıkça azaldığı gerçeği göz önüne alındığında, başlı başına kesin olarak çizilmiş sınırlara sahip değildir. Dünyadan daha ileri bazı dünyalarda, beden daha az kompakt, daha az ağır ve daha az serttir ve sonuç olarak iniş çıkışlara daha az tabidir. Daha yüksek bir derecede, saydamdır ve neredeyse akışkandır. Derece derece maddesel olmaktan çıkar ve perispirit ile birleşir. Ruhun yaşamaya çağrıldığı dünyaya bağlı olarak, ruh o dünyanın doğasına uygun zarfı alır.

Perispirit'in kendisi ardışık dönüşümlere katlanır. Her seferinde daha da fazla eterikleşir ve saf ruhları karakterize eden tam arınmaya ulaşır. Eğer özel dünyalar çok gelişmiş ruhlar için istasyonlar olarak düşünülüyorsa, bu tür ruhlar orada alt dünyalardaki gibi bağlantılı değildir. Kendilerini içinde buldukları kopukluk hali, kendilerine emanet edilen misyonların onları çağırdığı her yere gitmelerini sağlar.

Enkarnasyon maddi bakış açısından ele alınırsa - burada yeryüzünde olduğu gibi - daha az gelişmiş dünyalarla sınırlı olduğu söylenebilir. Bu nedenle, ruhun arınması için çalışarak kendini hızlı

veya daha az hızlı bir şekilde özgürleştirmesine bağlıdır.

Şunu da göz önünde bulundurmak gerekir ki, sapık halde, yani cismani varlıklar arasındaki aralıklarda, ruhun durumu, terakki derecesine göre bağlı olduğu âlemin tabiatına uygundur; sapık halde, maddesellikten çıkma derecesine göre az veya çok mutlu, hür ve aydınlanmış durumdadır.

St. Louis (Paris, 1859)

ENKARNASYONA İHTİYAÇ

25. *Enkarnasyon bir ceza mıdır ve sadece suçlu ruhlar buna mı tabidir?*

Ruhların bedensel yaşamdan geçmesi, Tanrı'nın kendilerine emanet ettiği tasarımları, fiziksel eylemin yardımıyla gerçekleştirebilmeleri için gereklidir. Bu onlar için gereklidir çünkü gerçekleştirmekle yükümlü oldukları etkinlik zekalarının gelişimine yardımcı olur. Son derece adil olan Tanrı, tüm çocuklarına eşit davranmalıdır; bu yüzden hepsine aynı başlangıç noktasını, aynı yeteneği, *yerine getirmeleri gereken aynı yükümlülükleri ve aynı hareket özgürlüğünü verir .*

Herhangi bir ayrıcalık bir tercih ve herhangi bir tercih bir adaletsizlik olurdu. Ancak enkarnasyon tüm ruhlar için geçici bir durumdan başka bir şey değildir. Bu, Tanrı'nın onlara hayata girişlerinde özgür iradelerini kullanacakları ilk test olarak yüklediği bir görevdir. Bu görevi istekle ve daha az acı çekerek yerine getirenler, ilk inisiyasyon derecelerini hızla ve daha az acı çekerek temizler ve emeklerinin meyvelerinin tadını daha erken çıkarırlar. Öte yandan, Tanrı'nın kendilerine bahşettiği özgürlüğü kötü kullananlar ilerlemelerini geciktirirler; Böylece inatçılıkları nedeniyle yeniden bedenlenme ihtiyacını süresiz olarak uzatabilirler ve işte bu noktada enkarnasyon bir ceza haline gelir.

St. Louis (Paris, 1859)

26. *Yorum:* Kaba bir karşılaştırma bu farkı daha anlaşılır hale getirecektir. Öğrenciler ancak bu bilgiye giden bir dizi dersten geçtikten sonra bilgi seviyelerine ulaşabilirler. Bu dersler, ne tür bir çalışma gerektiriyor olursa olsun, hedefe ulaşmak için bir araçtır ve bir ceza değildir. Çalışkan öğrenciler yolu kısaltır ve bu yolda daha az dikenle karşılaşırlar. İhmal ve tembellikleri nedeniyle

belirli dersleri tekrarlamak zorunda kalanlar için durum farklıdır. Ceza olan ders çalışması değil, aynı çalışmaya yeniden başlama zorunluluğudur.

Aynısı yeryüzündeki insanlık için de geçerlidir. Ruhsal yaşamlarının başlangıcında olan ilkel ruhlar için enkarnasyon zekalarını geliştirmek için bir araçtır. Ancak, ahlaki duygusu geniş ölçüde gelişmiş ve acı dolu bir bedensel yaşamın adımlarına yeniden başlamak zorunda olan eğitimli bireyler için, hedefe çoktan ulaşmış olabilecekleri halde, bu, daha düşük ve talihsiz dünyalarda kalışlarını uzatma ihtiyaçları nedeniyle bir cezadır. Öte yandan, ahlaki ilerlemeleri için aktif olarak çalışanlar yalnızca fiziksel enkarnasyonun süresini kısaltmakla kalmaz, aynı zamanda onları daha yüksek evrimleşmiş dünyalardan ayıran ara dereceleri de birdenbire aşabilirler.

Ruhlar aynı kürede sadece bir kez enkarne olabilir ve farklı kürelerde birçok varoluşlarını tamamlayabilir mi? Bu görüş ancak dünyadaki tüm insanlar aynı entelektüel ve ahlaki seviyede olsaydı kabul edilebilirdi. İlkellerden medeni bireylere kadar aralarındaki farklılıklar, yükselmeye çağrıldıkları birçok dereceyi gösterir. Dahası, bir

enkarnasyonun yararlı bir amacı olmalıdır. Peki, çok genç yaşta ölen çocukların geçici enkarnasyonlarının yararlı amacı ne olurdu? Kendilerine veya başkalarına fayda sağlamadan acı çekmiş olurlardı. Yasaları son derece bilge olan Tanrı, işe yaramaz hiçbir şey yapmaz. Aynı kürede reenkarnasyon yoluyla Tanrı, aynı ruhların karşılıklı suçlarını onarma şansı için tekrar birbirleriyle temas kurmalarını istemiştir. Önceki ilişkileri nedeniyle Tanrı ayrıca ruhsal bir temelde aile bağları kurmak ve dayanışma, kardeşlik ve eşitlik ilkelerini doğal bir yasa olarak desteklemek istemektedir.

BÖLÜM V

Kutsananlar mübarek olsun

- *Sıkıntıların adaleti*
- *Günümüzdeki sıkıntıların nedenleri*
- *Sıkıntıların önceki nedenleri*
- *Geçmişin unutulması*

- *İstifa etme nedenleri*
- *İntihar ve delilik*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *İyi veya kötü acı çekmek*
- *Kötülük ve çaresi*
- *Mutluluk bu dünyadan değil*
- *Sevdiklerinizin kaybı. Erken ölümler*
- *Eğer iyi bir adam olsaydı ölürdü.*
- *Gönüllü acı çekme*
- *Gerçek talihsizlik*
- *Melankoli*
- *Gönüllü denemeler. Gerçek çul*
- *Komşumuzun sıkıntılarına son vermeli miyiz?*
- *İyileşme ümidi olmayan bir hastanın ömrünü kısaltmak caiz midir?*
- *Kendi hayatını feda etmek*
- *Kendi acısını başkaları için karlı hale getirmek*

1. *"Ağlayanlar ne mutludur, çünkü onlar teselli edileceklerdir. Doğruluğa acıkıp susayanlar ne mutludur, çünkü onlar doyurulacaklardır. Doğruluk yüzünden zulüm görenler ne mutludur, çünkü göklerin krallığı onlarındır."* (Matta 5:4, 6, 10)

2. *" Ey yoksullar, ne mutlu sizler, çünkü göklerin krallığı sizindir. Ey şimdi aç olanlar, ne mutlu sizler, çünkü doyurulacaksınız. Ey şimdi ağlayanlar, ne mutlu sizler, çünkü güleceksiniz."* (Luka 6:20, 21)

“Fakat vay halinize zenginler! Çünkü teselliniz bu dünyadadır. Vay halinize tok olanlar, çünkü aç kalacaksınız. Vay halinize şimdi gülenler, çünkü yas ve gözyaşlarına boğulacaksınız.” (Luka 6:24, 25)

ZORUNLULUKLARIN ADALETİ

3. İsa'nın yeryüzündeki mağdurlara vadettiği telafiler, ancak gelecekteki yaşamda gerçekleşebilir. Gelecek hakkında kesinlik olmadan, bu özdeyişler saçmalık olurdu; dahası, birer yalan olurdu. Ancak bu kesinliğe rağmen, mutlu olmak için acı çekmenin yararlılığını anlamak zordur. Daha büyük bir liyakat elde etmek için olduğu söylenir. Ancak o zaman şu soru sorulmalıdır: Bazıları neden diğerlerinden daha fazla acı çeker? Neden bazıları yoksulluk içinde, diğerleri ise zenginlik içinde doğar ve böyle bir konumu haklı çıkaracak hiçbir şey yapmazlar? Neden bazıları için hiçbir şey yolunda gitmezken, diğerlerine her şey gülümsüyor gibi görünür? Ancak kavraması daha da zor olan şey, iyilik ve talihsizliklerin kötülük ve erdem arasında eşitsiz bir şekilde bölündüğünü görmek; erdemli insanların refaha kavuşan kötülerle birlikte acı çektiğini görmektir. Geleceğe olan inanç teselli sunabilir ve sabra yol açabilir, ancak Tanrı'nın

adaletini yalanlıyor gibi görünen bu anormallikleri açıklamaz.

Ancak, eğer bir kişi Tanrı'ya inanıyorsa, Tanrı'yı sonsuz mükemmellikten ayrı olarak düşünemez. Tanrı her şeye gücü yeten, tümüyle adil ve tümüyle iyi olmalıdır; aksi takdirde, Tanrı Tanrı olmazdı. Eğer Tanrı son derece iyi ve adil ise, o zaman Tanrı ne kaprisli ne de taraflı davranabilir. *Bu nedenle, hayatın iniş çıkışlarının bir nedeni vardır ve Tanrı Adil olduğundan, bu neden de adil olmalıdır.* Herkesin çok iyi anlaması gereken şey budur. İsa'nın öğretileri aracılığıyla, Tanrı insanları bu nedene giden yola koymuştur ve bugün, onları bunu anlayabilecek kadar olgun gördüğünden, Tanrı bunu tamamen *Spiritizm aracılığıyla ,* yani *Ruhların sesi aracılığıyla açıklamıştır.*

RAHATSIZLIKLARIN GÜNCEL NEDENLERİ

4. Yaşamın iniş çıkışları iki türlüdür, ya da tercih edilirse, bunların birbirinden ayırt edilmesi gereken iki çok farklı kaynağı vardır: Bazılarının nedeni şimdiki yaşamdadır; bazılarının ise dışında.

Dünyevi musibetlerin kaynağını araştırdığımızda çoğunun, onları taşıyanların

karakter ve davranışlarının doğal bir sonucu olduğu anlaşılır.

Kaç kişi kendi hatası yüzünden başarısızlığa uğruyor! Kaç kişi kendi tedbirsizliğinin, gururunun ve hırsının kurbanı oluyor!

Ne kadar çok kişi disiplinsizlik veya sebat eksikliğinden, yanlış davranışlarından veya arzularına sınır koymamış olmalarından dolayı kendini mahvediyor!

Hesaplanmış kişisel çıkar veya kibirden ve kalbin hiçbir rol oynamamasından kaynaklanan ne kadar çok talihsiz evlilik var!

Daha fazla ılımlılık ve daha az alınganlıkla, kaç tane anlaşmazlık ve felaketle sonuçlanacak kavga önlenebilirdi!

Her türlü ölçüsüzlüğün ve aşırılığın sonucu ne kadar çok hastalık ve sakatlık vardır!

Kaç ebeveyn çocuklarından mutsuzdur çünkü kötü eğilimleriyle en başından itibaren mücadele etmemişlerdir! İster zayıflıktan ister kayıtsızlıktan, içlerinde gurur, bencillik ve aptalca kibir

tohumlarının gelişmesine izin verdiler ve kalplerini kuruttular. Daha sonra - çok daha sonra - ektiklerini biçerken, çocuklarının saygı ve minnettarlık eksikliğine şaşırdılar ve üzüldüler.

Hayatın iniş çıkışları ve hayal kırıklıkları yüzünden yüreği yaralı olan herkes, vicdanını sakince incelesin. Başlarına gelen talihsizliklerin kaynağına adım adım geri gitsinler ve sık sık *"Şunu ya da bunu yapsaydım, böyle bir ikilem içinde olmazdım" deyip demeyeceklerine baksınlar.*

Öyleyse bütün bu sıkıntıları için kendilerinden başka kimi suçlayabilirler? İnsanlar bu yüzden çoğu durumda kendi talihsizliklerinin zanaatkarlarıdır. Fakat bu gerçeği kabul etmek yerine, kaderi, İlahi Takdiri, kötü talihi veya talihsiz yıldızlarını suçlamayı daha basit ve kibirleri için daha az aşağılayıcı bulurlar, oysa talihsiz yıldızları kendi dikkatsizliklerinde yatar.

Bu tür felaketler hayatın iniş çıkışları içinde şüphesiz önemli bir yer tutar ve insanlar bunlardan ancak ahlaki ve entelektüel gelişimleri için çalışarak kaçınabilirler.

5. İnsan yasası belirli yanlışlara ulaşır ve onları

cezalandırır; bu nedenle mahkum edilen kişilerin yaptıklarının sonuçlarına katlandıkları söylenebilir. Ancak yasa her yanlışa ulaşmaz ve ulaşamaz; esas olarak topluma zarar veren yanlışlara değinir, onları işleyenlere zarar verenlere değil. Ancak Tanrı tüm yaratıkların ilerlemesini ister, bu yüzden Tanrı ahlaki yoldan herhangi bir sapmayı cezalandırmaktan geri kalmaz. Ne kadar küçük olursa olsun hiçbir yanlış veya ilahi yasanın herhangi bir ihlali yoktur ki, daha pişmanlık verici veya daha az pişmanlık verici olabilecek güçlü ve kaçınılmaz sonuçlara sahip olmasın. Bundan dolayı, hem küçük hem de büyük konularda, insanların her zaman günah işledikleri şey için cezalandırıldıkları sonucu çıkar. Günahın sonucu olan acı, onların hata yaptıklarına dair bir uyarıdır. Onlara deneyim kazandırır, iyi ile kötü arasındaki farkı ve gelecekte kendileri için bir acı kaynağı olan şeyden kaçınabilmeleri için kendilerini geliştirme ihtiyacını hissetmelerini sağlar; Aksi takdirde yollarını düzeltmeleri için hiçbir sebep kalmayacak ve dokunulmazlıklarına güvenerek ilerlemelerini ve dolayısıyla gelecekteki mutluluklarını geciktireceklerdi.

Ancak deneyim bazen biraz geç gelir, hayat

çoktan heba edildikten ve sıkıntıya sokulduktan sonra, güç çoktan tükendikten ve kötülüğün artık çaresi kalmadıktan sonra. O zaman kişi şöyle diyecektir: "Keşke hayatımın başında bugün bildiklerimi bilseydim, ne kadar çok yanlıştan kaçınırdım! *Her şeyi yeniden yapma şansım olsaydı ,* her şeyi farklı yapardım. Ama artık zaman kalmadı!" Tembel işçinin "Günümü boşa harcadım" demesi gibi, o da "Hayatımı boşa harcadım!" der. Bununla birlikte, tıpkı işçi için ertesi gün güneş doğduğu ve ona kayıp zamanı telafi etme olanağı veren yeni bir gün başladığı gibi, kabir gecesinden sonra da güneş yeni bir hayatla parlayacak ve geçmişin deneyimlerinden yararlanıp gelecek için iyi kararlar almayı mümkün kılacaktır.

RAHATSIZLIKLARIN ÖNCEKİ NEDENLERİ

6. Ancak, bu hayatta insanların birincil nedeni olduğu talihsizlikler varsa, en azından görünüşte, onlar için tamamen yabancı olan ve onları kaderci bir şekilde etkileyen başkaları da vardır. Örneğin, sevdiklerinin ve ailenin geçimini sağlayanların kaybı; ayrıca, hiçbir öngörünün önleyemeyeceği kazalar; tüm ihtiyatlılık önlemlerini boşa çıkaran talihin tersine dönmesi; doğal afetler ve doğuştan

gelen sakatlıklar, özellikle talihsiz kurbanlarından geçimlerini emek yoluyla kazanma araçlarını alanlar, örneğin fiziksel engellilikler ve zihinsel bozukluklar, vb.

Böyle koşullara doğanlar, telafisi olmaksızın, kaçınamayacakları, kendi başlarına değiştiremeyecekleri ve onları kamunun merhametine bırakan böylesine üzücü bir kaderi hak etmek için mevcut yaşamlarında açıkça hiçbir şey yapmamışlardır. Öyleyse, neden bu kadar talihsiz varlıklar varken, hemen yanlarında aynı çatı altında ve aynı ailede her yönden kayırılmış başkaları var?

Son olarak, çok küçük yaşta ölen ve hayatı sadece acı çekerek bilen çocuklar hakkında ne söylenebilir? Bunlar henüz hiçbir felsefenin çözemediği sorunlar, hiçbir dinin haklı gösteremediği anormalliklerdir ve ruhun bedenle aynı anda yaratıldığı ve kaderinin yeryüzünde sadece birkaç anlık bir kalıştan sonra geri dönülmez bir şekilde belirlendiği hipotezine göre Tanrı'nın iyiliğinin, adaletinin ve tedbirinin inkarı olacaktır. Yaratıcının ellerinden yeni çıkmış olan bu ruhların bu dünyada böylesi sefaletlere

katlanmalarına ve gelecekte ne iyi ne de kötü bir şey yapabilecekken herhangi bir ödül veya cezayı hak etmelerine ne sebep oldu?

her sonucun bir nedeni olduğu aksiyomu gereği , bu sefaletlerin bir nedeni olması gereken sonuçlar olduğu ve eğer adil bir Tanrı'ya inanılıyorsa, o zaman bu nedenin de adil olması gerekir. Sonuç olarak, neden her zaman sonuçtan önce geldiğinden ve bu durumda neden şimdiki yaşamda bulunamayacağından, o zaman bu yaşamdan önce olmalıdır, yani önceki bir varoluşa aittir. Öte yandan, Tanrı ne yaptığımız iyilikler ne de yapmadığımız kötülükler için bizi cezalandıramayacağından, cezalandırılıyorsak bunun nedeni kötülük yapmış olmamızdır. Bu yaşamda kötülük yapmadıysak, o zaman bunu bir başkasında yapmışızdır. Bu, kaçılması imkansız ve mantığı Tanrı'nın adaletinin hangi tarafta olduğunu gösteren bir alternatiftir.

Bu nedenle, insanlar mevcut varoluşlarında her zaman veya tam olarak cezalandırılmazlar, ancak yaptıkları yanlışların sonuçlarından asla kaçamazlar. Kötü insanların refahı sadece anlıktır ve eğer bugün kötülüklerinin kefaretini

ödemezlerse, yarın ödeyeceklerdir; aynı şekilde, bugün acı çekenler geçmişlerinin kefaretini ödüyorlar. İlk başta hak edilmemiş gibi görünen talihsizliğin var olma nedeni vardır ve acı çekenler her zaman, *"Günah işlediğim için beni affet, Tanrım" diyebilirler.*

7. Önceki sebeplerden kaynaklanan acılar, tıpkı şu anki haksızlıklardan kaynaklananlar gibi, sıklıkla daha önce işlenen haksızlıkların doğal sonucudur; yani, sıkı bir şekilde uygulanan adalet sayesinde, insanlar başkalarına çektirdiklerine katlanırlar. Eğer sert ve insanlık dışı olsalardı, karşılığında sert ve insanlık dışı muamele görebilirlerdi; eğer gururlu olsalardı, aşağılayıcı koşullarda doğabilirlerdi; eğer cimri veya bencil olsalardı veya servetlerini kötü kullansalardı, ihtiyaçlarından mahrum kalabilirlerdi; eğer kötü çocuklar olsalardı, kendi çocuklarından acı çekebilirlerdi, vb.

Böylece, varoluşların çokluğu ve yeryüzünün kefaret dünyası işlevi aracılığıyla, bu dünyada iyi ve kötü kişiler arasındaki talih ve talihsizliğin dağılımında sergilenen anormallikleri açıklayabiliriz. Bu anormallik, yalnızca şimdiki

yaşam açısından ele alındığı için görünüşte mevcuttur. Ancak, kendimizi düşünce yoluyla bir dizi varoluşu kucaklayacak şekilde yükseltirsek, herkesin ruh dünyasında kendilerine verilecek olana zarar vermeden hak ettiği payı aldığını ve Tanrı'nın adaletinin asla bozulmadığını göreceğiz.

İnsanlar daha az gelişmiş bir dünyada oldukları ve orada sadece kusurları yüzünden tutuldukları gerçeğini asla gözden kaçırmamalıdır. Her iniş çıkışta, kendilerine daha gelişmiş bir dünyaya ait olsalardı bunun olmayacağını ve bu dünyaya geri dönmemenin yalnızca kendilerine bağlı olduğunu -kendilerini geliştirmek için çalışarak- söylemelidirler.

8. Hayatın sıkıntıları katılaşmış ruhlara veya bilerek bir seçim yapamayacak kadar cahil olanlara yüklenebilir, ancak bunlar özgürce seçilir ve işledikleri kötülüğü onarmak ve daha iyisini yapmaya çalışmak isteyen *tövbekar* ruhlar tarafından kabul edilir. Bu yüzden görevini kötü bir şekilde yerine getirmiş olan ruh, emeğinin faydasını kaybetmemek için yeniden başlamayı ister. Bu nedenle, sıkıntılar aynı zamanda geçmişi cezalandıran kefaretlerdir ve geleceğe yönelik

olarak hazırladıkları denemelerdir. İlahi iyiliğinden dolayı insanlara telafi olanağı veren ve onları ilk yanlışları için geri dönülmez bir şekilde kınamayan Tanrı'ya şükredelim.

9. Ancak, bu dünyada katlanılan her acı örneğinin mutlaka belirli bir yanlışın göstergesi olduğunu düşünmemeliyiz. Bunlar genellikle bir ruhun arınmasını tamamlamak ve ilerlemesini hızlandırmak için seçtiği basit denemelerdir. Bu nedenle, kefaret her zaman bir deneme olarak hizmet eder, ancak bir deneme her zaman bir kefaret değildir. Ancak, denemeler veya kefaret her zaman nispeten düşük düzeyde bir ruhun işaretleridir, çünkü mükemmel olan birinin artık test edilmeye ihtiyacı yoktur. Sonuç olarak, bir ruh belirli bir yükselme derecesi elde etmiş olabilir, ancak daha da ilerlemek isteyerek bir misyon, tamamlanması gereken bir görev talep eder. Mücadele ne kadar zorlayıcı olursa, zaferle ortaya çıkarsa o kadar fazla ödüllendirilecektir. Bunlar, daha spesifik olarak, doğal olarak iyi içgüdülere, yüce ruha ve asil doğuştan duygulara sahip olan, önceki varoluşlarından hiçbir kötü şey getirmemiş gibi görünen ve en büyük sıkıntılara tamamen Hıristiyan bir teslimiyetle katlanan, Tanrı'dan şikayet etmeden bunlara katlanmasını dileyen

kişilerdir. Öte yandan, şikâyete sebep olan ve insanı Allah'a isyan etmeye zorlayan belaları da kefaret olarak düşünebiliriz.

Şikâyete sebep olmayan bir acı, şüphesiz bir kefaret olabilir; fakat bu, onun önceden isteyerek seçildiğini ve dayatılmadığını gösterir ve ilerlemenin bir işareti olan güçlü bir azmin sınanmasıdır.

10. Ruhlar, saf olmadıkları sürece mükemmel mutluluğa ulaşamazlar. Herhangi bir leke, onların mutlu dünyalara girmelerini engeller. Onlar, arınıncaya kadar bir kasabaya girmeleri yasak olan bir veba gemisindeki yolcular gibidirler. Ruhlar, kusurlarından yavaş yavaş kurtuldukları birçok bedensel varoluşlarındadır. Yaşamın denemeleri, iyi kabul edildiklerinde ilerlemeyi sağlar. Kefaret olarak, yanlışları siler ve arındırırlar. Yaraları temizleyen ve hastayı iyileştiren ilaçtır. Hastalık ne kadar ağırsa, ilaç da o kadar güçlü olmalıdır. Bu nedenle, çok acı çekenler kendilerine kefaret edecekleri çok şey olduğunu söylemeli ve daha erken iyileştikleri için sevinmelidirler. Bu acıyı karlı hale getirmek ve şikayet ederek meyveyi boşa harcamamak, istifa yoluyla onlara bağlıdır. İstifa

etmeden, her şeye yeniden başlamak zorunda kalacaklardır.

GEÇMİŞİN UNUTULMASI

11. Unutkanlığın önceki yaşamlardan edinilen deneyimlerden faydalanmaya engel olduğu itirazı boşunadır. Eğer Tanrı geçmişin üzerine bir perde çekmeyi uygun gördüyse, bunun nedeni geçmişin yararlı olması gerektiğidir. Aslında, böyle bir hatırlama ciddi rahatsızlıklara yol açacaktır. Bazı durumlarda, bizi büyük ölçüde aşağılayabilir veya belki de gururumuzu yüceltebilir ve tam da bu nedenle özgür irademize müdahale edebilir. Her durumda, toplumsal ilişkilerde kaçınılmaz bir rahatsızlığa neden olacaktır.

Bir ruh, daha önce yaşadığı aynı ortamda sık sık yeniden doğar ve onlara yaptığı kötülüğü onarmak için aynı bireylerle ilişki içinde bulur kendini. Eğer onlarda daha önce nefret ettiği kişileri tanısaydı, belki de nefreti yeniden canlanırdı. Her durumda, gücendirdiği kişilerin huzurunda kendini aşağılanmış hissederdi.

Allah, ilerlememiz için bize tam olarak gerekli olanı ve bizim için yeterli olacak olanı vermiştir:

Vicdanımızın sesi ve içgüdüsel eğilimlerimiz; bize zarar verebilecek şeyleri bizden alır.

İnsanlar doğduklarında edindikleri her şeyi beraberlerinde getirirler. Kendilerini nasıl yaratmışlarsa öyle doğarlar; her varoluş onlar için yeni bir başlangıç noktasıdır. Ne olduklarını bilmeleri onlar için pek önemli değildir. Eğer cezalandırılırlarsa, bu kötülük yaptıkları içindir; şu anki kötü eğilimleri, içlerinde düzeltilmesi gereken şeylerin göstergesidir ve dikkatlerini buna yoğunlaştırmaları gerekir, çünkü tamamen düzeltilen her şey geriye hiçbir iz bırakmaz. Aldıkları iyi kararlar, onları neyin iyi neyin kötü olduğu konusunda uyaran ve kötü eğilimlerine direnmeleri için onlara güç veren vicdanın sesidir.

Ayrıca, bu unutkanlık yalnızca bedensel yaşam sırasında gerçekleşir. Ruhsal yaşama yeniden girdiğinde, ruh geçmişe ait anılarını yeniden kazanır; bu nedenle, unutkanlık yalnızca dünyevi yaşamda uyku sırasında meydana gelene benzer bir anlık kesintidir, ancak ertesi gün bir önceki gün veya önceki günlerde yaptığımızı hatırlamamızı engellemez.

Ruh, geçmişinin anılarını yalnızca ölümden

sonra geri kazanmaz. Bunları asla kaybetmediği söylenebilir, çünkü deneyim, enkarnasyon sırasında, bedenin uykusu sırasında ve belirli bir miktarda özgürlüğün tadını çıkarırken, ruhun önceki eylemlerinin bilincinde olduğunu kanıtlar. Neden acı çektiğini ve haklı olarak acı çektiğini bilir. Anılar yalnızca ilişkilerin dışsal yaşamı sırasında silinir. Ancak, acı verici olabilecek ve toplumsal ilişkilerine zarar verebilecek kesin bir belleğin yokluğundan dolayı, bunlardan nasıl yararlanacağını bilirse, ruhun bu özgürleşme anlarında yeni bir güç kazanır.

KENDİNİ TERK ETMENİN NEDENLERİ

12. İsa, *"Ne mutlu acı çekenlere, çünkü onlar teselli edilecekler"* sözleriyle, hem acı çekenleri bekleyen telafiyi hem de iyileşmenin bir ön koşulu olarak acıyı kutsamaya yönelten teslimiyeti aynı anda ifade eder.

Bu sözler şu şekilde de çevrilebilir: Acı çektiğiniz için kendinizi şanslı saymalısınız, çünkü bu dünyadaki acılarınız geçmişteki yanlışlarınızın borcudur. Ve bu acılar, eğer dünyadayken sabırla katlanırsanız, sizi gelecekteki yaşamınızda yüzyıllarca sürecek acılardan kurtaracaktır. Bu

nedenle, Tanrı borcunuzu şimdi ödemenize izin vererek azalttığı için mutlu olmalısınız, bu da gelecekte size huzur sağlayacaktır.

Acı çeken kişi, büyük bir borcu olan ve alacaklısının kendisine, "Bugün bana borcunun yüzde birini bile ödersen, seni geri kalanından kurtarırım ve özgür olursun. Ama ödemezsen, son kuruşunu ödeyene kadar seni rahatsız ederim." dediği bir borçluya benzer. Bu borçlu, borcunun sadece yüzde birini ödeyerek kendini kurtarmak için her türlü zorluğa katlanmaktan daha mutlu olmaz mıydı? Alacaklısına şikayet etmek yerine, minnettar olmaz mıydı?

“Sıkıntı çekenler ne mutludur, çünkü onlar teselli edileceklerdir.” sözlerinin anlamı budur. Onlar, borçlarından kurtuldukları için kutsanmışlardır ve bunu yaptıktan sonra özgür olacaklardır. Ancak, bir yandan serbest bırakılırken diğer yandan borca girerlerse, asla özgürlüklerine kavuşamayacaklardır. Sonuç olarak, her yeni haksızlık borcu artırır, çünkü ne olursa olsun, zorunlu ve kaçınılmaz cezasını gerektirmeyen tek bir haksızlık bile yoktur - bugün değilse, yarın; bu dünyada değilse, öbür dünyada. Bu haksızlıklar

arasında, Tanrı'nın iradesine boyun eğmemek ilk sıraya konulmalıdır; bu nedenle, sıkıntılarımızda şikâyet eder ve bunları teslimiyetle ve hak edilmiş bir şey olarak kabul etmezsek, Tanrı'yı adaletsiz olmakla suçlarsak, acı çekmekten elde edebileceğimiz faydayı kaybetmemize neden olan yeni bir borç altına gireriz. İşte bu yüzden, tıpkı sizi uzun süredir sıkıştıran, sonra da yeni bir kredi olarak parasını geri isteyen bir alacaklıya ödeme yapıyormuşsunuz gibi, her şeye yeniden başlamanız gerekir.

Ruhlar dünyasına yeniden girdiklerinde, insanlar maaş günü gelen işçiler gibidir. Rab bazılarına, “İşte çalıştığınız günlerin ücreti” diyecektir; diğerlerine, yeryüzünün şanslı olanlarına, tembellik içinde yaşayanlara, mutluluklarını bencilliğin tatminlerine ve dünyevi zevklere koyanlara, “Dünyadayken ücretinizi aldığınız için size hiçbir şey borçlu değiliz. Gidip görevinize yeniden başlayın.” diyecektir.

13. İnsanlar, dünyevi hayata bakış açılarına göre, denemelerinin acısını yumuşatabilir veya artırabilirler. Acıları, eğer süresini uzun olarak düşünürlerse daha da artar. Sonuç olarak, şeylere

ruhsal yaşam açısından bakanlar, bedensel varoluşu bir bakışta anlarlar. Onu sonsuzlukta bir nokta olarak görürler; kısalığını kavrarlar ve kendilerine bu acı dolu anın yakında biteceğini söylerler. Çok da uzakta olmayan daha mutlu bir geleceğin kesinliği onları destekler ve cesaretlendirir ve şikayet etmek yerine, evrimleşmelerini sağlayan acılar için Tanrı'ya şükrederler. Öte yandan, sadece bedensel hayatı görenler için, acı onlara sonsuz görünür ve tüm ağırlığıyla üzerlerine baskı yapar. Yaşama eski bakış açısının sonucu, bu dünyadaki şeylerin önemini azaltması, insanların arzularını yumuşatmasına ve başkalarınınkini kıskanmadan kendi konumlarından memnun olmalarına yol açması ve böylece deneyimledikleri aksiliklerin ve hayal kırıklıklarının zihinsel etkisini azaltmasıdır. Böylece, bundan, beden sağlığı kadar ruh sağlığı için de yararlı olan bir sükûnet ve teslimiyet çıkarırlar; fakat kıskançlık, haset ve hırsla isteyerek işkenceye boyun eğerler ve böylece kısa ömürlerinin sefaletini ve ızdırabını artırırlar.

İNTİHAR VE DELİLİK

14. Dünyevi hayata ve geleceğe olan inanca bakma

biçiminde kazanılan sükunet ve teslimiyet, ruha *deliliğe* ve *intihara karşı en iyi koruyucu olan bir dinginlik verir.* Aslında, delilik vakalarının çoğunun insanların dayanacak güce sahip olmadıkları iniş çıkışların ürettiği sıkıntılardan kaynaklandığı kesindir. Ancak, Spiritizm'in bu dünyadaki şeylere bakmalarını sağlama biçimi nedeniyle, diğer koşullarda onları çaresiz kılacak tersine dönmeleri ve hayal kırıklıklarını kayıtsızlıkla -hatta sevinçle- kabul ediyorlarsa, onları bu tür olayların üstüne çıkaran bu gücün, zihinlerini aksi takdirde onları sarsacak sıkıntılardan koruduğu açıktır.

15. Aynısı intihar için de geçerlidir. Sarhoşluk veya delilik halinde işlenen ve bilinçsiz diyebileceğimiz intiharlar hariç, belirli bir sebep ne olursa olsun, her zaman sebep olarak hoşnutsuzluk vardır. Bu nedenle, sadece bir gün talihsiz olacaklarından ve daha iyi günlerin geleceğinden emin olanlar kolayca sabrederler. Sadece acılarının bir sonunu göremezlerse çaresiz kalırlar. Sonsuzlukla karşılaştırıldığında bir insan ömrü, bir günden az değilse nedir ki? Ancak sonsuzluğa inanmayanlar, yaşam sona erdiğinde her şeyin bittiğine inananlar, eğer sıkıntı ve talihsizlik tarafından ezilirlerse, ölümden başka bir son görmezler. Hiçbir şey beklemedikleri için, intihar

ederek sefaletlerini kısaltmayı çok doğal ve hatta mantıklı bulurlar.

16. İnançsızlık, gelecekle ilgili basit şüpheler - başka bir deyişle materyalist fikirler- intihar için en büyük teşviklerdir: *ahlaki korkaklığa neden olurlar.* Ve bilim insanları, dinleyicilerine veya okuyucularına ölümden sonra umut edecekleri hiçbir şey olmadığını kanıtlamak için bilgilerinin otoritesine dayandıklarında, aslında onları talihsizlerse kendilerini öldürmekten daha iyi bir şey yapamayacakları sonucuna götürmüyorlar mı? Onları bu sonuçtan uzaklaştıracak ne söyleyebilirler? Onlara ne telafi sunabilirler? Onlara ne umut verebilirler? Hiçbiri, hiçlik dışında. Buradan, hiçliğin tek kahramanca çare, tek olasılık olduğu sonucuna varılmalıdır, o zaman hemen buna düşmek daha sonra düşmekten ve dolayısıyla daha az zaman acı çekmekten daha değerli olacaktır.

Bu nedenle, maddeci fikirlerin yayılması, çok sayıda bireye intihar fikrini enjekte eden zehirdir ve bu tür fikirlerin elçileri olanlar korkunç bir sorumluluk üstlenirler. Ancak, şüpheye artık izin verilmeyen Spiritizm ile, kişinin hayata bakış açısı değişir. İnananlar, hayatın mezardan sonra da

sonsuza kadar devam ettiğini bilirler, ancak başka koşullar altında. Bu nedenle, onları intihar düşüncesinden oldukça doğal bir şekilde uzak tutan sabır ve teslimiyet; ve dolayısıyla, özetle, *ahlaki cesaret.*

17. Bu bakış açısından, Spiritizm'in bir başka eşit derecede olumlu ve belki de daha kesin sonucu daha vardır. Bize mutsuz durumlarını açığa vuran ve hiç kimsenin cezasız bir şekilde Tanrı'nın yasasını ihlal etmediğini gösteren intihar edenleri gösterir. Bu yasa, insanların kendi hayatlarını kısa kesmelerini yasaklar. İntiharlar arasında, acı, ebedi yerine geçici olsa da, yine de korkunçtur ve Tanrı böyle emretmeden önce buradan ayrılmaya meyilli olabilecekleri düşünmeye sevk edecek niteliktedir. Spiritistlerin intihar fikrini dengelemek için birkaç nedeni vardır: Mutluluklarının mutsuzluklarına ve yeryüzündeyken sahip oldukları teslimiyet düzeyine orantılı olacağını *bildikleri* gelecekteki bir yaşamın *kesinliği ; Yaşamlarını kısaltırlarsa, aslında umduklarının tam tersi bir sonuca ulaşacakları kesinliği* ; Kendilerini bir kötülükten kurtarıp daha kötü, daha uzun ve daha korkunç bir şeye maruz kalmaları; Kendilerini öldürerek cennete daha çabuk gideceklerine inanıyorlarsa kendilerini

kandırdıkları; intiharın, diğer dünyada sevgi nesneleriyle ve orada tekrar buluşmayı umdukları kişilerle yeniden bir araya gelmelerine engel olduğu; bundan da intiharın, hayal kırıklığından başka bir şey getirmediği ve kendi çıkarlarına aykırı olduğu sonucu çıkar. Bu nedenle, Spiritizm tarafından engellenen intiharların sayısı önemli olmuştur ve bu olgudan, herkes Spiritist olduğunda artık bilinçli intihar olmayacağı sonucuna varılabilir. Dolayısıyla, materyalist ve Spiritist doktrinler arasındaki sonuçları yalnızca intihar açısından karşılaştırdığımızda, birincisinin mantığının intihara yol açtığını, ikincisinin mantığının ise onu engellediğini görürüz; bu da deneyimle doğrulanan bir gerçektir.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

İYİ YA DA KÖTÜ ACI ÇEKMEK

18. Mesih, "Ne mutlu sıkıntı çekenlere, çünkü göklerin krallığı onlarındır" dediğinde, genel olarak acı çekenlerden bahsetmiyordu, çünkü yeryüzündeki herkes, ister tahtta ister saman üstünde olsun, acı çekiyor. Ama ne yazık ki! Çok az kişi iyi acı çekiyor. Çok az kişi, yalnızca iyi katlanılan denemelerin onları Tanrı'nın Krallığına

götürebileceğini anlıyor. Cesaretsizlik bir kusurdur. Tanrı, cesaretiniz olmadığı için sizi teselli etmekten kaçınıyor. Dua, ruh için bir destektir, ancak yeterli değildir. Tanrı'nın iyiliğine olan canlı bir inanca dayanmalıdır. Size sık sık Tanrı'nın zayıf omuzlara ağır yükler koymadığı söylenmiştir. Yük, güce orantılıdır, tıpkı ödülün de teslimiyet ve cesarete orantılı olacağı gibi. Ödül, sıkıntının acı verici olmasından daha büyük olacaktır. Ancak, kişi o ödülü hak etmelidir ve bu yüzden hayat sıkıntılarla doludur.

Cepheye gönderilmeyen asker hoşnutsuzdur, çünkü kışlanın huzuru ona terfi getirmez. Öyleyse asker gibi olun ve vücudunuzun zayıflayacağı ve ruhunuzun uyuşacağı bir huzuru arzulamayın. Tanrı sizi savaşa gönderdiğinde memnun olun. Bu savaş, silah ateşi değil, bazen kanlı bir mücadeleden daha fazla cesaretin gerektiği hayatın acısı, çünkü düşman karşısında sağlam duranlar zihinsel acının baskısı altında zayıflayabilirler. İnsanlar bu tür cesaretleri için ödüllendirilmezler, ancak Tanrı onlar için zafer defneleri ve görkemli bir yer ayırır. Size bir sıkıntı veya üzüntü nedeni dokunduğunda, kendinizi bunun üzerine çıkarmaya çalışın ve sabırsızlık, öfke

veya umutsuzluk dürtülerini kontrol etmeyi başardığınızda, kendinize haklı bir memnuniyetle "Ben daha güçlüydüm" deyin.

" *Ne mutlu sıkıntı çekenlere*" ifadesi şu şekilde tercüme edilebilir: İmanlarını, kararlılıklarını, sebatlarını ve Tanrı'nın iradesine olan itaatlerini sınama fırsatına sahip olanlar ne mutlu kişilerdir, çünkü onlar yeryüzünde yoksun kaldıkları sevincin yüz katını alacaklardır; ve çalışmanın ardından huzur gelecektir.

Lacordaire (Havre, 1863)

KÖTÜLÜK VE ÇARESİ

19. Öyleyse dünyanız bir sevinç yeri, bir zevk cenneti mi? Peygamberin sesi artık kulaklarınızda yankılanmıyor mu? Bu acı vadisine doğanlar için ağlama ve diş gıcırdatmanın olacağını ilan etmedi mi? Bu nedenle, orada yaşamaya giden sizler yakıcı gözyaşları ve acı ızdırap beklemelisiniz, ancak ızdırabınız ne kadar keskin ve derin olursa olsun, göğe bakın ve sizi sınamak istediği için Tanrı'ya şükredin! ... Ey insanlar! Efendinizin gücünü yalnızca bedeninizin yaralarını iyileştirdiğinde ve günlerinizi mutluluk ve sevinçle taçlandırdığında

mı kabul edersiniz? Sevgisini yalnızca bedeninizi her türlü ihtişamla süslediğinde ve parlaklığını ve saflığını geri kazandırdığında mı kabul edersiniz? Size örnek olarak verilen kişiyi taklit etmelisiniz. Sefaletin ve yoksulluğun en uç noktasına ulaşmışken ve gübre yığınının üzerinde yatarken Tanrı'ya şöyle dedi: "Tanrım, zenginliğin tüm sevinçlerini yaşadım ve sen beni en mutlak sefalete düşürdün; teşekkür ederim, teşekkür ederim Tanrım, hizmetkarını böyle sınamayı istediğin için!" Bakışların ne kadar süre ölümle sınırlanmış ufuklara sabit kalacak? Ruhun nihayet ne zaman mezarın sınırlarının ötesine sıçramayı arzulayacak? Tüm bir ömür boyu ağlamak ve acı çekmek zorunda kalsan bile, ne

Bu, iman, sevgi ve teslimiyetle denemelerine katlananlar için saklı olan sonsuz ihtişamla karşılaştırıldığında nasıl olurdu? Öyleyse, Tanrı'nın sizin için hazırladığı gelecekteki kötülükleriniz için teselli arayın ve geçmişteki kötülüklerinizin nedenini arayın. Ve en çok acı çekenler, kendinizi bu dünyanın kutsanmışları olarak düşünün.

Bedensiz varlıklar olarak, uzayda süzülürken, sizler kendiniz bu denemeyi seçtiniz çünkü buna

dayanacak kadar güçlü olduğunuza inandınız. Öyleyse şimdi neden şikayet ediyorsunuz? Zenginlik ve şan isteyen sizler, bu, ayartmanın mücadelesini üstlenmek ve onu yenmek içindi. Ahlaki ve fiziksel kötülüğe karşı beden ve ruhla mücadele etmeyi isteyen sizler, bu, deneme ne kadar zor olursa zaferin o kadar büyük ve görkemli olacağını ve eğer muzaffer bir şekilde ortaya çıkarsanız, bedeniniz bir gübre yığınına atılsa bile, ölümde kefaret ve acı vaftiziyle saflaştırılmış, kusursuz bir ışıltıya sahip bir ruhu serbest bırakacağını bildiğiniz içindi.

Öyleyse, zalim saplantılar ve dayanılmaz hastalıklar tarafından saldırıya uğrayanlar için hangi çare önerilir? Sadece bir tanesi yanılmazdır: İnanç, bakışınızı cennete çevirmek. En zalim acılarınızın karmaşasında sesiniz Rabbe şarkı söylese, yatağınızın başındaki melek size kurtuluşun işaretini ve bir gün işgal edeceğiniz yeri gösterecektir... İnanç, acı için kesin çaredir; her zaman sonsuzluğun ufuklarına işaret eder, önünde şimdiki zamanın birkaç karanlık günü silinir. Bu nedenle, bize bu ülseri veya o yarayı, bu ayartmayı veya o denemeyi tedavi etmek için hangi çarenin kullanılması gerektiğini sormayın. İnananların

imanın çaresiyle güçlendiğini ve bir saniye bile olsa onun etkinliğinden şüphe edenlerin hemen cezalandırıldığını, çünkü aynı anda acının keskin ızdırabını deneyimlediklerini unutmayın.

Rab, kendisine inanan herkesin üzerine mührünü basmıştır. Mesih size, imanla dağları yerinden oynatabileceğinizi söylemiştir ve ben de size diyorum ki, acı çeken ve imanı bir destek olarak görenler onun gözetimi altına alınacak ve bir daha acı çekmeyecekler. En büyük acı anları onlar için sonsuz sevincin ilk mutlu notaları olacaktır. Ruhları bedenden öyle bir şekilde ayrılacaktır ki, beden hala kasılmalarla kıvranırken, meleklerle birlikte Rabbe şükran ve şan ilahileri söyleyerek göksel bölgelerden kayacaktır.

Ne mutlu acı çekenlere ve ağlayanlara! Ruhları sevinsin, çünkü Tanrı onları bereketle dolduracaktır.

Aziz Augustine (Paris, 1863.)

MUTLULUK BU DÜNYADAN DEĞİLDİR

20. "Mutlu değilim! Mutluluk benim için

yaratılmadı!" diye haykırır her sosyal konumdan insan. Bu, sevgili çocuklarım, Vaiz kitabındaki şu özdeyişin doğruluğunu her türlü olası nedenden daha iyi kanıtlar: "Mutluluk bu dünyadan değildir." Gerçekten de, ne zenginlik, ne güç ne de gençliğin çiçeği mutluluk için olmazsa olmaz koşullardır. Daha fazlasını söyleyebilirim: Bu üç çok istenen koşulun bir araya gelmesi bile öyle değildir, çünkü en ayrıcalıklı sınıflardan her yaştan insanın durumlarından acı bir şekilde yakındığını sürekli duyarız.

Böyle bir gerçekle karşı karşıya kalındığında, işçi ve militan sınıfların, talihin kendilerine lütufta bulunduğu kişilerin konumunu böylesine bir açgözlülükle kıskanmaları düşünülemez. Bu dünyada ne yaparlarsa yapsınlar, hepsinin payına düşen iş ve sefalet, acı ve hayal kırıklıkları vardır ve bunlardan, dünyanın bir deneme ve kefaret yeri olduğu sonucunu çıkarmak kolaydır.

Öyleyse, dünyanın insanın yegâne yurdu olduğunu ve insanın tabiatının müsaade ettiği en yüksek mutluluğa ancak orada ve yalnızca bir ömürde erişebileceğini vaaz edenler, kendilerini aldatıyorlar ve kendilerini dinleyenleri aldatıyorlar.

Zira asırlardır tecrübeyle ispatlanmıştır ki, bu küre, ancak istisnai durumlarda, bir bireyin tam mutluluğu için gerekli şartları içerir.

Genel anlamda mutluluğun bir ütopya olduğunu, ardışık kuşakların peşinden koştukları ama hiçbir zaman ulaşamadıkları bir arayış olduğunu söyleyebiliriz; çünkü bu dünyada akıllı bir birey nadir bulunuyorsa, mutlak anlamda mutlu birini bulmak hiç de kolay değildir.

Dünyadaki mutluluğun dayandığı şey, akıllıca davranmayanlar için o kadar geçici bir şeydir ki, bir yıl, bir ay veya bir hafta tam bir memnuniyete rağmen, yaşamlarının geri kalanı bir dizi sıkıntı ve hayal kırıklığı içinde kayıp gider. Ve unutmayın, sevgili çocuklarım, yeryüzünün şanslı olanlarından, kitleler tarafından kıskanılanlardan bahsediyorum.

Sonuç olarak, eğer dünyevi mesken deneme ve kefaret içinse, insan ruhunun hala fiziksel bedende hapis olmasına rağmen, insan yaşamıyla ilgili sevinçlerin doluluğuna sahip olduğu başka yerlerde daha elverişli yuvaların olduğu gerçeğini kabul etmek gerekir. Bu yüzden Tanrı, yeterince arınıp mükemmelleştiğinizde, çabalarınızın ve eğilimlerinizin bir gün size yönelmenizi sağlayacak

olan o güzel yüksek düzen gezegenlerini güneş sisteminize yerleştirmiştir.

Yine de sözlerimden dünyanın sonsuza dek bir ıslahevi olma kaderine adanmış olduğu sonucunu çıkarmayın. Kesinlikle hayır! Çünkü halihazırda elde edilen ilerlemeden, gelecekteki ilerlemeyi ve kazanılan toplumsal gelişmelerden, yeni ve daha verimli gelişmeler kolayca çıkarabilirsiniz. Ruhların size ifşa ettiği yeni doktrin tarafından başarılması gereken muazzam görev budur.

Öyleyse sevgili çocuklarım, kutsal bir taklit sizi canlandırsın ve her biriniz eski yollardan güçlü bir şekilde kurtulsun. Hepiniz, kendi yenilenmenizi çoktan başlatmış olan bu Spiritizmi yaymaya kendinizi adamalısınız. Kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin kutsal ışığın ışınlarına ortak olmasını sağlamak sizin görevinizdir. Bu nedenle, işe koyulun sevgili çocuklarım! Bu ciddi toplantıda, tüm kalpleriniz gelecek nesiller için mutluluğun artık anlamsız bir kelime olmadığı bir dünya hazırlamanın büyük amacına özlem duysun.

François-Nicolas-Madeleine, Kardinal Morlot (Paris, 1863)

SEVDİKLERİNİZİ KAYBETMEK; ERKEN ÖLÜMLER

21. Ölüm ailenizde bir hasadı biçmek için geldiğinde, en yaşlıdan önce en genci ayrım gözetmeksizin alarak, sık sık şöyle dersiniz: "Tanrı adil değildir, çünkü güçlü ve parlak bir geleceği olanları feda ederken, uzun yıllar hayal kırıklıklarıyla dolu yaşamış olanları korur; yararlı olanları alır ve artık yararlı olmayanları geride bırakır ve bir annenin tüm sevinci olan masum yaratıktan onu mahrum ederek kalbini kırar."

İnsanlar, hayatın sıradan düşüncelerinin üzerine çıkıp iyiliğin genellikle kötülüğü gördüğünüze inandığınız yerde olduğunu ve kaderin kör kaderciliğini gördüğünüze inandığınız yerde ilahi bilgeliğin olduğunu anlamanız gereken konu budur. İlahi adaleti neden kendi adaletinize göre ölçüyorsunuz? Alemlerin Rabbinin sizi sadece kapris yüzünden acımasız cezalarla cezalandırdığını mı düşünüyorsunuz? Hiçbir şey akıllıca bir amaç olmadan yapılmaz ve ne olursa olsun her şeyin bir varoluş nedeni vardır. Sizi etkileyen tüm acıları daha iyi inceleseydiniz, onlarda her zaman ilahi bir neden, yenileyici bir

neden bulurdunuz ve sefil bencil çıkarlarınız son sıraya atacağınız ikincil bir düşünce olurdu.

İnanın bana, yirmi yıllık bir enkarnasyon durumunda, ölüm, saygın aileleri harap eden, bir annenin kalbini kıran ve ebeveynlerin saçlarını vaktinden önce ağartan o utanç verici ölçüsüzlüklerden daha iyidir. Erken ölüm, sıklıkla Tanrı'nın ayrılanlara bahşettiği büyük bir lütuftur, böylece onları hayatın sefaletlerinden veya onları kayba götürebilecek baştan çıkarmalardan korur. Gençliğin en güzel çağında ölenler kaderciliğin kurbanı değildir; aksine, Tanrı onlar için daha fazla dünyada kalmamalarını yararlı görmüştür.

Bu kadar umut dolu bir hayatın bu kadar erken sona ermesi korkunç bir talihsizlik, diyorsunuz! Hangi umutlardan bahsediyorsunuz? Dünyadaki umutlar, gidenin parlayabileceği, yolunu ve servetini yapabileceği yerler mi? Şeylere bu dar bakış açısıyla bakmak her zaman sizi maddenin üstüne çıkmaktan alıkoyar. Size göre bu kadar umut dolu olan o hayatın kaderinin ne olacağını biliyor musunuz? Acı dolu olmayacağını kim söyleyebilir? Öyleyse gelecekteki hayatın umutlarını hiç mi sayıyorsunuz? Dünya üzerinde

yürüdüğünüz geçici hayatın umutlarını mı tercih edeceğinizi söylüyorsunuz? Diğer insanlar arasında yüksek bir mevki, kutsanmış ruhlar arasında bir mevkiden daha değerli mi sizce?

Tanrı'nın çocuklarından birini bu sefalet vadisinden alması hoşuna gittiğinde şikayet etmek yerine sevinin. Onların sizinle birlikte acı çekmeleri için kalmalarını istemek bencilce olmaz mıydı? Ah! Bu, inancı olmayanların, ölümde sonsuz bir ayrılık görenlerin tasavvur ettiği kederdir. Fakat siz Spiritistler, ruhun bedensel zarfından çıkarıldığında daha iyi yaşadığını bilirsiniz. Anneler, sevgili çocuklarınızın size yakın olduğunu biliyorsunuz, evet, çok yakın. Onların akışkan bedenleri sizi sarar, düşünceleri sizi gözetir ve onları hatırlamanız onları sevinçle sarhoş eder; fakat mantıksız üzüntünüz onları da etkiler, çünkü bu bir inanç eksikliğini gösterir ve Tanrı'nın iradesine karşı bir isyandır.

Ruhsal yaşamı anlayan sizler, sevdiklerinizi çağıran kalbinizin atışlarını dinleyin ve eğer Tanrı'dan onları kutsamasını isterseniz, içinizde gözyaşlarını kurutan o güçlü tesellileri, egemen Rab'bin size vaat ettiği geleceği gösteren o

harikulade özlemleri hissedersiniz.

Sanson, Paris Spiritist Derneği'nin eski üyesi (1863)

EĞER İYİ BİR ADAM OLSAYDI ÖLÜRDÜ

22. Kötü bir insandan bahsederken, tehlikeden kurtulmuşken, sık sık, *"İyi bir adam olsaydı ölürdü," dersiniz.* O zaman, bunu söylerken bir gerçeği dile getiriyorsunuz, çünkü Tanrı, ilerlemenin yollarında hala tomurcuklanan bir ruha, iyi bir ruha göre daha uzun bir deneme süresi verir, iyi bir ruh ise, liyakatinin bir ödülü olarak, denemesinin mümkün olduğunca kısa olması lütfunu alır. Sonuç olarak, bu aksiyomu her kullandığınızda, bir küfür işlediğinizden şüpheniz olmasın.

İyi bir adam ölürse ve komşusu kötü bir adamsa, hemen *"Keşke o olsaydı" dersin.* Çok yanılıyorsun, çünkü giden görevini tamamlamışken, kalan belki de henüz başlamamıştır. Öyleyse neden kötü adamın bitirmeye vakit bulamamasını ve diğerinin yeryüzünde hapis kalmasını istiyorsun? Cezasını çekmiş ama hapiste tutulmuş bir mahkûm hakkında ne söylersin, böyle bir hakkı olmayan bir diğeri ise serbest bırakılmış? Öyleyse anla ki gerçek özgürlük bedenin bağlarından

kurtulmaktan ibarettir ve yeryüzünde olduğun sürece esaret altındasındır.

Anlayamadığınız şeyleri eleştirmemeye alışın ve Tanrı'nın her şeyde adil olduğuna inanın; çoğu zaman, kötülük gibi görünen şey aslında bir lütuftur, ancak yetenekleriniz o kadar sınırlıdır ki büyük bütün, sizin körelmiş duyularınızdan kaçar. Düşünce yoluyla, sınırlı alanınızı terk etmeye çalışın ve yükseldiğiniz ölçüde, maddi yaşamın önemi gözlerinizin önünde azalacaktır, çünkü size kendisini yalnızca bir ruh olarak varoluşunuzun sonsuz süresinde bir olay olarak gösterecektir - tek gerçek varoluş.

Fenelon (Sens, 1861)

GÖNÜLLÜ ACI

23. İnsanlar, kendilerinden sürekli olarak kaçan mutluluğu sürekli olarak ararlar, çünkü yeryüzünde lekesiz mutluluk yoktur. Bununla birlikte, bu hayatta kaçınılmaz bir alay oluşturan iniş çıkışlara rağmen, en azından göreceli mutluluğun tadını çıkarabilirler; ancak, onu aynı iniş çıkışlara tabi olan geçici şeylerde, yani ruhun, geçici zevklerin bir ön tadı olan zevkleri yerine

maddi zevklerde ararlar.

cennetin. Bu dünyadaki tek gerçek mutluluk olan *iç huzuru aramak yerine* , onları tedirgin edebilecek ve üzebilecek her şeye karşı heveslidirler. Ve garip bir şekilde, kaçınmaları gereken işkenceleri bilerek yaratıyor gibi görünürler.

Kıskançlık ve haset yüzünden meydana gelenlerden daha büyük bir azap var mıdır? Kıskanç veya haset edenler için dinlenme yoktur; sürekli bir ateş içindedirler. Kendilerinin sahip olmadığı ve başkalarının sahip olduğu şeyler onlara uykusuzluk verir; rakiplerinin başarıları onları sersemletir; onların rekabeti sadece komşularını gölgede bırakmak için yapılır; tüm sevinçleri, kendileri kadar duygusuz olanlarda, kendilerinin sahip olduğu şiddetli kıskançlığı kışkırtmaktan ibarettir. Zavallı duygusuz varlıklar, aslında, yarın belki de tüm bu boşunalıkları geride bırakmak zorunda kalacaklarını hayal etmeyenlerdir; bu boşunalıkları arzulayarak hayatlarını zehirlerler! Bu sözler onlar için geçerli değildir: "Ne mutlu acı çekenlere, çünkü onlar teselli edilecekler." Çünkü onların meşguliyetleri cennette telafi getirecek şeyler değildir.

Öte yandan, sahip olduklarıyla yetinmeyi bilenler, sahip olmadıklarını kıskanmadan görenler ve olmadıkları gibi görünmeye çalışmayanlar kendilerini ne kadar azaptan kurtaracaklardır. Bunlar her zaman zengindir, çünkü eğer yukarılarına değil de kendilerinden aşağılarına baksalardı, her zaman daha da az şeye sahip olan kişileri görürlerdi. Kendileri için hayali ihtiyaçlar yaratmadıkları için dingindirler. Ve hayatın fırtınaları ortasında dinginlik gerçek mutluluk değil midir?

GERÇEK TALİHSİZLİK

24. Herkes talihsizlikten bahseder, herkes onu yaşamıştır ve onun çok yönlü karakterini bildiklerine inanırlar. Size neredeyse herkesin yanıldığını ve gerçek talihsizliğin insanların, yani talihsiz olanların inandığı her şey olmadığını söylemeye geldim. Onu yoksullukta, ateşsiz bacada, tehditkar alacaklıda, eskiden gülümseyen o meleğin boş beşiğinde görürler; onu gözyaşlarında, başı açık ve kalbi kırık bir şekilde arkasında yürüdüğümüz tabutta, ihanetin acısında ve mor giyinmek isteyen ve kibrin yırtık pırtık

paçavralarının altında çıplaklığını zar zor gizleyebilen gururun açığa çıkmasında görürler. Bütün bunlara ve daha fazlasına insan dilinde talihsizlik denir. Evet, sadece şimdiki zamanı görenler için talihsizliktir; ancak gerçek talihsizlik bir şeyin kendisinden çok sonuçlarında bulunur. Bana, o an için en mutlu edici ama felaketle sonuçlanan bir olayın, ilk başta büyük bir üzüntüye neden olan ama sonunda iyi bir sonuçla sonuçlanan olaydan daha talihsiz olup olmadığını söyle. Bana, ağaçlarınızı kıran ama havayı temizleyen, ölüme neden olabilecek sağlıksız miasmaları dağıtan fırtınanın bir talihsizlikten çok bir lütuf olup olmadığını söyle.

Bir şeyi yargılamak için, sonuçlarına bakmak gerekir. Bu yüzden, gerçekten neyin şanslı, neyin talihsiz olduğunu belirlemek için, bu hayattan öteye taşınmak gerekir, çünkü sonuçların hissedileceği yer orasıdır. Dolayısıyla, dar görüşlülüğünüze göre mutsuzluk olarak adlandırılan her şey, bedensel yaşamla son bulur ve telafisini gelecekteki yaşamda bulur.

Talihsizliği size yeni bir biçimde,

arzulayacağınız ve aldatılmış ruhlarınızın tüm gücüyle karşılayacağınız güzel ve renkli bir biçimde göstereceğim. Talihsizlikler, vicdanı susturan, düşüncenin eylemini baskılayan ve insanları gelecekleri hakkında şaşırtan neşe, zevk, kargaşa, boş ajitasyon ve kibrin çılgınca tatminidir. Talihsizlik, hararetle arzuladığınız unutkanlığın afyonudur.

Umutlu olun, ağlayanlar! Titreyin, çünkü bedeniniz doymuş, gülenler! Tanrı'yı kandırmıyoruz; kaderimizden kaçmıyoruz. Ve sıkıntılar, sefalet tarafından serbest bırakılan kurt sürüsünden daha acımasız olan o alacaklılar, yanıltıcı sükunetinizi, sizi aniden gerçek talihsizliğin acısına, kayıtsızlık ve bencillikle tembelleşen ruhu şaşırtan türden bir acıya daldırmak için izliyorlar.

Spiritizm sizi aydınlatsın ve körlüğünüz tarafından bu kadar garip bir şekilde deforme edildikten sonra gerçeği ve hatayı gerçek ışıklarında yeniden tesis etsin! O zaman, tehlikeden kaçmak yerine, kendilerine ne şan ne de terfi getirecek barıştan ziyade cesurca mücadele

savaşlarını tercih eden cesur askerler gibi davranacaksınız! Bir askerin, zafer kazanıp şanla örtüldüğü sürece, çatışmada silahlarını, ekipmanını ve üniformasını kaybetmesinin ne önemi var! Geleceğe inananlar için, ruhları göksel krallığa ışıltılı bir şekilde girdiği sürece, zenginliklerini ve etten mantolarını yaşam savaş meydanında bırakmanın ne önemi var?

MELANKOLİ

25. Bazen neden belli belirsiz bir hüzün kalbinize çöker ve hayatı bu kadar acı bulmanızı sağlar biliyor musunuz? Mutluluğa ve özgürlüğe özlem duyan ve hapishanesi olan bedene bağlı olarak, kaçmak için boşuna çabalarla kendini tüketen ruhunuzdur. Ancak, bu çabaların boşuna olduğunu görünce, umutsuzluğa düşer ve ruhun tesirini, uyuşukluğu, umutsuzluğu ve bir tür ilgisizliği taşıyan beden sizi ele geçirir ve kendinizi mutsuz bulursunuz.

İnanın bana ve iradenizi zayıflatan bu duygulara güçlü bir şekilde direnin. Daha iyi bir yaşam için özlemler tüm insanların ruhunda doğuştan vardır, ancak bunları bu dünyada

aramayın. Ve günümüzde, Tanrı Ruhlarını size saklı ilahi mutluluk hakkında talimat vermek için gönderirken, ruhunuzu esir tutan bağları kırmanıza yardımcı olacak kurtuluş meleğini sabırla bekleyin. Unutmayın, dünyadaki sınavınız sırasında, ister kendinizi ailenize adamak, ister Tanrı'nın size emanet ettiği çeşitli yükümlülükleri yerine getirmek olsun, şüphe edemeyeceğiniz bir misyonunuz var. Bu sınav sırasında ve görevinizi yaparken, üzerinize endişeler, sıkıntılar ve üzüntüler düştüğünü görürseniz, bunlara katlanmak için güçlü ve cesur olun. Onlarla kararlılıkla yüzleşin. Bunlar kısa sürelidir ve sizi ağladığınız dostlarınıza götürecektir. Aralarına gelişinize sevinecekler ve sizi yeryüzünün sıkıntılarının erişemeyeceği bir yere götürmek için kollarını size uzatacaklar.

François de Geneve (Bordeaux)

GÖNÜLLÜ DENEMELER. GERÇEK ÇUL

26. Denemelerinizi hafifletmenin caiz olup olmadığını soruyorsunuz. Bu soru şuna yol açıyor: Boğulanların kendilerini kurtarmaları caiz midir? Dikeni çıkarmak isteyenler için? Hasta olanların

doktor çağırmaları için? Denemeler, zekâyı, sabrı ve teslimiyeti doğurmak içindir. Bireyler, tam da üstesinden gelmenin yollarını aramaları için acı verici ve zor bir duruma doğmuş olabilirler. Erdem, kaçınılamayan kötülüklerin sonuçlarına şikayet etmeden katlanmak, mücadelede sebat etmek ve başarısız olursa umutsuzluğa kapılmamak, ancak kayıtsızlığa teslim olmamaktır; bu, erdemden çok tembellik olurdu.

Bu soru elbette başka bir soruya yol açar. İsa, "Ne mutlu acı çekenlere" dediğine göre, acıları aramanın, dolayısıyla gönüllü acı çekme yoluyla denemeleri artırmanın bir değeri var mıdır? Buna çok açık bir şekilde cevap vereceğim: evet, eğer bu tür acılar ve yoksunluklar birinin komşusunun iyiliği içinse, fedakarlık yoluyla bir sadaka olduğu için büyük bir değer vardır; ve hayır, eğer sadece kendi iyiliği içinse, çünkü fanatizm yoluyla bencillikten kaynaklanır.

Burada büyük bir ayrım yapılmalıdır: Kişisel olarak, Tanrı'nın size gönderdiği denemelerle yetinin ve zaten çoğu zaman çok ağır olan yüklerini daha da artırmayın. Şikayet etmeden onları

sadakatle kabul edin; Tanrı'nın sizden istediği tek şey budur. Bedeninizi yararsız yoksunluklar ve amaçsız çilelerle zayıflatmayın, çünkü yeryüzündeki çalışma misyonunuzu yerine getirmek için tüm gücünüze ihtiyacınız var. Bedeninize bilerek işkence etmek ve onu şehit etmek, onu besleme ve güçlendirme araçlarını size vermiş olan Tanrı'nın yasasına aykırıdır. Onu gereksiz yere zayıflatmak gerçek intihardır. Kullanın ama kötüye kullanmayın; yasa böyledir. En iyi şeylerin kötüye kullanılması, kaçınılmaz sonuçlarla cezasını getirir.

Komşusunun rahatı için kendine çektirdiğin acı başka bir şeydir. Eğer ihtiyacı olan birini ısıtmak ve doyurmak için soğuğa ve açlığa katlanırsan ve vücudun bundan dolayı acı çekerse, o zaman bu Tanrı tarafından kutsanmış bir fedakarlıktır. Teselli getirmek için kokulu evlerini terk edip enfekte bir kulübeye giden sen; yaraları tedavi etmek için narin ellerini kirleten sen; Tanrı'da sadece kardeşin olan bir hastanın yatağına bakmak için uykusuz kalan sen; kısacası, sağlığını iyi işler yapmak için kullanan sen: bu senin çulun, gerçek bereket çuludur, çünkü dünyanın zevkleri kalbini

buruşturmamıştır. Zenginliğin şehvetli yorgunluğunun koynunda uyumadın, ama kendini mirastan mahrum bırakılmış yoksullar için teselli eden melekler yaptın.

Ama siz, onun baştan çıkarıcılığından kaçınmak ve tecritte yaşamak için dünyadan çekilenler, sizin ne faydanız var? Mücadeleden kaçıp kavgayı terk ettiğiniz için, denemede cesaretiniz nerede? Eğer çul istiyorsanız, onu bedeninize değil ruhunuza uygulayın. Ruhunuzu öldürün, bedeninizi değil; gururunuzu kırbaçlayın; şikayet etmeden aşağılanmayı kabul edin; bencilliğinizi kırbaçlayın; ve bedensel acıdan daha keskin olan hakaret ve iftiranın acısına karşı kendinizi sertleştirin. Bu gerçek çuldur, yaraları hesaba katılacak çünkü cesaretinize ve Tanrı'nın iradesine olan teslimiyetinize tanıklık edecekler.

Bir Koruyucu Melek (Paris, 1863)

KOMŞUMUZUN SIKINTILARINA SON VERELİM Mİ?

27. *Komşumuzun sıkıntılarına eğer mümkünse son vermeli miyiz, yoksa Tanrı'nın tasarımlarına*

saygımızdan dolayı, bunların kendiliğinden akmasına izin mi vermeliyiz?

Bu dünyada kefaretinizi ödemek için bulunduğunuzu ve başınıza gelen her şeyin önceki varoluşlarınızın bir sonucu, borcunuzun bir taksiti olduğunu birçok kez belirttik ve tekrarladık. Ancak bazı insanlarda bu düşünce, feci sonuçlara yol açabileceği için caydırılması gereken düşünceleri tetikler.

Bazıları, birinin kefaret için yeryüzüne konması nedeniyle, tüm denemelerin kendi seyrini izlemesi gerektiğini düşünür. Hatta, onları hafifletmek için hiçbir şey yapılmaması gerektiğine inanmak isteyenler bile vardır, hatta tam tersine, onları daha karlı hale getirmek için onlara katkıda bulunmanın ve yoğunluklarını artırmanın gerekli olduğuna inanırlar. Bu büyük bir hatadır. Evet, denemeleriniz Tanrı tarafından belirlenen seyri izlemelidir, ancak bu seyrin ne olduğunu biliyor musunuz? Ne kadar ileri gitmeleri gerektiğini veya merhametli Babanızın bu veya şu kardeşin veya kız kardeşin acısına "Daha fazla gitmeyeceksin" demediğini biliyor musunuz? Tanrı'nın takdirinin sizi suçluların acısını yoğunlaştıracak bir ceza aracı

olarak değil, Tanrı'nın adaletinin açtığı yaraları iyileştirmesi gereken bir teselli merhemi olarak seçip seçmediğini biliyor musunuz? Bu nedenle, kardeşlerinizden veya kız kardeşlerinizden birinin acı çektiğini gördüğünüzde, "Bu Tanrı'nın adaletidir ve kendi seyrini izlemelidir" demeyin. Bunun yerine, kendinize şunu söyleyin: "Merhametli Babamızın, kardeşimin veya kız kardeşimin acısını hafifletmek için benim erişimime hangi araçları koyduğuna bakalım. Ahlaki tesellimin, maddi yardımımın veya öğütlerimin bu denemeyi daha büyük bir güç, sabır ve teslimiyetle aşmama yardımcı olup olmayacağını görelim. Hatta Tanrı'nın bu acıya son verme araçlarını ellerime koyup koymadığına bakalım; belki de kötülüğü caydırmak ve yerine barışı koymak için bir deneme, bir kefaret olarak bana verilmemişse."

Bu nedenle, her zaman karşılıklı olarak birbirinize karşı denemelerinizde yardım edin ve asla kendinizi işkence aracı olarak görmeyin. Böyle bir düşünce, özellikle tüm Spiritistler olmak üzere, her yüreğe sahip erkek ve kadın için iğrenç olmalıdır, çünkü Spiritistler, herkesten daha iyi,

Tanrı'nın iyiliğinin sonsuz kapsamını anlamalıdır. Spiritistler, tüm yaşamlarının bir sevgi ve bağlılık eylemi olması gerektiğine inanmalıdır; Rab'bin isteklerine karşı ne yaparlarsa yapsınlar, adaletinin yoluna gireceğine inanmalıdır. Bu nedenle, kefaretin acısını hafifletmek için korkusuzca her türlü çabayı gösterebilirler, ancak yalnızca Tanrı, gerekli gördüğü şekilde bunu kısaltabilir veya uzatabilir.

İnsanların, tabiri caizse, yaraya bıçak saplama hakkına sahip olduklarına inanmaları büyük bir gurur olmaz mıydı? Acı çeken birinin kalbindeki zehir dozunu, bunun onun kefareti olduğu bahanesiyle artırmak? Ah! Kendinizi her zaman acıyı durdurmak için seçilmiş araçlar olarak görün. Özetlemek gerekirse: hepiniz dünyada kefaret için bulunuyorsunuz, ancak istisnasız hepiniz, sevgi ve merhamet yasasına göre komşunuzun kefaretini hafifletmek için tüm çabalarınızı kullanmalısınız.

Bernardin, Koruyucu Ruh (Bordo, 1863)

ÇARE ÜMİDİ YOK OLMUŞ, IZDIRAP ÇEKEN BİR HASTANIN ÖMRÜNÜ KISALTMAK CEZALI MIDIR?

28. *Bir adam ölüyor, acımasız bir acının kurbanı. Durumunun umutsuz olduğu biliniyor. Sonunu hızlandırarak ona birkaç dakikalık acıdan tasarruf ettirmek caiz midir?*

Tanrı'nın tasarımlarını önceden görme hakkını size kim verebilir? Bazı kişileri mezarın kenarına götürüp sonra onları geri getirip kendilerini sorgulamalarını ve başka düşüncelere yöneltmelerini sağlayamaz mı? Ölmekte olan bir kişinin durumu ne kadar uç olursa olsun, hiç kimse onun son saatinin geldiğini kesin olarak söyleyemez. Bilim, öngörülerinde hiç yanılmadı mı?

Çok iyi biliyorum ki, haklı olarak umutsuz olarak değerlendirilebilecek durumlar vardır; ancak, hayata ve sağlığa kesin bir dönüş için hiçbir umut temeli olmasa bile, hastaların son nefeslerini aldıkları anda kendilerini toparlayıp birkaç dakikalığına yeteneklerini geri kazandıkları sayısız örnek yok mudur? Öyleyse, onlara bahşedilen bu lütuf zamanı onlar için büyük önem taşıyabilir, çünkü ruhun ölüm sancıları içinde sahip olabileceği düşüncelerin veya ani bir tövbe parıltısıyla ne kadar azaptan kurtulabileceğinizin farkında olmayabilirsiniz.

Sadece bedeni gören ve ruhu dikkate almayan materyalist bu şeyleri kavrayamaz, ancak mezarın ötesinde ne olduğunu bilen Spiritist, son bir düşüncenin değerini bilir. Bu yüzden son acıyı olabildiğince hafifletin, ancak bir hayatı, sadece bir dakika bile olsa kısaltmaktan kaçının, çünkü o dakika gelecekte birçok gözyaşını kurtarabilir.

St. Louis (Paris, 1860)

KENDİ HAYATINI FEDA ETMEK

29. *Yaşamdan umudunu kesmiş, ama intihar etmek istemeyen kişiler, ölümlerini yararlı kılmak amacıyla savaş meydanında ölümü aradıkları için suçlu mudurlar?*

Kişiler ister kendilerini öldürsünler ister başkasına yaptırsınlar, amaçları her zaman yaşamlarını kısaltmaktır ve dolayısıyla gerçekte olmasa bile kasıtlı intihar vardır. Ölümlerinin bir şeye yarayacağı düşüncesi yanıltıcıdır; bu sadece eylemlerini renklendirmek ve kendi gözlerinde mazur göstermek için bir bahanedir. Eğer ülkelerine gerçekten hizmet etmek istiyorlarsa, hayatta kalmaya çalışır, onu her şeyde savunur ve ölmeye çalışmazlardı, çünkü bir kez öldüklerinde

artık hiçbir şey için ona hizmet edemezler. Gerçek bağlılık, yararlı olabilecekken ölümden korkmamak, tehlikeye göğüs germek ve gerekirse önceden ve pişmanlık duymadan hayatlarını feda etmekten oluşur. Ancak, hizmet etmek için bile olsa, kendini tehlikeye atarak ölümü aramada *önceden tasarlanmış niyet* , eylemin değerini ortadan kaldırır.

St. Louis (Paris, 1860)

30. *Bir insan, kendisinin öleceğini bilerek, bir başkasının hayatını kurtarmak için kendisini yakın bir tehlikeye atar; bu bir intihar sayılabilir mi?*

Ölümü arama niyetinin olmadığı andan itibaren intihar yoktur, ancak ölüm kesinliğine rağmen adanmışlık ve kendini inkar vardır. Ama kim bu kadar emin olabilir? Kim, İlahi Takdirin en kritik anda beklenmedik bir kurtuluş yolu ayırmadığını söyleyebilir? İlahi Takdir, bir topun ağzının hemen önünde olan birini kurtaramaz mıydı? İlahi Takdir, birçok durumda, beklenmedik bir durum ölümcül darbeyi saptırdığında, istifanın denemesini en uç noktaya kadar uzatmak ister.

St. Louis (Paris, 1860)

KENDİ ACILARINI BAŞKALARI İÇİN KÂRLI HALE GETİRMEK

31. *Acılarına boyun eğerek, Allah'ın iradesine teslim olarak, gelecekteki mutluluklarını göz önünde bulunduranlar, sadece kendileri için çalışmıyorlar mı ve acılarını başkaları için kazançlı hale getirebiliyorlar mı?*

Bu acı, bir başkası için maddi ve manevi olarak faydalı olabilir: maddi olarak, eğer emekleri aracılığıyla kendilerine yükledikleri yoksunluklar ve fedakarlıklar komşularının maddi refahına katkıda bulunursa; ahlaki olarak, Tanrı'nın iradesine boyun eğmelerinin örneğini sunarak. Spiritist inancın gücünün bu örneği, talihsiz insanları teslimiyete teşvik edebilir ve onları umutsuzluktan ve gelecekteki felaket sonuçlarından kurtarabilir.

St. Louis (Paris, 1860)

BÖLÜM VI

cortAcTirgchrSU

- *Kolay boyunduruk*
- *Söz verilen tesellici*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Hakikat Ruhu'nun gelişi*

KOLAY BOYUNDURUK

> **1.** *"Ey bütün sıkıntı çekenler ve yükü ağır olanlar, bana gelin, ben sizi teselli edeceğim. Boyunduruğumu yüklenin ve benden yumuşak huylu ve alçakgönüllü olduğumu öğrenin, böylece canlarınız için huzur bulursunuz, çünkü boyunduruğum kolaydır ve yüküm hafiftir."* (Matta 11:28-30)

2. Her türlü acı - sefalet, hayal kırıklığı, fiziksel acı, sevdiklerini kaybetme - tesellisini geleceğe olan inançta ve Mesih'in insanlığa öğretmek için geldiği Tanrı'nın adaletine güvenmekte bulur. Öte

yandan, bu hayattan sonra hiçbir şey beklemeyenler veya sadece şüphe edenler için, sıkıntılar tüm ağırlıklarıyla bastırır ve acılarını yumuşatacak hiçbir umut gelmez. İsa'nın "Ey yorgun olanlar, bana gelin, sizi rahatlatacağım" demesine yol açan şey budur.

Bununla birlikte, İsa, sıkıntı çekenlere vaat ettiği yardım ve mutluluk için bir koşul koyar. Bu koşul, öğrettiği yasada bulunur. Boyunduruğu, bu yasanın gözetilmesidir, ancak bu boyunduruk kolaydır ve yasa naziktir, çünkü sevgi ve hayırseverliği bir görev olarak empoze eder.

VADEDİLEN TESLİMCİ

> **3.** *"Eğer beni seviyorsanız, emirlerimi yerine getirin. Ve Babama dua edeceğim ve o size sonsuza dek sizinle kalabilmesi için başka bir teselli edici gönderecek:* Gerçeğin Ruhu *, dünya onu kabul edemez, çünkü onu ne görür ne de tanır. Ama siz onu tanıyacaksınız, çünkü sizinle kalacak ve aranızda olacak. Ama Babamın benim adımla göndereceği teselli edici, Kutsal Ruh, size her şeyi öğretecek ve size söylediğim her şeyi hatırlamanızı sağlayacaktır."* (Yuhanna 14:15-17, 26)

4. İsa başka bir teselli edici vaat ediyor: Dünya *onu henüz tanımıyor çünkü onu anlayacak kadar olgun değil ve Baba onu her şeyi öğretmek ve Mesih'in söylediklerini anımsatmak için gönderecek. Bu nedenle, eğer Gerçeğin Ruhu* her şeyi öğretmek için daha sonra gelmek zorundaysa, bunun nedeni Mesih'in her şeyi söylememiş olmasıdır. Eğer Ruh Mesih'in söylediklerini anımsatmak için gelirse, bunun nedeni unutulmuş veya yetersiz anlaşılmış olmasıdır.

Spiritizm, Mesih'in vaadini yerine getirmek için belirtilen zamanda geldi: Hakikat Ruhu, kuruluşuna başkanlık eder; insanları yasayı gözlemlemeye çağırır ve Mesih'in sadece benzetmelerle söylediklerini anlamalarını sağlayarak her şeyi öğretir. Mesih, "Kulakları olan duysun" dedi. Spiritizm, figürler veya alegoriler olmadan konuştuğu için gözleri ve kulakları açmak için geldi. Belirli gizemlerin üzerinde kasıtlı olarak bırakılan perdeyi kaldırır. Sonunda, yeryüzünün miras bırakılmamışlarına ve acı çeken herkese en büyük teselliyi getirmek, tüm acılara haklı bir neden ve yararlı bir amaç atfetmek için geldi.

İsa, "Ne mutlu acı çekenlere, çünkü onlar

teselli edilecekler." demiştir. Fakat neden acı çektiğimizi bilmiyorsak acıyı nasıl kutsayabiliriz? Spiritizm, sebebin geçmiş varoluşlarda ve insanların geçmişlerinin kefaretini ödediği dünyanın kaderinde yattığını gösterir. Onlara acılarının amacını, şifaya yol açan ve gelecekteki varoluşlarda mutluluğu garantileyen arınma olan kurtarıcı krizler olarak gösterir. İnsanlar acı çekmeyi hak ettiklerini anlar ve acının adil olduğunu düşünürler. Bu acının ilerlemelerine yardımcı olduğunu bilirler ve tıpkı işçilerin ücretlerini garantileyecek işi kabul etmeleri gibi, bunu şikayet etmeden kabul ederler. Spiritizm onlara geleceğe dair sarsılmaz bir inanç sağlar ve acı şüphe artık ruhlarına düşmez. Şeyleri daha yüksek bir bakış açısından görmelerini sağlar; dünyevi iniş çıkışların önemi, Spiritizmin düşündüğü engin ve görkemli ufukta kaybolur ve onları bekleyen mutluluk perspektifi onlara sonuna kadar giden yollarını takip etmek için gereken sabrı, teslimiyeti ve cesareti verir.

Böylece, Spiritizm İsa'nın vaat edilen teselli edici hakkında söylediklerini gerçekleştirir: insanların nereden geldiklerini, nereye gittiklerini ve neden dünyada olduklarını bilmelerini sağlayan

şeylerin bilgisi. Bu, Tanrı'nın yasasının gerçek ilkelerine ve inanç ve umut aracılığıyla teselliye çağrıdır.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

GERÇEK RUHUN GELİŞİ

5. Ben, bir zamanlar İsrail'in asi çocukları arasına geldiğim gibi, gerçeği getirmek ve karanlığı dağıtmak için geldim. Beni dinleyin. Spiritizm, eski sözüm olarak, inanmayanlara, onların üstünde değişmez gerçeğin hüküm sürdüğünü hatırlatmalıdır: iyi Tanrı, bitkiyi filizlendiren ve gelgitleri yükselten büyük Tanrı. İlahi Doktrini açıkladım ve bir orakçı gibi, insanlık arasında dağılmış iyiliği demetler halinde topladım ve "Ey acı çekenler, bana gelin!" dedim.

Ancak nankör erkekler ve kadınlar Babamın krallığına giden düz ve geniş yoldan saptılar ve dinsizliğin acı yolunda kayboldular. Babam insan ırkını yok etmek istemiyor; hem yaşayanlar hem de ölüler, yani ölüm olmadığı için bedene göre ölüler olarak birbirinize verdiğiniz yardım aracılığıyla, birbirinize yardım etmenizi ve peygamberlerin ve

elçilerin sesinin artık duyulmamasını, bunun yerine yeryüzünden ayrılanların size "Dua edin ve inanın! Çünkü ölüm diriliştir ve hayat, yetiştirdiğiniz erdemlerin sedir gibi büyümesi ve gelişmesi gereken seçilmiş bir sınavdır." diye haykırmasını istiyor.

Ey karanlık zihinlerinizin farkında olan aciz insanlar, ilahi merhametin ellerinize bıraktığı, yolunuzu aydınlatan ve sizi, kayıp çocuklar olarak, Babanızın koynuna geri götüren işaretten ayrılmayın.

Sefaletleriniz, büyük zaaflarınız için o kadar şefkatle doluyum ki, cenneti görüp hata uçurumlarına düşen o asi talihsizlere emin bir el uzatmamak için. Size vahyedilen şeylere inanın, sevin ve bunlar üzerinde derin düşünün. Yabani otları iyi tohumla, ütopyaları hakikatle karıştırmayın.

Ey Spiritistler! Birbirinizi sevin; bu ilk öğretidir. Kendinizi eğitin; bu ikinci öğretidir. Tüm gerçekler Hristiyanlıkta bulunur. İçinde kök salmış olan hatalar insan kökenlidir; ve burada, hiçlik olduğuna inandığınız mezarın ötesinde, sesler size

haykırıyor: “Kardeşlerim! Hiçbir şey yok olmaz. İsa Mesih kötülüğe galiptir; dinsizliğe galip olun.”

Gerçeğin Ruhu (Paris, 1860)

6. Miras bırakılmış yoksullara öğretmek ve onları teselli etmek için geldim. Onlara, istifalarını denemelerinin seviyesine yükseltmelerini söylemeye geldim; ağlamalarını, çünkü Zeytin Bahçesi'nde keder kutsaldı; ama aynı zamanda umut etmelerini, çünkü teselli eden melekler gelip gözyaşlarını silecek.

İşçiler, yolunuzu çizin. Ertesi gün, bir önceki günün zorlu yolculuğuna yeniden başlayın. Ellerinizin emeği bedenleriniz için dünyevi ekmek sağlar, ancak ruhlarınız unutulmaz. Ben, ilahi bahçıvan, onları düşüncelerinizin sessizliğinde yetiştiriyorum. Dinlenme saatiniz geldiğinde, hayatınızın ipliği parmaklarınızın arasından kaydığında ve gözleriniz ışığa kapandığında, değerli tohumumun içinizde ortaya çıkıp filizlendiğini hissedeceksiniz. Babamızın krallığında hiçbir şey kaybolmaz ve teriniz ve sefaletiniz sizi daha yüksek alemlerde zengin kılacak bir hazine oluşturur, burada ışık karanlığın

yerini alır ve aranızdaki en çıplak olanlar belki de en görkemli olacaktır.

Gerçekten size diyorum ki: yüklerini taşıyanlar ve kardeşlerine yardım edenler benim sevgililerimdir. İsyankarlığın hatasını dağıtan ve size insan denemesinin yüce amacını öğreten değerli Doktrini kendinize öğretin. Rüzgarın tozu süpürmesi gibi, Ruhların esintisi de dünyanın zenginlerine karşı kıskançlığınızı dağıtsın, onlar çoğu zaman sizinkinden daha tehlikeli denemeleri olduğu için en sefil olanlardır. Ben sizinleyim ve havarim size öğretiyor. Yaşamın esirleri, sevginin canlı pınarından için ve bir gün özgürce ve sevinçle kendinizi sizi zayıf yaratıp mükemmel olmanızı ve sizin için esnek kilinizi yoğurup ölümsüzlüğünüzün zanaatkarları olmanızı isteyen Bir'in koynuna atmaya hazırlanın.

Gerçeğin Ruhu (Paris, 1861)

7. Ben ruhların büyük doktoruyum ve size onları iyileştirecek ilacı getirmeye geldim. Zayıflar, acı çekenler ve güçsüzler benim kutsanmış çocuklarımdır ve ben onları kurtarmaya geldim. Bu nedenle, acı çekenler ve aşırı yüklenenler, bana

gelin, o zaman sakinleşecek ve teselli bulacaksınız. Güç ve teselli için başka yere bakmayın, çünkü dünya bunları sağlayamaz. Tanrı, Spiritizm aracılığıyla kalplerinize yüce bir çağrıda bulunur: onu dinleyin. Dinsizlik, aldatma, hata ve inançsızlık, acıyan ruhlarınızdan sökülüp atılsın. Onlar, en saf kanınızı emen ve sizi neredeyse her zaman ölümcül şekilde yaralayan canavarlardır. Gelecekte, Yaratıcınıza karşı alçakgönüllü ve itaatkar olarak, onun ilahi yasasını uygulayabilirsiniz. Sevin ve dua edin. Rab'bin Ruhları önünde uysal olun; onu kalbinizin derinliklerinden çağırın, o zaman size sevgili Oğlunu gönderecek, size öğretecek ve şu güzel sözleri söyleyecektir: "Ben buradayım; size geldim çünkü beni çağırdınız."

Gerçeğin Ruhu (Bordeaux, 1861)

8. Tanrı alçakgönüllüleri teselli eder ve isteyen sıkıntılılara güç verir. Tanrı'nın gücü yeryüzünü kaplar ve her yerde, bir gözyaşının yanına teselli edici bir merhem koyar. Adanmışlık ve kendini inkar etme sürekli bir duadır ve derin bir öğreti içerirler. İnsan bilgeliği bu iki kelimede bulunur. Tüm acı çeken ruhlar, acılarından, bu dünyada

sizin payınıza düşen ahlaki acılardan şikayet etmek yerine bu gerçeği anlasınlar. Bu iki kelimeyi sloganınız olarak alın: *adanmışlık* ve *kendini inkar etme* , ve güçlü olacaksınız, çünkü bunlar hayırseverliğin ve alçakgönüllülüğün size yüklediği tüm görevleri özetler. Yerine getirilen bir görevin duygusu ruhunuz için istifa ve dinlenme sağlayacaktır. Kalp daha iyi atar, ruh dinginleşir ve beden artık güçsüz değildir, çünkü beden, ruh ne kadar derinden vurulursa o kadar çok acı çeker.

Hakikat Ruhu (Havre, 1863)

BÖLÜM VII

B/e&sedai/eMhepoorn ruhu

- *'Ruhsal olarak fakir' denildiğinde ne anlaşılmalıdır?*
- *Kim kendini yüceltirse alçaltılacaktır*
- *Bilgili ve bilge kişilerden gizlenen sırlar*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Gurur ve alçakgönüllülük*
- *Akıllı insanın yeryüzündeki misyonu*

'RUHEN FAKİR' DENİLDİĞİNDE NE ANLAŞILMALIDIR

1. *"Ruhsal olarak yoksul olanlar ne mutludur, çünkü göklerin egemenliği onlarınındır."* (Matta 5:3)

2. İnançsızlık, *"Ruhsal olarak yoksul olanlar ne mutludur"* özdeyişiyle alay etti , tıpkı onları anlamadan birçok başka şeyle alay ettiği gibi. İsa,

'ruhsal olarak yoksul' derken zekadan yoksun kişileri değil, alçakgönüllüleri kastediyordu: cennetin krallığının onlar için olduğunu ve gururlular için olmadığını söyledi.

Bilgi ve zekaya sahip kişiler - dünyaya göre - genellikle kendileri ve üstünlükleri hakkında o kadar yüksek bir görüşe sahiptirler ki ilahi şeyleri dikkatlerine değmez olarak görürler. Kendilerine odaklanmış bakışları, kendilerini Tanrı'ya yükseltemez. Kendilerinin her şeyin ve her şeyin üstünde olduğuna inanma eğilimi, onları çoğu zaman kendilerinden üstün olabilecek her şeyi - hatta İlahiyatın kendisini- ve onları alçakgönüllü kılabilecek her şeyi inkar etmeye yönlendirir. Ya da İlahiyat'a inanmayı kabul etseler bile, onun en güzel niteliklerinden birine itiraz ederler: bu dünyayla ilgili konulardaki tedbirli eylemine. Kendi başlarına onu yeterince iyi yönetebilecek kadar iyi olduklarına ikna olmuşlardır. Kendi zekalarını evrensel zekanın standardı olarak alarak ve kendilerini her şeyi kavrayabilecek kapasitede gördüklerinde, kavrayamadıkları bir şeyin olasılığına inanamazlar. Bir kez hüküm verdiklerinde, yargılarına itiraz edilemez.

Görünmeyen dünyaya ve insan dışı bir güce inanmayı reddediyorlarsa, bunun nedeni bu gücün onların yeteneklerinin ötesinde olması değil, gururlarının kendilerini yerleştiremeyecekleri ve onları kaidelerinden aşağı indirecek bir şeyin fikrine karşı gelmesidir. Bu nedenle, görünür ve elle tutulur dünyadan olmayan her şeye karşı sadece küçümseme gülümsemeleri vardır. Kendilerine, *basit* insanlar için iyi olduğunu düşündükleri şeylere inanmak için çok fazla zeka ve bilgi atfederler ve bu tür şeyleri ciddiye alanları *ruhen fakir olarak görürler .*

Bununla birlikte, ne derlerse desinler, herkes gibi onlar da şimdi alay ettikleri o görünmez dünyaya girmek zorunda kalacaklar, orada gözleri açılacak ve hatalarını anlayacaklar. Ancak Tanrı adildir ve ilahi gücü küçümseyenlerle ilahi olarak belirlenmiş yasalara alçakgönüllülükle boyun eğenleri aynı kategoriye koyamaz, birbirlerine eşit de olamazlar.

İsa, cennetin krallığının basit insanlar için olduğunu söylerken, hiç kimsenin *kalbinin basitliği ve ruhsal alçakgönüllülüğü olmadan oraya kabul edilmeyeceğini ;* bu niteliklere sahip cahil kişilerin,

kendilerine Tanrı'dan daha çok inanan bilgili kişilere tercih edileceğini kastediyor. İsa her durumda, alçakgönüllülüğü bizi Tanrı'ya yaklaştıran erdemler kategorisine, gururu ise bizi Tanrı'dan uzaklaştıran kötülükler kategorisine yerleştiriyor - ve bunun çok açık bir nedeni var: alçakgönüllülük Tanrı'ya boyun eğmenin bir eylemiyken, gurur Tanrı'ya karşı bir isyandır. Bu nedenle, insanların mutluluğu için *ruhsal olarak fakir olmak* - dünyevi anlamda - ve ahlaki nitelikler açısından zengin olmak daha değerlidir.

KİM KENDİNİ YÜCELTİYORSA, O ALÇALTILACAKTIR

> **3.** *O sırada, öğrenciler İsa'ya yaklaşıp sordular: "Göklerin krallığında en büyük kimdir?" İsa, bir çocuğu çağırıp onu aralarına koydu ve onlara dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, eğer dönmezseniz ve çocuklar gibi olmazsanız,* göklerin krallığına giremezsiniz. Bu nedenle, kendini alçaltan ve bu çocuk gibi küçük olan herkes göklerin krallığında en büyük olacaktır ve dediğim gibi, benim adıma bir çocuk kabul eden herkes beni de kabul etmiş olur. " (Matta 18:1-5)
>
> **4.** *Sonra Zebadi oğullarının annesi iki oğluyla birlikte İsa'ya yaklaştı ve önünde diz çökerek ona bir şey sormak istediğini gösterdi. İsa ona, "Ne*

istiyorsun?" diye sordu. Kadın, "Buyur, iki oğlum burada senin krallığında otursun, biri sağında, öbürü solunda olsun." dedi. Ama İsa ona, "Ne istediğini bilmiyorsun; benim içeceğim kâseden sen içebilir misin?" diye karşılık verdi. Onlar da, "Evet, içebiliriz." dediler. İsa onlara, "Benim içeceğim kâseden siz de içeceksiniz, ama sağımda ya da solumda oturmanız benim elimde değil, Babam tarafından kimler için hazırlanmışsa onlar için." diye karşılık verdi. Bunu duyan diğer on öğrenci, iki kardeşe karşı öfkeyle doldular. İsa onları yanına çağırdı ve onlara, "Milletlerin önderlerinin onları yönettiğini ve güçlülerin onlara yetkiyle davrandığını biliyorsunuz. Aranızda aynı olmayacak; Fakat en büyük olmak isteyen, hizmetçiniz olsun; aranızda birinci olmak isteyen, köleniz olsun. *İnsanoğlu da hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve birçoklarının kurtuluşu için canını vermeye geldi.* (Matta 20:20-28)

5. *Şabat günü, İsa yemeğini yemek için önde gelen Ferisilerden birinin evine girdi ve orada bulunanlar onu izliyorlardı. Sonra, misafirlerin en iyi yerleri nasıl seçtiklerini gözlemleyerek, onlara şu benzetmeyi önerdi: "Bir yere davet edildiğinizde,*

Düğün ziyafetinde en iyi yere oturmayın, çünkü konuklar arasında sizden daha seçkin biri olabilir ve sizi davet eden kişi size, 'Yerini buna ver'

demesin ve siz de utanç içinde en alt sıraya oturmak zorunda kalmayasınız. Ama ne zaman çağrılsanız, gidin ve en alt sıraya oturun, böylece sizi davet eden kişi geldiğinde size, 'Dostum, daha yukarı çık' desin. Ve bu, sizinle birlikte sofrada oturanlar önünde bir onur nedeni olacaktır, çünkü kendini yücelten kişi alçaltılacak ve kendini alçaltan kişi yüceltilecektir. (Luka 14:1, 7-11)

6. Bu özdeyişler, İsa'nın Rab'bin seçilmişlerine vaat edilen mutluluğun temel koşulu olarak sürekli sunduğu ve şu sözlerle ifade ettiği alçakgönüllülük ilkesinin sonucudur: "Ruhsal olarak yoksul olanlar ne mutludur, çünkü göklerin krallığı onlarınındır." Yüreğinin sadeliğinin bir örneği olarak bir çocuğu alır ve şöyle der: "Göklerin krallığında en büyük, kendini alçaltan *ve bir çocuk gibi küçük olan kişi olacaktır" ;* yani üstünlük veya yanılmazlık iddiası olmayan kişi.

Aynı temel düşünce şu diğer özdeyişte de bulunur: *"En büyük olmak isteyen, senin hizmetkarın olsun."* ve şu özdeyişte: *"Kim kendini alçaltırsa yüceltilecek, kim kendini yüceltirse alçaltılacaktır."*

Spiritizm, teoriyi örnekle tasdik etmeye geldi ve bize, ruh dünyasında büyük olanların

yeryüzündeyken küçük olanlar olduğunu ve sıklıkla, yeryüzündeyken en büyük ve en güçlü olanların oldukça küçük olduğunu gösterdi. Bunun nedeni, birincisinin öldükten sonra, onları cennette gerçekten büyük yapan ve asla kaybetmeyecekleri şeyi beraberlerinde getirmeleriydi: erdemleri; ikincisinin ise onları yeryüzünde büyük yapan ve beraberlerinde getiremeyecekleri şeyi geride bırakmak zorunda kalmalarıydı: servet, ünvanlar, şan ve soy. Başka hiçbir şeyleri olmadığı için, her şeylerini, hatta giysilerini bile kaybetmiş gemi kazası kurtulanları gibi, diğer dünyaya her şeyden yoksun olarak gelirler. Sadece gururlarını korurlar, bu da yeni konumlarını daha da aşağılayıcı hale getirir çünkü yeryüzünde küçümsedikleri kişileri kendilerinden yukarıda ve ihtişam içinde görürler.

Spiritizm bize bu ilkenin ardışık enkarnasyonlarda başka bir uygulamasını gösterir, burada bir varoluşta en yüce olanlar, gurur ve hırs tarafından yönetilmişlerse, bir sonraki varoluşta en düşük konuma düşürülürler. Bu nedenle, yeryüzündeyken en yüksek yeri aramayın veya daha düşük bir yere gitmek zorunda kalmak istemiyorsanız, kendinizi başkalarından üstün görmeyin. Aksine, en alçakgönüllü ve en mütevazı

konumu arayın, çünkü Tanrı, hak ederseniz size cennette daha yüksek bir yer vereceğini bilecektir.

BİLGİLİ VE AKILLICADAN GİZLENEN SIRLAR

> **7.** *Sonra İsa şu sözleri söyledi: "Ey göklerin ve yerin Rabbi Babam! Sana yücelik veriyorum. Çünkü bu gerçekleri bilgin ve bilge kişilerden gizledin, ama bunları saf ve küçük kişilere açıkladın."* (Matta 11:25)

8. *basit olanlara* -ruhen fakir olanlara- ifşa ettiği ve bunları görünüşe göre bunları kavramaya daha muktedir olan *bilgili ve bilge olanlardan gizlediği için Tanrı'ya şükretmesi tuhaf görünebilir. Bunun nedeni, ilkinin ,* kendilerini Tanrı önünde alçaltan ve kendilerini herkesten üstün görmeyen *alçakgönüllüler ; ikincisinin ise, Tanrı'yı inkar ettikleri için kendilerini bilge sanan veya Tanrı'yı açıkça reddetmedikleri halde Tanrı'yla eşit gören kibirli ,* dünyevi bilgisiyle kendini beğenmiş kişiler olarak anlaşılması gerektiğidir; oysa antik çağda *bilgili olmak bilge* olmakla eş anlamlıydı . Bu yüzden Tanrı onların yeryüzünün sırlarını aramalarına izin verirken, Tanrı cennetin sırlarını en basit olanlara ve Tanrı önünde eğilen alçakgönüllülere ifşa eder.

9. Aynısı bugün Spiritizm tarafından ortaya

çıkarılan büyük gerçekler için de geçerlidir. Bazı inanmayanlar, ruhların onları ikna etmek için bu kadar az çaba sarf etmesine şaşırırlar. Bunun nedeni, ruhların kendilerinin tüm ışığa sahip olduğuna inanan ve Tanrı'nın onlara Tanrı'nın var olduğunu kanıtlayarak onları Tanrı'ya götürmekten çok mutlu olması gerektiğini düşünen kişiler yerine, yalnızca iyi niyetle ve alçakgönüllülükle ışığı arayanlarla ilgilenmeleridir.

Tanrı'nın kudreti en küçük meselelerde olduğu kadar en büyük meselelerde de parlar. Tanrı ışığı bir ölçek altına koymaz, onu bol bol her yere saçar; bu yüzden onu görmeyenler kördür. *Tanrı, gözlerini zorla açmak istemez, çünkü onları kapalı tutmak onların hoşuna gider .* Onların zamanı gelecektir, ancak önce karanlığın acısını hissetmeli ve *gururlarını incitenin sadece şans değil, Tanrı olduğunu kabul etmelidirler .* İnançsızlığı yenmek için Tanrı, bireye göre en uygun araçları kullanır. İnançsızın Tanrı'ya ne yapması gerektiğini emretmesi ve Tanrı'ya, "Beni ikna etmek istiyorsan, şu veya bu zamanda şu veya bu yolu seçmelisin çünkü o zaman en uygun zamandır" demesi mümkün değildir.

Bu nedenle, Tanrı ve ruhlar, ilahi iradenin

aracıları olarak, onların gereksinimlerine boyun eğmezlerse, kâfirler şaşırmamalıdır. Kendilerine, hizmetkarlarının en küçüğü bile kendisini onlara empoze etmek isteseydi ne diyeceklerini sormalıdırlar. Tanrı şartları koyar ve başkalarına boyun eğmez. Tanrı, alçakgönüllülükle Tanrı'ya hitap edenleri nazikçe dinler, kendilerini Tanrı'dan daha büyük görenleri değil.

10. Bazıları sorabilir: Tanrı, en katı inkarcıların bile önünde eğileceği apaçık işaretlerle onlara şahsen dokunamaz mıydı? Elbette, ama o zaman bunun ne faydası olurdu ve dahası, bunun ne faydası olurdu? Her gün delilleri inkar eden ve "Görsem bile inanmam, çünkü bunun imkansız olduğunu *biliyorum* " diyen bireyleri görmüyor muyuz? Eğer gerçeği tanımayı reddediyorlarsa, bunun nedeni ruhlarının onu kavrayacak kadar olgunlaşmamış olması ve kalplerinin onu hissedecek kadar olgunlaşmamış olmasıdır. *Gurur, onların görüşlerini bulandıran bir perdedir .* Kör birine ışığı göstermenin ne faydası olurdu? Bu nedenle, önce hastalığın nedenini iyileştirmek gerekir ve Tanrı, usta bir doktor gibi, önce gururlarını cezalandırır. Tanrı, kayıp hiçbir çocuğu terk etmez; Tanrı, er ya da geç gözlerinin açılacağını bilir,

ancak Tanrı, inançsızlığın azaplarına yenik düştüklerinde, kendilerini ilahi kollara attıklarında ve savurgan oğul gibi ilahi lütuf istediklerinde bunun kendi istekleriyle olmasını ister.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

GURUR VE TEVAZU

11. Rabbin huzuru sizinle olsun sevgili dostlarım! Sizi iyiliğin yolunu izlemeye teşvik etmeye geldim.

Eskiden yeryüzünde yaşayan alçakgönüllü ruhlara, Tanrı gelip sizi aydınlatma görevini verdi. İlerlemenizde size yardımcı olabilme lütfu bize verildiği için Tanrı'ya şükürler olsun. Kutsal Ruh beni aydınlatsın, sözümü anlaşılır kılmama yardım etsin ve onu herkesin erişebileceği bir yere koyma lütfunu bana bahşetsin. Enkarne olan, acı çeken ve ışığı arayan sizler, Tanrı'nın iradesi onu gözlerinizde parlatmama yardım etsin!

Alçakgönüllülük, aranızda çok ihmal edilen bir erdemdir. Size verilen büyük örnekler çok az takip ediliyor; ancak, alçakgönüllülük olmadan komşunuza karşı yardımsever olabilir misiniz? Ah! Hayır, çünkü bu duygu tüm erkekleri ve kadınları

aynı seviyeye koyar; onlara kardeş olduklarını ve birbirlerine karşılıklı olarak yardım etmeleri gerektiğini söyler; ve onları iyiye götürür. Alçakgönüllülük olmadan, vücudunuzun deformitelerini gizlemek için giysiler giyiyormuş gibi, sahip olmadığınız erdemlerle süslenirsiniz. Bizi kurtaranı hatırlayın; onu bu kadar yüce kılan ve onu tüm peygamberlerin üstüne yerleştiren alçakgönüllülüğünü hatırlayın.

Gurur, alçakgönüllülüğün korkunç düşmanıdır. Eğer Mesih en fakir olanlara cennetin krallığını vaat ediyorsa, bunun nedeni yeryüzünün güçlülerinin ünvanların ve zenginliklerin kendi liyakatleri için verilen ödüller olduğunu ve özlerinin fakirlerinkinden daha saf olduğunu düşünmeleridir. Bunların kendilerine borçlu olunduğuna inanırlar ve bu yüzden Tanrı bunları ellerinden aldığında O'nu adaletsizlikle suçlarlar. Ah! Ne kadar da alaycı ve kör! Tanrı bedenleriniz yüzünden aranızda ayrımcılık mı yapıyor? Fakirlerin zarfı zenginlerin zarfıyla aynı değil mi? Yaratıcı iki tip insan mı yarattı? Tanrı'nın yaptığı her şey büyük ve bilgecedir; gururlu zihinlerinizde tasarladığınız fikirleri asla O'na atfetmeyin.

Ey zenginler! Altın çatılar altında uyurken ve soğuktan korunurken, sizin gibi binlerce kardeşinizin saman üzerinde uyuduğunu bilmiyor musunuz? Açlıktan acı çeken zavallılar sizin eşitiniz değil mi? Bu sözler sizin gururunuza aykırı, çok iyi biliyorum. Onlara sadaka vermeyi kabul edebilirsiniz, ama onlarla kardeşçe el sıkışmayı asla! "Ne!" diyorsunuz, "Ben, asil bir kanın soyundan gelen, yeryüzünün en büyüklerinden biri, paçavralar içindeki o zavallılarla eşit miyim? Sözde filozofların boş bir ütopyası! Eğer eşitsek, Tanrı onları neden bu kadar aşağı, beni neden bu kadar yükseğe koydu?" Giysilerinizin neredeyse aynı olmadığı doğru; ancak ikinizi de soyun, aranızda ne fark kalır ki? "Kanın asaleti," diyeceksiniz. Ama kimya, asilzadenin kanı ile plebin kanı veya efendinin kanı ile kölenin kanı arasında hiçbir fark bulamadı. Kim diyor ki sen de bir zamanlar onlar gibi yoksul ve talihsiz değildin? Sadaka dilenmedin mi? Bir gün bugün hor gördüklerinden dilenmeyecek misin? Zenginlikler ebedi midir? Ruhunun geçici zarfı olan bedeninle son bulmuyor mu? Ah! Kendine biraz alçakgönüllülük uygula! Gözlerini bu dünyanın gerçekliğine, bir yandan büyüklüğe, diğer yandan aşağılanmaya götüren

şeylere dik. Ölümün seni başkalarından daha fazla esirgemeyeceğini; ünvanların seni ondan kurtaramayacağını; yarın, bugün, bir saat içinde seni vurabileceğini hatırla. Ve eğer kendini gururunla örtersen, ah! O zaman sana acıyorum çünkü sen acınmaya layıksın.

Sen kibirlisin! Asil ve güçlü olmadan önce neydin? Belki de hizmetkarlarının en küçüğünden bile daha aşağıdaydın. Bu yüzden, Tanrı'nın kendini en yükseğe yükselttiğin anda indirebileceği kibirli alnını eğ. Tüm insanlar ilahi terazide eşittir ve yalnızca erdemleri onları Tanrı'nın gözünde birbirinden ayırır. Tüm ruhlar aynı özdendir ve tüm bedenler aynı maddeden yapılmıştır; unvanlarınız ve isimleriniz onları hiçbir şekilde değiştirmez. Onlar mezarda kalır ve seçilmişlere vaat edilen mutluluğu sana vermezler. Hayırseverlik ve alçakgönüllülük onların asalet unvanlarıdır.

Zavallı yaratık! Sen bir annesin; çocukların acı çekiyor. Soğuk ve açlar; haçının ağırlığı altında eğilmiş bir şekilde, gidip onlar bir parça ekmek yiyebilsin diye kendini alçaltıyorsun! Ah! Senin önünde eğiliyorum! Gözümde ne kadar asil, kutsal ve büyüksün! Umut et ve dua et; mutluluk henüz

bu dünyadan değil. Tanrı, ona güvenen yoksullara ve ezilenlere cennetin krallığını verir.

Ve sen, genç kız, zavallı çocuk, çalışmaya ve yoksunluğa kapılmış - neden bu kadar hüzünlü düşünceler? Neden ağlıyorsun? Bakışlarını, dindar ve dingin, küçük kuşlara yiyecek sağlayan Tanrı'ya kaldır; ona güven ve seni terk etmeyecektir. Partilerin gürültüsü, dünyanın zevkleri kalbini hızlı çarptırır. Başını çiçeklerle süslemek ve bu dünyanın zenginleriyle kaynaşmak istersin. Kendi kendine, yanından geçen bu kadınlar gibi, umursamaz ve gülerken, sen de zengin olabilirsin dersin. Ah! Sakin ol, çocuk! O işlemeli elbiselerin altında kaç gözyaşı ve isimsiz kederin saklı olduğunu, o neşeli orkestranın gürültüsü altında kaç hıçkırığın boğulduğunu bilseydin, mütevazı yalnızlığını ve yoksulluğunu tercih ederdin. Eğer koruyucu meleğinizin size geri dönmesini, beyaz kanatlarıyla yüzünü gizlemesini ve sizi bu dünyada rehbersiz, desteksiz, kaybolmuş bir halde, öteki dünyada cezalandırılmayı bekleyerek pişmanlık içinde bırakmasını istemiyorsanız, kendinizi Allah'ın gözünde temiz tutun.

Ve insan adaletsizliğine katlanan sizler,

kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin haksızlıklarına hoşgörülü olun, kendinizin de kınamadan muaf olmadığınızı hatırlayın - bunu yapmak sadakadır, ancak aynı zamanda alçakgönüllülüktür. Eğer iftiraya uğrarsanız, başınızı deneme altında eğin. Dünyanın iftirasının sizin için ne önemi var? Davranışlarınız safsa, Tanrı sizi telafi edemez mi? Başkalarının aşağılamasına cesurca katlanmak, alçakgönüllü olmak ve yalnızca Tanrı'nın büyük ve güçlü olduğunu kabul etmektir.

Ey sevgili Tanrım! Mesih, insanlara unuttukları yasalarınızı öğretmek için yeryüzüne ikinci kez mi gelmeli? Sadece ibadet yeri olan evinizi kirleten tüccarları bir kez daha tapınaktan kovmak zorunda mı kalacak? Ve kim bilir? Ey insanlık! Tanrı size böyle bir lütuf verseydi, belki de daha önce olduğu gibi reddederdiniz. Ona küfürbaz derdiniz, çünkü modern Ferisilerin gururunu kırardı. Belki de onu bir kez daha Golgota yoluna sokardınız.

Musa Tanrı'nın emirlerini almak için Sina Dağı'na çıktığında kendi başlarına bırakılan İsrail halkı tek gerçek Tanrı'yı terk etti. Erkekler ve kadınlar tapınmak için bir put yapmak için altınlarını ve mücevherlerini verdiler. Siz medeni

erkekler ve kadınlar, siz de aynısını yapıyorsunuz. Mesih size doktrinini bıraktı; size tüm erdemlerin bir örneğini verdi ve siz onun örneklerini ve emirlerini terk ettiniz. Tutkularınızla hepiniz kendi zevkinize göre bir Tanrı yarattınız: bazılarına göre korkunç ve kana susamış; diğerlerine göre ise dünyanın kaygılarını umursamayan. Yarattığınız Tanrı hala her birinizin kendi zevklerine ve fikirlerine uyarladığı altın buzağıdır.

Uyanın kardeşlerim, dostlarım! Ruhların sesi kalplerinize dokunsun. Gösterişsiz cömert ve yardımsever olun; yani, iyiliği alçakgönüllülükle yapın. Her biriniz gurur için kurduğunuz sunakları azar azar yıkın. Kısacası, gerçek Hıristiyanlar olun ve gerçeğin krallığına sahip olacaksınız. Tanrı size bunun birçok kanıtını verdiğinde artık iyiliğinden şüphe etmeyin. Kehanetlerin gerçekleşmesi için yolu hazırlamaya geldik. Rab size merhametinin daha yankılanan bir tezahürünü vermek için geldiğinde, Göksel Elçi sizi tek bir büyük aile olarak bulsun. Nazik ve alçakgönüllü kalpleriniz, size getireceği İlahi Sözü anlamaya layık olsun. Seçilmiş Kişi, yolunda yalnızca iyiliğe, yardımseverliğe ve kardeşliğe dönüşünüzle oraya bırakılan hurma dallarını bulsun. O zaman

dünyanız dünyevi bir cennete dönüşecektir. Ama eğer bilgi bakımından zengin ama iyi duygular bakımından fakir olan medeni toplumunuzu arındırmak ve yenilemek için gönderilen Ruhların sesine duyarsız kalırsanız... ne yazık ki! kaderiniz hakkında ağlamaktan ve inlemekten başka bir şeyimiz kalmayacak. Ama hayır, öyle olmayacak. Babanız Tanrı'ya dönün ve o zaman onun iradesinin yerine getirilmesi için hizmet etmiş olan hepimiz, sınırsız iyiliği için Rab'be teşekkür etmek ve onu sonsuza dek yüceltmek için şükran ilahisini söyleyeceğiz. Amin.

Lacordaire (Konstantin, 1863)

12. Ey insanlık, kendi başınıza yığdığınız felaketlerden neden yakınıyorsunuz? Mesih'in kutsal ve ilahi ahlakını hor gördünüz. Bu nedenle, kötülük kadehinin her yandan taşmasına şaşırmayın.

Sıkıntılar yaygınlaştı. Sizden başka kim suçlanabilir ki, sürekli birbirinizi ezmeye çalışıyorsunuz? Karşılıklı iyilik olmadan mutlu olamazsınız, ancak iyilik gururla nasıl var olabilir? Gurur tüm kötülüklerinizin kaynağıdır; bu yüzden

kendinizi yıkıcı sonuçlarını sürdürmek istemiyorsanız onu yok edin. Bunun için size sunulan tek bir yol var, ancak bu yol kusursuzdur: değişmez davranış kuralınız olarak Mesih'in yasasını, reddettiğiniz veya çarpıttığınız yasayı alın. tercüme.

Neden gözleri parlatan ve büyüleyen her şeye, kalbe dokunan şeyden daha fazla değer veriyorsunuz? Neden zenginlikte bulunan ahlaksızlık sizin övgülerinizin nesnesiyken, karanlıkta yatan gerçek erdeme sadece küçümseyici bir bakış atıyorsunuz? Bedeni ve ruhu kaybolmuş zengin sefahat düşkünleri her yerde ortaya çıksın ve tüm kapılar onlara açılsın ve tüm gözler üzerlerinde olsun, oysa emeğiyle yaşayan ahlaklı kişilere neredeyse hiç kimse bir selamlama jesti yapmaz! Kişilere verilen değer, sahip oldukları altının ağırlığıyla veya taşıdıkları isimle ölçüldüğü sürece, kusurlarını düzeltmekte nasıl bir çıkarları olabilir?

Altının kusuru, paçavranın kusuru gibi kamuoyu tarafından eleştirilirse bunun tam tersi olur. Ancak gurur, hoşuna giden her şeye karşı hoşgörülüdür. "Bu bir açgözlülük ve para

zamanıdır," diyorsunuz. Hiç şüphe yok; ancak neden maddi ihtiyaçların sağduyu ve akla tecavüz etmesine izin verdiniz? Neden biri kardeşlerinin ve kız kardeşlerinin üstüne çıkmak ister? Bugün toplum bu gerçeğin sonuçlarına katlanıyor.

Böyle bir durumun her zaman ahlaki çöküşün bir işareti olduğunu unutmayın. Gurur aşırılığa ulaştığında, bu bir düşüşün yakın olduğunun bir işaretidir, çünkü Tanrı her zaman kibirlileri cezalandırır. Bazen onların yükselmesine izin veriyorsa, bu onlara zaman zaman kibirlerine verdiği darbeler altında yollarını düzeltmeleri ve düşünmeleri için zaman vermek içindir, onları uyarmak için. Ancak kendilerini alçaltmak yerine isyan ederler. Sonra, kadehleri dolduğunda, Tanrı onları aniden aşağı indirir ve düşüşleri yükseldikçe daha da korkunç olur.

Zavallı insanlık, bencillikleri her yolu bozmuş, yine de bir kez daha cesaretinizi toplayın. Tanrı, sonsuz merhametiyle, size dertleriniz için güçlü bir çare, sıkıntınızda beklenmedik bir yardım gönderdi. Gözlerinizi ışığa açın: artık dünyada olmayan ve sizi gerçek görevlerinize çağırmak için gelenlerin ruhları var. Deneyimlerinin tüm

otoritesiyle, geçici varlığınızın kibri ve ihtişamının sonsuzlukla karşılaştırıldığında ne kadar küçük bir şey olduğunu size söyleyecekler. Size orada en büyük olanın, dünyanızdaki küçükler arasında en alçakgönüllü olan olduğunu; kardeşlerini ve kız kardeşlerini en çok sevenlerin aynı zamanda cennette en çok sevilecek olanlar olduğunu; dünyadaki güçlülerin, yetkilerini kötüye kullanırlarsa, hizmetkarlarına itaat etmek zorunda kalacaklarını; kısacası, el ele yürüyen bu iki kız kardeş olan hayırseverlik ve alçakgönüllülüğün, Ebedi Olan'ın önünde lütuf elde etmek için en etkili araçlar olduğunu söyleyecekler.

Adolfo, Argel Piskoposu (Marmande, 1862)

AKILLI KİŞİNİN DÜNYADAKİ MİSYONU

13. Bildiklerinizle övünmeyin, çünkü bu tür bir bilginin, içinde yaşadığınız dünyada çok dar sınırları vardır. Fakat bu dünyadaki seçkin kişiliklerden biri olduğunuzu varsaysanız bile, yine de kendinizi övmeye hakkınız olmazdı. Tanrı, tasarımlarında zekanızı geliştirebileceğiniz bir ortamda doğmanızı sağladıysa, bunun nedeni onu herkesin iyiliği için kullanmanızı istemesidir. Bu,

size verdiği bir görevdir, sizin ellerinize, sizin de geride kalan zekalarınızı geliştirmenize ve onları Tanrı'ya götürmenize yardımcı olacak aracı verir. Bu aracın doğası, onun nasıl kullanılacağını göstermiyor mu? Bahçıvanın yardımcısının eline verdiği çapa, yardımcıya toprağı işlemesi gerektiğini göstermiyor mu? Bu yardımcı, çalışmak yerine efendisine vurmak için çapayı kaldırsa ne derdiniz? Bunun korkunç olduğunu ve işten atılmayı hak ettiğini söylerdiniz. Peki, aynı şey kardeşleri arasında Tanrı ve İlahi Takdir fikrini yok etmek için zekalarını kullananlar için de geçerli değil midir? Toprağı işlemeleri için kendilerine verilen çapayı Efendilerine karşı mı kaldırmıyorlar? Ücretlerini almaya hakları var mı, yoksa bunun yerine cennetten kovulmayı mı hak ediyorlar? Kovulacaklarından şüphe etmeyin ve her şeylerini borçlu oldukları Kişi'nin önünde eğilene kadar aşağılanma dolu sefil hayatlar boyunca yürüyeceklerdir.

Zeka, gelecek için liyakat bakımından zengindir, ancak doğru bir şekilde kullanılması şartıyla. Kendisine verilen tüm insanlar onu Tanrı'nın tasarımlarına göre kullansalardı, Ruhların insanlığın ilerlemesini sağlama görevi

kolay olurdu. Ne yazık ki, birçok kişi onu kendileri için bir gurur ve yıkım aracı haline getirir. İnsanlar zekalarını diğer tüm yetenekleri gibi kötüye kullanırlar; yine de, güçlü bir elin kendilerine verdiklerini geri alabileceği konusunda onları uyarmak için dersler eksik değildir.

Ferdinand, Koruyucu Bir Ruh (Bordeaux, 1862)

BÖLÜM VIII

/üresini ağlat

kalp

- *Çocuklar bana gelsin*
- *Düşüncede günah işlemek. Zina*
- *Gerçek saflık. Kirli eller*
- *Skandallar. Eliniz skandala sebep oluyorsa kesin onu*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Çocuklar bana gelsin*
- *Gözleri kapalı olanlar ne mutludur*

ÇOCUKLAR BANA GELSİN

1. *Yüreği temiz olanlar ne mutludur! Çünkü onlar Tanrı'yı göreceklerdir.* (Matta 5:8)

2. *Sonra, kendisine dokunması için bazı çocuklar sunuldu, fakat öğrencileri sunulanları azarlayıcı sözlerle uzak tuttuklarından, İsa hoşnutsuz oldu ve*

onlara şöyle dedi: "Çocuklar bana gelsinler *ve onları engellemeyin, çünkü göklerin krallığı onlara benzeyenler içindir. Doğrusu size derim ki, göklerin krallığını bir çocuk gibi kabul etmeyen kimse oraya giremez." Ve onları kucaklayarak, ellerini üzerlerine koyarak onları kutsadı.* (Mk. 10:13-16)

3. Kalbin saflığı, sadelik ve alçakgönüllülükten ayrılamaz ve bencillik ve gururun her türlü düşüncesini dışlar. Bu yüzden İsa, çocukluğu alçakgönüllülüğün bir sembolü olarak kullandığı gibi, böyle bir saflığın sembolü olarak da kullanır.

Bu karşılaştırma adil görünmeyebilir, çünkü bir çocuğun ruhu oldukça yaşlı olabilir ve bedensel hayata yeniden doğduğunda önceki varoluşlarında kurtulamadığı kusurları beraberinde getirir. Sadece mükemmelliğe ulaşmış bir ruh bize gerçek saflığın bir modelini verebilir. Ancak, karşılaştırma şimdiki yaşam açısından kesindir, çünkü henüz herhangi bir sapkın eğilim göstermemiş olan küçük çocuklar bize masumiyet ve dürüstlüğün resmini sunarlar. Dahası, İsa Tanrı'nın krallığının onlar için olduğunu değil, *onlar gibi olanlar için olduğunu söyler* .

4. Bir çocuğun ruhu daha önce yaşadığına göre, neden doğumundan itibaren gerçekte ne olduğunu

göstermiyor? Tanrı'nın işlerinde her şey akıllıcadır. Çocukların, yalnızca bir annenin şefkatinin onlara verebileceği hassas bakıma ihtiyaçları vardır ve bu şefkat, onların zayıflıkları ve masumiyetleriyle artar. Bir anne için, çocuğu her zaman bir melektir ve onun ilgisini çekmek için böyle olmak zorundadır. Çocuğunun masum çekiciliği yerine, çocuksu yüz hatlarının ardında erkeksi bir karakter ve yetişkin düşünceler bulsaydı, çocuğuna karşı aynı özeni göstermeyecekti; ve çocuğun geçmişini bilseydi daha da az umurunda olacaktı.

Dahası, zeki ilkenin faaliyeti, çok erken gelişmiş bireylerde görülebilecek türden büyük miktarda ruh faaliyetine dayanamayan bedenin zayıflığıyla orantılı olmak zorundaydı. Bu yüzden, enkarnasyon yaklaşırken, ruh bir karmaşa durumuna girer ve yavaş yavaş öz farkındalığını kaybeder; bir süre bir tür uykuda kalır ve bu süre zarfında tüm yetenekleri gizli kalır. Bu geçici durum, ruha yeni bir başlangıç noktası vermek ve onu yeni dünyevi varoluşunda engelleyebilecek şeyleri unutmasını sağlamak için gereklidir. Bununla birlikte, geçmişi ona etki eder. Daha önce edindiği deneyimden edindiği sezgi tarafından desteklenip desteklendiğinden, hem ahlaki hem de

entelektüel olarak daha büyük bir hayata yeniden doğar.

Doğumdan itibaren düşünceleri organları geliştiği ölçüde yavaş yavaş ivme kazanır, bu nedenle ilk birkaç yıl boyunca ruhun gerçek bir çocuk olduğu söylenebilir, çünkü karakterinin temelini oluşturacak fikirler hala uykudadır. Bu süre boyunca daha esnektir ve bu nedenle doğasını değiştirebilecek ve ilerlemesini sağlayabilecek izlenimlere daha açıktır, bu da ebeveynlere yüklenen görevi kolaylaştırır.

Böylece ruh bir süre masumiyet tuniğini giyer ve İsa, ruhun önceki yaşamlarına rağmen, çocuğu saflığın ve sadeliğin simgesi olarak kullanırken haklıdır.

DÜŞÜNCEDE GÜNAH İŞLEMEK; ZİNA

> **5.** *" Atalarımıza, 'Zina etmeyeceksin' dendiğini duydunuz. Ama ben size diyorum ki, bir kadına kötü bir arzuyla bakan adam, yüreğinde onunla çoktan zina etmiştir."* (Matta 5:27,28)

6. *Zina* kelimesi burada hiçbir şekilde normal anlamının münhasır anlamıyla değil, daha genel

bir anlamda anlaşılmalıdır. İsa, örneğin şu pasajda olduğu gibi, kötülüğü, günahı ve her kötü düşünceyi belirtmek için genellikle onu uzantı yoluyla kullanmıştır: "Çünkü bu *zina eden ve günah işleyen* kuşaktan biri benden ve sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da Babasının görkemi içinde kutsal meleklerle birlikte geldiğinde ondan utanacaktır." (Mk. 8:38)

Gerçek saflık yalnızca kişinin eylemlerinde değil, aynı zamanda kişinin düşüncelerinde de gösterilir, çünkü saf bir kalbe sahip olanlar kötülük hakkında düşünmezler bile. İsa'nın kastettiği buydu. Günahı, düşüncede bile, kınar çünkü bu bir kirlilik işaretidir.

7. Bu prensip doğal olarak şu soruyu akla getirir: *Kötü bir düşüncenin ardından bir etki gelmezse, insan onun sonuçlarına katlanır mı?*

Burada önemli bir ayrım yapılması gerekir. Yanlış yola sapmış ruh, ruhsal yaşamında ilerledikçe, özgür iradesi sayesinde gösterdiği büyük veya küçük istekliliğe bağlı olarak kendini aydınlatır ve kusurlarından yavaş yavaş kurtulur. Dolayısıyla her kötü düşünce ruhun kusurundan

kaynaklanır; ancak, kendini arındırma arzusuna bağlı olarak, kötü bir düşünce bile onu zorla reddederse ilerleme fırsatına dönüşebilir. Bu, bir lekeyi silme çabasını gösterir. Dolayısıyla, kötü bir arzuyu tatmin etme fırsatı sunulduğunda pes etmeyecek ve buna direndikten sonra zaferiyle kendini çok daha güçlü ve mutlu hissedecektir.

Öte yandan, iyi kararlar almamış olan ruh, kötü bir eylem için fırsat arar ve eğer gerçekten bir eylemde bulunmazsa, bu onun iradesinden değil, fırsattan yoksun olmasından kaynaklanır. Sonuç olarak, onu gerçekten işlemiş gibi suçludur.

Özetle, kötülük düşüncesini aklına bile getirmeyen kişiler zaten ilerleme kaydetmişlerdir; bu düşünce aklına gelen ancak onu reddedenler ilerleme yolundadır; son olarak, böyle bir düşünceye sahip olan ve bundan zevk alan kişiler hala tüm gücüyle kötülük tarafından mesken tutulmaktadır. Birinde iş bitmiştir; diğerlerinde ise henüz yapılması gereken bir şeydir. Tanrı adildir ve insanların eylem ve düşünceleriyle ilgili sorumluluklarındaki tüm bu nüansları dikkate alır.

GERÇEK SAFLIK. TEMİZ ELLER

8. *O zaman Yeruşalim'e gelen din bilginleri ve Ferisiler İsa'ya yaklaşıp, "Öğrencilerin neden atalarının geleneğini çiğniyorlar? Yemek yerken ellerini yıkamıyorlar?" dediler.*

Fakat İsa onlara şöyle cevap verdi: “Sizler neden kendi geleneklerinizi takip etmek için Tanrı’nın emrini çiğniyorsunuz? Tanrı bu emri vermiş olmasına rağmen: Babanıza ve annenize saygı gösterin; ve şu emri vermiş olmasına rağmen: Babasına veya annesine çirkin sözler söyleyen öldürülecektir, siz dediniz ki: Babasına veya annesine, ‘Tanrı’ya sunduğum her kurban sizin için yararlıdır ve yasayı yerine getirir’ diyen herkes, daha sonra babasına veya annesine ne saygı gösterse ne de yardım etse bile. Böylece, geleneğiniz uğruna Tanrı’nın emrini işe yaramaz hale getirdiniz.

“İkiyüzlüler! İşaya sizin hakkınızda doğru bir kehanet yaptı, şöyle dedi: 'Bu insanlar beni dudaklarıyla onurlandırıyor ama kalpleri benden uzak kalıyor. Ve insanlardan gelen özdeyişleri ve kuralları öğreterek beni onurlandırmaları boşuna.”

Sonra halkı yanına çağırıp onlara şöyle dedi: “Şunu iyi dinleyin ve anlayın: İnsanı kirleten ağza giren

değil, ağzından çıkandır. Ağızdan çıkan yürekten gelir ve insanı kirletir. Çünkü kötü düşünceler, cinayetler, zinalar, fuhuşlar, soygunlar, yalan yere yeminler, küfürler ve iftiralar yürekten gelir. İnsanı kirleten şeyler oradadır; ama ellerini yıkamadan yemek yemek insanı kirletmez."

Sonra öğrencileri yaklaşıp ona dediler ki, "Ferisiler senin söylediklerini duyduklarında, bundan rahatsız oldular, biliyor muydun?" Ama o onlara cevap verdi, "Göksel Babam'ın dikmediği her bitki kökünden sökülecektir. Onları bırak; körleri yönlendiren körlerdir. Eğer bir kör diğerine rehberlik ederse, ikisi de çukura düşer." (Matta 15:1-20)

9. *Konuşurken bir Ferisi ona evinde kendisiyle birlikte yemek yiyip yiyemeyeceğini sordu. İsa oraya gidip sofraya oturdu. Ferisi o zaman kendi kendine, "Neden yemekten önce ellerini yıkamadı?" diye sormaya başladı. Fakat Rab ona, "Siz Ferisiler, bardağın ve tabağın dışını yıkamakta çok özen gösteriyorsunuz. Fakat yüreğinizin içi açgözlülük ve kötülükle dolu. Ne kadar akılsızsınız! Dışı yapan içini de yapmadı mı?" dedi.* (Luka 11:37-40)

10. Yahudiler, insanların koyduğu ve sıkı gözlemcilerin vicdan meselesi haline getirdiği

kuralların uygulanmasına bağlı kalmak için Tanrı'nın gerçek emirlerini ihmal etmişlerdi. Çok basit olan temel, formun karmaşıklığı altında kaybolup gitmişti. Dışsal eylemleri gözlemlemek, *kalbini temizlemek yerine ellerini yıkayarak kendini ahlaki olarak düzeltmekten çok daha kolay olduğundan* , insanlar kendilerini kandırdılar ve bu tür uygulamalara uydukları için Tanrı ile dürüst olduklarına inandılar. Oldukları gibi kalmalarına rağmen, Tanrı'nın daha fazlasını gerektirmediği öğretildi. Bu yüzden peygamber, " *Bu insanlar boşuna dudaklarıyla beni onurlandırıyor, insan ilkelerini ve kurallarını öğretiyorlar." dedi.*

Aynı şey, Mesih'in ahlaki öğretisinde de yaşandı ve bu öğreti ikincil bir düzeye yerleştirildi. Tıpkı eski Yahudiler gibi, birçok Hristiyan kurtuluşlarının ahlaktan ziyade dışsal uygulamalarla daha kesin bir şekilde garanti altına alındığına inanmaya başladı. İsa, " *Göksel Babamın dikmediği her bitki kökünden sökülecektir." dediğinde, Tanrı yasasına yapılan bu tür insani eklemelere gönderme yapar.*

Dinin amacı insanları Tanrı'ya götürmektir, ancak insanlar mükemmel olmadıkları sürece Tanrı'ya ulaşamazlar. Sonuç olarak, insanların

daha iyi olmalarını sağlamayan herhangi bir din amacına ulaşamaz. İnsanların kötülük yaparak kendilerini destekleyebileceklerine inandıkları herhangi bir din ya başlı başına yanlıştır ya da prensip olarak yanlıştır. Bu, biçimin temelden daha önemli olduğu tüm dinlerin sonucudur. Dışsal işaretlerin etkililiğine olan inanç, cinayet, zina, soygun, iftira veya komşuya karşı kötülük gibi işaretlerin işlenmesini engellemiyorsa geçersizdir. Bu tür bir inanç, hurafe, ikiyüzlülük ve fanatizm yaratır - ahlaklı erkek ve kadınlar değil.

Dolayısıyla sadece saf görünmek yeterli değildir; her şeyden önce insanın kalbinin de saf olması gerekir.

SKANDALLAR [22]. ELİNİZ SKANDAL NEDENİ İSE KESİN

11. *"Skandallar yüzünden dünyaya yazıklar olsun! Çünkü skandalların gelmesi kaçınılmazdır. Ama skandalın geldiği kişiye yazıklar olsun . "*

"Kim bana iman eden bu küçüklerden birine bir rezalet çıkarırsa, boynuna değirmen taşlarından

---

22Fransızca terim , Latince *skandalum* ve Yunanca *skandalon kelimelerinden türemiştir* (İncil pasajında kullanılmıştır) ve tuzak veya ahlaki tökezleme nedeni anlamına gelir. - Tr.

biri geçirilip denizin derinliklerine atılması kendisi için daha iyi olur."

"Bu küçüklerden hiçbirini hor görmemeye çok dikkat edin. Size bildiriyorum ki, onların melekleri göklerde durmadan göklerdeki Babamın huzuruna gelirler, çünkü İnsanoğlu kaybolanı kurtarmak için geldi."

"Eğer eliniz veya ayağınız bir skandalsa, onu kesin ve kendinizden atın. Tek bir ayak veya tek elle yaşama girmeniz, iki tane olup sonsuz ateşe atılmanızdan çok daha iyidir. Ve eğer gözünüz bir skandalsa, onu çıkarın ve kendinizden atın. Tek bir gözle yaşama girmeniz, iki tane olup cehennem ateşine atılmanızdan çok daha iyidir." (Matta 18:6-10)

12. Sıradan anlamıyla *skandal* , ahlakı veya nezaketi açıkça sarsan her eylem anlamına gelir. Skandal, eylemin kendisinde değil, yaratabileceği tepkide yatar. Skandal kelimesi her zaman belirli bir patlama fikrini ima eder. Birçok kişi, gururları incineceği ve değerleri diğer insanların gözünde azalacağı için bir *skandaldan kaçınmaktan mutluluk duyar* . Alçaklıkları görmezden gelindiği sürece, kendileri ve vicdanları için rahat olmaları yeterlidir. İsa'nın sözlerine göre, bunlar "dıştan

badanalı, ama içten çürüme dolu; dıştan temiz, ama içten kirli kaplardır."

Evanjelik anlamda, sıkça kullanılan *skandal kelimesinin anlamı* çok daha geneldir, bu yüzden bazı durumlarda kabulü anlaşılmaz. Sadece bir başkasının vicdanını rahatsız eden şey değil, aynı zamanda insan kusurları ve kusurlarından kaynaklanan her şeydir; bir bireyin diğerine karşı, sonuçları olsun veya olmasın, tüm yanlış eylemleridir. Skandal, bu durumda, *kötü ahlakın etkili sonucudur .*

13. *, dünyada skandalların olması gerektiğini* söyledi, çünkü insanlar yeryüzündeyken kusurludurlar ve bu nedenle kötü ağaçlar kötü meyve verdiği gibi kötülük yapmaya eğilimlidirler. Bu nedenle, bu sözlerden kötülüğün insanların kusurlarının bir sonucu olduğu ve bunu işlemek için bir zorunluluk olmadığı anlaşılmalıdır.
14. *Skandalların gelmesi zorunludur* çünkü insanlar yeryüzünde kefaret halinde oldukları için, ilk kurbanları oldukları ve uygunsuzluğunu anladıkları kötülükleriyle temas yoluyla cezalandırılırlar. Kötülükten acı çekmekten yorulduklarında çareyi iyilikte ararlar. Bu nedenle bu kötülüklere verilen

tepki, bazıları için aynı zamanda bir ceza, diğerleri içinse bir deneme işlevi görür. Tanrı, iyiliğin kötülükten çıkmasını ve insanların kendilerinin kötü ve tatsız şeylerden kazanç sağlamasını bu şekilde sağlar.

15. Eğer durum böyleyse, kötülüğün gerekli olduğu ve sonsuza dek süreceği söylenebilir, çünkü eğer ortadan kalkarsa, Tanrı suçluyu cezalandırmanın güçlü bir yolundan mahrum kalacaktı; dolayısıyla, insanlığı iyileştirmeye çalışmanın bir anlamı yoktur. Ancak, artık suçlu olmasaydı, cezalandırmaya gerek kalmayacaktı. İnsanlığın ahlaki bireylere dönüştüğünü hayal edelim: kimse komşusuna kötülük yapmaya çalışmazdı ve herkes iyi olacağı için mutlu olurdu. Kötülüğün dışlandığı gelişmiş dünyaların durumu böyledir; yeterince ilerlediğinde dünyanın durumu böyle olacaktır. Yine de, bazı dünyalar evrimleşirken, ilkel ruhlarla dolu diğerleri oluşur. Bu dünyalar, mutlu hale gelen dünyalardan men edilmiş kusurlu, asi, sürekli kötü ruhlar için sürgün ve kefaret yerleri olarak hizmet eder.

16. *Fakat skandalın geldiği kişiye yazıklar olsun .* Bu, kötülüğün her zaman kötü olduğu anlamına gelir, bilmeden ilahi adalet için araç olarak hizmet

edenler, kötü içgüdüleri kullanılanlar, yine de kötülük yapmışlardır ve cezalandırılmalıdırlar. Bu nedenle, örneğin, nankör bir çocuk, onu taşıyan ebeveynler için bir ceza veya denemedir, çünkü onlar belki de kötü çocuklar olmuşlardır ve şimdi kısas cezasına çarptırılmak zorundadırlar. Ancak, çocuk yine de suçludur ve kendi çocuklarının şahsında veya başka bir şekilde cezalandırılmalıdır.

17. *Eliniz bir skandala sebep oluyorsa, kesin.* Bu, tam anlamıyla alındığında saçma olacak güçlü bir imgedir ve basitçe kişinin kendi içindeki tüm skandalı, yani kötülüğü yok etmesi gerektiği anlamına gelir; kişinin kalbinden her türlü kirli duyguyu ve her türlü ahlaksız eğilimi söküp atması gerekir. Ayrıca, kişinin elinin kesilmesinin, o elin kötü bir eylem için bir araç olmasından daha övgüye değer olacağı anlamına gelir; kişinin gözlerinin kötü düşünceler için bir yol olmasından daha çok görme yeteneğinden mahrum bırakılması anlamına gelir. İsa, sözlerinin alegorik ve daha derin anlamını anlayabilenlere asla saçma bir şey söylemedi. Ancak, birçok şey Spiritizmin sağladığı anahtar olmadan anlaşılamaz.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

ÇOCUKLAR BANA GELSİN

18. İsa, "Çocukların bana gelmesine izin verin." dedi. Basitlikleriyle derin olan bu sözler, yalnızca çocukların çağrılmasını değil, talihsizliğin umut tanımadığı alt bölgelerde çekim yapan ruhların çağrılmasını ima eder. İsa, tam yetişkin kişinin entelektüel çocukluğunu ona çağırdı: zayıflar, köleleştirilmişler ve kötüler. Maddeye ve içgüdünün boyunduruğuna tabi olan ve henüz etraflarında ve onların yararına uygulanan daha yüksek akıl ve irade düzenine ait olmayan fiziksel çocukluğa hiçbir şey öğretemezdi.

İsa, insanların, titrek adımlar atan o küçük varlıkların güveniyle kendisine gelmelerini istiyordu. Onlara yaptığı çağrı, hepsi anne olan kadınların kalplerini kazanacaktı. Böylece, ruhları şefkatli ve gizemli otoritesine teslim edebilirdi. Karanlıkta parlayan alevdi, şafağı uyandıran sabah ışığıydı. Spiritizmin başlatıcısıydı, ki bu da küçük çocukları değil, iyi niyetli olgun bireyleri kendine çağırmalıdır. Güçlü bir süreç başladı; artık içgüdüsel olarak inanmak ve mekanik olarak itaat etmek meselesi değil; insanların evrenselliğini ortaya koyan akıllı yasayı takip etmeleri gerekiyor.

Sevgili dostlar, bir kez açıklandığında hataların gerçek olacağı zaman geldi. Size benzetmelerin kesin anlamını öğreteceğiz ve olanla olan arasındaki güçlü ilişkiyi göstereceğiz. Gerçekten, size diyorum ki: Ufukta ruhsal tezahürler artıyor ve Spiritizm, dağların tepelerinde güneş gibi parlayacak olan habercidir.

Evanjelist John (Paris, 1863)

19. Küçük çocuklar bana gelsin, çünkü zayıfları güçlendiren sütüm var. Korkan, güçsüz, desteğe ve teselliye ihtiyaç duyan herkes bana gelsin. Bilgisizler bana gelsin ki onları aydınlatayım. Acı çeken herkes bana gelsin - acı çeken ve talihsiz kalabalıklar. Onlara hayatın hastalıklarını yumuşatan büyük çareyi öğreteceğim ve yaralarını iyileştirmenin sırrını vereceğim! Dostlarım, erdemi mükemmel bir şekilde barındıran bu yüce merhem, kalbin tüm yaralarına uygulanıp iyileştirilebilen bu merhem nedir? Bu sevgidir, bu hayırseverliktir! Eğer bu ilahi ateşe sahipseniz, neyden korkacaksınız? Hayatınızın her anında, "Babam, senin isteğin olsun, benim değil. Eğer beni acı ve sıkıntıyla sınamak hoşunuza giderse, kutsanmış olun, çünkü bu benim iyiliğim içindir ve üzerimde

ağırlığını koyan elin senin elin olduğunu biliyorum. Ey Rabbim, eğer zayıf yaratığına merhamet etmek istersen, eğer kalbime izin verilen sevinçleri verirsen, daha da mübarek olasın. Fakat ilahi sevginin ruhumda uyumasına izin verme; şükranımın sesini durmadan ayaklarına yükselteyim!”

Eğer sevginiz varsa, yeryüzünde arzu edilebilecek her şeye sahipsinizdir. Ne koşulların ne de sizden nefret eden ve sizi zulmedenlerin kötülüklerinin sizden alamayacağı en mükemmel inciye sahipsinizdir. Eğer sevginiz varsa, hazinenizi solucanların ve pasın ulaşamayacağı bir yere koymuş olacaksınız ve saflığını lekeleyebilecek her şeyin ruhunuzdan silindiğini göreceksiniz. Maddenin ağırlığının her geçen gün hafiflediğini hissedeceksiniz ve gökyüzünde yeryüzünü hatırlamadan uçan bir kuş gibi, durmadan yükseleceksiniz, coşkulu ruhunuz Rabbin koynunda hayatla doyana kadar sonsuza dek yükseleceksiniz.

Koruyucu Bir Ruh (Bordeaux, 1861)

GÖZLERİ KAPALI OLANLAR NE MUTLUDUR[23]

20. İyi dostlarım, beni neden çağırdınız? Ellerimi buradaki bu zavallı acı çekenin üzerine koyup onu iyileştirmem için mi? Ah! Ne kadar acı, iyi Tanrım! Görme yetisini kaybetti ve üzerine karanlık çöktü. Zavallı çocuk! Dua etsin ve umut etsin. İyi Tanrı'nın iradesi dışında mucizeler yaratmayı bilmiyorum. Alabildiğim ve size gösterilen tüm şifalar, yalnızca her şeyde Babamız olana atfedilebilir.

Bu nedenle, sıkıntılarınızda her zaman göğe bakın ve kalbinizin derinliklerinden şöyle deyin: "Babam, beni iyileştir, ama bedenimin zayıflıklarından önce zayıf ruhum iyileşsin; gerekirse bedenim cezalandırılsın ki, ruhum onu yarattığın zamanki beyazlığıyla sana yükselsin." Bu duadan sonra, iyi Tanrı'nın her zaman duyacağı iyi dostlarım, size güç ve cesaret verilecek ve belki de sadece özverinizin karşılığı olarak çekinerek

---

23Bu bildirim, Ars'ta bir rahip olan JB Vianney'nin ruhunun onun adına çağrıldığı kör bir kişiyle ilgili olarak verilmiştir - Auth. (St. Jean Baptiste Vianney, 1786-1859, Fransız mahalle rahibi, halk arasında Cure d'Ars olarak bilinir, d. Dardilly, Lyons yakınları. 1925'te Roma Kilisesi tarafından kanonlaştırıldı ve 1929'da mahalle rahiplerinin evrensel koruyucusu yapıldı. - *Columbia Ansiklopedisi ,* altıncı basım. Columbia University Press, 2001 - Tr.)

istediğiniz şifa da verilecektir.

Bununla birlikte, her şeyden çok çalışmayla ilgilenen bir toplantıda olduğum için, görme yetilerinden yoksun bırakılanların kendilerini kefaretin kutsanmışları olarak görmeleri gerektiğini söyleyeceğim. Mesih'in, eğer gözünüzü kötüyse çıkarmanızın daha iyi olduğunu ve ateşe atılmasının sizin yıkımınıza sebep olmasından daha iyi olacağını söylediğini unutmayın. Ah! Yeryüzünde, bir gün karanlıkta ışığı gördükten sonra lanet edecek ne kadar çok kişi var! Ah! Evet, kefaret sırasında görme yetilerine vurulanlar ne kadar mutludur! Gözleri bir skandala veya düşüşe sebep olmayacak; ruhun yaşamını tam olarak yaşayabilirler; açıkça gören sizden daha fazlasını görebilirler... Tanrı bu zavallı acı çekenlerden herhangi birinin gözlerini açmama ve görme yetilerini geri vermeme izin verdiğinde, kendi kendime şunu söylüyorum: Sevgili ruh, tefekkür ve sevgi içinde yaşayan ruhun zevklerini neden bilmiyorsun? Körlüğünüzde görmeniz için size verilenlerden daha az saf ve daha az tatlı görüntüleri görmeyi istemezsiniz.

Ah! Evet, Tanrı ile yaşamak isteyen körler

kutsanmıştır. Burada bulunan sizden daha mutludurlar, çünkü mutluluğu hissederler, ona dokunurlar, ruhları görürler ve dünyanızın önceden belirlenmişlerinin görmediği ruhsal alemlerde onlarla birlikte uçabilirler. Açık göz her zaman ruhun başarısız olmasına neden olmaya hazırdır; diğer yandan kapalı göz her zaman onun Tanrı'ya ulaşmasını sağlamaya hazırdır. Bana inanın, iyi ve sevgili dostlarım, gözlerin körlüğü çoğu zaman kalbin gerçek ışığıdır, görme ise çoğu zaman ölüme yol açan karanlık melektir.

Ve şimdi, zavallı acı çeken kadınım için birkaç söz: bekle ve neşeli ol! Sana şunu söyleseydim: Kızım, gözlerin açılacak, ne kadar neşeli olurdun! Ama kim bilir, böyle bir neşe seni kaybetmene yol açmaz mıydı! Mutluluk bahşeden ve üzüntüye izin veren iyi Tanrı'ya güven! Senin için izin verilen her şeyi yapacağım, ama sen de karşılığında dua etmeli ve özellikle de az önce söylediğim her şey üzerinde düşünmelisin.

Ayrılmadan önce, burada toplanan herkesin hayır duasını almasını dilerim.

Vianney, Ars rahibi (Paris, 1863)

21. *Yorum:* Bir sıkıntı, şimdiki yaşamın eylemlerinin sonucu olmadığında, kişi bunların nedenini önceki bir yaşamda aramalıdır. Şansın bir kaprisi olarak adlandırılan her şey, Tanrı'nın adaletinin etkisinden başka bir şey değildir. Tanrı keyfi bir ceza vermez; Tanrı her zaman yanlış ile ceza arasında bir ilişkinin olmasını ister. Tanrı, ilahi iyilikle geçmiş eylemlerimizin üzerine bir perde çekmiş olsa da, Tanrı yine de bize yolu gösterir: "Kılıçla öldüren, kılıçla yok olacaktır." Bu sözler, "Ceza her zaman günaha göredir." şeklinde tercüme edilebilir. Bu nedenle, eğer biri görme kaybının azabını çekiyorsa, bunun nedeni görmenin onun için bir düşüş nedeni olmasıdır. Ayrıca, kişi başkasının görme kaybının nedeni olabilir; belki biri aşırı iş yüklenmesi veya kötü muamele, bakım eksikliği vb. sonucu kör olmuştur ve şimdi kişi kısas cezasını çekmektedir. Kişi kendisi de böyle bir kefareti seçebilir, İsa'nın şu sözlerini bizzat uygulayabilirdi: "Eğer gözün bir skandalsa, onu çıkar."

BÖLÜM IX

Bhessehare uysal ve barışı kesiyor

- Hakaret ve şiddet

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- Nezaket ve yumuşaklık
- Sabır
- İtaat ve teslimiyet
- Kızgınlık

HAKARET VE ŞİDDET

1. *Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklardır.*

(Matta 5:4)

2. *Ne mutlu barışseverlere! Çünkü onlara Tanrı'nın çocukları denecek.* (Matta 5:9)

3. *Eskilere söyleneni öğrendiniz: Öldürmeyeceksin*

ve kim öldürürse yargılanmaya mahkûm edilecektir. Fakat ben size diyorum ki, kardeşine karşı öfkelenen yargılanmaya mahkûm edilecektir; kardeşine Raca diyen *meclis tarafından mahkûm edilmeyi hak edecektir; ve ona:* Ahmak, *cehennem ateşine mahkûm edilmeyi hak edecektir diyen* (Matta 5:21-22)

4. İsa bu özdeyişlerle yumuşak başlılığı, ılımlılığı, uysallığı, nezaketi ve sabrı bir yasa haline getirir. Sonuç olarak, şiddeti, öfkeyi ve hatta başka bir kişiye yönelik herhangi bir nezaketsiz ifadeyi kınar. . İbraniler için *Raca , değersiz* bir kişi anlamına gelen bir küçümseme terimiydi ve tükürürken ve başını yana çevirirken söylenirdi. İsa daha da ileri gider, çünkü başka birine *"Ahmak!"* diyen herkesi cehennem ateşiyle tehdit eder .

Burada, her durumda olduğu gibi, niyetin ya yanlışı artırdığı ya da hafiflettiği açıktır; ancak basit bir kelime, böylesine ağır bir kınamayı hak edecek kadar ciddiyete nasıl sahip olabilir? Bunun nedeni, her saldırgan kelimenin, insan ilişkilerini düzenlemesi ve bunlarda uyum ve birliği koruması gereken sevgi ve merhamet yasasına aykırı bir duyguyu ifade etmesidir; çünkü böyle bir kelime, karşılıklı iyilikseverliğe ve kardeşliğe bir

hakarettir; çünkü nefret ve düşmanlığı teşvik eder; son olarak, Tanrı'ya karşı alçakgönüllülükten sonra, komşusuna karşı merhamet, her Hıristiyan için ilk yasadır.

5. İsa, "Ne mutlu yumuşak huylu olanlara! Çünkü onlar yeryüzünü miras alacaklar." sözleriyle ne demek istemiştir? Bu dünyaya ait şeylerden vazgeçilmesi gerektiğini söyleyen ve cennete ait şeyler vaat eden Hz.

Göksel şeyleri beklerken, insanlar yaşamak için yeryüzündeki şeylere ihtiyaç duyarlar. O, onlara sadece ikincisine birincisinden daha fazla önem vermemelerini öğütler.

İsa bu sözleriyle, yeryüzündeki şeylerin şimdiye kadar saldırgan kişiler tarafından, uysal ve barışsever olanların zararına tekelleştirildiğini; ikincilerin genellikle gerekli şeylerden yoksun olduğunu, birincilerin ise gereksiz şeylere sahip olduğunu kastediyor. Yeryüzünde *ve gökte uysal ve barışsever olanlara adaletin sağlanacağına söz veriyor ,* çünkü onlar Tanrı'nın çocukları olarak adlandırılacak. Sevgi ve hayırseverlik yasası nihayet insanlığın yasası olduğunda, artık bencillik

olmayacak; zayıf ve barışsever olanlar artık güçlü ve saldırgan olanlar tarafından sömürülmeyecek veya ezilmeyecek. İlerleme yasasına ve İsa'nın vaadine göre, kötü bireylerin kovulması yoluyla kutsanmış bir dünya haline geldiğinde, yeryüzünün durumu böyle olacak.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

SEVGİ VE UYSALLIK

6. İnsanın komşusuna duyduğu sevginin meyvesi olan diğer insanlara karşı iyilikseverlik, onun tezahürü olan nezaket ve uysallığı üretir. Ancak, her zaman görünüşe güvenmemek gerekir. İyi tavırlar ve dünyevi beceri bu niteliklerin görünümünü ödünç verebilir. Sahte iyi doğası sadece dışsal bir maskeden, önceden tasarlanmış biçimi gizli deformasyonları örten bir giysiden ibaret olan kaç kişi var! Dünya, dudaklarında bir gülümseme ve kalplerinde zehir olan; *hiçbir şey onları kızdırmadığı sürece uysal olan, ancak en ufak bir terslikte geri ısıran;* yüzünüze konuştuklarında gümüş dilleri arkanızdan konuştuklarında zehirli bir oka dönüşen bu tür insanlarla doludur.

Bu sınıfa, dışarıdan iyi huylu görünen ama

aslında ailelerini ve astlarını gurur ve despotluklarının ağırlığı altında ezen, sanki başka yerlerde kendilerine uygulanan kısıtlamalardan intikam almak istercesine, ev içi zorbalar olan erkekler ve kadınlar da dahildir. Kendilerini yerlerine koymak isteyen yabancılara karşı otoritelerini kullanmaya cesaret edemeyen bu kişiler, en azından kendilerine karşı koyamayanlar tarafından korkulmak isterler. Kibirleri, "Burada emrediyorum ve itaat ediliyorum" diyebilmenin sevincini yaşarken, "ve benden nefret ediliyor" diye ekleyebileceklerini düşünmezler.

Dudakların süt ve bal akması yeterli değildir, çünkü kalp aynısını yapmazsa, bu ikiyüzlülüktür. Nezaket ve yumuşaklığı yapmacık olmayanlar asla kendilerini yalanlamazlar; onlar hem dünyada hem de evde aynıdırlar. Dahası, görünüşlerle başkalarını kandırabilsek bile, Tanrı'yı kandıramayacağımız söylenir.

Lazare (Paris, 1861)

SABIR

7. Acı, Tanrı'nın seçilmiş kullarına gönderdiği bir lütuftur; bu nedenle, acı çektiğinizde sıkıntıya

düşmeyin; bunun yerine, bu dünyanın acısıyla sizi cennette yüceliğe kavuşturan Yüce Tanrı'ya şükredin.

Sabırlı olun. Sabır da bir tür hayırseverliktir ve Tanrı'nın elçisi olan Mesih'in öğrettiği hayırseverlik yasasını uygulamalısınız. Yoksullara sadaka vermekten oluşan hayırseverlik, tüm hayırseverliklerin en kolayıdır. Ancak çok daha külfetli ve dolayısıyla daha erdemli olan başka bir tür daha vardır: *Tanrı'nın acılarımızın aracı olmaları ve sabrımızı sınamaları için yolumuza koyduğu kişileri affetmek.*

Hayat zor, biliyorum. Binlerce hiçlikten oluşuyor, bunlar bizi incitecek iğne uçları. Ama bize yüklenen görevleri, karşılığında aldığımız tesellileri ve telafileri düşünmeliyiz, o zaman nimetlerin üzüntülerden daha çok olduğunu göreceğiz. Yük, alnımız yere eğikken olduğundan daha hafif görünüyor göğe baktığımızda.

Cesaret, dostlarım; Mesih sizin modelinizdir. O, sizden herkesten daha fazla acı çekti ve kendini suçlayacak hiçbir şeyi yoktu, oysa sizin kefaretini ödeyecek ve sizi geleceğe güçlendirecek

geçmişiniz var. Bu yüzden sabırlı olun; Hristiyan olun - bu kelime her şeyi özetliyor.

Bir Ruh Arkadaşı (Havre, 1862)

İTAAT VE TESLİMİYET

8. İsa'nın öğretisi her noktada itaat ve teslimiyeti öğretir: uysallığın iki çok etkin eşlik eden erdemi, insanlar bunları hatalı bir şekilde duygu ve iradenin reddi ile karıştırsalar da. *İtaat aklın rızasıdır; teslimiyet kalbin rızasıdır ;* ikisi de etkin güçlerdir çünkü duyarsız isyanın bıraktığı denemelerin yükünü taşırlar. Korkak teslim olamaz, tıpkı gururlu ve bencil kişinin itaatkar olamayacağı gibi. İsa, bu erdemlerin maddeci antik çağ tarafından hor görülen enkarnasyonuydu. Roma toplumunun yozlaşmanın iflasında yok olduğu bir zamanda geldi. Fedakarlığın ve bedenden feragatin zaferlerini, aşağılanmış insanlığın bağrında parlatmak için geldi.

Böylece her nesil, onu ya kurtaracak ya da mahvedecek olan erdem ya da ahlaksızlık damgasıyla işaretlenmiştir. Sizin neslinizin erdemi entelektüel faaliyettir; ahlaksızlığı ise ahlaki kayıtsızlıktır. Sadece "faaliyet" diyorum, çünkü bir

dahi aniden ortaya çıkabilir ve tek başına, kalabalığın ancak daha sonra göreceği ufukları keşfedebilir, oysa "faaliyet" daha az görkemli bir hedefe ulaşmak için herkesin çabalarının birleştirilmesidir, ancak yine de o neslin entelektüel ilerlemesini test eder. Ruhlarınıza vermek için geldiğimiz itici güce boyun eğin. Neslinizin sloganı olan ilerlemenin büyük yasasına uyun. Tembel ruhlara, anlayışlarını kapatanlara yazıklar olsun! Onlara yazıklar olsun! Çünkü yürüyüşteki insanlığın rehberleri olan bizler, fren ve mahmuzlamanın iki yönlü çabasıyla isyankar iradelerini zorlamak için kırbacı kullanacağız. Tüm gururlu direnişler er ya da geç pes edecektir. Ancak uysal olanlar kutsanmıştır, çünkü öğretilerimize gönüllü olarak kulak vereceklerdir.

Lazare (Paris, 1863)

KIZGINLIK

9. Gurur, kendinizi gerçekte olduğunuzdan daha fazla görmenize yol açar; sizi küçümseyebilecek herhangi bir karşılaştırmaya tahammül edemezsiniz. Aksine, gurur, kendinizi kardeşlerinizden çok daha üstün görmenize yol

açar.

- ister ruhsal, ister toplumsal konum, isterse kişisel avantaj olsun
- en ufak bir paralellik bile sizi rahatsız eder ve incitir. Ve sonra ne olur? Öfkeye yenik düşersiniz.

Bu geçici delilik patlamalarının kökenini arayın, sizi vahşilere benzetiyor, dengenizi ve aklınızı kaybetmenize neden oluyor. Arayın ve bunların neredeyse her zaman yaralı gurura dayandığını göreceksiniz. Çelişkiye uğramanın yaralı gururu değil midir sizi akıllıca sözleri reddetmeye ve en akıllıca öğütleri öfkeyle reddetmeye iten? Hatta çoğu zaman çocukça rahatsızlıklara neden olan sabırsızlık bile, kişinin kendisine atfettiği önemle bağlantılıdır, ki bu önemin önünde herkes eğilmelidir.

Öfkeli kişiler, çılgınlıklarında, hayvan doğasından cansız nesnelere kadar her şeye saldırır ve itaat etmedikleri için onları ezerler. Ah! Eğer böyle anlarda kendilerini sakin bir şekilde görebilselerdi, ya kendilerinden korkarlardı ya da gülünç göründüklerini keşfederlerdi! Başkaları üzerinde nasıl bir izlenim bırakmaları gerektiğini

buradan çıkarsalar iyi olur. Bunun tek nedeni özsaygıları olsa bile, kendilerini acınacak bir nesne haline getiren bir eğilimi yenmek için çaba sarf etmelidirler.

İnsanlar öfkenin hiçbir şeyi çözmediğini, sağlıklarını etkilediğini ve hayatlarını tehlikeye attığını anlasalardı, kendilerinin birincil kurbanı olduklarını görürlerdi. Ancak, onları özellikle bir başka husus sınırlamalıdır: etraflarındaki herkesi mutsuz ettikleri düşüncesi. Eğer kalpleri varsa, en sevdiklerinin acı çekmesine neden olmaktan pişmanlık duymamalılar mı? Öfkeli bir öfke patlamasıyla hayatlarının geri kalanında pişman olacakları bir eylemde bulunurlarsa bu ne ölümcül bir keder olurdu!

Özetle, öfke kalbin belirli niteliklerini dışlamaz, ancak kişiyi çok fazla iyilik yapmaktan alıkoyar ve çok fazla kötülük yapmaya yol açabilir. Bu gerçek, onu kontrol etme çabalarını motive etmek için yeterli olmalıdır. Dahası, Spiritistler başka bir nedenden dolayı teşvik edilir: öfke, hayırseverliğe ve Hristiyan alçakgönüllülüğüne aykırıdır.

10. Kişinin kendi doğasını düzeltemeyeceği şeklindeki çok yanlış düşünceye göre, insanlar kusurlarını düzeltmek için çaba sarf etmekten, bilerek zevk aldıkları veya düzeltmek için çok fazla azim gerektirecek olanlardan mazur görülebileceklerini düşünürler. Bu nedenle, örneğin, öfkeye meyilli bireyler neredeyse her zaman bunu mizaçlarına bağlarlar. Kendilerini kınanmaya değer görmeden önce, kusurlarını bedenlerine yüklerler ve böylece Tanrı'yı suçlarlar. Bu, tüm kusurlarıyla karışık bulunabilecek gururun bir başka sonucudur.

Elbette, şiddete diğerlerinden daha yatkın olan mizaçlar vardır, tıpkı güç eylemlerine daha yatkın olan daha esnek kaslar olduğu gibi. Bununla birlikte, öfkenin birincil nedeninin orada bulunacağına inanmayın; bunun yerine, kötü huylu bir vücutta bile barışsever bir ruhun her zaman barışsever olacağına, lenfatik bir vücuttaki şiddetli bir ruhun ise daha uysal olmayacağına ikna olun. Bunun yerine, şiddet yalnızca farklı bir karakter kazanacaktır. Şiddetini destekleyecek uygun bir organizmaya sahip olmadığı için, öfke daha yoğun

olacaktır, oysa ilk durumda daha geniş olacaktır.

Böylece beden, zaten öfkeye sahip olmayan kişilerde öfkeye neden olmaz, tıpkı diğer kötülüklere neden olmadığı gibi. Tüm erdemler ve tüm kötülükler ruha özgüdür. Aksi takdirde, erdem ve sorumluluk nerede olurdu? Fiziksel olarak engelli bir kişi kendini bütünleyemez, çünkü ruhunun bununla hiçbir ilgisi yoktur; ancak bu kişi sağlam bir iradeye sahipse, ruhun ne olduğunu değiştirebilir. Ruhçu kardeşlerim, deneyim, gördüğünüz gerçekten mucizevi dönüşümler ışığında iradenin gücünün ne kadar ileri gidebileceğini göstermiyor mu? Öyleyse kendinize, *insanların kötülük eğilimli kalmak istemedikçe kötülük eğilimli kalmadıklarını söyleyin ;* kendilerini düzeltmek isteyenler her zaman bunu yapabilirler. Aksi takdirde, insanlar için ilerleme yasası olmazdı.

Hahnemann (Paris, 1863)

BÖLÜM X

B^&xsxdcue'tJ&'ffuxxfUil

- *Affet ki Allah da seni affetsin*
- *Düşmanlarla uzlaşma*
- *Allah'ın en çok hoşuna giden kurban*
- *Gözdeki çöp ve mertek*
- *Yargılamayın ki, yargılanmayasınız. Günahsız olan ilk taşı atsın.*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Suçların affedilmesi*

- *Hoşgörü*[24]

AFFET Kİ ALLAH DA SİZİ AFFETSİN

1. *Merhametli olanlar ne mutludur, çünkü kendilerine merhamet gösterilecektir.* (Matta 5:7)

2. *Başkalarının size karşı işledikleri kötülükleri*

24 *Ruhlar Kitabı* , soru 886: Sadakanın gerçek anlamı: "Herkese karşı iyilikseverlik, *başkalarının kusurlarına hoşgörü* ve suçları bağışlama." (Vurgular eklenmiştir). - Tr.

bağışlarsanız, gökteki Babanız da sizin günahlarınızı bağışlayacaktır. Ama başkalarının size karşı işledikleri günahları bağışlamazsanız, gökteki Babanız da sizin günahlarınızı bağışlamayacaktır. (Matta 6:14-15)

3. *Kardeşin sana karşı günah işlediyse, yanına git ve onun suçunu gizlice, seninle onun arasında bildir. Seni dinlerse, bir kardeş kazanmış olursun. Sonra Petrus ona yaklaştı ve dedi ki, "Ya Rab, kardeşim bana karşı günah işlediğinde onu kaç kez bağışlamalıyım? Yedi kez mi?" İsa ona cevap verdi, "Sana yedi kez değil, yetmiş kez yedi kez diyorum."* (Matta 18:15, 21-22)

4. Merhamet, uysallığın iltifatıdır, çünkü merhametli olmayan uysal ve barışçıl olamaz. Merhamet, suçları unutmak ve affetmekten oluşur. Nefret ve kin, ne gelişmiş ne de büyük bir ruhu gösterir. Suçları unutmak, kendisine yöneltilebilecek hakaretlerin üstünde olan gelişmiş ruha özgüdür. Biri her zaman endişeli, karanlık bir şekilde şüpheci ve safra doludur; diğeri sakin, yumuşaklık ve hayırseverlikle doludur.

Yazıklar olsun, "Asla affetmeyeceğim" diyenlere, çünkü eğer diğer insanlar tarafından kınanmazlarsa, kesinlikle Tanrı tarafından kınanacaklardır. Kendileri başkalarının hatalarını

affetmiyorlarsa, kendi hataları için hangi hakla af dileyecekler? İsa, başkalarını yedi kez değil, yetmiş kere yedi kez affetmemizi söylediğinde, bize merhametin sınırı olmaması gerektiğini öğretiyor.

Ancak, affetmenin iki oldukça farklı yolu vardır: biri büyük, asil, gerçekten cömerttir, gizli bir amacı yoktur, rakibinin öz saygısını ve hassasiyetini, tamamen suçlu olsa bile, nazikçe korur; ikincisi ise, kırılan kişinin -ya da kırıldığını düşünen kişinin- diğer kişiye aşağılayıcı koşullar dayatması ve onu yatıştırmak yerine kızdıran bir affetmenin ağırlığını hissettirmesidir. Bu kişi elini uzatırsa, bu iyilikseverlikle değil, tüm dünyaya "Ne kadar cömertim bakın!" diyebilmek için gösterişli bir şekilde yapılır. Bu gibi durumlarda, her iki taraf için de samimi bir uzlaşma olması imkansızdır. Hayır, bunda cömertlik yoktur, gururu tatmin etmenin bir yoludur. Her anlaşmazlıkta daha uzlaşmacı, daha tarafsız, daha yardımsever ve gerçek ruh yüceliğini gösteren kişi, her zaman tarafsız kişilerin sempatisini kazanacaktır.

DÜŞMANLARLA UZLAŞMA

5. *Yolda iken hasmınız ile mümkün olduğunca çabuk barışın ki, sizi yargıca teslim etmesin ve*

yargıç da sizi Adalet Bakanına teslim etmesin, böylece hapsedilmeyesiniz. Doğrusu, size derim ki, son kuruşu ödemediğiniz sürece oradan ayrılmayacaksınız. (Matta 5:25-26) **6.** Bağışlamanın ve genel olarak iyiliğin uygulanmasında, ahlaki bir etkiden daha fazlası vardır: aynı zamanda fiziksel bir etki de vardır. Ölümün bizi düşmanlarımızdan kurtarmadığını biliyoruz. Nefretlerinde, intikamcı ruhlar genellikle kin besledikleri kişileri mezarın ötesine kadar takip ederler; bu nedenle, "Canavar öldü, zehir öldü" diyen atasözü [25]insanlara uygulandığında hatalıdır. Kötü bir ruh, kötülüğün bedende hapsedilmesini ve daha az özgür olmasını istediği kişiyi bekler, böylece onu daha kolay işkenceye tabi tutabilir, çıkarlarına veya en yakın sevgilerine vurabilir. Bu gerçekte, özellikle boyun eğdirme ve ele geçirme gibi belirli bir ciddiyet gösteren saplantı vakalarının çoğunun nedenini görebiliriz. Saplantılı ve ele geçirilmiş kişiler bu nedenle neredeyse her zaman muhtemelen davranışlarıyla neden oldukları önceki bir intikamın kurbanıdırlar. Tanrı, işledikleri kötülük için onları cezalandırmak veya

25Fransız atasözü "Morte la bete, mort le venin." - TR.

işlemedilerse, affetmeyi reddederek hoşgörü ve merhametten yoksun oldukları için buna izin verir. Sonuç olarak, kişinin gelecekteki gönül huzuru açısından, komşusuna karşı işlediği yanlışları olabildiğince çabuk onarmak ve ölümden önce tüm anlaşmazlık nedenlerini ve gizli düşmanlığa dayalı tüm nedenleri ortadan kaldırmak için düşmanlarını affetmek önemlidir. Bu şekilde, kişi bu dünyadaki inatçı bir düşmanı diğerinde bir dost yapabilir - ya da en azından kendini iyilerin tarafına koyabilir - ve Tanrı affeden kişinin intikamın hedefi olmasına izin vermez. İsa, kişinin düşmanıyla mümkün olduğunca çabuk uzlaşmasını tavsiye ettiğinde, bu yalnızca kişinin mevcut varoluşu sırasında anlaşmazlıkları azaltmak için değil, daha ziyade gelecektekilerinde devam etmelerini engellemek içindir. "Son kuruşu ödemediğiniz sürece oradan ayrılmayacaksınız," der, yani Tanrı'nın adaletini tamamen tatmin etmediğiniz sürece.

ALLAH'IN EN ÇOK HOŞUNA GİDEN KURBAN

7. *Bu nedenle, sunağı sunduğunuz zaman, kardeşinizin size karşı bir şeyi olduğunu hatırlarsanız, sununuzu sunağın dibinde bırakın ve*

önce kardeşinizle barışmaya gidin, sonra geri dönüp sununuzu sunun. (Matta 5:23-24)

8. İsa, "Sunuyu sunağa sunmadan önce önce kardeşinle barış" dediğinde, Rab'be en hoş gelen kurbanın kişinin kızgınlığını kurban etmesi olduğunu öğretiyordu; affedilmek için Tanrı'ya kendini sunmadan önce, affedilmiş olması gerektiğini ve herhangi bir kardeşe veya kız kardeşe karşı bir yanlış yapılmışsa, bunun onarılması gerektiğini öğretiyordu. Ancak o zaman sunu hoş olacaktır, çünkü her kötü düşünceden arınmış bir kalpten gelecektir. İsa bu kuralı somutlaştırır çünkü Yahudiler maddi kurbanlar sunmaya alışkındı. Sözlerini onların geleneklerine uyarlamak zorundaydı. Hıristiyanlar maddi hediyeler sunmazlar; ruhsallaştırılmış bir kurban sunarlar, ancak bu kural bu şekilde daha da büyük bir önem kazanır. Ruhlarını Tanrı'ya sunarlar ve bu ruh arındırılmalıdır. *Rab'bin tapınağına girerken, her türlü nefret ve düşmanlık duygusunu ve kardeşlerine karşı her türlü kötü düşünceyi geride bırakmalıdırlar.* Ancak o zaman duaları melekler tarafından Ebedi Olan'ın ayaklarına götürülecektir. İsa'nın bu sözlerle öğrettiği şey şudur: Eğer Rab'bi memnun etmek istiyorsanız, kurbanınızı sunağın dibine

bırakın ve önce kardeşinizle barışmaya gidin.

GÖZÜNDEKİ NOKTA VE MERDİVEN

> **9.** Kardeşinin gözündeki çöpü nasıl görürsün de kendi gözündeki merteği görmezsin? *Ya da* , kardeşine, "Gözünün içindeki çöpü çıkarayım" derken, senin gözünde bir mertek varken nasıl olur? Ey ikiyüzlüler, önce kendi gözündeki merteği çıkar, sonra kardeşinin gözündeki çöpü çıkarabilirsin. (Matta 7:3-5)

10. İnsanlığın kusurlarından biri, kendi içimizdeki kötülüğü görmeden önce başkalarının kötülüğünü görmektir. Kendini yargılamak için, kendini bir aynada görmek, bir şekilde kendinin dışına çıkmak ve kendini başka bir kişi olarak görmek ve şu soruyu sormak gerekir: Başkasının benim yaptığımı yaptığını görseydim ne düşünürdüm? Kesinlikle, insanları hem ahlaki hem de fiziksel kusurlarını gizlemeye yönelten şey gururdur. Bu kusur, esasen hayırseverliğe aykırıdır çünkü gerçek hayırseverlik mütevazı, sade ve yargılayıcı değildir. Kibirli hayırseverlik saçmalıktır, çünkü bu iki duygu birbirini etkisiz hale getirir. Aslında, kendi önemlerine ve kendi niteliklerinin üstünlüğüne inanacak kadar kibirli olan bazı insanlar, aynı zamanda, kendilerini öne çıkarabilecek kötülük yerine, başkasında kendi iyiliğini gölgede

bırakabilecek iyiliği gösterecek kadar kendini inkar etmeyi nasıl başarabilirler? Eğer gurur birçok kötülüğün babasıysa, aynı zamanda birçok erdemin de inkarıdır. Gurur, neredeyse tüm eylemlerin temeli ve nedeni olarak bulunabilir. Bu yüzden İsa, ilerlemenin önündeki en büyük engel olarak onunla savaşmaya kendini adadı.

YARGILAMAYIN, Kİ KENDİNİZ YARGILANMAYASINIZ; GÜNAHSIZ OLAN İLK TAŞI ATSIN

> **11.** *Yargılamayın ki, kendiniz yargılanmayasınız. Çünkü siz, başkalarını nasıl yargılamışsanız, siz de öyle yargılanacaksınız. Onlara uyguladığınız ölçünün aynısı size de uygulanacaktır.* (Matta 7:1-2)
>
> **12.** *Sonra din bilginleri ve Ferisiler, zina ederken yakalanmış bir kadını getirip halkın ortasında durdurup İsa'ya, "Efendim, bu kadın az önce zina ederken yakalandı. Musa'nın yasası bize zina edenleri taşlamamızı emrediyor. Peki, bu konuda sizin görüşünüz nedir?" dediler. Bunu, onu sınamak için, onu suçlamak için bir neden bulmak amacıyla söylediler. Ancak İsa diz çöktü ve parmağıyla yere yazmaya başladı. Ona soru sormaya devam ettiklerinde ayağa kalktı ve onlara,* "İçinizde günahsız olan, ona ilk taşı atsın" dedi. *Sonra tekrar diz çöktü ve yere yazmaya devam etti. Ancak onu böyle*

konuşurken duyunca, yaşlılar başta olmak üzere, birer birer ayrılmaya başladılar. Böylece İsa, meydanın ortasında duran kadınla yalnız kaldı.

Sonra İsa ayağa kalktı ve ona dedi ki, "Kadın, seni suçlayanlar nerede? Onlardan hiçbiri seni mahkûm etmedi mi?" Kadın ona dedi ki, "Hayır, Rab." İsa ona cevap verdi, "Ben de seni mahkûm etmeyeceğim. Git ve bundan sonra bir daha günah işleme." (Yuhanna 8:3-11)

13. "Sizden günahsız olan ilk taşı ona atsın," dedi İsa. Bu özdeyiş, hoşgörüyü bir görev haline getirir, çünkü karşılığında hoşgörüye ihtiyaç duymayan kimse yoktur. Hoşgörü bize, başkalarını kendimizi yargılayacağımızdan daha sert bir şekilde yargılamamamız gerektiğini veya kendimizde affettiğimiz şeyler için başkalarını kınamamamız gerektiğini öğretir. Başkasının hatasını suçlamadan önce, aynı kınamanın bizim de başımıza gelip gelmeyeceğine bakalım.

Başkasının davranışına yöneltilen suçlamanın iki nedeni olabilir: kötülüğü kınamak veya eylemleri eleştirilen kişiyi itibarsızlaştırmak. İkinci neden asla mazur görülemez, çünkü iftira niteliğinde ve kötü niyetlidir. İlki övgüye değer

olabilir ve hatta bazı durumlarda bir görev haline gelebilir, çünkü bundan bazı iyilikler çıkabilir ve onsuz, toplumda kötülük asla sınırlanamaz. Dahası, birinin diğer insanların ilerlemesine yardımcı olması görevi değil midir? Dolayısıyla, "Yargılanmak istemiyorsan yargılama" ilkesini mutlak anlamda almak doğru olmaz, çünkü harf öldürür ama ruh canlandırır.

İsa kötü olanın kınanmasını yasaklayamazdı, çünkü kendisi bunu yaptı ve bunu da kesin bir dille yaptı. Demek istediği, kınama yetkisinin kınayan kişinin ahlaki yetkisinin bir sonucu olduğuydu. Birinin başkasında kınadığı şeyden suçlu olmak, böyle bir yetkiye inanmamak anlamına gelir; ayrıca, kısıtlama hakkını ortadan kaldırır. Dahası, kişinin içsel farkındalığı, herhangi bir tür güçle donatılmış olanlara karşı herhangi bir saygıyı ve gönüllü teslimiyeti reddeder, bu kişiler, uygulamakla yükümlü oldukları yasaları ve ilkeleri ihlal ederler. *Tanrı'nın gözünde, yaptığı iyiliğin örneğine dayanan dışında meşru bir yetki yoktur.* İsa'nın sözlerinin vurguladığı da budur.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

SUÇLARIN AFFI

14. Kardeşimi kaç kez affetmeliyim? Yedi kez değil, yetmiş kere yedi. Bu, İsa'nın zihninizi en çok etkilemesi ve kalbinize en çok seslenmesi gereken öğretilerinden biridir. Bu merhamet sözlerini, İsa'nın öğrencilerine verdiği çok basit, çok öz ve özlemleri çok büyük dua ile karşılaştırın, aynı düşünceyi keşfedeceksiniz. İsa - mükemmel doğruluk - Petrus'a şöyle cevap verir: Sınırsızca bağışlayacaksın; her suçu, sana karşı işlendiği kadar bağışlayacaksın; kardeşlerine, onları saldırıya, kötü davranışa ve hakarete karşı yenilmez kılan bencilliği öğreteceksin; nezaketini asla ölçmeden yumuşak huylu ve alçakgönüllü olacaksın; kısacası, göksel Babanın senin için yapmasını istediğin şeyi sen de başkaları için yapacaksın. O seni sık sık affetmedi mi? Bağışlamasının, senin yanlışlarını silmek için indiği zamanların sayısını sayıyor mu?

Öyleyse, İsa'nın cevabını dinleyin ve Petrus gibi, bunu kendinize uygulayın. Bağışlayın, hoşgörülü olun, hayırsever olun, cömert olun - hatta sevginizle cömert olun. Verin, çünkü Rab size karşılığını verecektir; bağışlayın, çünkü Rab sizi

bağışlayacaktır; kendinizi alçaltın, çünkü Rab sizi yüceltecektir; kendinizi alçakgönüllü kılın, çünkü Rab sizi sağında oturtacaktır.

Sevgili dostlar, gidip bu sözleri inceleyin ve yorumlayın, göksel ihtişamların zirvelerinden her zaman sizi gözeten ve on sekiz yüzyıl önce başladığı nankör görevi sevgiyle sürdüren Kişi adına size hitap ediyorum. [26]Bu nedenle, kardeşlerinizi ve kız kardeşlerinizi affedin, çünkü kendinizin de affedilmeye ihtiyacınız var. Eğer onların eylemleri size kişisel zarar veriyorsa, bu sizin hoşgörülü olmanız için bir neden daha, çünkü affetmenin liyakati kötülüğün ciddiyetine orantılıdır. Kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin sadece küçük bir zararı varsa, hatalarını affetmenin hiçbir liyakati olmayacaktır.

Ey Spiritistler, asla unutmayın ki, hem sözlerde hem de eylemlerde, kötülükleri affetmek boş bir ifade olmamalıdır. Eğer Spiritist olduğunuzu söylüyorsanız, öyle olun; size yapılan kötülüğü unutun ve sadece tek bir şeyi düşünün: yapabileceğiniz iyiliği. Bu yola girenler, düşüncelerinde bile bu yoldan sapmamalıdır, çünkü Tanrı tarafından bilinen düşüncelerinden

26Bu kitap 1800'lü yılların sonlarında yazılmıştır. - Tr.

sorumludurlar. Bu nedenle, düşüncelerinizi her türlü kin duygusundan arındırın. Tanrı, her birinizin kalbinin derinliklerinde yatanı bilir. *Bu yüzden, her gece uyuyup "Komşuma karşı hiçbir şeyim yok" diyebilenler mutludur .*

Simeon (Bordeaux, 1862)

15. Düşmanlarını affetmek, kendin için af dilemektir; arkadaşlarını affetmek, onlara dostluğunun kanıtını vermektir; suçları affetmek, kişinin daha iyi olduğunu göstermektir. Bu nedenle, dostlarım, Tanrı'nın sizi affetmesi için affedin, çünkü eğer katı, talepkar ve esnek değilseniz, küçük bir suçta bile sert davranıyorsanız, Tanrı'nın her geçen gün daha da fazla hoşgörüye ihtiyaç duyduğunuzu unutmasını nasıl bekleyebilirsiniz? Ah! "Asla affetmeyeceğim" diyenlere yazıklar olsun, çünkü kendi kınamalarını dile getiriyorlar. Dahası, kim bilir, içinize derinlemesine baktığınızda saldırganın kendiniz olduğunu keşfedebilir misiniz? Bir iğne batmasıyla başlayan ve bir kopuşla sonuçlanan kavgada ilk yumruğu siz atmadınız mı? Kırıcı bir söz gözünüzden kaçmadı mı? Gerekli tüm ılımlılığı kullandınız mı? Elbette, rakibiniz aşırı duyarlılık göstermekte hata yaptı, ancak bu, size yöneltilen

suçlamayı hak etmemeniz için hoşgörülü olmanız için bir nedendir. Belirli bir durumda gerçekten rencide edildiğinizi varsayalım. Kim, meseleyi misillemeyle zehirlemediğinizi ve kolayca unutulabilecek bir şeyin ciddi bir kavgaya dönüşmesine izin vermediğinizi söyleyebilir? Sonucu önlemek size kalmışsa ve bunu yapmadıysanız, suçlusunuz. Son olarak, kesinlikle suçlanacak hiçbir şeyinizin olmadığını varsayalım; bu durumda, merhamet gösterirseniz daha da büyük bir liyakatiniz olacaktır.

Ancak, bağışlamanın iki farklı yolu vardır: dudaklardan bağışlama ve kalpten bağışlama. Birçok kişi rakiplerine, "Seni affediyorum" der, ancak başlarına kötülükler geldiğinde içten içe gizli bir zevk hisseder ve kendilerine sadece hak ettiklerini aldıklarını söylerler. Kaç kişi, "Affediyorum" der ve sonra "ama asla barışmayacağım; hayatımın geri kalanında o kişiyi bir daha asla görmek istemiyorum" diye ekler? Bu İncil'e göre bağışlama mıdır? Hayır. Gerçek bağışlama -Hristiyan bağışlaması- geçmişin üzerine bir perde çeken türdendir. Size atfedilecek tek tür budur, çünkü Tanrı görünüşlerle yetinmez. Tanrı kalbin derinliklerini ve en gizli düşünceleri

araştırır. Kimse onu sözlerle ve boş cephelerle aldatmaz. Suçların tamamen ve mutlak bir şekilde unutulması büyük ruhlara özgüdür; kin her zaman alçakgönüllülüğün ve aşağılığın bir işaretidir. Gerçek bağışlamanın sözlerden çok eylemlerle tanındığını unutmayın.

Pavlus, Havari (Lyon, 1861)

ŞIMARTMA

16. Spiritistler, bugün sizlere hoşgörüden bahsetmek istiyoruz. Bu, tüm insanların kardeşlerine karşı duyması gereken, ama çok az kişinin iyi yönde kullandığı çok tatlı ve kardeşçe bir duygudur.

Hoşgörü başkalarının kusurlarını görmez veya görse bile bunlardan bahsetmekten veya bunları duyurmaktan kaçınır. Aksine, bilinmesinler diye onları gizler ve eğer kötülük onları açığa çıkarırsa, hoşgörünün onları hafifletmek için her zaman bir bahanesi vardır, yani makul ve gerçek bir bahane, ve kötülüğü hafifletiyor gibi görünen ama aslında onu akıllıca bir hainlikle vurgulayanlardan biri değil.

Hoşgörü, başkalarının yanlışlarıyla asla ilgilenmez -yardımcı olamayacağı sürece- ve ayrıca, bunları mümkün olduğunca hafifletmeye özen gösterir. Şok edici yorumlarda bulunmaz, dudaklarında da sitem yoktur; sadece ve genellikle sessiz bir şekilde öğüt verir. Eleştirdiğinizde, sözlerinizden ne sonuç çıkarılmalıdır? Siz, sitem edenler, kınadığınızı uygulamazsınız ve suçlu taraftan daha değerlisiniz. Ey İnsanlar! Kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin yaptıklarıyla ilgilenmeden ne zaman kendi kalplerinizi, kendi düşüncelerinizi, kendi eylemlerinizi yargılayacaksınız? Ne zaman kendinize sert gözlerle bakacaksınız?

Bu nedenle, kendinize karşı sert ve başkalarına karşı hoşgörülü olun. Son aşamada yargılayan, her kalbin gizli düşüncelerini gören ve dolayısıyla kınadığınız haksızlıkları sık sık affeden veya mazur gördüğünüz haksızlıkları kınayan Tanrı'yı hatırlayın, çünkü her eylemin nedenlerini bilir; ve yüksek sesle "Anatema!" diye haykıran sizlerin belki daha da ciddi haksızlıklar yapmış olabileceğinizi unutmayın.

Hoşgörülü olun dostlarım, çünkü hoşgörü

çekicidir, yatıştırır ve yüceltir; sertlik ise cesaretini kırar, uzaklaştırır ve öfkelendirir.

Joseph, Bir Koruyucu Ruh (Bordeaux, 1863)

17. Başkalarının hatalarına karşı hoşgörülü olun, ne olursa olsun; kendi eylemleriniz söz konusu olmadığı sürece sert bir şekilde yargılamayın. Rab, başkalarına karşı hoşgörü gösterdiğiniz ölçüde size karşı hoşgörülü davranacaktır.

Güçlüleri destekleyin: onları sebat etmeye teşvik edin. Zayıfları, en ufak tövbeyi bile dikkate alan Tanrı'nın iyiliğini göstererek güçlendirin. Tövbe meleğini, beyaz kanatlarını insan hataları üzerine gererek ve onları kirli olana bakamayanın gözlerinden gizleyerek herkese gösterin. Babanızın sonsuz merhametini anlayın ve ona düşüncelerinizle ve özellikle eylemlerinizle "Bizi gücendirenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla" demeyi asla unutmayın. Bu yüce sözcüklerin değerini iyi anlayın; yalnızca gerçek anlamları övgüye değer değil, aynı zamanda içerdikleri öğreti de.

Rab'den sizi affetmesini istediğinizde ne istiyorsunuz? Ondan sadece suçlarınızı unutmasını

mı istiyorsunuz? Onları unutmak size hiçbir şey bırakmayacaktır, çünkü Tanrı sadece sizin suçlarınızı unutmakla sınırlı kalsaydı sizi cezalandırmazdı, *ama ödüllendirmezdi de.* Ödül, yapılmayan iyilikler için ödeme olamaz, yapılmış kötülükler için hiç olamaz, kötülük unutulmuş olsa bile. Tanrı'dan suçlarınızı affetmesini isteyerek, bir daha onlara düşmemeniz için lütfunun lütfunu ve tövbeye telafiyi ekleyebileceğiniz yeni bir yola, bir teslimiyet ve sevgi yoluna girmek için gereken gücü istiyorsunuz.

Kardeşlerinizi ve kız kardeşlerinizi her bağışladığınızda, onların yanlışlarını unutma perdesini örtmekle yetinmeyin; o perde sıklıkla gözlerinize çok şeffaftır. Onlara bağışlamanın yanı sıra sevgi de getirin; onlar için göksel Babanızdan sizin için yapmasını istediğiniz şeyi yapın. Kirleten öfkeyi arındıran sevgiyle değiştirin. İsa'nın size öğrettiği etkin, tükenmez hayırseverliği örnek olarak vaaz edin; tıpkı yeryüzünde bedensel gözlerin gözü önünde yaşarken yaptığı gibi ve artık sadece ruhun gözlerine görünür olsa da yapmaya devam ettiği gibi hayırseverliği vaaz edin. İlahi örneğini izleyin; onun ayak izlerini takip edin: sizi mücadeleden sonra huzur bulacağınız sığınak

yerine götürecekler. Onun gibi, tüm haçlarınızı taşıyın ve düşünceli ama cesurca Calvary'nize çıkın: tepesinde yüceltme vardır.

Jean, Bordeaux Piskoposu (1862)

18. Sevgili dostlar, kendinize karşı katı olun ama başkalarının zayıflıklarına karşı hoşgörülü olun. Bunu yapmak, çok az kişinin fark ettiği kutsal bir hayırseverlik uygulamasıdır. Hepinizin üstesinden gelmesi gereken kötü eğilimleri, düzeltmesi gereken kusurları ve değiştirmesi gereken alışkanlıkları var. Hepinizin daha ağır veya daha hafif bir yükü var, ancak ilerleme dağının zirvesine tırmanmak için bunlardan kurtulmanız gerekiyor. Öyleyse neden komşunuza karşı bu kadar her şeyi görüyorsunuz, ancak kendinize karşı bu kadar körsünüz? Kardeşinizin veya kız kardeşinizin gözündeki çöpü fark etmeyi, sizi kör eden ve düşüşten düşüşe geçmenize neden olan tahtayı fark etmemeyi ne zaman bırakacaksınız? Arkadaşlarınıza, Ruhlara inanın. Erdem ve liyakatte kendilerini enkarne kardeşlerinden üstün görecek kadar gururlu olan tüm erkekler ve kadınlar aptaldır ve hatalıdır ve Tanrı onları adalet gününde cezalandıracaktır. Hayırseverliğin gerçek karakteri, başkalarının kusurlarını sadece yüzeyde

görmek ve onlardaki iyi ve erdemli olan her şeye değer vermekle ilgilenmek olan tevazu ve alçakgönüllülüktür. Çünkü insan kalbi bir yozlaşma uçurumu olsa da, en gizli köşelerinden birkaçında her zaman birkaç iyi duygunun tohumu ve manevi özün canlı bir kıvılcımı bulunur.

Ey Spiritizm, teselli edici ve kutsanmış öğreti, seni tanıyan ve Rab'bin Ruhlarının yararlı öğretilerinden yararlananlar mutludur! Yol onlar için aydınlatılmıştır ve tüm yolculukları boyunca, onlar için sona ulaşma araçlarını işaret eden şu sözleri okuyabilirler: pratik hayırseverlik, kalbin hayırseverliği, komşularına ve kendine karşı hayırseverlik; başka bir deyişle, herkese karşı hayırseverlik ve her şeyden önce Tanrı'ya duyulan sevgi, çünkü Tanrı'ya duyulan sevgi tüm görevleri özetler ve tüm yaratıkları için bir yasa haline getirdiği hayırseverliği uygulamadan onu gerçekten sevmek imkansızdır.

Dufetre, Nevers Piskoposu (Bordeaux)

19. *Hiç kimse mükemmel olmadığına göre, hiç kimsenin komşusunu azarlama hakkı olmadığı mı anlaşılıyor?*

Elbette hayır, çünkü her biriniz, özellikle de

vesayeti size emanet edilenlerin ilerlemesi için çalışmalısınız. Ancak başkalarını ılımlılıkla, yararlı bir amaçla ve genellikle yapıldığı gibi onları aşağılama zevki için değil, eleştirmelisiniz. Bu son durumda eleştiri kötülüktür; ilk durumda ise, hayırseverliğin mümkün olan tüm özenle yerine getirilmesini emrettiği bir görevdir. Dahası, başkalarına yöneltilen eleştiri aynı zamanda kendine yöneltilmeli ve daha fazlasını hak edip etmediğini sormalıdır.

St. Louis (Paris, 1860)

20. *Başkalarının bir faydası olmadığı halde, onların kusurlarını görmek ve bunları açığa vurmamak ayıp mıdır?*

Her şey niyete bağlıdır. Elbette, hiç kimse kötülüğün olduğu yerde kötülüğü görmekten men edilmez. Dahası, her yerde sadece iyiyi görmek uygun olmazdı: böyle bir yanılsama ilerlemeye zarar verirdi. Hata, komşunun zararına gözlem yapmak, onu gereksiz yere kamuoyunun gözü önünde bir şey yaparken itibarsızlaştırmaktı. Ayrıca, böyle bir gözlemi yalnızca kötü niyet duygusundan zevk almak ve başkalarını bir kötülük yaparken yakalamanın verdiği tatmin için yapmak

da kınanacak bir şey olurdu. Bunun tersi geçerlidir, kötülüğü kamuoyundan gizlemek için üzerine bir örtü çektiğimizde, kendimizi onu kendi evrimimiz için gözlemlemekle, yani başkalarında kınadığımız şeylerden kaçınmak için onu incelemekle sınırladığımızda. Dahası, bu gözlem ahlakçı için yararlı değil midir? Ahlakçı, modelleri incelemeden insanlığın kusurlarını nasıl çizebilir?

St. Louis (Paris, 1860)

21. *Başkasının kötülüğünü ifşa etmenin faydalı olduğu durumlar var mıdır?*

Bu soru çok hassastır ve burada doğru anlaşılmış bir hayırseverliğe başvurulması gerekir. Bir kişinin kusurları yalnızca o kişiye zarar veriyorsa, bunları ifşa etmek asla yararlı olmaz. Ancak, başkalarına zarar verebileceklerse, çoğunluğun çıkarlarını yalnızca bir kişinin çıkarlarına karşı hesaba katmak daha iyidir. Koşullara bağlı olarak, ikiyüzlülüğün ve yalanın maskesini düşürmek bir yükümlülük oluşturabilir, çünkü bir kişinin düşmesi, birkaç kişinin kurbanı olmasından daha iyidir. Böyle bir durumda, kişi avantajların ve dezavantajların toplamını tartmalıdır.

St. Louis (Paris, 1860)

BÖLÜM XI

LovngoneSnte/g./i/jor a&oresey

- *En büyük emir*
- *Sezar'ın hakkını Sezar'a verin*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Aşkın kanunu*
- *Bencillik*
- *İnanç ve hayırseverlik*
- *Suçlulara yardım*
- *Bir suçlu için insan kendi hayatını riske atmalı mıdır?*

EN BÜYÜK EMİR

1. *Ferisiler, onun susturulduğunu öğrendiklerinde,*

Sadukiler toplandı. Ve onlardan biri, bir yasa doktoru, onu denemek için ona bu soruyu sormak için yanına geldi, "Öğretmen, yasanın en büyük emri

hangisidir?" İsa ona cevap verdi, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin. Bu en büyük ve birinci emirdir. Ve buna benzeyen ikincisi de şudur: Komşunu kendin gibi seveceksin. *Bütün yasa ve peygamberler bu iki emirde yer almaktadır."* (Matta 22:34-40)

2. İnsanlara, kendinize yapılmasını istediğiniz her şeyi yapın. *Çünkü Kutsal Yasa ve peygamberler böyle söylüyor.* (Matta 7:12)

Bütün insanlara, onların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara öyle davranın. (Luka 6:31)

3. *Göklerin krallığı, hizmetçileriyle hesaplaşmak isteyen bir krala benzer. Bunu yapmaya başlayınca, kendisine on bin talant borcu olan biri kendisine sunuldu. Fakat bunları ödeyecek parası olmadığından, efendisi borcu ödemek için onun, karısının, çocuklarının ve sahip olduğu her şeyin satılmasını emretti. Hizmetçi ayaklarına kapanarak yalvardı ve şöyle dedi: "Efendim, biraz sabret, sana tüm borcu ödeyeceğim." Sonra hizmetçinin efendisi acıyarak gitmesine izin verdi ve borcunu bağışladı. Fakat hizmetçi, daha oradan ayrılırken, kendisine yüz dinar borcu olan bir hizmetçi arkadaşıyla karşılaştı, onu boğazından yakaladı ve neredeyse boğarak, "Bana borcunu öde" dedi. Hizmetçi arkadaşı ayaklarına kapanarak yalvardı ve şöyle*

dedi: “Biraz sabret, sana tüm borcu ödeyeceğim.” Fakat diğeri onu dinlemek istemedi ve giderken onu hapse attırdı ve borcunu ödeyene kadar orada kalmasını emretti.

Diğer hizmetkar arkadaşları olanları görünce çok üzüldüler ve olan biten her şeyi efendilerine anlattılar. Sonra efendi ilk hizmetkarı getirtti ve dedi ki, “Ey kötü hizmetkar, bana yalvardığın için bana olan tüm borcundan seni muaf tuttum. Bu yüzden sen de tıpkı benim sana merhamet ettiğim gibi, hizmetkar arkadaşına merhamet etmemeli miydin?” Ve efendi öfkelenerek, borcunun tamamını ödeyene kadar onu gardiyanlara teslim etti.

Kardeşinizin size karşı işlediği kötülükleri yürekten bağışlamazsanız, göklerdeki Babam da size aynı şekilde davranacaktır. (Matta 18:23-35)

4. Komşunu kendin gibi sevmek; başkalarına, onların bize yapmasını istediğimiz şeyi yapmak, en eksiksiz hayırseverlik ifadesidir, çünkü komşumuza karşı tüm görevlerimizi özetler. Bu konuda, kişinin başkalarına kendisi için istediğini yapması gerektiği emrinden daha kesin bir rehber olamaz. Kişi, hangi hakla diğer insanlardan, onlara gösterdiğinden daha iyi davranış, daha fazla hoşgörü, iyilikseverlik ve adanmışlık talep edebilir?

Bu iki düsturun uygulanması, bencilliğin yok olmasına yol açar. İnsanlar bunları davranışları için bir kural ve kurumları için bir temel olarak aldıklarında, gerçek kardeşliği anlayacak ve aralarında barış ve adaletin hüküm sürmesini sağlayacaklardır. Ne nefret ne de anlaşmazlık olacak, sadece birlik, uyum ve karşılıklı iyilikseverlik olacak.

Sezar'ın hakkını Sezar'a verin

> **5.** *Sonra Ferisiler dışarı çıktılar ve kendi aralarında onu kendi sözleriyle tuzağa düşürmeye karar verdiler. Böylece Hirodesçilerle birlikte öğrencilerini ona gönderdiler ve ona dediler ki, "Öğretmen, senin doğru sözlü olduğunu ve Tanrı yolunu, kim olursa olsun, gerçeği gözetmeden öğrettiğini biliyoruz. Çünkü insanların konumlarını dikkate almıyorsun. Öyleyse bize bu konudaki fikrini söyle: Sezar'a vergi ödememiz caiz mi, değil mi?*
>
> *İsa, onların kötü niyetlerini bildiğinden, onlara dedi ki, "Siz ikiyüzlüler, beni neden deniyorsunuz? Vergi için kullandığınız parayı bana gösterin." Ve İsa ona bir dinar sunduktan sonra, onlara dedi ki, "Bu resim ve yazı kimin?" "Sezar'ın," dediler ona. Sonra İsa onlara cevap verdi,* "Öyleyse Sezar'ın olanı Sezar'a,

Tanrı’nın olanı Tanrı’ya verin.”

Onun bu şekilde konuştuğunu duyunca, verdiği cevaba hayret ettiler ve onu bırakıp gittiler. (Matta 22:15-22; Markos 12:13-17)

6. İsa'ya yöneltilen soru, Yahudilerin Romalılar tarafından kendilerine uygulanan vergiden korkmaları ve bu nedenle bunu dini bir mesele haline getirmeleri nedeniyle motive edildi. Vergiyi kaldırmak için büyük bir siyasi parti kurulmuştu. Bu nedenle verginin ödenmesi onlar için güncel bir öfke konusuydu; aksi takdirde İsa'ya sordukları "Sezar'a vergi ödememiz caiz mi değil mi?" sorusunun hiçbir anlamı olmazdı. Soru bir tuzaktı, çünkü onun cevabına bağlı olarak Roma yetkililerini veya Yahudi muhaliflerini kışkırtmayı umuyorlardı

ona karşı. Fakat “İsa, onların kötü niyetlerini bilerek”, sorunu atlattı ve onlara her birine borcunu ödemelerini söyleyerek adalet konusunda bir ders verdi. (Giriş, *Vergi Memurları bölümüne bakın)*

7. Bu özdeyiş: "Sezar'ın hakkını Sezar'a verin" kısıtlayıcı ve mutlak bir şekilde anlaşılmamalıdır.

İsa'nın tüm öğretileri gibi, pratik ve olağan bir biçimde özetlenen genel bir ilkedir ve belirli bir durumdan çıkarılmıştır. Bu ilke, başkalarına bizim onlara davranmamızı istediğimiz gibi davranmayı öneren ilkenin bir sonucudur. Başkalarına verilen tüm fiziksel veya ahlaki zararları ve çıkarlarının herhangi bir ihlalini kınar. Herkesin kendi haklarına saygı gösterilmesini istemesi gibi başkalarının haklarına saygı gösterilmesini emreder; aileye, topluma ve otoritelere ve bireylere karşı görevlerin yerine getirilmesine kadar uzanır.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

AŞK YASASI

8. Sevgi, İsa'nın öğretisini bütünüyle özetler çünkü o mükemmel *bir* duygudur ve duygular, gerçekleştirilen ilerleme derecesinin zirvesine yükseltilmiş içgüdülerdir. İnsanların kökenlerinde sadece içgüdüleri vardır; daha gelişmiş ve yozlaşmış olduklarında sadece duyumları vardır; daha eğitimli ve arınmış olduklarında ise duyguları vardır. Duygunun en üst noktası, terimin sıradan anlamıyla sevgi değil, tüm insanüstü özlemleri ve

vahiyleri yoğunlaştıran ve ateşli odak noktasında birleştiren o içsel güneştir. Sevgi yasası, kişiliği tüm varlıkların birliğiyle değiştirir ve toplumsal sefaleti söndürür. İnsan doğalarını yenerek, acı çeken kardeşlerini büyük bir sevgiyle sevenler ne mutludur! Sevenler ne mutludur, çünkü ne ruhun ne de bedenin acısını bilirler. Ayakları hafiftir ve sanki kendilerinden dışarı taşınmış gibi yaşarlar. İsa ilahi *sevgi sözcüğünü söylediğinde,* insanlar titredi ve umutla dolu şehitler arenaya indi.

Spiritizm de ilahi alfabenin ikinci bir sözcüğünü konuşmaya başladı. Dikkat edin, çünkü o sözcük mezar taşlarını boş mezarlardan kaldırır: ölüme karşı zafer kazanan *reenkarnasyon ,* şaşkın insanlara entelektüel miraslarını gösterir. Bu sözcük artık onları ölümlerine değil, kendi varlıklarının fethine, yüceltilmiş ve dönüştürülmüş bir şekilde götürür. Kan ruhu kurtardı ve bugün ruh insanları maddeden kurtarmak zorundadır.

İnsanların kökenlerinde yalnızca içgüdüleri olduğunu; bu nedenle içgüdülerinin egemen olduğu kişilerin başlangıç noktasına hedeflerinden daha yakın olduklarını belirttim. Hedefe doğru ilerlemek için, duygular uğruna içgüdülerini

yenmeleri, yani maddenin gizli tohumlarına egemen olurken duygularını mükemmelleştirmeleri gerekir. İçgüdüler, duyguların filizlenmesi ve embriyosudur; meşe palamudunun meşeyi barındırması gibi, ilerlemeyi de beraberlerinde getirirler ve daha az gelişmiş bireyler, kozalarından azar azar kurtularak içgüdülerine köle olarak kalırlar. Ruh, bir tarla gibi ekilmelidir. Gelecekteki tüm zenginlik, bugünün emeğine bağlıdır ve dünyevi malların yanı sıra, emek size görkemli bir yükseliş getirecektir. O zaman, tüm varlıkları birleştiren sevgi yasasını anladığınızda, onda cennetin sevinçlerinin öncüleri olan ruhun tatlı sevinçlerini bulacaksınız.

Lazare (Paris, 1862)

9. Aşk ilahi özdür ve başından sonuna kadar ruhunuzun derinliklerinde o kutsal ateşin alevini taşırsınız. Tekrar tekrar kanıtlayabildiğiniz bir gerçektir; en aşağılık birey, en aşağılık, en suçlu kişi bile bir başka kişiye veya bir nesneye, onu azaltabilecek her şeye karşı duyarsız, canlı ve ateşli bir sevgi besler, sıklıkla yüce boyutlara ulaşır.

"Başka bir kişi veya bir nesne" için dedim, çünkü aranızda kalplerindeki bol sevgi hazinelerini hayvanlara, bitkilere ve hatta fiziksel nesnelere harcayan bireyler var: bir tür insan düşmanı, genel olarak insanlıktan şikayet eden ve sevgi ve sempatiyi kendilerinin dışında ararken ruhlarının doğal eğilimlerine direnen. Sevgi yasasını içgüdü seviyesine indirgiyorlar. Ama ne yaparlarsa yapsınlar, Tanrı'nın yaratılışlarında kalplerine ektiği canlı tohumu bastıramayacaklar. Bu tohum ahlak ve zeka ile gelişir ve büyür ve bencillikle sınırlansa da, samimi ve kalıcı sevgiler üreten ve insan varoluşunun engebeli ve kurak yolunda seyahat etmenize yardımcı olan kutsal ve nazik erdemlerin kaynağıdır.

Reenkarnasyon denemesi bazılarına iğrenç gelir çünkü bu, başkalarının kıskanç oldukları sevgi dolu ilişkilere katılmalarını ima eder. Zavallı kardeşlerim! Sizi bencil yapan şey sizin sevginizdir; sevginiz, aile ve arkadaşlardan oluşan kapalı bir çevreyle sınırlıdır ve sizin için başka hiç kimse önemli değildir. Pekala! Sevgi yasasını Tanrı'nın amaçladığı şekilde uygulamak için, tüm kardeşlerinizi ayrım gözetmeksizin sevmeye aşamalı olarak ulaşmalısınız. Görev uzun ve zor

olacak, ancak başarılacaktır. Tanrı bunu istiyor ve sevgi yasası, yeni doktrininizin ilk ve en önemli ilkesidir çünkü bir gün bencilliği, hangi biçimde olursa olsun öldürecek olan şeydir, çünkü kişisel bencilliğin yanı sıra aile, kast ve ulusal bencillik de vardır. İsa, "Komşunuzu kendiniz gibi sevin" demiştir. Peki, birinin komşusunun kapsamı nedir? Aile, mezhep, ulus? Hayır. Tüm insanlıktır. Daha gelişmiş dünyalarda, bu dünyalarda yaşayan gelişmiş ruhları uyumlu hale getiren ve yönlendiren şey karşılıklı sevgidir ve toplumsal dönüşümü nedeniyle yaklaşan ilerlemeye mahkum olan gezegeniniz, sakinlerinin İlahiyatın yansıması olan bu yüce yasayı uyguladığını görecektir.

Sevgi yasasının etkileri insan ırkının ahlaki olarak iyileşmesi ve dünyevi yaşam boyunca mutluluktur. En asi ve en aşağılık olanlar bile bunu uygulamanın getirdiği faydaları gördüklerinde kendilerini düzelteceklerdir: Başkalarına, onların size yapmasını istemediğiniz şeyi yapmayın; aksine, onlara gücünüzün yettiği tüm iyiliği yapın.

İnsan kalbinin kısırlığına ve katılığına inanmayın; o, kendi isteği dışında gerçek sevgiye teslim olur. Sevgi, karşı koyamayacağı bir

mıknatıstır ve sevgiyle temas, içinde gizli yatan erdemin tohumlarını canlandırır ve gübreler. Bir deneme ve sürgün yeri olarak, dünya o kutsal ateşle arınacak ve hayırseverlik, alçakgönüllülük, sabır, bağlılık, özveri, teslimiyet ve fedakarlık uygulamasını görecektir - hepsi de sevginin ürünü olan erdemler. Bu yüzden, Evanjelist Yuhanna'nın sözlerini duymaktan bıkmayın. Hastalık ve yaşlılık vaazlarının seyrini durdurduğunda, tek yaptığının şu tatlı sözleri tekrarlamak olduğunu biliyorsunuz: "Küçük çocuklarım, birbirinizi sevin."

Sevgili kardeşlerim, bu derslerden faydalanın. Uygulamaları zordur, ancak ruh bunlardan muazzam iyilikler elde edecektir. İnanın bana; sizden istediğim yüce çabayı gösterin: "Birbirinizi sevin" ve çok yakında dünyanın değiştiğini ve erdemlilerin ruhlarının dinlenmek için gideceği bir Elysium'a dönüştüğünü göreceksiniz.

Fenelon (Bordeaux, 1861)

10. Sevgili ortak öğrencilerim, burada bulunan Ruhlar size benim sesim aracılığıyla şunu söylüyor: "Çok sevin ki sevilesiniz." Bu düşünce o kadar doğrudur ki, içinde her günün zorluklarını teselli

eden ve yatıştıran her şeyi bulacaksınız. Daha da iyisi, bu bilge özdeyişi uygulayarak, dünyevi ölümünüzden önce kendinizi ruhsallaştıracak kadar maddeden çok daha yükseğe çıkacaksınız. İçinizde geleceğe dair anlayışı geliştirdikten sonra, Ruhçuluk çalışmaları size bir kesinlik sağlar: Ruhunuzun özlemlerine yanıt veren tüm vaatlerle Tanrı'ya doğru yükselişiniz. Ayrıca, düşüncenizi Tanrı'ya yöneltmeden önce, madde kısıtlamaları olmadan şeyleri yargılayacak ve komşunuzu kınamayacak kadar kendinizi yükseltmelisiniz.

Kelimenin en derin anlamıyla sevmek, başkalarına kendinize yapılmasını istediğiniz şeyi yapmak için sadık, dürüst ve vicdanlı olmak anlamına gelir. Kardeşlerinizi ve kız kardeşlerinizi ezen tüm zorlukların içsel anlamını etrafınızda aramak, böylece onlara rahatlama getirebilmek anlamına gelir. Büyük insan ailesini kendi aileniz olarak görmek anlamına gelir, çünkü bu aileyle belirli bir zamanda daha gelişmiş dünyalarda karşılaşacaksınız ve onu oluşturan ruhlar, tıpkı sizin gibi, sonsuza dek evrimleşmeye mahkum Tanrı'nın çocuklarıdır. Bu yüzden Tanrı'nın size özgürce verdiği şeyi kardeşlerinize ve kız kardeşlerinize reddetmemelisiniz, çünkü

kardeşleriniz size ihtiyaç duyduğunuz şeyi verirse, siz de çok mutlu olacaksınız. Bu yüzden, acı çeken herkese her zaman bir umut ve destek sözcüğü sunun, böylece tamamen sevgi dolu ve doğru olabilirsiniz.

İnanın ki, bu bilgece sözler, “Çok sevin ki sevilesiniz,” sizin için yolu açacaktır; devrim niteliğindedir ve istikrarlı ve değişmez bir yol izler. Fakat siz, beni dinleyenler, çoktan çok şey kazandınız; yüz yıl önce olduğunuzdan sonsuz derecede daha iyisiniz. Kendi iyiliğiniz için o kadar çok değiştiniz ki, daha önce reddettiğiniz özgürlük ve kardeşlik hakkındaki birçok yeni fikri şikayet etmeden kabul ettiniz. Ve bir yüz yıl sonra, henüz zihninize girememiş fikirleri kolayca kabul edeceksiniz.

Spiritist hareket artık bu kadar büyük bir adım attığına göre, Ruhların diktelerinde bulunan adalet ve yenilenme fikirlerinin ortalama entelektüel dünya tarafından ne kadar çabuk kabul edildiğini görebilirsiniz. Bunun nedeni, bu tür fikirlerin içinizdeki ilahi her şeye yanıt vermesidir; bunun nedeni, sizin verimli bir tohum tarafından

hazırlanmış olmanızdır: [27]Topluma ilerlemenin büyük fikirlerini aşılayan geçmiş yüzyılın tohumu. Ve her şey En Yüce'nin emirleri altında birbirine bağlı olduğundan, alınan ve kabul edilen tüm dersler, kişinin komşusuna duyduğu o evrensel sevgi alışverişinde yer alacaktır. Bunun aracılığıyla, enkarne ruhlar, şeyleri daha iyi yargılayıp hissederek, gezegeninizin sınırları boyunca el ele tutuşacaklar; birbirlerini anlamak ve sevmek, insanlar arasındaki tüm adaletsizlikleri ve tüm yanlış anlama nedenlerini yok etmek için bir araya gelecekler.

Ruhçuluk aracılığıyla yenilenmenin muhteşem kavramı - *Ruhların Kitabı'nda çok güzel bir şekilde anlatılmıştır* - gelecek yüzyıl için büyük bir mucize yaratacaktır: "Çok sevin ki, sevilebilin." özdeyişinin tam olarak anlaşılmasıyla tüm insanlığın maddi ve manevi çıkarlarının birleşmesi.

Sanson, Paris Spiritist Derneği'nin eski üyesi (1863)

BENCİLLİK

11. Bencillik -insanlığın başına bela olan- ahlaki ilerlemesini engellediği yeryüzünden yok olmalıdır.

27Yani 18. yüzyıl. - Tr.

Spiritizme göre görev, yeryüzünün dünyalar hiyerarşisinde yükselmesini sağlamaktır. Bu nedenle, bencillik tüm gerçek inananların silahlarını, güçlerini ve cesaretlerini hedeflemeleri gereken hedeftir. "Cesaretleri" diyorum çünkü kendini yenmek için diğer insanları yenmekten daha fazla cesaret gerekir. Bu nedenle, hepiniz içinizdeki bencillikle savaşmak için her türlü çabayı gösterin, çünkü tüm zihinleri yutan o canavar, o gurur çocuğu, bu dünyadaki tüm sefaletin kaynağıdır. Bu, hayırseverliğin reddi ve dolayısıyla insan mutluluğunun önündeki en büyük engeldir.

İsa size hayırseverliğin örneğini verdi; Pontius Pilatus ise bencilliğin örneğini, zira Doğru Kişi şehitliğinin kutsal duraklarına doğru yürürken, Pilatus ellerini yıkayarak, "Bundan bana ne? Bu doğru bir adam; neden onu çarmıha germek istiyorsunuz?" dedi. Yine de, onun idamına götürülmesine izin verdi.

İşte bu hayırseverlik ve bencillik arasındaki düşmanlığa; bu cüzzamın insan kalbini istila etmesine, Hıristiyanlığın tüm misyonunu tamamlamamış olmasına borçludur. İnancın yeni

elçileri ve yüksek mertebeli ruhların aydınlattığı sizler, o kötülüğü kökünden söküp atmanın işi ve görevi, Hıristiyanlığa tüm gücünü vermek ve onun ilerlemesini engelleyen engellerin yolunu temizlemek için üzerinize düşüyor. Bencilliği yeryüzünden söküp atın ki yeryüzü dünyalar ölçeğine yükselebilsin, çünkü insanlığın erkeklik cübbesini giymesinin zamanı geldi [28]ve bunu yapmak için önce bencilliği kalbinizden söküp atmalısınız.

Emmanuel (Paris, 1861)

12. İnsanlar birbirlerini karşılıklı olarak sevselerdi, hayırseverlik daha mükemmel bir şekilde uygulanırdı; ancak bunun gerçekleşmesi için, acı çekenlere karşı daha duyarlı olabilmeniz için kalplerinizi kaplayan o zırhtan kurtulmak için çaba göstermeniz gerekirdi. Sertlik iyi duyguları öldürür; Mesih hiçbir zaman kimseyi geri çevirmedi; kendisine gelen herkes, kim olursa olsun, asla reddedilmedi: zina eden kadın ve suçlu her ikisi de onun tarafından yardım gördü; kendi itibarının bundan dolayı zarar göreceğinden asla

28Antik Roma'da 15 yaşındaki erkek çocuklarına erkekliği simgeleyen beyaz toga giymelerine izin verilirdi. Bu mesajda kullanılan imgeler gezegenin olgunluğunu simgeliyor. - Tr.

korkmadı. Öyleyse, ne zaman onu tüm eylemleriniz için model olarak alacaksınız? *Eğer hayırseverlik yeryüzünde hüküm sürseydi, kötülük artık baskın olmazdı; utanç içinde kaçardı; her yerde kendini yersiz bulduğu için kendini saklardı.* İşte o zaman kötülük ortadan kaybolurdu - bundan emin olabilirsiniz.

Önce kendinizi örnek göstererek başlayın; herkese karşı ayrım gözetmeksizin iyiliksever olun; sizi küçümseyenlere aldırmamaya çalışın ve bütün adalet yükünü Tanrı'ya bırakın; çünkü O, krallığında her gün buğdayı yabancı otlardan ayırmaktadır.

Bencillik, yardımseverliğin olumsuzlanmasıdır; şimdi, yardımseverlik olmadan toplum için barış olmayacaktır; ayrıca şunu da belirtmek isterim ki, güvenlik olmayacaktır. Bencillik ve gururla -ki bunlar el ele yürür- hayat her zaman en kurnazlar için bir yol, en kutsal duyguların çiğnendiği, ailenin kutsal bağlarının bile saygı görmediği bir çıkar çatışması olacaktır.

Pascal (Sens, 1862)

İNANÇ VE HAYIRSEVERLİK

13. Sevgili çocuklarım, size daha kısa bir süre önce, inanç olmadan hayırseverliğin insanları mutlu edebilecek bir toplumsal düzeni sürdürmek için yeterli olmadığını söylemiştim. İnanç olmadan hayırseverliğin imkansız olduğunu söylemeliydim. Aslında, dini olmayan kişiler arasında bile cömert dürtüler bulabilirsiniz, ancak yalnızca kendini inkar ederek, tüm bencil çıkarların sürekli feda edilmesiyle uygulanan bu sade hayırseverlik, ancak onu ilham edecek bir inanç varsa ortaya çıkabilir, çünkü inançtan başka hiçbir şey bu hayatın haçını cesaret ve azimle taşımamızı sağlayamaz.

Evet, çocuklarım, tatmin olma hevesiyle, insanların bu dünyadaki kaderleri hakkında, yalnızca kendi mutluluklarıyla ilgilenmelerinin kendilerine izin verildiğini iddia ederek kendilerini aldatmaları boşunadır. Elbette, Tanrı bizi sonsuzlukta mutlu olmamız için yarattı; bu arada, dünyevi yaşam yalnızca fiziksel organların ve maddi dünyanın yardımıyla başarılması daha kolay olan ahlaki gelişimimiz için kullanılmalıdır. Yaşamın sıradan iniş çıkışlarını, zevklerinizin, eğilimlerinizin ve ihtiyaçlarınızın çeşitliliğini

hesaba katmadan, dünyevi yaşam aynı zamanda hayırseverlik uygulayarak kendinizi mükemmelleştirmenin bir yoludur, çünkü bu kadar çeşitli unsurlar arasında uyumu ancak karşılıklı tavizler ve fedakarlıklar yoluyla koruyabilirsiniz.

Ancak, insanların mutluluğu maddi zevklerde değil de iyi şeylerde aramaları durumunda bu dünyada mutlu olmaları gerektiğini söylerken haklısınız. Hristiyanlık tarihi, ölümlerine sevinçle giden şehitlerden bahseder. Bugün toplumunuzda Hristiyan olmak için ne şehitlik yoluyla ölüme ne de hayatınızı feda etmenize gerek yoktur, sadece ve sadece bencilliğinizin, gururunuzun ve kibrinizin feda edilmesine ihtiyaç vardır. Eğer hayırseverlik sizi ilham ederse ve inanç sizi desteklerse zafer kazanırsınız.

Koruyucu Bir Ruh (Krakow, 1861)

SUÇLULARA YÖNELİK HAYIRSEVERLİK

14. Gerçek hayırseverlik, Tanrı'nın dünyaya verdiği en yüce öğretilerden biridir. Onun Doktrininin gerçek öğrencileri arasında tam bir kardeşlik olmalıdır. Talihsizleri ve suçluları Tanrı'nın yaratıkları olarak sevmelisiniz, eğer

tövbe ederlerse, tıpkı sizin onun yasasına karşı işlediğiniz haksızlıklar için olduğu gibi, onlara bağışlanma ve merhamet bahşedilecektir. Kendinizi, bağışlanmayı ve merhameti reddettiğiniz kişilerden daha kınanacak ve suçlu olarak görün, çünkü çoğu zaman onlar Tanrı'yı sizin bildiğiniz gibi tanımazlar ve onlardan sizden daha azı istenecektir.

Yargılamayın; ah! Yargılamayın sevgili dostlarım, çünkü verdiğiniz yargı size daha sert bir şekilde uygulanacak ve sürekli işlediğiniz günahlar için hoşgörüye ihtiyacınız olacak. Saflığın Tanrısı'nın gözünde suç olan birçok eylemin olduğunu, ancak dünyanın bunları hafif suçlar olarak bile görmediğini bilmiyor musunuz?

Gerçek hayırseverlik yalnızca verdiğiniz sadakalardan veya onlara eşlik edebilecek teselli edici sözlerden oluşmaz. Hayır, Tanrı'nın sizden talep ettiği bu değildir. İsa'nın öğrettiği yüce hayırseverlik aynı zamanda komşunuza karşı her zaman her şeyde bahşedilen iyilikseverlikten oluşur. Bu yüce erdemi sadaka ihtiyacı olmayan ancak sevgi, teselli ve cesaretlendirme sözleriyle Rab'be götürecek birçok kişi üzerinde bile

uygulayabilirsiniz.

Bir kez daha söyleyeceğim ki, bu dünyada yaygın kardeşliğin hüküm süreceği zamanlar yakındır; Mesih'in yasası insanları yönetecek olan şeydir ve bu yasa tek başına ruhları kutsanmış alemlere götürecek kısıtlama ve umut olacaktır. Bu nedenle, aynı Babanın çocukları olarak birbirinizi sevin. Talihsiz olanlar ile aranızda ayrılıklar yaratmayın, çünkü Tanrı herkesin eşit olmasını ister. Bu nedenle, kimseyi hor görmeyin. Tanrı, büyük suçluların size ders olsun diye aranızda yaşamasına izin verir. Yakında, insanlar Tanrı'nın gerçek yasalarına yönlendirildiğinde, bu tür derslere artık ihtiyaç duyulmayacak ve *tüm kirli ve asi ruhlar eğilimlerine göre alt dünyalara gönderilecekler .*

Bahsettiğim kişilere dualarınızın yardımını borçlusunuz - bu gerçek bir yardımdır. Suçlular için, "Onlar zavallılar; yeryüzünden silinmeliler; onlara verilen ölüm bu tür bireyler için çok naziktir" demenize gerek yok. Hayır, böyle konuşmamalısınız. Örnek İsa'nıza bakın. Yanında böyle talihsiz kişileri görseydi ne derdi? Onlar için üzülürdü; onları gerçekten muhtaç, hasta kişiler

olarak görür ve onlara elini uzatırdı. Bunu gerçekte yapamazsınız, ancak en azından onlar için dua edebilir ve dünyanızda geçirmeleri gereken birkaç dakikada ruhlarına yardımcı olabilirsiniz. İnançla dua ederseniz tövbe kalplerine dokunabilir. Onlar tıpkı en iyi bireyler gibi sizin komşularınızdır; sizin gibi, onların gezgin ve asi ruhları da mükemmel olmak için yaratılmıştır. Öyleyse onları bataklıklarından kurtarın ve onlar için dua edin.

Elizabeth de France (Havre, 1862)

BİR SUÇLU İÇİN KİŞİ KENDİ HAYATINI RİSKE ATMALI MI?

15. *Bir adam ölüm tehlikesiyle karşı karşıyadır; onu kurtarmak için kendi hayatını riske atmalıdır. Ancak, onun bir suçlu olduğu ve ölümden kurtulursa daha fazla suç işleyebileceği bilinmektedir. Bu gerçeğe rağmen, onu kurtarmak için kişi kendi hayatını riske atmalı mıdır?*

Bu çok ciddi bir sorudur, bir ruhun doğal olarak yüzleşebileceği bir sorudur. Ahlaki ilerlememe göre cevap vereceğim, çünkü konu bir suçlu için hayatını riske atıp atmamak. Bağlılık kördür; bir düşmana yardım edilir; bu nedenle,

toplumun bir düşmanına da yardım edilmelidir - bir başka deyişle, bir suçluya. Bu suçluyu sadece ölümden koparabileceğinizi mi düşünüyorsunuz? Belki de, tüm geçmiş yaşamından koparacaktır. Hayatın son dakikalarını ondan alan o hızlı anlarda, bu kayıp adamın geçmiş yaşamına geri dönme olasılığını düşünün, ya da daha doğrusu, geçmiş yaşamı önünde belirir. Belki de ölüm onun için çok erken geliyordur; reenkarnasyon korkunç olabilir. Öyleyse yardımına koşun! Spiritist bilimin aydınlattığı sizler, ona koşun ve onu mahkumiyetinden kurtarın, o zaman belki de sizi lanetleyerek ölecek olan kişi kendini kollarınıza atacaktır. Ancak, bunu yapıp yapmayacağını kendinize sormamalısınız; sadece onun yardımına git, çünkü onu kurtarırken sana "Onu kurtarabilirsin, o halde kurtar!" diyen kalbinin sesine itaat ediyorsun.

Lamennais (Paris, 1862)

BÖLÜM XII

Aşk':düşmanınız&

- *Kötülüğe karşı iyilik yap*
- *Bedensiz düşmanlar*
- *Eğer biri sağ yanağınıza vurursa, ona diğerini de uzatın.*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *İntikam*
- *Nefret*
- *Düello*

Kötülüğe karşı iyilik yapmak

1. *Öğrendiniz ki, "Komşunu seveceksin ve düşmanlarından nefret edeceksin." Fakat ben size diyorum ki, düşmanlarınızı sevin;* sizden nefret edenlere iyilik edin ve sizi zulmedenler ve kötüleyenler için dua edin *ki, göklerdeki Babanızın çocukları olasınız. O, güneşi iyilerin ve kötülerin üzerine doğduran, yağmuru hem iyilerin hem de kötülerin üzerine yağdıran Babanızdır. Çünkü eğer sadece sizi sevenleri severseniz, bundan ne ödül alırsınız?*

Vergi memurları da bunu yapmıyor mu? Ve eğer sadece kardeşlerinize selam verirseniz, başkalarının yapmadığı şeyi siz ne yapmış olursunuz? Vergi memurları da aynısını yapmıyor mu? Size diyorum ki, eğer sizin adaletiniz yazıcıların ve Ferisilerin adaletinden daha bol değilse, göklerin krallığına asla giremezsiniz. (Matta 5:20, 43-47)

2. *Eğer sadece sizi sevenleri severseniz, günahkârlar bile kendilerini sevenleri severken, ne ödülünüz olur? Ve eğer sadece size iyilik edenlere iyilik yaparsanız, günahkârlar bile aynı şeyi yaptıkları için, ne ödülünüz olur? Ve eğer sadece sizden aynı iyiliği bekleyebilecek olanlara ödünç verirseniz, günahkârlar bile aynı iyiliği elde etmek için birbirlerine ödünç verdikleri için, ne ödülünüz olur? Fakat siz, düşmanlarınızı* sevin, herkese iyilik yapın ve hiçbir şey beklemeden ödünç verin, *o zaman ödülünüz çok büyük olacak ve nankörlere ve hatta kötülere bile iyi olan Yüce Olan'ın oğulları olacaksınız. Böylece, Tanrınız merhamet dolu olduğu gibi siz de merhamet dolu olun.* (Luka 6:32-36)

3. Komşuya sevgi, hayırseverliğin ilkesi ise, düşmana sevgi göstermek de onun en yüce uygulamasıdır. Çünkü böyle bir fazilet, bencillik ve gurura karşı kazanılabilecek en büyük zaferlerden biridir.

sevgi kelimesinin anlamı konusunda genellikle bir yanlış anlaşılma vardır . İsa bu sözlerle, bir kişinin düşmanına, bir kardeş, kız kardeş veya arkadaşa göstereceği şefkati göstermesi gerektiğini kastetmemiştir. Sevgi, güveni gerektirir ve bize zarar vermek istediğini bildiğimiz birine güvenemeyiz. Böyle bir kişiyle, bunu kötüye kullanabileceğini bilerek, aynı dostluk coşkusunu yaşayamayız. Birbirlerine güvenmeyen kişiler arasında, yakınlık bağları, düşünce birliği içinde olan kişiler arasında var olan bağlarla aynı olamaz. Son olarak, bir kişi bir düşmanla karşılaştığında, bir arkadaşla karşılaştığında hissettiği hazzı hissedemez.

Dahası, bu duygu fiziksel bir yasadan kaynaklanır: Sıvıların özümsenmesi ve itilmesi yasası. Kötü niyetli bir düşünce, izlenimi acı veren bir sıvı akımı yayar; iyi niyetli bir düşünce sizi hoş bir yayılımla sarar. Bu nedenle, bir arkadaşa veya bir düşmana yakınken deneyimlenen duyumlardaki fark. Dolayısıyla, düşmanlarını sevmek, onlar ile arkadaşları arasında bir ayrım yapmamak gerektiği anlamına gelemez. Bu kural, insanların kalplerinde dostlara ve düşmanlara aynı yeri vermeyi emrettiğine yanlış bir şekilde inanmaları nedeniyle

uygulanması zor, hatta imkansız görünüyor. İnsan dilinin yoksulluğu, duyguların çeşitli nüanslarını ifade etmek için aynı terimi kullanmaya zorladığı için, akıl bizi bunları her duruma göre ayırt etmeye çağırır.

Dolayısıyla düşmanlarını sevmek, onlara karşı doğal olmayan bir sevgi beslemek anlamına gelmez, çünkü bir düşmanla temas, kalbin bir arkadaşla temastan çok farklı şekilde atmasını sağlar. Onlara karşı ne kin, ne nefret ne de intikam arzusu beslemek anlamına gelir; bize yaptıkları kötülük için onları *koşulsuz ve art niyetsiz bir şekilde affetmek anlamına gelir* ; uzlaşmaya hiçbir engel koymamak anlamına gelir; onlara kötülük dilemek yerine onlar için iyiliği istemek anlamına gelir; onlara ulaşan iyilik için umutsuzluğa kapılmak yerine sevinmek anlamına gelir; gerektiğinde onlara yardım eli uzatmak anlamına gelir; onlara zarar verebilecek her şeyden *sözde veya eylemde uzak durmak anlamına gelir; son olarak, onları utandırma niyeti olmadan* her şeyde kötülüklerine iyilikle karşılık vermek anlamına gelir *.* Bunu yapan kişi şu emrin şartlarını yerine getirmiş olur: Düşmanlarınızı sevin.

4. Düşmanlarını sevmek kâfirler için saçmadır; onlar için şimdiki hayat her şey olan düşmanlarında sadece iç huzurlarını bozan zararlı varlıklar görürler ve onlardan sadece ölümün onları kurtarabileceğine inanırlar. Bu yüzden intikam arzusu; dünyanın gözünde gururlarını tatmin etmek dışında affetmekle ilgilenmezler. Bazı durumlarda affetmek onlara layık olmayan bir zayıflık gibi bile görünür. Açıkça intikam almasalar bile, yine de kin ve gizli bir kötülük arzusu beslerler.

İnananlar için - ve özellikle Spiritistler için - şeyleri görme biçimi farklıdır çünkü onlar hem geçmişi hem de geleceği düşünürler ve şimdiki yaşamları bunların arasında sadece bir noktadır. Dünyanın kaderi nedeniyle kötü ve sapkın insanlarla karşılaşmayı beklemeleri gerektiğini bilirler; hedefi oldukları kötülüğün, katlanmaları gereken denemelerin bir parçasını oluşturduğunu ve yüce bakış açılarının, ister şeylerden ister başka insanlardan gelsin, iniş çıkışları daha az acı hale getirdiğini bilirler. *Denemelerinden şikayet etmiyorlarsa, araçları olarak hizmet edenlere karşı mırıldanmamalıdırlar.* Şikayet etmek yerine, onları sınadığı için Tanrı'ya şükrediyorlarsa, *sabrını ve*

teslimiyetini kanıtlama fırsatı veren ele teşekkür etmelidirler. Bu düşünce onları doğal olarak affetmeye yöneltir. Dahası, ne kadar cömert olurlarsa, kendi gözlerinde o kadar yüceldiklerini hissederler ve kendilerini düşmanlarının kötü niyetli saldırılarına karşı ulaşamayacakları bir yerde bulurlar.

Dünyada yüksek mevkilerde bulunan kişiler, kendilerinden aşağı gördükleri kişilerin hakaretlerinden rahatsız olmazlar. Aynı şey, kendilerini maddeci insanlığın üstüne çıkaranlar için de geçerlidir. Nefret ve kin duygusunun onları aşağıladığını ve alçalttığını anlarlar; bu nedenle, rakiplerinin üstünde olmak için daha büyük, daha asil ve daha cömert bir ruha sahip olmaları gerekir.

Bedensiz düşmanlar

5. Spiritistlerin düşmanlarına karşı hoşgörülü olmalarının başka nedenleri de vardır. Öncelikle, kötülüğün insanlar için kalıcı bir durum olmadığını; bunun anlık bir kusurdan kaynaklandığını ve tıpkı çocukların hatalarını düzeltmeleri gibi, kötü insanların da bir gün yanlışlarını kabul edip iyi olacaklarını bilirler.

Ayrıca ölümün onları sadece düşmanlarının fiziksel varlığından kurtardığını ve düşmanlarının dünyayı geride bıraktıktan sonra bile nefretleriyle onları takip edebileceğini; böylece intikamlarının amacına ulaşmadığını ve tam tersine bir varoluştan diğerine devam edebilecek daha büyük bir öfkeye neden olma etkisine sahip olduğunu bilirler. Spiritizmin sorumluluğu, deneyim ve görünür ve görünmez dünyalar arasındaki ilişkileri yöneten yasa aracılığıyla, *"nefreti kanla söndürmek" ifadesinin* kökten hatalı olduğunu ve aslında gerçeğin, kanın nefreti mezardan sonra bile koruduğu olduğunu göstermektir. Sonuç olarak, Spiritizm bağışlama ve Mesih'in yüce düsturu için olumlu bir neden ve pratik bir fayda sunmalıdır: *Düşmanlarınızı sevin .* İyi davranıştan, bunun bilincinde olmadan bile etkilenmeyecek kadar sapkın bir kalp yoktur. İyi davranışla, kişi en azından misilleme için herhangi bir bahaneyi ortadan kaldırır ve hem ölümünden önce hem de sonra düşmanlarını dosta dönüştürebilir. Kötü davranışlarıyla onları öfkelendiririz *ve işte o zaman onlar, bağışlamayanları cezalandırmak için Tanrı adaletinin araçları haline gelirler.*

6. Bu nedenle, hem enkarne hem de enkarne

olmayanlar arasında düşmanlar bulunabilir. Görünmez dünyanın düşmanları, kötü niyetlerini, birçok kişinin hedefi olan ve hayatın denemelerinden biri olan saplantılar ve boyun eğmeler yoluyla ifade ederler. Bu tür denemeler, tıpkı diğer denemeler gibi, kişinin ilerlemesine yardımcı olur ve teslimiyetle ve karasal kürenin aşağı doğasının bir sonucu olarak kabul edilmelidir. Dünyada kötü insanlar olmasaydı, etrafında kötü ruhlar da olmazdı. Sonuç olarak, eğer kişi enkarne düşmanlarına karşı hoşgörü ve iyilikseverlik göstermek zorundaysa, aynı şekilde enkarne olmayanlara karşı da hoşgörü ve iyilikseverlik göstermelidir.

Geçmişte, kan kurbanları, kötü ruhlardan başkası olmayan cehennem tanrılarını yatıştırmak için kurban edilirdi. Bu cehennem tanrılarının yerini, aynı şey olan iblisler aldı. Spiritizm, bu iblislerin, henüz maddi içgüdülerinden kurtulmamış kötü insanların ruhlarından başkası olmadığını; *nefretini kurban etmekten, yani onlara merhamet göstermekten başka hiçbir şeyin onları yatıştıramayacağını ;* merhametin onları yalnızca kötülük yapmaktan alıkoyma etkisine sahip olmadığını, aynı zamanda onları iyiliğin yoluna

yönlendirebileceğini ve kurtuluşlarına katkıda bulunabileceğini göstermiştir. Bu nedenle, *"Düşmanlarını sev" özdeyişi,* dünyanın dar çevresi ve şimdiki yaşamla sınırlı değildir, aynı zamanda evrensel dayanışma ve kardeşliğin büyük yasasının bir parçasıdır.

BİRİ SAĞ YANAĞINA VURURSA, DİĞERİNİ DE UZAT

> **7.** *"Göze göz, dişe diş" dendiğini öğrendiniz. Size başkalarının size yapmak isteyebileceği kötülüğe karşı koymamanızı söylüyorum ;* ama biri sağ yanağınıza vururs*a*, ona öbürünü de uzatın; *ve biri sizden gömleğinizi almak için dava açmak isterse, ona abanızı da bırakın; ve biri sizi bin adım yürümeye zorlarsa, iki bin adım gidin. İsteyene verin ve sizden ödünç isteyeni geri çevirmeyin.* (Matta 5:38-42)

8. Dünyanın geleneksel olarak "şeref meselesi" olarak adlandırılan şey hakkındaki önyargıları, gururdan ve kişiliğin yüceltilmesinden doğan o kasvetli duyarlılığa neden olur ve insanları, ahlaki duygusu dünyevi tutkuların üzerine çıkmamış olanlara adalet gibi görünen bir şekilde, yaraya yara, gücenmeye gücenmeye karşı ödeme yapmaya yöneltir. Bu yüzden Musa Yasası, "Göze göz, dişe

diş” der ve Musa’nın yaşadığı zamanla uyumlu bir yasadır. Mesih gelip, “Kötülüğe iyilikle karşılık ver” der ve devam eder, “Başkalarının sana yapmak isteyebileceği kötülüğe karşı koyma; *eğer biri sağ yanağına vurursa, ona öbürünü de çevir .”* Kibirlilere, bu özdeyiş korkaklık gibi görünür, çünkü bir gücenmeye katlanmanın, intikam almaktan daha fazla cesaret gerektirdiğini anlamazlar ve eylemlerini her zaman onları şimdiki zamanın ötesini görmekten alıkoyan güdülere dayandırırlar. Ancak bu özdeyişi kelimesi kelimesine mi almak gerekir? Skandal yaratacaksa gözü çıkarmayı söyleyenden daha fazlası değil. Aşırıya kaçıldığında, tüm baskıları -yasal olsa bile- onaylamak ve tüm korkularını ortadan kaldırarak alanı kötü kişilere bırakmak anlamına gelirdi. Saldırganlıklarına bir sınırlama getirilmezse, tüm iyi insanlar kısa sürede onların kurbanı olurdu. Doğanın bir yasası olan kendini koruma içgüdüsü, kişinin bir katil için gönüllü olarak boynunu uzatmaması gerektiğini belirtir. Dolayısıyla, İsa bu sözleriyle kendini savunmayı yasaklamamış, *intikamı kınamıştır .* Diğer yanağına vurulunca yanağını uzatmasını söyleyerek, başka bir şekilde kötülüğe kötülükle karşılık verilmemesi gerektiğini; insanların gururlarını düşürecek her

şeyi alçakgönüllülükle kabul etmeleri gerektiğini; birinin yaralanmasının yaralamaktan, bir haksızlığa sabırla katlanmasının bir haksızlık yapmaktan, aldatılmaktan, başkalarını mahvetmekten daha değerli olduğunu söylüyor. Aynı zamanda, gururun bir tezahüründen başka bir şey olmayan düellonun kınanmasıdır [29]. Sadece gelecekteki hayata ve adaletsizliği asla cezasız bırakmayan Tanrı'nın adaletine olan inanç, çıkarlarımıza ve bencilliğimize yöneltilen darbelere sabırla katlanma gücünü sağlayabilir. Bu yüzden sürekli şunu söylüyoruz: Bakışınızı geleceğe odaklayın; düşünce yoluyla maddi yaşamın üzerine ne kadar çok yükselirseniz, dünyevi şeyler sizi o kadar az cesaretsizleştirir.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

İNTİKAM

9. İntikam, insanlar arasında silinmeye meyilli barbarca geleneklerden kaynaklanan son kalıntılardan biridir. Düello gibi, insanlığın Hristiyan çağının başlangıcında mücadele ettiği o ilkel geleneklerin son kalıntılarından biridir. Bu yüzden intikam, buna düşkün olan kişilerin ve onu

29Aşağıdaki Madde 11'in dipnotuna bakınız. - Tr.

hala ilham edebilen ruhların geri kalmışlığının kesin bir göstergesidir. Bu nedenle, dostlarım, bu duygu, bir Spiritist olduğunu iddia eden hiç kimsenin kalbinde asla yaşamamalıdır. Bildiğiniz gibi, intikam, Mesih'in "Düşmanlarınızı affedin" emrine o kadar aykırıdır ki, affetmeyi reddedenler sadece Spiritist değil, aynı zamanda Hristiyan bile değildirler. İntikam, yalan ve kötülük onun gayretli yoldaşları olduğunda daha da yıkıcıdır. Aslında, bu ölümcül ve kör tutkuya düşkün olanlar neredeyse hiçbir zaman açıkça intikam almazlar. Böyle kişiler daha güçlü olduklarında, onları gördüklerinde tutkularını, öfkelerini ve nefretlerini alevlendirdiklerinde, düşmanları dedikleri kişilere vahşi hayvanlar gibi saldırırlar. Ancak, çoğu zaman, ikiyüzlü bir görünüm takınırlar, kalplerinin derinliklerinde onları canlandıran kötü duyguları gizlerler. Şüphelenmeyen düşmanlarını karanlıkta gizlice takip ederler ve kendilerini tehlikeye atmadan saldırmak için uygun anı beklerler. Onlardan saklanarak, onları aralıksız izlerler; onlar için nefret dolu tuzaklar hazırlarlar ve fırsat doğduğunda, zehri kupaya dökerler. Nefretleri bu kadar uç noktalara ulaşmadığında, düşmanlarının onuruna ve sevgisine saldırırlar; iftiradan kaçınmazlar ve dört rüzgara ustalıkla ektikleri hain

imaları, yol boyunca büyür. Sonuç olarak, zulüm görenler, zulmedenin zehirli nefesinin geçtiği yerlerde belirdiklerinde, daha önce dost ve iyiliksever olanlarla karşılaştıkları yerlerde soğuk yüzlerle karşılaşınca şaşırırlar. Daha önce uzatılan ellerin artık kendi ellerini sıkmayı reddetmesiyle şaşkına dönerler. Son olarak, en yakın dostları ve akrabaları onlardan kaçındığında ve kaçtığında paramparça olurlar. Ah! Kendilerini böyle intikam alan korkaklar, düşmanlarına doğru gidip yüzlerine hakaret edenlerden yüz kat daha suçludur.

Böylece, böyle ilkel geleneklerle yok olun! Geçmiş günlerin yollarıyla yok olun! Bugün hala intikam alma hakkına sahip olduğunu iddia eden herhangi bir Spiritist, sloganı " *Hayırseverlik olmadan kurtuluş olmaz!" olan falanks içinde sayılmaya layık olmayacaktır.* Ama hayır, böyle bir fikre, büyük Spiritist ailesinin bir üyesinin gelecekte bağışlama yerine intikam dürtüsüne yenik düşebileceği fikrine tutunmayacağım.

Jules Olivier (Paris, 1862)

NEFRET

10. Birbirinizi sevin ve mutlu olun. Her şeyden

önce, size kayıtsızlık, nefret veya küçümseme aşılayanları sevme görevini üstlenin. Kendinize örnek almanız gereken Mesih, size böyle bir bağlılığın örneğini verdi; sevgi misyoneri, kanını ve canını verme noktasına kadar sevdi. Sizi gücendiren ve zulmedenleri sevmeye zorlayan fedakarlık acı vericidir, ancak tam da bu tür bir fedakarlık sizi onlardan daha üstün kılacaktır. Sizden nefret ettikleri gibi siz de onlardan nefret ederseniz, siz de onlardan daha değerli değilsinizdir. Bu tür bir fedakarlık, kalbinizin sunağında Tanrı'ya sunulan lekesiz bir ekmektir, kokusu ona yükselen hoş kokulu bir ekmektir. Sevgi yasası, kardeşlerimizi ayrım gözetmeksizin sevmemizi istese de, kalbi zararlı davranışlara karşı korumaz; aksine, en acı verici sınavdır - bunu iyi biliyorum, çünkü son dünyevi varlığımda böyle bir işkence yaşadım. Ancak Tanrı her zaman mevcuttur ve sevgi yasasını hiçe sayan herkesi bu hayatta veya öbür dünyada cezalandırır. Sevgili çocuklarım, unutmayın ki sevgi bizi Tanrı'ya yakınlaştırır, nefret ise bizi Tanrı'dan uzaklaştırır.

Fenelon (Bordeaux, 1861)

DÜELLO[30]

11. Gerçekten büyük olanlar, hayatı onları bir hedefe götürmesi gereken bir yolculuk olarak gören, yol boyunca zorlu noktalar hakkında pek fazla kafa yormayan ve kendilerine doğru yoldan bir an bile sapma izni vermeyenlerdir. Gözleri sürekli hedeflerine odaklanmışken, yolun dikenlerinin ve dikenlerinin kendilerine çizikler atma tehdidinde bulunması onlar için pek önemli değildir; bunlar onlara zarar vermeden onları sıyırır ve onlar da doğru yolda kalırlar. Kendilerini bir suçtan dolayı intikam alarak hayatlarını ifşa etmek, hayatın sınavları karşısında geri çekilmektir; bu her zaman Tanrı'nın gözünde bir suçtur ve önyargılarınız tarafından bu kadar büyülenmediyseniz, düello insan gözünde gülünç ve en büyük delilik olarak kabul edilirdi.

Düellodan kaynaklanan ölüm bir cinayet suçudur - kendi mevzuatınız bu gerçeği kabul eder. Hiçbir kimse hiçbir durumda diğer insanın hayatına kastetme hakkına sahip değildir. Bu, sizin

---

30Kardec bu konuyu *The Spirits Book'ta* (sorular 757-759) ele alıyor. Oradaki dipnotumuz kısmen şöyle diyor: "... [bir] modası geçmiş 19. yüzyıl erkek odaklı gelenek. Aslında, günümüzde günlük hayatımızda kelimeler ve aynı derecede yıkıcı olan diğer düşmanca tutumlar kullanarak daha incelikli bir düello biçimi uygulamaya devam ediyoruz." - Tr.

davranış çizginizi çizen Tanrı'nın gözünde bir suçtur. Burada, başka herhangi bir yerden daha fazla, kendi davanızın yargıcısınız. Unutmayın ki, yalnızca kendinizin bağışladığı şekilde bağışlanacaksınız; bağışlayarak, İlahi Olan'a yaklaşırsınız, çünkü merhamet gücün kardeşidir. İnsan elleriyle yeryüzüne bir damla insan kanı aktığı sürece, Tanrı'nın gerçek krallığı gelmemiş olacaktır: düşmanlığı, anlaşmazlığı ve savaşı sonsuza dek kürenizden kovması gereken o barış ve sevgi krallığı. O zaman, *düello kelimesi* artık dilinizde bir zamanlar var olan geçmişin uzak, belirsiz bir hatırası olarak var olmayacak; insanlar kendi aralarında iyilik yapmanın asil rekabetinden başka bir düşmanlık tanımayacaklar.

Adolphe, Cezayir Piskoposu (Marmande, 1861)

12. Bazı durumlarda düello elbette fiziksel cesaretin ve hayata karşı küçümsemenin kanıtı olabilir, ancak intihar durumunda olduğu gibi tartışmasız bir şekilde ahlaki korkaklığın kanıtıdır. İntihar edenin hayatın iniş çıkışlarına katlanacak cesareti yoktur; düello edenin de suçlara katlanacak cesareti yoktur. İsa size sağ yanağına vuran birine sol yanağını vermenin bir suçun intikamını almaktan daha fazla onur ve cesaret

gerektirdiğini söylemedi mi? Zeytin Bahçesi'nde İsa Petrus'a, "Kılıcını kınına koy, çünkü kılıçla öldürenler kılıçla öleceklerdir." demedi mi? İsa bu sözlerle düelloyu sonsuza dek kınamıyor mu? Aslında çocuklarım, bu nasıl bir cesarettir ki, ilk suçta öfkelenip hiddetlenen, kanlı ve öfkeli bir mizaçtan doğmuştur? En ufak bir suçta onu kanla yıkamak isteyenin ruhunun büyüklüğü nerede? Titresin! Çünkü vicdanının derinliklerinde bir ses ona her zaman haykıracaktır, “Kabil! Kabil! Kardeşine ne yaptın?” Bu sese, “Şerefimi kurtarmak için kan dökmek gerekiyordu.” diyecektir. Ancak, ses ona cevap verecektir, “Yeryüzünde yaşaman için kalan birkaç dakika için onurunu insanların önünde kurtarmak istedin, ama Tanrı önünde kurtarmayı düşünmedin! Zavallı aptal!” Mesih, aldığı tüm suçlar için senden ne kadar kan isterdi? Onu sadece dikenlerle ve mızrakla yaralamakla kalmadın, onu sadece darağacına çivilemekle kalmadın, aynı zamanda acısı ortasında, ona yığdığın alayları duyabildi. Bu kadar rezaletten sonra, senden ne telafi istedi? Kuzu’nun son haykırışı, cellatları için bir duaydı! Ah! Onun gibi, seni suçlayanları affet ve onlar için dua et.

Arkadaşlar, şu kuralı hatırlayın: "Birbirinizi sevin" ve sonra nefretten kaynaklanan darbeye bir gülümsemeyle, gücenmeye ise bağışlamayla karşılık vereceksiniz. Elbette, dünya öfkeyle ayağa kalkacak ve size bir korkak gibi davranacak; başınızı dik tutun ve - İsa gibi - alnınızın dikenlerle dolu olmasından korkmadığınızı ve elinizin, sahte bir onur görünümünü yetkilendiren, ancak aslında gurur ve bencillikten başka bir şeye varmayan bir cinayetin suç ortağı olmak istemediğini gösterin. Sizi yaratırken, Tanrı size birbiriniz üzerinde yaşam ve ölüm hakkı mı verdi? Hayır, bu hakkı yalnızca kendini yeniden şekillendirmesi ve yeniden inşa etmesi için doğaya verdi. Ama size gelince, kendinizi bile elden çıkarmanıza izin vermedi. İntihar eden gibi, düellocu da Tanrı'nın huzuruna çıktığında kanla işaretlenecek ve Egemen Yargıç her ikisi için de sert ve uzun bir ceza saklı tutuyor. Eğer Allah, kardeşine *rakâ* diyeni adaletiyle tehdit etmişse , kardeşinin kanına bulanmış elleriyle huzuruna çıkan kimsenin azabı ne kadar daha şiddetli olacaktır!

Aziz Augustine (Paris, 1862)

13. Eski çağlarda “Tanrı’nın Yargısı” olarak bilinen uygulama gibi, düello da toplumu hâlâ yöneten

barbar kurumlardan biridir. Ancak, kavgalarını çözmek için iki hasmın kaynar suya batırıldığını veya kızgın bir demirle temas ettirildiğini ve bu teste daha iyi katlananın haklı sayıldığını görseydiniz ne derdiniz? Böyle bir geleneği gülünç bulurdunuz. Düello daha da kötüdür. Becerikli düellocu için, vuracağı darbeden emin olduğu için soğukkanlılıkla ve kasıtlı olarak işlenmiş bir cinayettir. Zayıflığı ve beceriksizliği nedeniyle neredeyse kesin olarak yenik düşecek olan hasmı içinse, en soğuk düşünceyle işlenmiş bir intihardır. Biliyorum ki, çoğu zaman bu alternatiften kaçınmak için eşit derecede suç teşkil eden bir şansa güvenmeye çalışılır; ancak bu, Orta Çağ'ın "Tanrı'nın Yargısı"na farklı bir biçimde geri dönüş değil midir? Ve yine de, o dönemde, kişi sonsuz derecede daha az suçlu olurdu; *Tanrı'nın yargısı* adının kendisi , safça da olsa, inancı ima eder; ama en azından masum bir insanın yenik düşmesine izin veremeyecek olan Tanrı'nın adaletine olan inanç. Oysa düelloda, çoğu zaman ölen taraf gücenecek şekilde kaba kuvvete güvenilir.

Ey aptalca kendini beğenmişlik, aptalca kibir ve çılgın gurur, ne zaman yerini Hıristiyan hayırseverliği, komşuya duyulan sevgi ve Mesih'in

örneklediği ve emrettiği alçakgönüllülük alacak? Ancak o zaman insanlığı hâlâ yöneten ve yasaların bastırmaya güç yetiremediği o korkunç önyargılar ortadan kalkacak, çünkü kötülüğü yasaklamak ve iyiliği emretmek yeterli değil; iyilik ve kötülüğün dehşeti insan kalbinde yaşamalıdır.

Koruyucu Bir Ruh (Bordeaux, 1861)

14. İnsanlar benim hakkımda ne düşünecek - sık sık söylersiniz - benden istenen telafiyi reddedersem veya beni kıran birinden talep etmezsem? Sizin gibi aptallar, yani geri kalmış kişiler sizi eleştirecekler. Ancak zihinsel ve ahlaki ilerlemenin ışığıyla aydınlanmış olanlar, sizin gerçek bilgeliğe uygun davrandığınızı söyleyecekler. Biraz düşünün: Kardeşlerinizden birinin sık sık düşüncesizce veya saldırganca söylediği bir söz yüzünden gururunuz incinmiş hisseder ve ona sert bir şekilde karşılık verirsiniz. Bir yüzleşme yaşanır. O kritik an gelmeden önce kendinize bir Hıristiyan gibi davranıp davranmadığınızı soruyor musunuz? Toplumu üyelerinden birinden mahrum ederseniz ona ne borçlu olursunuz? Bir karısını kocasından, bir anneyi oğlunundan ve çocukları babalarından ve desteklerinden mahrum bırakmanın pişmanlığını

düşünüyor musunuz? Elbette, sizi kıran kişi telafi borçludur; Ancak, şikayet etme hakkı olan birinin hayatını tehlikeye atmaktansa, haksızlıklarının farkına vararak bunu gönüllü olarak yapması daha onurlu olmaz mıydı? Kırgın adama gelince, bazen kişinin kendisini kişisel olarak veya kendisine yakın olan kişilerle ilgili olarak ciddi şekilde hakarete uğramış bulabileceğini kabul ediyorum. Sadece bencillik devreye girmiyor; bir kalp yaralı ve acı çekiyor. Ancak, rezil olma potansiyeli olan bir alçakla yüzleşmek için hayatını riske atmanın aptallığı bir yana, eğer bu alçak ölürse, hakaret - her neyse - var olmaktan çıkacak mı? Dökülen kan, yanlışsa kendiliğinden yok olacak ve doğruysa sessizce gömülmesi gereken bir gerçeğe daha fazla ün kazandırmaz mı? Böylece, geriye kalan tek şey intikamın tatmin edilmiş olması olurdu. Yazık! Bu hayatta bile sıklıkla acı bir pişmanlık bırakan üzücü bir tatmin. Ve eğer ölen kırgın tarafsa, ona nasıl telafi edilecek?

Hayırseverlik insanlar için bir davranış kuralı haline geldiğinde, insanlar sözlerini ve davranışlarını şu düsturla uyumlu hale getireceklerdir: "Başkalarına, kendinize yapılmasını istemediğiniz şeyi yapmayın." O zaman

bütün ihtilaf sebepleri ortadan kalkacak ve onlarla birlikte, aslında halklar arasındaki düellolar olan düelloların ve savaşların sebepleri de ortadan kalkacaktır.

Franfois-Xavier (Bordo, 1861)

15. Dünya adamı, mutlu adam, saldırgan bir söz veya önemsiz bir konu yüzünden Tanrı'dan kendisine gelen hayatı çöpe atan veya sadece Tanrı'ya ait olan bir hayatı diğer insanların hayatından çöpe atan kişi, açgözlülük veya bazen zorunluluk yüzünden birinin evine girip istediği şeyi çalan ve yoluna çıkanları öldüren zavallıdan yüz kat daha suçludur. İkincisi neredeyse her zaman iyi ve kötü hakkında sadece eksik fikirleri olan eğitimsiz bir adamdır, oysa düellocu neredeyse her zaman daha eğitimli sınıfa aittir. Biri vahşice öldürür, diğeri yöntem ve nezaketle, bu da toplumun onu mazur görmesini sağlar. Hatta düellocunun, intikam duygusuna yenik düşen ve bir öfke anında öldüren zavallıdan sonsuz derecede daha suçlu olduğunu bile eklerdim. Düellocu, bir tutku nöbetini bahane olarak kullanamaz, çünkü saldırı ile telafi arasında her zaman düşünmek için zaman vardır. Bu nedenle, soğukkanlılıkla ve önceden düşünerek hareket eder; her şey, rakibini

daha kesin bir şekilde öldürmek için hesaplanmış ve çalışılmıştır. Kendi hayatını da tehlikeye attığı doğrudur ve bu, düelloyu dünyanın gözünde haklı kılan şeydir, çünkü bir cesaret eylemi ve kişinin kendi hayatına karşı bir küçümseme olarak görülür; ancak, kişi kendinden emin olduğunda gerçek cesaret var mıdır? Düello - "güç haklıdır"ın kanun olduğu barbar zamanların bir kalıntısı - gerçek onur noktasının daha aklı başında bir şekilde takdir edilmesiyle ve insanların gelecekteki hayata daha ateşli bir inanç duymasıyla ortadan kalkacaktır.

Augustin (Bordeaux, 1861)

16. *Yorum :* Düellolar giderek daha nadir hale geliyor ve bunların acıklı örnekleri hala zaman zaman görülse de, sayıları eskiden olduğu kadar çok değil. Eskiden, bir adam bir karşılaşmayı önceden görmeden evinden çıkamazdı, bu yüzden her zaman önlemler alırdı. O zamanların ve insanların geleneklerinin karakteristik bir işareti, gizli veya açık saldırı veya savunma silahları taşıma alışkanlığıydı. Bu tür kullanımların kaldırılması geleneklerin yumuşadığını gösteriyor ve şövalyelerin zırhla kaplı ve bir mızrak kavrayarak dışarı çıkmadıkları zamandan, erkeklerin

saldırganlık silahından çok bir süs ve arma olarak basit bir kılıç taşımaya başladıkları zamana kadar bu derecelendirmeyi takip etmek ilginçtir.

Geleneklerle ilgili bir diğer gösterge ise, eskiden, bire bir mücadelenin, alanı özgür bırakmak için geride kalan bir kalabalığın önünde, sokakta gerçekleşmesiydi, oysa günümüzde her şey gizlice yapılıyor. Günümüzde, bir adamın ölümü, kargaşaya neden olan ve hakkında konuşulan bir olay; geçmişte kimse buna aldırmazdı. Spiritizm, bu son barbarlık izlerini ortadan kaldıracak ve insanlığa hayırseverlik ve kardeşlik ruhunu aşılayacaktır.

BÖLÜM XIII

Dkxnol e&uour- /e/l/umd /ixojj-wjhaitaor^/igAt nasxli&cuwg

- *Gösterişsiz iyilik yap*
- *Gizli talihsizlikler*
- *Dul kadının akarı*
- *Fakirleri ve topalları davet et. Karşılık beklemeden ver.*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Maddi yardım ve manevi yardım*
- *İyilikseverlik*
- *Merhamet*
- *Yetimler*
- *İyiliğe nankörlükle karşılık verildi*
- *Özel iyilik*

GÖSTERİŞ OLMADAN İYİLİK YAPIN

1. *Dikkat edin, iyi işlerinizi insanların gözü önünde yapmayın ki, onlar sizi görsünler; yoksa göklerdeki Babanızdan karşılığını alamazsınız. Bu nedenle, sadaka verdiğinizde, ikiyüzlülerin sinagoglarda ve sokaklarda insanlar tarafından övülmek için yaptıkları gibi, önünüzde trompet çalmayın. Doğrusu, size derim ki, onlar ödüllerini aldılar. Ama* sadaka verdiğinizde, sol elinizin sağ elinizin ne yaptığını bilmesine izin vermeyin; *böylece sadakanız gizli kalır ve gizlide olup biteni gören Babanız sizi ödüllendirir.* (Matta 6:1-4)

2. *AJİsa dağdan indikten sonra, büyük bir kalabalık onu takip etti. Aynı anda, bir cüzamlı onu karşılamaya geldi ve ona tapınarak, "Efendim, eğer istersen beni iyileştirebilirsin." dedi. İsa ona uzandı, ona dokundu ve, "İstiyorum; iyileş." dedi. Aynı anda, cüzam iyileşti. Sonra İsa ona,* "Bunu kimseye söyleme, *git ve kendini rahiplere göster ve. Musa'nın emrettiği armağanı sun ki, onlara bir tanıklık olsun.." dedi.* (Matta 8:1-4)

3. Gösterişsiz iyilik yapmak büyük bir erdemdir; veren eli gizlemek daha da erdemlidir. Bu, büyük bir ahlaki yüceliğin tartışılmaz bir işaretidir, çünkü şeylere sıradan olandan daha yüksek bir durumdan bakabilmek için, kişi şimdiki yaşamın ötesine

bakmalı ve gelecekteki yaşamla özdeşleşmelidir; başka bir deyişle, kişi başkalarının tanıklık etmeyi aradığı tatmin duygusundan vazgeçmek ve Tanrı'nın onayını beklemek için kendini insanlığın üstüne koymalıdır. Başkalarının onayını Tanrı'nın onayına tercih edenler, Tanrı'dan çok başkalarına inandıklarını ve şimdiki yaşamın gelecekteki yaşamdan daha değerli olduğunu - hatta gelecekteki yaşama hiç inanmadıklarını - gösterirler. Aksini söylerlerse, söylediklerine inanmıyormuş gibi davranırlar.

Sadece yararlanıcının faydayı çatılardan haykırması umuduyla verenler ne kadar çoktur; gün ışığında büyük meblağlar verenler, ama karanlıkta bir kuruş bile vermeyecek olanlar! Bu yüzden İsa, gösterişli bir şekilde iyilik yapanların ödüllerini çoktan aldıklarını söylemiştir. Aslında, yaptıkları iyilikler yüzünden yeryüzünde kendi yüceltilmelerini arayanlara zaten ödeme yapılmıştır; Tanrı onlara daha fazlasını borçlu değildir; onlar için geriye kalan tek şey gururlarının cezasıdır.

Sol elinizin sağ elinizin ne yaptığını bilmesine izin vermeyin, bu mütevazı iyiliği harika bir şekilde

karakterize eden bir imgedir. Ancak, gerçek mütevazılık diye bir şey varsa, sahte mütevazılık diye bir şey de vardır - mütevazılığın taklidi. Veren eli saklayan, geri kalanını saklarken onları izleyen biri olup olmadığını görmek için küçük bir kısmını gösteren insanlar vardır. Mesih'in ilkelerine değersiz bir parodi! Eğer gururlu hayırseverler diğer insanlar tarafından hor görülürse, Tanrı tarafından nasıl kabul edilecekler? Onlar da yeryüzündeki ödüllerini almışlardır. Görüldüler ve bundan dolayı tatmin oldular. Sahip olacakları tek şey budur.

Peki, çıkarlarını yararlanıcılarına ağır basan, bir şekilde onlar tarafından tanınmayı talep eden, kendileri uğruna kendilerine yükledikleri fedakarlıkların bedelini överek konumlarını hissettirenlerin ödülü ne olacak? Ah! Bu verenler için dünyevi bir ödül bile yok çünkü isimlerinin kutsandığını duymanın tatlı tatmininden mahrumlar; ve bu gururlarının ilk cezasıdır. Cennete yükselmek yerine, kibirleri uğruna kuruttukları gözyaşları, acı çekenlerin kalbine geri düşer ve onu ülserleştirir. Yaptıkları iyilik kendilerine bir fayda sağlamaz, çünkü kınanır ve kınanan her yarar sahte ve değersiz bir paradır.

Gösterişsiz nezaketin iki yönlü bir değeri vardır: Maddi hayırseverliğin yanı sıra, ahlaki hayırseverliği tasvir eder; yararlanıcılarının hassasiyetini korur ve öz saygılarını zedelemeden faydayı kabul etmelerini sağlar ve insan onurlarını korur, çünkü bir hizmeti kabul ederler ancak bir sadakayı değil. Şimdi, bir hizmeti sunulma şekli nedeniyle bir sadaka haline getirmek, onu alan kişiyi aşağılamaktır ve başka bir kişiyi aşağılamakta her zaman gurur ve kötülük vardır. Öte yandan gerçek hayırseverlik, sağlanan faydayı gizlemede ve en az zararlı görünümlerden kaçınmada hassas ve beceriklidir, çünkü herhangi bir ahlaki suç, ihtiyaçtan doğan acıya eklenir. Bu tür bir hayırseverlik, yararlanıcıları hayırseverlerinin huzurunda rahatlatan nazik ve nazik kelimeler bulmayı başarırken, gururlu hayırseverlik onları ezer. Gerçek cömertliğin yüce yönü, hayırseverler rolleri değiştirip, hizmet ettikleri kişilerin gerçek yararlanıcılarıymış gibi görünmenin bir yolunu bulduklarında ortaya çıkar. "Sağ elinizin ne yaptığını sol elinizin bilmesine izin vermeyin" sözlerinin anlamı budur.

GİZLİ TALİHLER

4. Hayırseverlik büyük felaketler sırasında ortaya çıkar ve hasarı onarmak için cömert bir çaba görülebilir. Ancak, bu genel felaketlerin yanı sıra, şikayet etmeden sefalet yataklarında yatan insanların fark edilmeyen binlerce özel felaketi de vardır. Bu gizli ve gizli talihsizlikler, gerçek cömertliğin kurbanlarının yardım istemek için gelmesini beklemeden nasıl bulacağını bildiği talihsizliklerdir.

Sade ama özenli bir şekilde giyinmiş, mütevazı giyinmiş bir kızla birlikte gelen bu seçkin kadın kimdir? Kapıda saygıyla karşılandığı için belli ki iyi tanındığı sefil görünümlü bir eve girer. Nereye gidiyor? Tavan arasına çıkar: Orada küçük çocuklarla çevrili bir anne yaşamaktadır. Kadının gelişiyle, o zayıf yüzlerde sevinç parlar. Tüm acılarını dindirmeye gelmiştir; ihtiyaç duydukları şeyleri, onları utanmadan yardım kabul etmelerini sağlayacak nazik ve teselli edici sözlerle birlikte getirmiştir, çünkü bu talihsizler profesyonel dilenci değildir. Baba hastanededir ve bu süre zarfında anne onların ihtiyaçlarını karşılayamaz. Bu kadın sayesinde, bu zavallı çocuklar ne soğuk ne de açlık

çekeceklerdir; sıcak giyinerek okula gidecekler ve annelerinin sütü en küçükler için kesilmeyecektir. İçlerinden biri hastalanırsa, hiçbir maddi bakım reddedilmeyecektir. Kadın oradan, babaya biraz olsun teselli vermek ve ailesinin durumuyla ilgili olarak kafasını rahatlatmak için hastaneye gider. Sokak köşesinde, ziyaret ettiği birçok koğuşa götürdüğü her şeyin gerçek bir deposu olan bir araba beklemektedir. Onlara ne inançlarını ne de fikirlerini sormaktadır, çünkü onun için bütün insanlar kardeştir; hepsi Tanrı'nın çocuklarıdır. Turlarını bitirdiğinde, kendi kendine şöyle der: Günüm çok iyi başladı. Adı ne? Nerede yaşıyor? Kimse bilmiyor. Talihsizler için, hiçbir şeyi ifşa etmeyen bir isimdir; ancak, o bir teselli meleğidir ve geceleri, onun adına Baba'ya bir kutsama senfonisi yükselir: Katolikler, Yahudiler, Protestanlar - hepsi onu kutsar.

Neden bu kadar sade giyiniyor? Çünkü lüksle yoksulluğu aşağılamak istemiyor. Neden küçük kızı da ona eşlik ediyor? İyiliğin nasıl uygulanması gerektiğini öğrenmek için. Kızı da hayırseverlik yapmak istiyor, ancak annesi ona soruyor, "Kendine ait hiçbir şeyin yokken, ne verebilirsin çocuğum? Sana başkalarına aktarabileceğin bir şey

verirsem, ne sevap kazanırsın? Gerçekte, o durumda hayırseverlik yapan ben olurum; sevabı sen alırsan, bu adil olmaz. Hastaları ziyaret ettiğimizde, onlara bakmama yardım ediyorsun ve kendinden vermek, bir şey vermektir. Bu sana yeterli gelmiyor mu? Öyleyse, bundan daha basit bir şey olamaz. Yararlı eşyalar yapmayı ve küçükler için kıyafetler dikmeyi öğren. Bu şekilde, senden gelen bir şeyi vermiş olursun." Böylece, bu gerçek Hıristiyan anne, kızına Mesih'in öğrettiği erdemleri uygulama konusunda eğitim veriyor. O bir Spiritist mi? Ne önemi var!?

Evde, konumu bunu gerektirdiği için dünya kadınıdır. Ancak dünya onun ne yaptığını bilmez, çünkü Tanrı'dan ve kendi vicdanından başka hiçbir onay istemez. Ancak bir gün, öngörülemeyen bir olay, himayesindekilerden birini evine getirir ve el yapımı ürünler satar. Hayırseverini tanır ve onu kutsamak ister: "Sus!" der hayırseveri. "Kimseye söyleme." İsa da böyle konuşmuştu.

DUL KADININ MİTE

5. *İsa, insanların paralarını kutuya nasıl attıklarını izleyerek ve zenginlerin çoğunun büyük*

miktarlarda koyduğunu fark ederek, bağış kutusunun karşısına oturmuştu. Yoksul bir dul kadın da gelip bir çeyrek metelik miktarında sadece iki küçük madeni para koydu [31]. Sonra öğrencilerini yanına çağırarak onlara şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, bu yoksul dul kadın bağış kutusuna diğerlerinin koyduklarından daha fazlasını verdi, çünkü hepsi bolluklarından verdiler, oysa o yoksulluğundan verdi - sahip olduğu her şeyi ve geçinmek için geriye kalan her şeyi." (Mk. 12:41-44; Lk. 21:1-4)

6. Birçok insan yeterli kaynaklara sahip olmadıkları için istedikleri kadar iyilik yapamadıkları için pişmanlık duyarlar; eğer zenginlik istiyorlarsa, bunu iyi bir şekilde kullanabilmek için yaptıklarını söylerler. Elbette ki niyetleri övgüye değerdir ve bazıları için oldukça samimi olabilir; ancak, şüphesiz, tamamen tarafsız olabilir mi? Başkalarına iyilik yapmak isteseler bile, kendilerine iyilik yaparak başlamaktan, kendilerine birkaç zevk daha vermekten ve şu anda sahip olmadıkları fazlalıklardan birkaçını elde etmekten, kalanları fakirlere vermekten oldukça mutlu olacak kişiler olamaz mı? Belki de gizledikleri ancak

31Farthing, dörtte bir veya çeyrek anlamına gelen eski bir kelimedir. - Tr.

kalplerinin derinliklerinde bulabilecekleri bu tür gizli amaçlar -eğer orada aramaya istekli olsalardı- niyetin değerini ortadan kaldırır, çünkü gerçek hayırseverlik, kişinin kendisinden önce başkalarını düşünmesini gerektirir. Bu durumda hayırseverliğin yüceliği, kendi işlerinde ve kendi güçlerini, zekalarını ve yeteneklerini kullanarak, cömert niyetlerini gerçekleştirmek için eksik oldukları kaynakları bulmak olurdu; bu, Tanrı'yı en çok memnun eden fedakarlık olurdu. Ne yazık ki, çoğunluk, herhangi bir fedakarlık yapmadan aniden zengin olmanın en kolay yolunu hayal eder. Gizli hazineler, bazı olumlu rastgele şanslar, beklenmedik bir miras vb. gibi hayallerin peşinden koşarlar. Bu tür bir doğadaki arayışlarında kendilerine yardımcı olması için ruhlar arasında yardımcılar bulmayı umanlara ne denebilir? Açıkça, onlar ne Spiritizmin kutsal amacını bilirler ne de anlarlar ve Tanrı'nın insanlarla iletişim kurmasına izin verdiği ruhların misyonunu daha da az anlarlar; bunda da aldatmacayla cezalandırılırlar. (*Medyumlar Kitabı ,* no. 294, 295)

Niyetleri kişisel çıkarlardan uzak olanlar, yapmak istedikleri tüm iyilikleri yapamama güçsüzlükleriyle kendilerini avutmalıdırlar;

kendilerini mahrum bırakarak veren fakirlerin pullarını düşünmelidirler, ancak bu, Tanrı terazisinde, kendilerine hiçbir şeyi esirgemeden veren zenginlerin altınlarından daha ağır basar. Elbette yoksulluğu büyük ölçekte hafifletebilmenin verdiği tatmin büyük olurdu, ancak buna izin verilmiyorsa, kişi gerçeği kabul etmeli ve kendini mümkün olanı yapmakla sınırlamalıdır. Dahası, gözyaşlarını kurutan tek şey altın mıdır ve kişi ona sahip olmadığı için hareketsiz mi kalmalıdır? Kardeşlerine ve kız kardeşlerine içtenlikle faydalı olmak isteyenler binlerce fırsat bulacaktır; arasınlar ve bir şekilde olmasa bile başka bir şekilde bulacaklar, çünkü yeteneklerinin tamamını kullanıp da bir tür hizmet sunamayan, bir teselli sağlayamayan, fiziksel veya ruhsal acıyı hafifletemeyen veya faydalı bir şey yapamayan hiç kimse yoktur. Parası olmasa da herkes elindeki emek, zaman ve istirahatin bir kısmını veremez mi? Bu da fakirin oboludur, dulun iksiri.

FAKİRLERİ VE TOPALLARI DAVET EDİN. KARŞILIK BEKLEMEDEN VERİN

7. *Kendisini davet edene de şöyle dedi: "Bir akşam yemeği veya akşam yemeği verdiğin zaman,*

arkadaşlarını, kardeşlerini, akrabalarını veya zengin komşularını davet etme, böylece onlar da seni sırayla davet edip, senden aldıklarını geri ödesinler. Fakat bir ziyafet verdiğin zaman, fakirleri, topalları, sakatları ve körleri davet et, böylece onlar sana geri ödeme imkânına sahip olmadıkları için mutlu olacaksın, çünkü sen salihlerin dirilişinde ödüllendirileceksin."

Sofrada oturanlardan biri bu sözleri işitince İsa'ya, "Tanrı'nın egemenliğinde ekmek yiyene ne mutlu!" dedi. (Luka 14:12-15)

8. İsa, bir ziyafet verdiğinizde, arkadaşlarınızı değil, bunun yerine fakirleri ve topalları davet edin der. Bu sözler, kelimesi kelimesine alındığında saçmadır ancak kişi içlerindeki ruhu ararsa yücedir. İsa, arkadaşlar yerine, birinin sofrasına sokaktan dilencileri getirmesi gerektiğini söylemek istemiş olamazdı. Dili neredeyse her zaman mecaziydi ve düşüncenin ince nüanslarını kavrayamayan insanlar için, göz kamaştırıcı renkler etkisi yaratan güçlü imgeler kullandı. Düşüncesinin temeli, "Siz kutsanacaksınız, çünkü onlar size karşılık verme imkânına sahip değiller" sözlerinde ortaya çıkar. Bu, kişinin iyilik yaparken karşılığını düşünmemesi gerektiği, sadece bunu

yapmanın zevkini yaşaması gerektiği anlamına gelir. Canlı bir karşılaştırma sağlamak için, fakirleri ziyafetlerinize davet etmenizi, çünkü onların size karşılık veremeyeceklerini bildiğinizi söyledi. Ziyafetlerden, *başlı* başına bir ziyafet değil, kişinin tadını çıkardığı bolluğa katılım anlaşılmalıdır.

Ancak bu sözcükler daha gerçek anlamda da kullanılabilir. Kaç kişi sofralarına yalnızca "onlara şeref verebilecek" kişileri davet eder - dedikleri gibi - ya da onları sırayla davet edebilecek kişileri! Diğerleri ise daha az şanslı akrabalarını veya arkadaşlarını davet etmekten memnuniyet duyar. Peki, kimin ailesinde böyle kişiler yoktur ki? Bazen bunu göstermeden onlara büyük bir hizmet sunmanın bir yoludur. Körleri ve topalları içeri almaya gitmeden, bunu iyilikseverlikten ve gösterişten uzak bir şekilde yaparlarsa ve içten bir samimiyetle faydayı gizlemeyi bilirlerse İsa'nın özdeyişini uygularlar.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

MADDİ HAYIRSEVERLİK VE MANEVİ HAYIRSEVERLİK

9. "Birbirimizi sevelim ve başkalarına, onların bize yapmasını istediğimiz şeyi yapalım." Her din, her ahlaki olasılık bu iki ilkede yer alır. Eğer bu dünyada bunlara uysaydınız, mükemmel olurdunuz. Ne nefret ne de anlaşmazlık olurdu. Dahası, yoksulluk olmayacağını söyleyeceğim, çünkü her zenginin sofrasındaki fazladan yiyecekle birçok fakir doyurulurdu ve son enkarnasyonumda yaşadığım karanlık arka sokaklarda, her şeye muhtaç zavallı çocuklarını sürükleyen fakir anneler görmezdiniz.

Zengin olan sizler! Bunu biraz düşünün: elinizden geldiğince talihsizlere yardım edin; öyle verin ki bir gün Tanrı yaptığınız iyiliği size geri ödesin ve dünyevi zarfınızı terk ettiğinizde, sizi daha mübarek bir dünyanın eşiğinde karşılayacak olan şükran dolu ruhlardan oluşan bir kortejle karşılaşacaksınız.

Geçtiğimiz yaşamımda yardım edebildiğim insanlarla diğer tarafta buluşmanın bana verdiği sevinci keşke bilseydiniz!

Bu nedenle komşunuzu sevin. Onu veya onu kendinizi sevdiğiniz gibi sevin, çünkü artık reddettiğiniz ve uzak tuttuğunuz o talihsiz adamın belki bir kardeş, bir baba veya bir arkadaş olduğunu biliyorsunuz; ve sonra, onu ruhlar dünyasında tanıdığınızda ne kadar umutsuzluk hissedeceksiniz!

Herkesin sergileyebileceği, maddi olarak *hiçbir maliyeti olmayan* , ama uygulamaya geçirilmesi çok zor olan *ahlaki yardımseverliğin* ne olduğunu tam olarak anlamanızı istiyorum .

Ahlaki yardımseverlik, birbirinize destek olmaktan oluşur ve şu anda enkarne olduğunuz düşük düzen dünyasında en az uyguladığınız şeydir. İnanın bana; sessiz kalmayı ve daha cahil birinin konuşmasına izin vermeyi bilmekte büyük bir erdem vardır; bu da başka bir tür yardımseverliktir. Alaycı bir söz, alaycı bir şekilde alay etmeye alışmış ağızdan çıktığında sağır bir kulağı nasıl çevireceğinizi bilmek; çoğu zaman yanlışlıkla sizden üstün olduklarını düşünen kişilerin arasına girdiğinizde sizi karşılayan küçümseme sırıtışına hiç dikkat etmemek, oysa ruhsal yaşamda -tek *gerçek yaşamda*- bazen bundan

çok uzaklardır: bunlar alçakgönüllülüğün değil, yardımseverliğin erdemli eylemleridir, çünkü başkasının yanlışlarına dikkat etmemek ahlaki yardımseverliği tasvir eder.

Ancak bu tür bir hayırseverlik diğer türe engel olmamalıdır; özellikle komşunuzu ihmal etmemeyi unutmayın. Size söylediğim her şeyi hatırlayın. Reddettiğiniz yoksul kişinin belki de sizin için eskiden değerli olan ve şu an için sizden daha aşağıda bir konumda olan bir ruhu barındırdığını her zaman hatırlamalısınız. Ben de dünyanızdaki yoksullardan biriyle tekrar karşılaştım, ona birkaç kez şans eseri yardım edebilmiştim ve *şimdi de sırayla ondan yardım istemek zorundayım .*

İsa'nın hepimizin kardeş ve kızkardeş olduğumuzu söylediğini unutmayın; cüzzamlıyı veya dilenciyi reddetmeden önce bunu her zaman düşünün. Hoşça kalın. Acı çekenleri düşünün ve onlar için dua edin.

Rahibe Rosalie (Paris, 1860)

10. Arkadaşlarım, birçoğunuzun kendinize şunu söylediğini duydum: Nasıl hayırseverlik yapabilirim? Çoğu zaman, kendim bile yeterli

olmuyorum!

Dostlarım, hayırseverlik birçok şekilde uygulanabilir. Hayırseverliği düşüncede, sözde ve eylemde uygulayabilirsiniz: Düşüncede, ışığı bile görmeden ölmüş terk edilmiş yoksullar için dua ederek; yürekten gelen bir dua onları teselli edecektir; günlük arkadaşlarınıza iyi tavsiyelerde bulunarak, umutsuzluk ve yoksunluktan dolayı acılaşmış ve En Yüce'nin adını küfür eden insanlara, "Bir zamanlar ben de sizin gibiydim; acı çektim ve talihsizdim, ancak Spiritizme inandım ve gördüğünüz gibi, şimdi şanslıyım" diyerek. Size, "Bu işe yaramaz; yolculuğumun sonundayım; yaşadığım gibi öleceğim" diyen yaşlılara, "Tanrı hepimize aynı adaleti sunuyor; son saatin işçilerini hatırlayın" diyebilirsiniz. Zaten tuttukları arkadaşlar tarafından yozlaştırılmış ve kötü ayartmalara boyun eğmeye hazır bir şekilde hayatın yollarında dolaşan gençlere, "Tanrı sizi izliyor, sevgili çocuklarım" deyin. Ve bu nazik sözleri onlara sık sık tekrarlamaktan korkmayın; bunlar genç zihinlerinde filizlenecek ve küçük haydutlar yerine, onlardan erkekler ve kadınlar yaratmış olacaksınız. Bu da bir tür hayırseverliktir.

Birçoğunuz, "Saçmalık! Yeryüzünde o kadar çok kişiyiz ki, Tanrı hepimizi göremez." diyorsunuz. İyi dinleyin dostlarım: Dağın tepesindeyken, o dağı kaplayan milyarlarca kum tanesini görmüyor musunuz? Öyleyse! Tanrı sizi aynı şekilde görüyor. O, tıpkı o kum tanelerinin onları dağıtan rüzgarın kaprisine göre hareket etmesine izin verdiğiniz gibi, size özgür iradenizi veriyor; ancak Tanrı, sonsuz merhametiyle, kalbinizin en derinine *vicdan adı verilen uyanık bir nöbetçi yerleştirmiştir* . Onu dinleyin; size yalnızca iyi öğütler sunacaktır. Bazen, ona kötülük ruhuyla karşı koyarak onu köreltiyorsunuz ve sonra sessizleşiyor. Bununla birlikte, zavallı terk edilmiş vicdanınızın, pişmanlığın gölgesini algılamasına izin verdiğiniz anda kendini duyuracağından emin olabilirsiniz. Vicdanınızı dinleyin, onu sorgulayın ve sık sık onun öğütleriyle kendinizi teselli edilmiş bulacaksınız.

Dostlarım, bir general her yeni alay için yeni bir bayrak hazırlar. Size Mesih'in şu özdeyişini sunuyorum: "Birbirinizi sevin." Bu özdeyişi uygulayın; bayrağının etrafında toplanın ve mutluluk ve teselli bulacaksınız.

Koruyucu Bir Ruh (Lyons, 1860)

İYİLİK

11. Bu dünyada, dostlarım, iyilikseverlik size en saf ve en tatlı sevinçleri, ne pişmanlık ne de kayıtsızlık tarafından rahatsız edilmeyen kalbin sevinçlerini verecektir. Ah! Keşke güzel ruhların cömertliğindeki büyük ve nazik her şeyi kavrayabilseydiniz, insanların birbirlerine kendilerine baktıkları gibi bakmalarını sağlayan o duyguyu, kardeşlerine giyecek bir şeyler vermek için neşeyle giysilerini çıkarmalarını! Dostlarım, keşke başkalarını mutlu etmekten daha tatlı bir uğraşınız olmasaydı! Hangi dünyevi şenlikler, İlahiyatın temsilcileri olarak, hayatın iniş çıkışlarını ve acısını bilen ailelere sevinç verdiğiniz o mutlu anlarla karşılaştırılabilirdi; aniden bu zayıflamış yüzlerin ekmekleri olmadığı için umutla aydınlandığını gördüğünüzde; bu talihsizler ve onların çocukları, yaşamanın acı çekmek olduğunu bilmeden, çığlık atıyor, ağlıyor ve annelerinin kalbini keskin bir hançer gibi delen şu sözleri tekrarlıyorlar: "Açım!..." Ah! Anlayın, daha önce sadece umutsuzluk gördükleri yerde yeniden doğan sevinci görenlerin duyguları ne kadar hoştur! Kardeşlerinize karşı yükümlülüklerinizin ne olduğunu anlayın! Gidin, talihsizlikle yüzleşmeye

gidin; özellikle gizli sefaletlere yardım etmeye gidin, çünkü onlar en yürek parçalayıcı olanlardır. Gidin, canlarım ve Kurtarıcı'nın şu sözlerini hatırlayın: "Bu küçüklerden birini giydirdiğinizde, bunu bana yaptığınızı unutmayın."

Hayırseverlik! Tüm erdemleri özetleyen yüce kelime, dünya halklarını mutluluğa götürecek olan sensin. Seni uygulayarak, gelecekte kendileri için sonsuz sevinçler yaratacaklar ve yeryüzündeki sürgünleri sırasında, onların tesellisi, sevgi dolu Tanrı'nın koynunda yeniden bir araya geldiklerinde daha sonra yaşayacakları sevinçlerin ön tadı olacaksın. Ey ilahi erdem, yeryüzünde yaşadığım tek mutluluk anlarını bana sağlayan sendin. Bedenlenmiş kardeşlerim ve kız kardeşlerim, onlara konuşan ve onlara şunu söyleyen dostun sesine inansınlar: Kalbin huzurunu, ruhun hoşnutluğunu ve hayatın sıkıntılarının çaresini hayırseverlikte aramalısın. Ah! Tanrı'yı suçlama noktasına geldiğinde, altına bir göz at; kaç tane sefaletin rahatlamaya ihtiyacı olduğunu, kaç tane yoksul çocuğun ailesi olmadığını, kaç tane yaşlının kendilerine yardım edecek veya ölüm onları geri aldığında gözlerini kapatacak tek bir dost eli olmadığını gör! Yapılacak ne kadar çok iyilik var!

Ah! Şikayet etme; aksine, Tanrı'ya şükret ve şefkatini, sevgini ve paranı, dünyadaki şeylerden yoksun, acı ve yalnızlık içinde çürüyen herkese avuç avuç ver! O zaman bu dünyada en tatlı sevinçleri biçeceksin ve sonra... sadece Tanrı bilir! ...

Adolphe, Cezayir Piskoposu (Bordeaux, 1861)

12. İyi ve yardımsever olun; elinizde tuttuğunuz cennetin anahtarı budur. Sonsuzluğun tüm mutluluğu şu özdeyişte saklıdır: Birbirinizi sevin. Ruh, komşusuna bağlılık dışında kendini daha yüksek ruhsal alemlere yükseltemez; hayırsever dürtülerde mutluluk ve teselli bulamaz. İyi olun, kardeşlerinizi ve kız kardeşlerinizi destekleyin ve bencilliğin korkunç belasını kökünden kazıyın. Bu görevi yerine getirirken, kendinize sonsuz mutluluğa giden yolu açacaksınız. Ayrıca, aranızda asil bir özveri, gerçekten hayırsever bir eylemin öyküsünü duyduğunda kalbinin attığını, içsel sevincinin genişlediğini hissetmeyen var mı? Sadece iyi bir eylemin getirdiği mutluluğu ararsanız, ruhsal ilerleme yolunda kalırsınız. Örnekler eksik değil; sizde eksik olan şey çok nadir olan iyi niyettir. Tarihin merhametle kaydettiği çok

sayıda erdemli erkek ve kadına bakın.

Mesih size hayırseverlik ve sevgi erdemleri hakkında her şeyi anlatmadı mı? Neden ilahi öğretilerini bir kenara bırakıyorsunuz? Neden ilahi sözlerine kulaklarınızı ve tüm nazik öğütlerine kalplerinizi kapatıyorsunuz? İncillerde daha fazla ilgi ve inanç gösterilmesini isterdim. Ama siz bu kitabı terk ettiniz ve onu içi boş bir söz, kapalı bir mektup haline getirdiniz; bu harikulade kod unutulmaya terk edildi; dertleriniz sadece ilahi yasaların bu özetini kasıtlı olarak terk etmenizden kaynaklandı. Öyleyse, İsa'nın adanmışlığı hakkındaki bu ateşli sayfaları okuyun ve bunlar üzerinde derin düşünün.

Güçlü erkekler ve kadınlar, kendinizi hazırlayın; zayıf erkekler ve kadınlar, uysallığınızı ve inancınızı silahlarınız yapın. Yeni Doktrininizin yayılmasında daha ikna edici, daha istikrarlı olun. Size sadece cesaret vermek için gelmedik; Tanrı'nın bize kendimizi size göstermemize izin verdiği sadece şevkinizi ve erdemlerinizi canlandırmak için değil. Eğer isterseniz, sadece Tanrı'nın yardımına ve kendi iradenize ihtiyacınız olur; ruhsal tezahürler sadece gözleri kapalı ve

kalpleri inatçı olanlar için üretilir.

Hayırseverlik, dünyevi erdemlerin tüm yapısını desteklemesi gereken temel erdemdir. Hayırseverlik olmadan, diğerlerinin hiçbiri var olmaz. Hayırseverlik olmadan, daha iyi bir gelecek için umut olmaz, bizi yönlendirecek ahlaki bir ilgi olmaz. Hayırseverlik olmadan inanç olmaz, çünkü inanç, hayırsever bir ruhu parlatan saf bir ışık huzmesinden başka bir şey değildir.

Hayırseverlik, tüm dünyalardaki kurtuluşun ebedi çapasıdır. Yaratıcının en saf tezahürüdür. Yarattıklarına verdiği kendi erdemidir. Böylesine yüce bir iyiliği nasıl fark edemezsiniz? Bu düşünceyle, hangi kalp bu tamamen ilahi duyguyu bastırıp dışarı atacak kadar kötü olabilir? Hangi çocuk, hayırseverliğin tatlı okşamasına isyan edecek kadar kötü olabilir?

Kendi yaptığım şeyden bahsetmeye cüret etmiyorum, çünkü Ruhlar da yaptıkları konusunda mütevazıdır; yine de, insan kardeşlerinizi rahatlatmaya en çok katkıda bulunacak işlerden birine başladığıma inanıyorum. Sık sık diğer ruhların görevimi sürdürme misyonunu

istediklerini gördüm. Onları, nazik ve sevgili kardeşlerim ve kız kardeşlerim, merhametli ve ilahi hizmetlerinde, size tavsiye ettiğim erdemi, böyle bir adanmışlık ve fedakarlık hayatının gerektirdiği tüm sevinçle uygularken gördüm. Karakterlerinin ne kadar onurlandırıldığını, misyonlarının ne kadar sevildiğini ve izlendiğini görmek beni büyük bir mutlulukla dolduruyor. Ey iyi ve güçlü iradeye sahip dürüst erkekler ve kadınlar, hayırseverliği yayma işini geniş çapta sürdürmek için bir araya gelin. Bu erdemi uygulamada mükafatınızı bulacaksınız. Şimdiki hayatınızdan başlayarak size sağlanmayacak hiçbir ruhsal sevinç yoktur. Birlik içinde kalın; Mesih'in emirlerine göre birbirinizi sevin. Amin.

St.Vincent de Paul (Paris, 1858)

13. Bana Hayırseverlik denir ve ben Tanrı'ya giden ana yolum. Beni takip edin, çünkü hepinizin çabalaması gereken hedefim.

Bu sabah, her zamanki turlarıma çıktım ve kederli bir kalple size şunu söylemeye geldim: Ah! Dostlarım: ne kadar sefalet, ne kadar çok gözyaşı ve hepsini kurutmak için ne kadar çok şey

yapmalısınız! Boşuna, zavallı anneleri teselli etmeye çalıştım, onlara şöyle dedim: "Cesaret! Sizi gözeten iyi kalpler var; terk edilmeyeceksiniz. Sabır! Tanrı orada; siz onun sevgililerisiniz; siz onun seçilmişlerisiniz." Beni duymuş gibi görünüyorlardı ve büyük, endişeli gözlerini bana doğru çevirdiler. Zavallı yüzlerinden bedenlerinin -ruh üzerindeki o zalimin- aç olduğunu okudum ve sözlerim kalplerine biraz huzur getirmiş olsa da midelerini doldurmadı. Onlara tekrar söyledim: "Cesaret! Cesaret!" Sonra bir bebeği emziren çok genç, fakir bir anne onu kollarına aldı ve sanki kısır göğüslerden yetersiz besin almış o küçük varlığa göz kulak olmamı ister gibi boşluğa doğru uzattı.

Başka bir yerde, dostlarım, işsiz ve dolayısıyla evsiz, zorunluluktan kaynaklanan her türlü acıyla eziyet çeken ve yoksulluklarından utanan ve hiç yalvarmadıkları için yoldan geçenlerden merhamet dilemeye cesaret edemeyen yoksul yaşlı insanlar gördüm. Hiçbir şeyi olmayan ben, şefkat dolu bir kalple, kendimi onlar için bir dilenci yaptım ve her yere gidiyorum, iyiliği teşvik ediyor ve cömert ve şefkatli ruhlarda iyi düşünceler uyandırıyorum. Bu yüzden buraya geldim dostlarım ve size söylüyorum: Her yerde dolaplarında ekmek,

ocaklarında ateş ve yataklarında battaniye olmayan talihsizler var. Size ne yapmanız gerektiğini söylemiyorum; inisiyatifi sizin iyi kalplerinize bırakıyorum. Size nasıl ilerleyeceğinizi söyleseydim, iyi eyleminizden hiçbir meziyet elde edemezdiniz. Size sadece şunu söyleyeceğim: Ben Sadaka'yım ve acı çeken kardeşleriniz ve kız kardeşleriniz adına elimi size uzatıyorum.

Ama eğer istersem, ben de veririm ve çok veririm. Sizi büyük bir ziyafete davet ediyorum ve hepinizin doyacağı ağacı size sunuyorum! Bakın ne kadar güzel, çiçeklerle ve meyvelerle nasıl da yüklü! Gidin; gidin, iyilik denen o güzel ağaçtan tüm meyveleri toplayın ve koparın. Çıplak bıraktığınız dalların yerine yaptığınız tüm iyi işleri ekleyeceğim ve bu ağacı Tanrı'ya götüreceğim ki, Tanrı onu tekrar yükleyebilsin, çünkü iyilik tükenmezdir. Öyleyse, beni izleyin dostlarım, böylece sizi sancağım etrafında toplananlar arasında sayabilirim. Korkmayın; sizi kurtuluş yolunda yönlendireceğim, çünkü Ben *Sevgiyim* .

Caritas, Roma'da şehit edildi (Lyons, 1861)

14. Hayırseverliğin uygulanmasının birçok yolu

vardır ki birçoğunuz bunları sadaka vermekle karıştırırsınız; ancak aralarında büyük bir fark vardır. Sadaka vermek, dostlarım, bazen fakirlere rahatlama getirdiği için faydalıdır; ancak hem veren hem de alan için neredeyse her zaman aşağılayıcıdır. Öte yandan, hayırseverlik, hayırseveri yararlananla ilişkilendirir ve birçok şekilde gizlenebilir! Kişi, ailesine ve arkadaşlarına karşı bile onlara karşı hoşgörülü davranarak, zayıflıklarını affederek ve öz saygılarını zedelememeye dikkat ederek hayırsever olabilir. Ve siz, Spiritistler, sizin gibi düşünmeyenlere karşı davrandığınız şekilde hayırseverlik uygulayabilirsiniz; daha az aydınlanmış olanları inanmaya yönlendirerek ancak onları şok etmeden ve inançlarına saldırmadan, bunun yerine onları nazikçe toplantılarımıza davet ederek, bizi dinleyebilecekleri ve kalplerine giden yolu bulabileceğimiz bir yer. Bu, hayırseverliğin bir yönüdür.

Şimdi, hayırseverliğin fakirler için ne anlama geldiğini dinleyin, dünya tarafından mirastan mahrum bırakılmış ama şikayet etmeden yoksulluklarını kabul edebilirlerse Tanrı tarafından ödüllendirilenler için; ve bu size bağlı olacaktır. Bir

örnek kullanarak kendimi anlaşılır kılacağım.

Haftada birkaç kez, her yaştan hanımın bir araya geldiğini görüyorum. Bildiğiniz gibi, bizim için hepsi kardeştir. Ne yaparlar? Hızlı, çok hızlı çalışırlar, çevik parmaklarıyla. Ayrıca yüzlerinin ne kadar parlak olduğunu ve kalplerinin nasıl bir olarak attığını da görebilirsiniz! Peki amaçları nedir? Kışın yaklaştığını ve yoksulların evlerine zor geleceğini gördüler. Bu "karıncalar" yaz boyunca yeterli erzak toplayamadılar ve eşyalarının çoğunu rehin bıraktılar. Zavallı anneler üzgün ve ağlıyor, bu kış üşüyecek ve aç kalacak olan küçüklerini düşünüyorlar! Sabırlı olun, zavallı anneler. Tanrı sizden daha şanslı olanlara ilham verdi. Bir araya geldiler ve küçük giysiler dikiyorlar ve bu günlerden birinde, kar dünyayı kapladığında ve "Tanrı adil değil" diyerek şikayet ettiğinizde -ki bu acı çekenlerin normalde söylediği şeydir- bu iyi işçilerin çocuklarından biri yoksulların hizmetkarı haline gelip kapınıza gelecek. Evet, onlar sizin için çalışıyorlar ve sizin şikâyetiniz bir hayıra dönüşecektir. Zira bedbahtların kalplerinde nefretin hemen ardından sevgi gelir.

Tüm bu işçilerin teşvike ihtiyacı olduğundan,

onlara uzaklardan gelen iyi ruhlardan gelen iletişimleri görüyorum. Bu gruba katılan adamlar da herkesin hoşuna giden okumalar şeklinde destek sağlıyorlar. Ve herkesin ve özellikle her birinin gayretini ödüllendirmek için, biz kendimiz bu çalışkan işçilere, cennette kullanılan tek para birimi olan nimetlerle onları ödüllendirecek iyi bir müşteri kitlesi vaat ediyoruz. Ayrıca, bunu yapmaktan korkmadan, bu para biriminin onlar için eksik olmayacağına dair onlara güvence veriyoruz.

Caritas (Lyon, 1861)

15. Sevgili dostlarım, her gün birbirinize, "Ben fakirim; hayırseverlik yapamam" dediğinizi duyuyorum ve her gün diğer insanlara karşı hoşgörüsüz olduğunuzu görüyorum. Onları hiçbir şey için affetmiyorsunuz ve kendinizi, onlar size aynı şekilde davransalardı mutlu olur muydunuz diye kendinize sormadan, zaman zaman oldukça sert olan yargıçlara dönüştürüyorsunuz. Hoşgörü de hayırseverlik değil midir? Sadece hoşgörülü davranarak hayırseverlik yapabilen sizler - en azından bunu yapın, ama bunu kapsamlı bir şekilde yapın. Maddi hayırseverlikle ilgili olarak, size öteki

dünyadan bir hikaye anlatmak istiyorum.

İki adam yeni ölmüştü. Tanrı daha önce şöyle demişti: “Bu iki adam hayattayken, tüm iyi amelleri bir keseye konacak ve öldüklerinde keseler tartılacak.” İkisi de son saatlerine geldiğinde, Tanrı iki kesenin kendisine getirilmesini emretti. Biri şişman, hacimli ve tıkabasa doluydu, içindeki paralarla yankılanıyordu; diğeri o kadar küçük ve inceydi ki, bezin altından içindeki birkaç parayı görebiliyordunuz. Her adam hangisinin kendisine ait olduğunu tanıdı. “O benim,” dedi ilki. “Tanıyorum; zengindim ve çok verdim.” “O benim,” dedi diğeri. “Ben her zaman fakirdim; ne yazık ki! Paylaşacak neredeyse hiçbir şeyim yoktu.” Ama ah, ne sürpriz! İki kese teraziye konduğunda, şişman olan hafifledi, küçük olan ise ağırlaştı ve terazinin diğer tarafındakinden daha ağır bastı. Sonra Tanrı zengin adama dedi ki, “Çok verdin, doğru, ama gösteriş olsun ve adının tüm gurur tapınaklarında sergilenmesini görmek için verdin; üstelik verirken kendini hiçbir şeyden mahrum etmedin. Sola git ve sadakalarının bir şey ifade ettiği için mutlu ol.” Sonra fakir adama dedi ki, “Çok az verdin, dostum, ama terazideki o paraların her biri senin için bir mahrumiyeti temsil ediyor. Sadaka vermemiş olsan

da, sadaka verdin ve daha da iyisi, hesaba katılacağını düşünmeden, doğal olarak yaptın. Hoşgörülüydün ve diğer insanları yargılamadın; tam tersine, tüm eylemleri için mazeretler sundun. Sağa git ve karşılığını al.”

Koruyucu Bir Ruh (Lyon, 1861)

16. Ev işleriyle vakit geçirmek zorunda olmayan zengin ve şanslı bir eş, birkaç saatini diğer insanlara faydalı bir iş için ayıramaz mı? Zevklerinden arta kalanlarla, soğukta titreyen talihsizler için kıyafet satın alabilir. Narin elleriyle, basit ama sıcak giysiler dikebilir ve bir annenin doğmak üzere olan çocuğunu örtmesine yardım edebilir. Kendi çocuğu biraz daha az dantelle idare ederse, fakir kadının çocuğu biraz daha sıcak olacaktır. Fakirler için çalışmak, Rab'bin bağında çalışmaktır.

Ve sen, fazladan hiçbir şeyi olmayan, ama kardeşlerine karşı sevgi dolu olan, sahip olduğun şeylerden birazını vermek isteyen zavallı işçi, iş gününden, tek hazinen olan zamanından birkaç saat vermek istiyorsun. Zenginleri cezbeden o süslü el sanatlarından birkaçını yap. Akşam

vaktinde ürettiğin bu ürünleri sat, sen de kardeşlerine yardım payını verebilirsin. Belki daha az kurdelen olacak, ama çıplak ayaklı birine ayakkabı giydirmiş olacaksın.

Ve siz, Tanrı'ya adanmış kadınlar, siz de onun hizmetinde çalışın; narin ve gösterişli yaratımlarınız yalnızca şapellerinizi süslemek veya becerinize ve sabrınıza dikkat çekmek için olmasın. Çalışın, kızlarım ve girişimlerinizin karşılığı Tanrı'daki kardeşlerinize ve kız kardeşlerinize yardım etmeye adansın. Yoksullar onun sevgili çocuklarıdır; onlar için çalışmak onu yüceltmektir. Onlara, "Tanrı gökteki kuşlara besin verir" diyen İlahi Takdir olsun. Ellerinizle ördüğünüz altın ve gümüş iplikler, bunlara sahip olmayanlar için giysi ve yiyeceğe dönüşsün. Bunları yapın ve işiniz kutsanacaktır.

Bir şeyler üretebilen hepiniz verin; yeteneklerinizden verin, ilhamlarınızdan verin, Tanrı'nın kutsayacağı kalbinizden verin. Şairler ve yazarlar, sadece toplumun üst tabakası tarafından okunan sizler, boş zamanlarınızı doldurun, ancak eserlerinizin bazılarının kârını yoksulların yardımına adayın. Ressamlar, heykeltıraşlar ve her

türden sanatçılar! Zekanız da kardeşlerinize yardım etsin. Daha az şanınız olmayacak ve sizin yardımınız sayesinde biraz daha az acı olacak.

Hepiniz verebilirsiniz. Sosyal statünüz ne olursa olsun, paylaşabileceğiniz bir şeyiniz vardır. Tanrı size ne vermiş olursa olsun, bunun bir kısmını ihtiyaçtan yoksun olanlara borçlusunuz, çünkü siz onların yerinde olsaydınız, başka biri sizinle paylaşsa çok mutlu olurdunuz. Dünyevi hazineleriniz biraz daha az olacak, ancak göksel hazineleriniz daha bol olacak. Orada, yeryüzünde iyi işlerde ektiğinizin yüz katını biçeceksiniz.

Jean (Bordo, 1861)

MERHAMET

17. Merhamet sizi meleklere yaklaştıran erdemdir; sizi Tanrı'ya götüren hayırseverliğin kız kardeşidir. Ah! Diğer insanların acıları ve ızdırapları karşısında kalbinizin merhametle hareket etmesine izin verin. Gözyaşlarınız onların yaralarına döktüğünüz bir merhemdir ve nazik bir sempatiyle onların umutlarını ve teslimiyetlerini geri kazandırmayı başardığınızda ne büyük bir haz duyacaksınız! Böyle bir haz elbette belli bir acılık

içerecektir, çünkü talihsizlikle birlikte doğar; ancak dünyevi hazların keskin tadına sahip olmadığı için, dünyevi hazların ardında bıraktığı boşluğun keskin hayal kırıklıklarına da sahip değildir; ruhu sevinçle dolduran nüfuz eden bir yumuşaklık vardır. Derinden hissedilen merhamet sevgidir; sevgi bağlılıktır; bağlılık kendini unutmaktır. Ve bu unutkanlık, talihsizler adına bu kendini inkar, mükemmel bir erdemdir, İlahi Mesih'in hayatı boyunca uyguladığı ve kutsal ve yüce öğretisinde öğrettiği türdendir. Bu öğreti ilkel saflığına geri döndürüldüğünde, tüm halklar onu kabul ettiğinde, yeryüzüne mutluluk getirecek, uyum, barış ve sevginin sonunda hüküm sürmesini sağlayacaktır.

Bencilliğinizi ve gururunuzu bastırarak ilerlemenizi sağlayacak en uygun duygu, ruhunuzu alçakgönüllülüğe, iyilikseverliğe ve komşunuza olan sevgiye yatkın kılan duygu, şefkattir! Kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin acılarını gördüğünüzde içinizde kendini gösteren, onlara yardım eli uzatmanızı sağlayan ve sizi sempati gözyaşlarına boğan o şefkat. Bu nedenle, bu göksel duyguyu asla kalbinizde boğmayın. Acı çekenlerden kaçınan, çünkü onların sefaletini

gördüklerinde kaygısız hayatlarının birkaç dakikasını üzecek olan o katılaşmış, bencil insanlar gibi davranmayın. Yararlı olabileceğiniz halde kayıtsız kalmaktan korkun. Suçlu bir kayıtsızlık bedeliyle satın alınan gönül huzuru, derinliklerinde pis bir sümük ve çürüme saklayan Ölü Deniz'in gönül huzurudur.

Ancak, şefkat bencil kişinin çok korktuğu sıkıntı ve sıkıntıya neden olmaktan ne kadar uzaktır! Şüphesiz, bir başkasının talihsizliğiyle temas ettiğinde, ruh kendi üzerine sıçrar ve tüm varlığını titreştiren ve onu çok acı verici bir şekilde etkileyen doğal ve derin bir acı hisseder. Ancak, dost bir elin temasıyla duygulanan ve gözleri duygu ve onayla nemli, bir teselli edici, bir destek gönderdiğiniz için şükranla göğe bakmadan önce size nazikçe dönen talihsiz bir kardeşe veya kız kardeşe cesaret ve umut kazandırmayı başardığınızda telafisi büyük olacaktır. Şefkat, tüm erdemlerin ilki olan hayırseverliğin melankolik ama göksel öncüsüdür. Şefkat, iyiliklerini hazırladığı ve yücelttiği hayırseverliğin kız kardeşidir.

Michel (Bordo, 1862)

YETİMLER

18. Kardeşlerim, tüm yetimleri seviyorum. Terk edilmenin, özellikle de bebeklikte, ne kadar üzücü olduğunu bir bilseniz! Tanrı, yetimlerin olmasına izin veriyor, böylece bizleri onların ebeveynleri olarak hizmet etmeye teşvik ediyor. Zavallı terk edilmiş bir çocuğa yardım etmek, onu açlık ve soğuktan korumak ve ruhunu kötülüğe kaptırmamak için ona rehberlik etmek ne ilahi bir hayırseverliktir! Terk edilmiş bir çocuğa ulaşanlar Tanrı'ya uygundur, çünkü onun yasasını anlar ve uygularlar. Dahası, yardım ettiğiniz çocuğun birçok kez başka bir enkarnasyonda sizin için değerli olabileceğini ve sizi hatırlayabilseydi, bunun artık bir hayırseverlik değil, bir yükümlülük olacağını düşünün. Bu nedenle, dostlarım, her acı çeken sizin kardeşiniz veya kız kardeşinizdir ve sizin hayırseverliğinize hakkı vardır; ancak kalbi yaralayan hayırseverlik veya içine bırakıldığı eli yakan sadakalar değil, çünkü sadakalarınız sıklıkla oldukça acıdır! Bu acı çekenler, evde onları hastalık ve sefalet beklemiyor olsaydı, onları ne kadar sıklıkla reddederlerdi! Öyleyse, nazikçe verin; iyiliksever eyleminize tüm eylemlerin en değerlisini ekleyin: iyi bir söz, bir okşama, dostça

bir gülümseme. Kanayan bir kalbe bıçak saplayan küçümseyici tondan kaçının ve iyilik yaparken kendiniz ve sevdikleriniz için çalıştığınızı unutmayın.

Tanıdık Bir Ruh (Paris, 1860)

Nankörlükle Ödenen Faydalar

19. *İyiliklerine nankörlükle karşılık verilen ve bundan dolayı daha fazla nankör insanla karşılaşma korkusuyla iyilik yapmayı bırakan kimseler hakkında ne düşünülmelidir?*

Bu kişiler hayırsever olmaktan çok daha bencildirler, çünkü iyiliği sadece takdir işaretleri almak için uygulamak onu ilgisizce uygulamak değildir ve ilgisiz iyilik Tanrı'nın hoşuna giden tek iyilik türüdür. Aynı şey gururları için de geçerlidir, çünkü takdirlerini ayaklarına koyan alıcıların alçakgönüllülüğünden zevk alırlar. Yaptıkları iyilik için dünyada karşılık arayanlar cennette karşılık görmeyeceklerdir. Ancak Tanrı, dünyada karşılık aramayanları hesaba katacaktır.

Yaptığınız iyiliğin alıcılarının minnettar olmayacağını önceden bilmenize rağmen, her

zaman zayıflara yardım etmelisiniz. Hizmet ettiğiniz kişiler iyiliği unutursa, Tanrı'nın bunu, onların minnettarlığıyla ödüllendirilmenizden daha fazla dikkate alacağından emin olabilirsiniz. *Tanrı bazen iyiliği uygulamada azminizi test etmek için nankörlükle karşılık görmenize izin verir.*

Ve ayrıca, bir anlığına unutulan iyilik eyleminin daha sonra iyi bir meyve verip vermeyeceğini nasıl bilebilirsiniz? Tam tersine, zamanla filizlenecek bir tohum olduğundan emin olabilirsiniz. Ne yazık ki, her zaman sadece şimdiki zamanı görürsünüz; başkalarını düşünerek değil, kendiniz için çalışırsınız. Kesinlikle, iyilik eylemleri en katı kalpleri yumuşatır. Bu dünyada takdir edilmeyebilirler, ancak alıcının ruhu bedensel zarfından kurtulduğunda, hatırlayacaktır ve bu hatırlama onun cezası olacaktır. Sonra, nankörlüğünden pişman olacak ve yanlışını telafi etmek ve borcunu başka bir varoluşta ödemek isteyecek, genellikle iyilikseverine adanmış bir hayatı kabul edecektir. Böylece, şüphelenmeden, o ruhun ahlaki ilerlemesine katkıda bulunmuş olacaksınız ve daha sonra, "Bir iyilik asla kaybolmaz" özdeyişinin doğruluğunu fark edeceksiniz. Üstelik kendiniz için çalışmış

olacaksınız, çünkü iyiliği çıkar gözetmeksizin ve hayal kırıklığı yaşayıp yılmadan yapmış olmanın erdemine sahip olacaksınız.

Ah! Dostlarım, eğer şimdiki hayatınızda sizi öncekilere bağlayan tüm bağları bilseydiniz; eğer insanları karşılıklı ilerlemeleri için birbirine bağlayan ilişkilerin çokluğunu kavrayabilseydiniz, sonunda kendisine ulaşmanız için tekrar tekrar yaşamanıza izin veren Yaratıcı'nın bilgeliğine ve iyiliğine daha da çok hayran olurdunuz.

Bir Koruyucu Rehberi (Sens, 1862)

ÖZEL İYİLİK

20. *İyilikseverlik, yalnızca aynı görüşe, aynı inanca veya aynı siyasi partiye mensup kişiler arasında uygulandığında doğru anlaşılır mı?*

Hayır, çünkü özellikle mezhepçilik ve siyasi partilerin ruhu ortadan kaldırılmalıdır, çünkü tüm insanlar kardeştir. Gerçek Hıristiyanlar, diğer canlılarda yalnızca kardeşleri ve kız kardeşleri görürler ve ihtiyaç içinde olanlara yardım etmeden önce, onlara inançlarının veya fikirlerinin ne olabileceğini sormazlar. Hıristiyanlar, farklı bir

inanç sistemine sahip oldukları için talihsiz bireyleri uzaklaştırırlarsa, İsa Mesih'in düşmanlarını bile sevmeyi söyleyen emrine itaat etmiş olurlar mı?

O halde onlara vicdan hesabı sormadan yardım edin. Zira eğer onlar dine düşman olurlarsa, bu onların dini sevmelerine yol açacak bir yol olur; onları dinden uzaklaştırmak ise onların dinden nefret etmelerine sebep olur.

St. Louis (Paris, 1860)

BÖLÜM XIV

HORmrymrha/hrr ve anne

- *Evlatlık bağlılığı*
- *Annem kimdir ve kardeşlerim kimlerdir?*
- *Bedensel akrabalık ve ruhsal akrabalık*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Çocukların nankörlüğü ve aile bağları*

1. *Şu emirleri biliyorsunuz: Zina etmeyeceksin, adam öldürmeyeceksin, çalmayacaksın, yalan yere tanıklık etmeyeceksin, hiç kimseyi kötülemeyeceksin,* babana ve annene saygı göstereceksin. (Mk. 10:19; Lk. 18:20; Mt. 19:19)
2. *Babanı ve ananı onurlandır ki, Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede uzun ömürlü olasın.* (On Emir, Çıkış 20:12)

ÇOCUĞA BAĞLILIK

3. "Babanı ve anneni onurlandır" emri, komşuya karşı hayırseverlik ve sevgi genel yasasının bir sonucudur, çünkü kişi komşusunu, babasını ve annesini sevmeden sevemez; ancak, *onur terimi* bu konuda ek bir görevi içerir: evlatlık bağlılığı. Bu şekilde, Tanrı, sevmek için, saygı, düşünce, itaat ve rızayı eklemek gerektiğini göstermek istedi, bu da hayırseverliğin komşumuz için yapmamızı gerektirdiği her şeyi onlara karşı daha da katı bir şekilde yerine getirme yükümlülüğünü ima eder. Bu görev doğal olarak, birinin babasının ve annesinin yerini alan ve bağlılıkları daha az zorunlu olduğu için daha da fazla liyakate sahip olan bireylere kadar uzanır. Tanrı, bu emrin tüm

ihlallerini her zaman sert bir şekilde cezalandırır.

Babamıza ve annemize hürmet etmek, sadece onlara saygı göstermek anlamına gelmez; aynı zamanda onların ihtiyaçlarında onlara yardımcı olmak, yaşlılıklarında dinlenmelerini sağlamak ve çocukluğumuzda bize gösterdikleri özenle onları kuşatmak anlamına da gelir.

Gerçek evlat bağlılığı özellikle ebeveynlerin kaynakları yetersiz olduğunda gösterilir. Kişiler, ebeveynlerine açlıktan ölmemeleri için sadece gerekli olan şeyleri vererek büyük bir şey yaptıklarını düşünürken, kendilerini hiçbir şeyden mahrum bırakmıyorlarsa, bu emri gerçekten yerine getirmiş olurlar mı? Ya da onları sokakta kalmamaları için evin en kötü odalarına gönderip, en iyi ve en rahat olanı kendi kullanımları için saklıyorlarsa? Bu tür ebeveynler, kötü niyetle yapılmadığında ve hayatlarının geri kalanında ev işlerinden sorumlu tutularak bunun bedelini ödemek zorunda bırakılmadıklarında kendilerini şanslı bile sayabilirler! Yaşlı ve zayıf ebeveynlerin, daha küçük ve daha güçlü çocuklarına hizmetçi olması gereken hayatlarının zamanı bu mudur? Anneleri, beşikteyken onlara süt parası ödetti mi?

Hasta olduklarında onlara baktığı zamanları veya onlara ihtiyaç duydukları şeyleri sağlamak için attığı adımları saydı mı? Hayır, çocuklar zavallı ebeveynlerine yalnızca kesinlikle gerekli olanı değil, aynı zamanda mümkün olan tüm tatlı küçük ekstraları da borçludurlar, bu da onlardan aldıkları şeyin faizini temsil eden düşüncelilik ve sevgi dolu ilginin bir göstergesidir, kutsal bir borcun ödenmesidir. Bu, Tanrı tarafından kabul edilen tek evlatlık bağlılığıdır.

Bu nedenle, zayıflıklarında kendilerini destekleyenlere, fiziksel yaşamlarının yanı sıra onlara ahlaki yaşam da verenlere ve refahlarını sağlamak için kendilerine sık sık sert yoksunluklar dayatanlara olan borçlarını unutanlara yazıklar olsun. Bu tür nankörlere yazıklar olsun, çünkü kendileri nankörlük ve terk edilmeyle cezalandırılacaklar; en değerli sevgilerinde, *bazen şu anki yaşamlarında ,* ama kesinlikle başka bir yaşamda, başkalarına katlandıklarını kendileri katlandıklarında vurulacaklar.

Bazı ebeveynlerin görevlerini tanımadıkları ve çocukları için olması gerektiği gibi olmadıkları doğrudur; ancak onları cezalandırmak Tanrı'nın

görevidir, çocuklarını değil. Ebeveynlerini suçlamak çocukların görevi değildir, çünkü belki de kendileri bunu hak ediyorlar. Eğer hayırseverlik kötülüğe iyilikle karşılık vermeyi, başkalarının kusurlarına hoşgörülü olmayı, komşusundan kötü söz etmemeyi, yapılan yanlışları unutup affetmeyi ve hatta düşmanlarını sevmeyi bir yasa olarak belirliyorsa, bu yükümlülükler ebeveynleri için ne kadar daha fazla geçerlidir! Bu nedenle, çocuklar ebeveynlerine karşı davranış kuralları olarak İsa'nın komşuları için koyduğu tüm emirleri almalı ve yabancılara karşı kınanacak her davranışın ebeveynlerine karşı daha da kınanacak olduğunu ve ilk durumda sadece bir yanlış olan şeyin ikinci durumda bir suç olabileceğini, çünkü hayırseverliğin eksikliğine nankörlüğün de eklendiğini söylemelidirler.

4. Tanrı, “Babanı ve anneni onurlandır ki, Tanrın RAB'bin sana vereceği ülkede uzun yaşayasın” dedi. Peki neden ödül olarak dünyevi yaşamı vaat ediyor da göksel yaşamı vaat etmiyor? Açıklama, Dekalog'un modern biçiminden çıkarılan, anlamını bozan “Tanrı sana verecek” sözlerindedir. Bu sözleri anlamak için, bunların söylendiği zamandaki İbranilerin durumunu ve fikirlerini

hatırlamak gerekir. Onlar henüz gelecekteki yaşamı anlamıyorlardı; görüşleri bedensel olanın ötesine uzanmıyordu. Bu nedenle, göremediklerinden çok görebildikleri şeylerden daha fazla etkilenmeleri gerekiyordu; bu yüzden Tanrı onlarla kendilerine uygun bir dille konuştu ve sanki çocuklarla konuşuyormuş gibi, onları tatmin edebilecek bir şekilde konuştu. O zamanlar çöldeydiler ve Tanrı'nın onlara *vereceği* toprak, özlemlerinin hedefi olan Vaat Edilen Topraklardı. Onlar bundan başka bir şey istemiyorlardı ve Allah onlara orada uzun süre yaşayacaklarını, yani ilahi emirlere uydukları takdirde uzun süre oraya sahip olacaklarını söylüyordu.

Ancak İsa geldiğinde, fikirleri daha da gelişmişti. Onlara daha az maddi bir besin verme zamanı geldiğinde, İsa onlara "Benim krallığım bu dünyadan değil; iyi işlerinizin karşılığını orada, yeryüzünde değil, alacaksınız." diyerek onları ruhsal hayata başlatır. Bu sözlerle, fiziksel Vaat Edilen Topraklar göksel bir vatan haline geldi. Dahası, onları "Babanızı ve annenizi onurlandırın" emrini yerine getirmeye çağırdığında, artık onlara vaat ettiği şey yeryüzü değil, göktür. (Bkz. II ve III. bölümler)

ANNEM KİMDİR VE KARDEŞLERİM KİMDİR?

> **5.** *Ve eve vardıklarında, orada o kadar büyük bir kalabalığın toplandığını gördüler ki, yemeklerini bile yiyemiyorlardı. Ailesi bunu öğrendiğinde, aklını kaçırdığını söyledikleri için onu almaya geldiler.*
>
> *Bu nedenle annesi ve kardeşleri gelince, dışarıda kalıp onun çağrılmasını istediler. Halk onun etrafında oturuyordu ve biri ona, "Annen ve kardeşlerin dışarıda seni çağırıyorlar" dedi. Ama o onlara, "Annem kimdir ve kardeşlerim kimlerdir?" diye cevap verdi. Ve etrafında oturanlara bakarak, "Bunlar annem ve kardeşlerimdir, çünkü Tanrı'nın isteğini yapan herkes benim kardeşim, kız kardeşim ve annemdir" dedi.* (Mk. 3:20,21, 31-35; Mt. 12:46-50)

6. İsa'nın kullandığı bazı kelimeler garip görünüyor ve herkese karşı iyiliğini ve değişmez iyiliğini yalanlıyor gibi görünüyor. İnanmayanlar bunu bir silah olarak kullanmaktan asla vazgeçmiyorlar ve onun kendisiyle çeliştiğini söylüyorlar. Ancak yadsınamaz gerçek şu ki, doktrininin temel temeli ve köşe taşı sevgi ve hayırseverlik yasasıdır. Bu nedenle, bir yandan kurduğunu diğer yandan yok edemezdi ve bu nedenle, eğer onun düsturlarından bazıları bu

temel ilkeyle çelişiyorsa, bunun nedeni ona atfedilen sözlerin yanlış iletilmiş, yanlış anlaşılmış veya hiç ona ait olmamasıdır.
7. İsa'nın bu şartlar altında ailesine karşı böylesine kayıtsız kalması ve bir bakıma kendi annesini bile inkar etmesi şaşırtıcıdır.

Kardeşlerine gelince, onu asla fazla önemsemedikleri söylenir; az gelişmiş ruhlu oldukları için onun misyonunu anlamadılar; onların görüşüne göre, onun davranışları tuhaftı ve öğretileri onları etkilemedi, çünkü aralarından tek bir müridi bile yoktu. Görünüşe göre, bir dereceye kadar düşmanlarının önyargılarını bile paylaşmış olabilirler. Gerçek şu ki, ailesiyle her karşılaştığında onu bir kardeşten çok bir yabancı olarak karşıladılar ve Yuhanna özellikle "ona inanmadılar" diyor. (Yuhanna 7:5)

Annesi için, oğluna karşı şefkatini kimse sorgulayamazdı. Ancak, onun da İsa'nın misyonu hakkında çok kesin bir fikre sahip olmadığı kabul edilmelidir, çünkü onun öğretilerini takip ettiği veya Vaftizci Yahya gibi onun hakkında tanıklık ettiği hiç bilinmemiştir; annelik kaygısı onda baskın olan duyguydu. İsa söz konusu olduğunda,

annesini reddettiğine inanmak onun karakteri hakkında bilgisizlik göstermek olurdu: böyle bir fikir, *"Babanı ve anneni onurlandır" diyen kişiyi canlandırmış olamazdı.* Dolayısıyla, neredeyse her zaman alegorinin örtüsü altında olan sözlerine başka bir anlam aramak gerekir.

İsa ders verme fırsatını asla kaçırmadı; bu nedenle ailesinin gelişini, bedensel akrabalık ile ruhsal akrabalık arasındaki farkı ortaya koymak için kullandı.

CİSİMSEL AKRABALIK VE RUHSAL AKRABALIK

8. Kan bağları ruhlar arasında bağ oluşturmaz. Beden bedenden gelir, ancak ruh ruhtan gelmez, çünkü ruh bedenin oluşumundan önce zaten vardı. Ebeveynler çocuklarının ruhunu yaratmazlar; onlara bedensel zarflarını sağlamaktan başka bir şey yapmazlar, ancak onların ilerlemesine yardımcı olmak için entelektüel ve ahlaki gelişimlerine yardımcı olmak onların görevidir.

Aynı ailede enkarne olan ruhlar -özellikle yakın akrabalar arasında- çoğunlukla sempatik ruhlardır,

dünyevi yaşamları sırasında karşılıklı sevgileriyle ifade edilen önceki ilişkilerle bağlantılıdırlar. Bununla birlikte, bu tür ruhların birbirlerine tamamen yabancı olmaları, şimdi bir deneme olarak hizmet etmek için düşmanlık olarak ifade edilen geçmiş yaşam antipatileriyle bölünmüş olmaları da olabilir. Gerçek aile bağları bu nedenle kan bağları değil, ruhları enkarnasyonlarından *önce, sırasında ve sonrasında birbirine bağlayan sempati ve fikir benzerliği bağlarıdır* . Bu nedenle, farklı ebeveynlerden doğan iki bireyin, kan bağıyla kardeş olmaktansa ruhları aracılığıyla kardeş gibi olabileceği sonucu çıkar. Birbirlerini çekebilir, birbirlerini arayabilir ve birlikte mutlu hissedebilirler, oysa kan bağıyla ilişkili iki kardeş birbirlerini itebilir - her gün tanık olunan bir gerçek. Bu ahlaki sorun, yalnızca Spiritizm'in varoluşların çoğulluğu yoluyla çözebileceği bir sorundur. (Bkz. bölüm IV, no. 13)

Sonuç olarak, iki tür aile vardır: *ruhsal bağlar aracılığıyla aileler ve bedensel bağlar aracılığıyla aileler* . İlki kalıcıdır, arınma yoluyla güçlendirilir ve ruhun birçok göçü yoluyla ruhsal dünyada devam ettirilir. İkincisi, maddenin kendisi gibi kırılgandır, zamanla söner ve çoğu zaman mevcut yaşam

süresinde bile ahlaki olarak çözülür. İsa'nın öğrencilerine "İşte annem ve kardeşlerim" diyerek anlatmak istediği şey buydu; yani, ruhsal bağlar aracılığıyla ailem, çünkü "cennetteki Babamın isteğini yapan herkes benim kardeşim, kız kardeşim ve annemdir."

aklını kaçırdığı bahanesiyle onu ele geçirmek olduğu belirtilmektedir . Onların gelişleri kendisine bildirildiğinde ve ona karşı olan duygularını öğrendiğinde, ruhsal bir bakış açısıyla konuşan İsa'nın öğrencilerine "bunlar benim gerçek kardeşlerim" diye hitap etmesi doğaldı. Annesi kardeşleriyle birlikteydi ve böylece İsa dersini genelleştirir; bu, hiçbir şekilde annesinin bedene göre kendisi için hiçbir şey ifade etmediği ve ona karşı sadece kayıtsızlık hissettiği anlamına gelmez; diğer birçok durumdaki davranışları tam tersini kanıtladı.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

ÇOCUKLARIN NANKÖRLÜĞÜ VE AİLE BAĞLARI

9. Nankörlük, bencilliğin en acil meyvelerinden

biridir. Dürüst kalpler için her zaman iğrençtir. Ancak çocukların ebeveynlerine karşı nankörlüğü daha da iğrenç bir karaktere sahiptir. Özellikle bu bakış açısından nankörlüğe bakacağız ve nedenlerini ve sonuçlarını analiz edeceğiz. Bu durumda, diğer tüm durumlarda olduğu gibi, Spiritizm insan kalbinin sorunlarından birine ışık tutmaya geldi.

Ruh dünyayı geride bıraktığında, doğasına özgü tutkuları veya erdemleri de beraberinde götürür ve ya kendini mükemmelleştirmek ya da ışığı görmeyi arzulayana kadar hareketsiz kalmak için ruh dünyasına gider. Bu nedenle bazıları, yanlarında büyük bir nefret ve doymak bilmez intikam arzuları taşıyarak ayrılırlar, ancak bunlardan birkaçı, diğerlerinden daha gelişmiş olanlar, gerçeğin bir kısmını görmelerine izin verilir. Tutkularının yıkıcı etkilerinin farkına varırlar ve sonra daha iyisini yapmaya karar verirler. Tanrı'ya ulaşmak için tek bir parola olduğunu anlarlar: *hayırseverlik* . Ancak, suçları ve yanlışları unutmadan hayırseverlik olamaz; kalpte nefret ve bağışlama olmadan da hayırseverlik olamaz.

Sonra, benzeri görülmemiş bir çabayla, bu ruhlar yeryüzündeyken nefret ettikleri kişilere bakarlar, ancak böyle bir görüntü karşısında düşmanlıkları yeniden uyanır; affetme fikrine ve hatta daha da fazlası, özellikle servetlerini, onurlarını veya ailelerini mahvedenleri sevmek anlamına geldiğinde, kendini inkar etme fikrine isyan ederler. Ancak buna rağmen, bu talihsiz ruhların kalbi sarsılır. Çelişkili duygularından rahatsız olarak tereddüt eder ve vazgeçerler. Daha iyisini yapma kararlılığı kazanırsa, Tanrı'ya dua ederler ve iyi ruhlardan, denemenin en belirleyici anında onlara güç vermelerini rica ederler.

Son olarak, yıllarca süren meditasyon ve duadan sonra, ruh, nefret ettiği kişinin ailesinde doğacak bir bedenin kullanımından faydalanır ve yeryüzünde oluşacak olan bedenin kaderini yerine getirmelerine izin verilmesi için ilahi emirleri iletmekle görevli ruhlardan rica eder. Peki, bu ailenin bir üyesi olarak nasıl davranacaktır? Bu, daha iyisini yapma kararlılığının ne kadar ısrarcı olduğuna bağlı olacaktır. Nefret ettiği kişilerle sürekli temas halinde olmak, iradesi yeterince güçlü değilse bazen yenik düştüğü korkunç bir sınavdır. Dolayısıyla, iyi veya kötü kararlılığının

galip gelmesine bağlı olarak, aralarında yaşamaya çağrıldığı kişilerin ya dostu ya da düşmanı olacaktır. Kişi, bazı çocuklarda gözlemlenebilen ve daha önceki hiçbir eylemin haklı çıkarmadığı o nefretleri, o içgüdüsel iğrenmeleri bu şekilde açıklayabilir. Aslında, mevcut varoluşta böyle bir antipatiye neden olabilecek hiçbir şey yoktur. Bunu anlamak için geçmişe bakmak gerekir.

Ey Spiritistler! İnsanlığın büyük rolünü anlamalısınız; bir beden ürettiğinizde, içinde enkarne olan ruhun ilerlemek için ruh dünyasından geldiğini anlamalısınız; görevlerinizi bilin ve tüm sevginizi o ruhu Tanrı'ya götürmeye koyun. Bu size emanet edilen ve sadakatle yerine getirirseniz karşılığını alacağınız görevdir. Ona verdiğiniz özen ve eğitim, onun kendini geliştirmesine ve gelecekteki refahına yardımcı olacaktır. Tanrı'nın her babaya ve her anneye, "Bakımınıza emanet ettiğim çocuklar için ne yaptınız?" diye soracağını unutmayın. Eğer sizin hatanız yüzünden geride kalmışlarsa, cezanız, mutlu olmaları size bağlıyken onları acı çeken ruhlar arasında görmek olacaktır. Bu nedenle, pişmanlık içinde azap çeken sizler, yanlışınızı düzeltmeyi isteyeceksiniz; kendiniz ve onlar için, onları daha aydınlanmış bir özenle

çevreleyeceğiniz ve minnettarlıkla dolu olarak, sizi sevgileriyle çevreleyecekleri başka bir enkarnasyon isteyeceksiniz.

Bu nedenle, annesini hor gören küçük çocuğu ya da size nankörlükle karşılık veren çocuğu azarlamayın. Onu bu hale getiren ve size veren bir kaza değildi. Geçmişe dair kusurlu bir sezgi ortaya çıkıyor, bundan birinizin çok nefret ettiğini ya da çok gücendiğini ve birinizin affetmeye ya da kefaret ödemeye geldiğini çıkarabilirsiniz. Anneler! Bu nedenle, size sıkıntı veren çocuğu kucaklayın ve kendinize şunu söyleyin: İçimizden biri kınanmaya değerdi! Çocuklarınıza kendilerini geliştirmek, sevmek ve kutsamak için dünyada olduklarını öğreterek, Tanrı'nın anneliğe bahşettiği ilahi sevinçleri hak edin. Ama ne yazık ki! Birçoğunuz, geçmiş yaşamlarınızdan gelen doğuştan gelen kötü eğilimleri uzaklaştırmak için eğitim kullanmak yerine, kınanacak bir zayıflık veya ihmalkarlık nedeniyle onları sürdürüp artırmaya çalışırsanız, daha sonra çocuklarınızın nankörlüğüyle ülserleşen kalbiniz, sizin için bu hayattan başlayarak kefaretinizin başlangıcı olacaktır.

Ancak bu görev düşündüğünüz kadar zor değil.

Dünyanın bilgeliğini gerektirmiyor. Eğitimsizler de eğitimliler de bunu yerine getirebilir ve Spiritizm, insan kalbinin kusurlarının nedenini duyurarak bunu kolaylaştırmaya geldi.

Çocuklar, bebeklikten itibaren önceki varoluşlarından getirdikleri iyi veya kötü içgüdüleri ortaya koyarlar ve bunları incelemeye kendimizi adamamız gerekir. Tüm kötülüklerin kökeni bencillik ve gururdur, bu yüzden bu ahlaksızlıkların tohumlarını ortaya çıkaran en ufak işaretlere dikkat edin ve daha derin kökler salmalarını beklemeden onlarla mücadele etmeye özen gösterin. Ağaçta belirir belirmez kusurlu filizleri kesen iyi bahçıvanlar gibi davranın. Bencillik ve gururun gelişmesine izin verilirse, daha sonra nankörlükle karşılık görürseniz şaşırmayın. Ebeveynler çocuklarının ahlaki gelişimi için yapmaları gereken her şeyi yaptıklarında ancak yine de başarısız olduklarında, kendilerini suçlayacak hiçbir şeyleri yoktur ve vicdanları rahat olabilir. Ancak çabalarının başarısızlığından duydukları çok doğal kalp ağrısına gelince, Tanrı bunun sadece bir gecikme olduğu ve bu varoluşta başladıkları işi başka bir varoluşta başarmaları için kendilerine verileceği ve bir gün nankör

çocuklarının onlara sevgiyle karşılık vereceği kesinliğiyle büyük ve muazzam *bir teselli saklı tutar.* (Bkz. Bölüm XIII, No. 19)

Tanrı, isteyenlerin gücünün ötesinde denemeler yapmaz; yalnızca başarılabilecek denemelere izin verir. Başarılı olamayanlar için, bu onların yetenekten yoksun oldukları için değil, iradeden yoksun oldukları içindir, çünkü kötü eğilimlerine direnmek yerine onlardan zevk alan birçok kişi vardır. İşte bu kişiler için gözyaşları ve acı dolu çığlıklar sonraki yaşamlarda saklanır. Bu nedenle, tövbeye kapıyı asla kapatmayan Tanrı'nın iyiliğine hayran olun. Kötülük yapanların acı çekmekten yorulduğu, gururlarının nihayet kontrol altına alındığı bir gün gelecek ve işte o zaman Tanrı, ayaklarına kapanan savurgan oğula babacan kollarını açacaktır. *Sert denemeler* - beni iyi dinleyin - *neredeyse her zaman acının sonunu ve Tanrı sevgisiyle kabul edildiklerinde ruh için bir iyileşmeyi gösterir .* Bu, özellikle böyle bir denemenin meyvelerini kaybetmek ve her şeye yeniden başlamak istemiyorsanız, şikayet ederek başarısızlığa uğramamanın özellikle önemli olduğu yüce bir andır. Şikayet etmek yerine, zafer ödülünü size vermek için size zafer fırsatı sunduğu için Tanrı'ya

şükredin. Sonra, dünyevi dünyanın girdabından ayrılıp ruhlar dünyasına girdiğinizde, muharebenin ortasından muzaffer bir şekilde ayrılan asker gibi alkışlanacaksınız.

Tüm denemeler arasında en zoru kalbi etkileyenlerdir. Bazıları sefalet ve maddi yoksunluklara cesaretle katlanırlar ancak sevdiklerinin nankörlüğü yüzünden incinmiş bir şekilde ailevi acının ağırlığına boyun eğerler. Ah! Ne kadar da keskin bir kalp kırıklığıdır bu! Ancak, böyle durumlarda, kötülüğün nedenlerini anlamaktan ve uzun süren acılar olsa bile umutsuzluğun sonsuza dek sürmeyeceği kesinliğinden daha iyi ahlaki cesareti ne gösterebilir, çünkü Tanrı yaratıklarından birinin sonsuza dek acı çekmesini isteyemez. Acınızı kısaltmanın kendi çabalarınıza bağlı olduğu düşüncesinden daha teselli edici, daha cesaretlendirici ne olabilir ki, içinizdeki kötülüğün nedenlerini yok ederek? Ancak bunu yapmak için bakışlarınızı yeryüzünde tutamaz ve yalnızca tek bir varoluş göremezsiniz; kendinizi yukarı kaldırıp geçmişin ve geleceğin sonsuzluğunda süzülemezsiniz. O zaman Tanrı'nın büyük adaleti size gösterilecek ve sabırla bekleyeceksiniz çünkü

yeryüzündeyken canavarlıklar gibi görünen şeyleri anlıyorsunuz ve orada aldığınız yaralar çiziklerden başka bir şey gibi görünmeyecek. Bütüne atılan bu bakışta, aile bağları gerçek ışıklarıyla ortaya çıkacaktır. Artık aile üyelerini birbirine bağlayan kırılgan madde bağları değil, reenkarnasyon yoluyla kopmak yerine kendilerini arındırırken devam eden ve sağlamlaşan ruhun kalıcı bağlarıdır.

Zevklerindeki benzerlik, ahlaki ilerlemedeki özdeşleşme ve sevgileri aileleri oluşturmak için bir araya gelmeye yönelen ruhlar. Dünyevi göçleri sırasında, bu aynı ruhlar ruh dünyasında yaptıkları gibi bir araya gelmek için birbirlerini ararlar ve bundan birleşik ve homojen aileler doğar. Ve eğer hac yolculukları sırasında geçici olarak ayrılırlarsa, daha sonra birbirlerini bulurlar, son ilerlemelerinden dolayı mutlu olurlar. Ancak sadece kendileri için çalışmak zorunda olmadıkları için, Tanrı kendi ilerlemeleri için öğüt ve iyi örnekler almak üzere aralarında daha az gelişmiş ruhların enkarne olmasına izin verir. Bu ruhlar bazen sorun çıkarırlar, ancak bu denemeyi içerir, görev oradadır. Bu nedenle, onları kardeşler olarak karşılayın. Yardımlarına gelin ve daha sonra, ruhlar

dünyasında, aile kazazedeleri kurtardıkları için mutlu olacak ve onlar da sırayla başkalarını kurtarabilecektir.

Aziz Augustine (Paris, 1862)

BÖLÜM XV

witJwud/ cAarty.-/Jier-e'(&

/'OhSttAj-atioih

- *Kurtulmak için gerekenler. İyi Samiriyeli benzetmesi*
- *En büyük emir*
- *Pavlus'a göre hayırseverliğin gerekliliği*
- *Kilise olmadan kurtuluş yoktur. Gerçek olmadan kurtuluş yoktur*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Sadaka olmadan kurtuluş olmaz*

[1] Görüleceği üzere bu, bazen "Kilise olmadan kurtuluş yoktur" *(extra ecclesiam nulla salus) şeklinde çevrilen sloganla bir kelime oyunudur* ve "Kiliseden ayrı..." veya "Kilisenin dışında..." olarak tercüme edilir. Dolayısıyla *"onsuz " terimi* , sahip olma duygusundan ziyade yerellik duygusunu ima eder; yani " içeride" nin karşıtı olarak *"onsuz " kullanılır .* - Tr.

KURTARILMAK İÇİN NELER GEREKLİDİR? İYİ SAMİRİYELİ BENZETMESİ

1. *İnsanoğlu, bütün melekleriyle birlikte görkemiyle gelince, görkemli tahtına oturacak. Bütün halklar önünde toplanacak. Çoban koyunları keçilerden ayırdığı gibi, onları birbirinden ayıracak. Koyunları sağına, keçileri soluna koyacak.*

Sonra Kral sağındakilere şöyle diyecek: "Gelin, Babam tarafından kutsanmış olanlar; dünyanın başlangıcından beri sizin için hazırlanmış olan krallığı edinin. Çünkü ben açtım, bana yemek verdiniz; susadım, bana içecek verdiniz; barınağa ihtiyacım vardı, beni barındırdınız; çıplaktım, beni giydirdiniz; hastaydım, beni ziyaret ettiniz; hapisteydim, beni görmeye geldiniz."

Sonra, salihler ona cevap verecekler, "Efendim, seni ne zaman aç gördük de sana yemek verdik, ya da susuz gördük de sana su verdik? Seni ne zaman barınaksız gördük de sana barınak verdik, ya da çıplak gördük de sana giydirdik? Ve ne zaman seni hasta veya hapiste gördük de seni ziyarete geldik?" Ve Kral onlara cevap verecek, "Gerçekten sana diyorum ki, kardeşlerimin en küçüğü için ne zaman bir şey yaptıysan, bana yapmış oldun."

Sonra solundakilere şöyle diyecek: "Ey lanetliler,

benden uzak durun! İblis ve melekleri için hazırlanmış olan sonsuz ateşe gidin. Çünkü ben açtım, bana yemek vermediniz; susadım, bana içecek vermediniz; barınağa ihtiyacım vardı, bana barınak vermediniz; giyecek bir şeyim yoktu, bana giydirmediniz; hasta ve hapisteydim, bana uğramadınız."

Sonra bunlar da şöyle cevap verecekler: "Ya Rab, seni ne zaman aç, susuz, barınaksız, hasta veya hapiste gördük de sana yardım etmedik?" Fakat O onlara şöyle cevap verecek: "Size doğrusunu söyleyeyim, bu en önemsizlerden birine yardım etmediğiniz her seferinde, bana da etmemiş oldunuz."

Ve onlar ebedî azaba, doğrular ise ebedî hayata gideceklerdir. (Matta 25:31-46)

2. *Sonra bir din bilgini ayağa kalktı ve onu denemek için ona şöyle dedi: "Öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?" İsa ona cevap verdi: "Yasa'da ne yazıyor? Orada ne okudun?" İsa ona cevap verdi: "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla, bütün gücünle ve bütün aklınla seveceksin ve komşunu da kendin gibi seveceksin." İsa ona dedi: "İyi cevap verdin; öyle yap ve yaşayacaksın."*

Fakat adam kendini doğru göstermek isteyerek

İsa'ya, "Peki benim komşum kim?" diye sordu. İsa da ona cevap verip dedi:

“Bir adam Yeruşalim’den Eriha’ya iniyordu ve hırsızların eline düştü. Adamın giysilerini çıkardılar, yaralarını sardılar ve yarı ölü halde bıraktılar. Sonra aynı yoldan bir rahip geliyordu ve adamı fark edip, öbür taraftan geçip gitti. Aynı yere gelen bir Levili de adamı gördü ama öbür taraftan geçip gitti. Ama yolculuk eden bir Samiriyeli adamın yanına geldiğinde ve onu gördüğünde büyük bir acıma duydu. Adamın yanına gidip yaralarına yağ ve şarap döktü ve sardı. Sonra onu kendi hayvanına bindirip bir hana götürdü ve ona baktı. Ertesi gün iki gümüş para alıp hancıya verdi ve, “Bu adama iyi bak, fazladan ne harcarsan dönüşümde sana öderim” dedi.

“Bu üç kişiden hangisi hırsızların eline düşenin komşusu gibi görünüyor?” Tevrat bilgini ona, “Ona acıyan” diye karşılık verdi. İsa ona, “Git, sen de öyle yap” dedi. (Luka 10:25-37)

3. İsa'nın tüm ahlakı, bencillik ve gurura zıt olan iki erdem olan hayırseverlik ve alçakgönüllülükte özetlenmiştir. Tüm öğretilerinde, bu iki erdemin sonsuz mutluluğa giden yol olduğuna işaret eder. Ruhsal olarak fakir olanlar kutsanmıştır,

alçakgönüllü olanlar kastedilmiştir, çünkü Cennetin Krallığı onlarınındır; kalbi temiz olanlar kutsanmıştır; uysal ve barışsever olanlar kutsanmıştır; merhametliler kutsanmıştır; komşunu kendin gibi sev; başkalarına sana yapılmasını istediğini yap; düşmanlarını sev; eğer sen affedilmek istiyorsan, suçları bağışla; gösteriş yapmadan iyiliği yap; başkalarını yargılamadan önce kendini yargıla. Alçakgönüllülük ve hayırseverlik, İsa'nın tavsiye etmekten asla vazgeçmediği ve kendisi de örnek verdiği şeylerdir. Gurur ve bencillik, mücadele etmekten asla vazgeçmediği şeylerdir. Ancak hayırseverliği tavsiye etmekten daha fazlasını yaptı; bunu gelecekteki mutluluğun mutlak bir koşulu olarak açık ve net bir şekilde ifade etti.

İsa'nın Son Yargı'yı resmettiği resimde, -diğer birçok durumda olduğu gibi- sembolü alegoriden ayırmak gerekir. Konuştuğu gibi, henüz salt ruhsal meseleleri anlayamayan insanlara, çarpıcı ve onları etkileyebilecek fiziksel imgeler sunmak zorundaydı. Daha iyi kabul görmek için, mevcut yerleşik fikirlerin biçiminden çok uzaklaşamazdı, sözlerinin gerçek yorumunu ve o sırada açıkça açıklayamadığı noktaları her zaman geleceğe saklardı. Ancak,

resmin tamamlayıcı ve mecazi kısmının yanında, bir fikir baskındır: erdemlileri bekleyen mutluluk ve erdemsizler için saklı mutsuzluk.

Bu son kararda, hüküm verirken ne dikkate alınacak? İddianame neye dayanacak? Hakim, birinin şu veya bu formaliteyi yerine getirip getirmediğini veya şu veya bu dış uygulamayı gözlemleyip gözlemlemediğini mi soracak? Hayır. Sadece bir şey soracak: Sadaka uygulaması. Ve hüküm verirken diyecek ki: Kardeşlerine yardım eden sen, sağa git; onlara sert davranan sen, sola git. İnançlarının ortodoksluğunu soracak mı? Bir şekilde inananlarla başka şekilde inananlar arasında ayrım yapacak mı? Hayır, çünkü İsa, sapkın olarak görülen ama komşusuna sevgi gösteren Samiriyeli'yi, sadakadan yoksun ortodoksluğun üstüne koymuştur. İsa böylece sadakayı kurtuluşun yalnızca bir koşulu değil, tek koşulu yapmıştır. Yerine getirilmesi gereken başka koşullar olsaydı, onlardan da bahsederdi. Eğer o, hayırseverliği erdemlerin ilk düzeyine yerleştiriyorsa, bunun nedeni hayırseverliğin dolaylı olarak tüm diğer erdemleri (tevazu, nezaket, iyilikseverlik, hoşgörü, adalet, vb.) gerektirmesi ve gurur ve bencilliğin tamamen reddi

olmasıdır.

EN BÜYÜK EMİR

> **4.** *Fakat Sadukileri susturduğunu anlayınca, Ferisiler toplandılar; ve içlerinden biri, bir din bilgini, onu denemek için gelip ona şu soruyu sordu: "Öğretmen, Yasa'nın en büyük buyruğu nedir?" İsa cevap verdi, "Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin. Bu en büyük ve birinci buyruktur. Ve işte buna benzeyen ikinci buyruk: Komşunu kendin gibi seveceksin. Yasa'nın ve peygamberlerin hepsi bu iki buyrukta yer alır."* (Matta 22:34-40)

5. Sadaka ve alçakgönüllülük: kurtuluşa giden tek yoldur; bencillik ve gurur: yıkıma giden tek yoldur. Bu ilke şu sözcüklerle kesin bir şekilde formüle edilmiştir: "Tanrı'yı ve komşunu kendin gibi seveceksin; *bütün Yasa ve peygamberler bu iki emirde yer almaktadır."* Ve Tanrı'yı ve komşunu sevmenin yorumlanmasında hiçbir hata olmaması için İsa şunu ekler: "Ve bu, birincisine benzeyen ikinci emirdir," yani, kişi komşusunu sevmeden Tanrı'yı gerçekten sevemez, aynı şekilde kişi Tanrı'yı sevmeden de komşusunu sevemez. Dolayısıyla, kişinin komşusuna karşı yaptığı her şey Tanrı'ya

karşı da yapılmıştır. Ve kişi komşusuna karşı sadaka göstermeden Tanrı'yı sevemeyeceği için, insanlığın tüm görevleri şu özdeyişte özetlenmiştir: SADAKA OLMADAN KURTULUŞ YOKTUR .

PAVLUS'A GÖRE HAYIRSEVERLİĞE İHTİYAÇ

6. *İnsanların tüm dillerini ve meleklerin dillerini konuşsam bile, eğer sevgim olmasaydı* [32]*, sadece çınlayan bir gong veya çınlayan bir zil gibi olurdum. Ve eğer peygamberlik armağanına sahip olsam ve tüm gizemleri kavrasam ve her şey hakkında mükemmel bir bilgiye sahip olsam; ve eğer dağları yerinden oynatacak kadar mümkün olan tüm inanca sahip olsam, eğer sevgim olmasaydı, hiçbir şey olmazdım. Ve eğer mallarımı fakirlere yedirmek için dağıtsam ve bedenimi yakılmak üzere teslim etsem,* eğer sevgim olmasaydı, bunların hiçbiri bana fayda sağlamazdı.

Sadaka sabırlıdır; şefkatlidir ve iyilikseverdir; sadaka kıskanç değildir; aceleci veya aceleci değildir; gururlu değildir; alaycı değildir; kendi

32Sacy'nin versiyonu (ve eski İngilizce versiyonları) Yunanca *agape* terimi için *charity kelimesini kullanır ; bu terim diğer tüm İngilizce versiyonlarda love* olarak çevrilir . *Charity , agape'nin* Latince karşılığı olan *caritas* kelimesinden türemiştir . *Webster'ın charity* tanımlarından biri olarak belirttiği şey *:* Hristiyan sevgisi; agape. - Tr.

Ruhlar Kitabı'na göre sadakanın 886. Sorudaki açıklaması: *" Sadaka kelimesinin İsa'nın anladığı şekliyle gerçek anlamı nedir?"* "Herkese karşı iyilikseverlik, başkalarının kusurlarına hoşgörü ve suçları bağışlama." - Tr.

çıkarlarını gözetmez. Hiçbir şeyden gücenmez veya üzülmez; kötülükten kuşkulanmaz; haksızlığa sevinmez, ama gerçeğe sevinir; her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeyi umut eder, her şeye dayanır.

Şimdi, bu üç erdem kalır: iman, ümit ve sevgi; ama bunların arasında en üstün olanı sevgidir. (I. Korintliler 13:1-7, 13)

7. Pavlus bu büyük gerçeği o kadar derinden anlamıştı ki şöyle demişti: *"Eğer meleklerin dilini konuşsaydım, peygamberlik armağanına sahip olsaydım ve tüm gizemleri kavrayabilseydim; dağları yerinden oynatacak kadar imanım olsa, ama merhametim olmasa hiçbir şey olmazdı. Bu erdemler arasında: iman, umut ve merhamet; en mükemmeli merhamettir."* Bu nedenle, hiç şüphesiz, merhameti inancın kendisinden üstün tutar, çünkü merhamet herkesin erişebileceği bir şeydir: cahil ve eğitimli, zengin ve fakir, çünkü herhangi bir inanç sisteminden bağımsızdır. Daha da fazlasını yapar: gerçek merhameti tanımlar; bunun yalnızca iyilikseverlikte değil, aynı zamanda kalbin tüm niteliklerinin, komşuya karşı iyilik ve yardımseverlikte bir araya getirilmesinde gösterildiğini gösterir.

KİLİSE OLMADAN KURTULUŞ YOKTUR. GERÇEK OLMADAN KURTULUŞ YOKTUR

8. " *Sevgi olmadan kurtuluş olmaz* " özdeyişi evrensel bir ilkeye dayanır ve Tanrı'nın tüm çocuklarına yüce mutluluğa erişim hakkı verirken, *Kilise olmadan kurtuluş olmaz dogması* Tanrı'ya ve ruhun ölümsüzlüğüne olan temel bir inanca değil - tüm dinlerde ortak olan bir inanç - bunun yerine *belirli dogmalara olan özel inanca dayanır* ; dışlayıcı ve mutlaktır. Tanrı'nın çocuklarını birleştirmek yerine onları böler; kardeşlerini sevmeye teşvik etmek yerine, çeşitli mezheplerin mezhepçileri arasındaki çekişmeyi sürdürür ve onaylar; bu dünyada akraba ve arkadaş olsalar bile, birbirlerini sonsuza dek lanetlenmiş olarak görürler. Mezar önündeki büyük eşitlik yasasını yanlış anlayarak, insanları dinlenme alanında bile birbirlerinden ayırır. " *Sevgi olmadan kurtuluş olmaz"* ilkesi, Tanrı önünde eşitlik ve vicdan özgürlüğü ilkesine adanmıştır. Bu ilkeye göre, tüm erkekler ve kadınlar kural olarak kardeştir ve Yaratıcı'ya nasıl ibadet ederlerse etsinler, birbirlerine ellerini uzatırlar ve birbirleri için dua ederler. *Kilise olmadan kurtuluş olmaz dogmasına göre,* birbirlerini aforoz ederler, birbirlerine zulmederler ve düşman olarak yaşarlar. Baba oğlu için dua

etmez, oğul babası için dua etmez, arkadaş da bir arkadaşı için dua etmez, eğer birbirlerinin sonsuza dek lanetleneceğine inanırlarsa. Bu nedenle, bu dogma özünde Mesih'in öğretilerine ve İncil yasasına aykırıdır.

9. *Gerçek olmadan kurtuluş yoktur ifadesi Kilise olmadan kurtuluş yoktur* ifadesinin eşdeğeri olurdu ve aynı derecede dışlayıcı olurdu çünkü gerçeğe sahip olma ayrıcalığına sahip olduğunu iddia etmeyen tek bir mezhep yoktur. Bilgi çemberi sürekli genişlerken ve fikirler her gün düzeltilirken, hangi kişi tüm gerçeğe sahip olmakla övünebilir? Mutlak gerçek yalnızca en yüksek düzenin ruhları arasında paylaşılır ve dünyevi insanlık bu düzene aitmiş gibi davranamazdı çünkü ona her şeyi bilme yeteneği verilmemiştir. İnsanlar yalnızca ilerlemeleriyle orantılı olarak göreceli bir gerçeğe özlem duyabilirler. Eğer Tanrı tüm gerçeğe sahip olmayı gelecekteki mutluluk için açık bir koşul olarak koymuş olsaydı, bu genel bir yasaklama cümlesi olurdu, oysa en geniş tanımıyla bile hayırseverlik herkes tarafından uygulanabilirdi. İncil'e uygun olarak ve kişinin inancı ne olursa olsun, Tanrı'nın yasalarına uyması koşuluyla kurtulabileceğine inanan spiritizm, şunu söylemez:

Spiritizm olmadan kurtuluş yoktur ; ve henüz tüm gerçeği öğretme iddiasında bulunmadığı için, "Gerçek olmadan kurtuluş yoktur" demiyor; bu, birleştirmek yerine bölecek ve düşmanlığı sürdürecek bir düsturdur.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

SADAKAT OLMADAN KURTULUŞ YOKTUR

10. Çocuklarım, *hayırseverlik olmadan kurtuluş olmaz* sözünde yeryüzünde ve cennette erkeklerin ve kadınların kaderleri yer alır; yeryüzünde, çünkü bu bayrağın gölgesinde barış içinde yaşayacaklardır; cennette, çünkü bunu uygulayanlar Rabbin önünde lütuf bulacaklardır. Bu düstur, onları hayatın çölünde, onları Vaat Edilen Topraklara götürmek için yönlendiren göksel ışık, aydınlık sütundur. Cennette, seçilmişlerin kaşlarının etrafında kutsal bir hale gibi parlar ve yeryüzünde İsa'nın "Sağa git, ey Babamın kutsadıkları" diyeceği kişilerin kalplerine kazınmıştır. Onları etraflarına yaydıkları hayırseverlik kokusundan tanıyacaksınız. Hiçbir şey İsa'nın düşüncesini daha iyi ifade edemez, hiçbir şey erkeklerin ve kadınların görevlerini bu ilahi düzen sözünden daha iyi özetleyemez.

Spiritizm, kökenini bir kural olarak sağlayarak kanıtlamaktan daha iyi bir şekilde kanıtlayamazdı, çünkü en saf Hıristiyanlığın yansımasıdır. Böyle bir rehberle, insanlar asla kaybolmazlar. Öyleyse dostlarım, kendinizi onun derin anlamını ve sonuçlarını kavramaya ve tüm uygulamalarını kendiniz keşfetmeye verin. Tüm eylemlerinizi hayırseverlik sınavına tabi tutun ve vicdanınız size cevap verecektir. Bu sadece kötülüğü uygulamaktan kaçınmanıza yardımcı olmayacak, aynı zamanda sizi iyiliği uygulamaya yönlendirecektir, çünkü olumsuz bir erdeme sahip olmamak yeterli değildir; aktif bir erdeme sahip olmak gereklidir. İyiliği uygulamak için, iradenin eylemi her zaman gereklidir, oysa kötülüğü uygulamamak için, tembellik ve ihmalkarlık çoğu zaman yeterlidir.

Dostlarım, Spiritizm ışığının tadını çıkarmanıza izin veren Tanrı'ya şükredin, çünkü bu aydınlanmaya sahip olanlar kurtulacak olan tek kişiler değil, Mesih'in öğretilerini daha eksiksiz anlamanıza yardımcı olarak sizi daha iyi Hıristiyanlar yaptığı için. Bu yüzden, başkaları sizi gözlemlediğinde, gerçek Spiritist ve gerçek Hıristiyanın aynı şey olduğunu söyleyebilmeleri için

her türlü çabayı gösterin, çünkü hayırseverlik uygulayan herkes, ait oldukları mezhep ne olursa olsun, İsa'nın öğrencileridir.

Pavlus, Havari (Paris 1860)

BÖLÜM XVI

SensizimZseroeboYe

YoduiruYnam/kuzey

- *Zenginlerin kurtuluşu*
- *Kendinizi açgözlülüğe karşı koruyun*
- *İsa, Zacchaeus'un evinde*
- *Kötü zengin adamın benzetmesi*
- *Yeteneklerin benzetmesi*
- *Zenginliğin ilahi faydası. Zenginlik ve yoksulluğun zorlukları*
- *Zenginliklerin eşitsizliği*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Gerçek mülkiyet*
- *Zenginliklerin kullanımı*
- *Dünyevi mallardan kopuş*
- *Servetin aktarımı*

ZENGİNLERİN KURTULUŞU

1. *Hiç kimse iki efendiye hizmet edemez, çünkü ya birinden nefret edip öbürünü sevecektir ya da birine bağlanıp öbürünü hor görecektir. Aynı anda hem Tanrı'ya hem de mammona hizmet edemezsiniz.* (Luka 16:13)

2. *Sonra genç bir adam yanına geldi ve sordu, "İyi usta, sonsuz yaşamı elde etmek için ne yapmalıyım?" İsa ona cevap verdi, "Neden bana iyi diyorsun? Sadece Tanrı iyidir. Eğer o yaşama girmek istiyorsan, emirleri tut." "Hangi emirleri?" diye sordu. İsa ona dedi ki, "Öldürmeyeceksin; zina etmeyeceksin; çalmayacaksın; yalan yere tanıklık etmeyeceksin. Babanı ve anneni onurlandıracaksın ve komşunu kendin gibi seveceksin."*

Genç adam ona cevap verdi, "Gençliğimden beri bütün bu emirleri tuttum. Hala ne eksiğim var?" İsa ona dedi, "Mükemmel olmak istiyorsan git, sahip olduğun her şeyi sat ve parayı yoksullara ver, böylece cennette bir hazinen olacak. Sonra gel ve beni izle."

Genç adam bu sözleri duyunca çok üzgün bir şekilde uzaklaştı çünkü büyük bir servete sahipti. Ve İsa öğrencilerine dedi ki, "Size doğrusunu söyleyeyim, zengin bir adamın cennetin krallığına

girmesi çok zordur. Ve bunu size bir kez daha söylüyorum: Bir devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin bir adamın cennetin krallığına girmesinden daha kolaydır.[33] (Mt. 19:16-24; Luka 18:18-25; Markos 10:17-25)

KENDİNİZİ AÇGÖZLÜLÜĞE KARŞI KORUYUN

3. *Sonra kalabalığın ortasında bir adam İsa'ya dedi ki, "Efendim, kardeşime bize düşen mirası benimle paylaşmasını söyle." Ama İsa ona dedi ki, "Adam! Seni yargılamak veya payını belirlemek için beni kim görevlendirdi?" İsa onlara dedi ki, "Her türlü açgözlülüğe karşı kendinizi korumaya dikkat edin. Çünkü bir adamın ne kadar çok zenginliği olursa olsun, yaşamı sahip olduğu zenginliğe bağlı değildir."*

Sonra onlara şu benzetmeyi anlattı: Toprakları olağanüstü ürün veren zengin bir adam varmış; ve kendi kendine şöyle düşünmüş: "Biçtiklerimin hepsini koyabileceğim bir yerim olmadığı için ne yapacağım? Şunu yapacağım: Ambarlarımı yıkıp daha büyüklerini yapacağım, içine bütün hasadımı ve bütün mallarımı koyabileceğim. Ve canıma

33Bu keskin imge biraz zorlama görünebilir çünkü bir deve ile bir iğne arasında herhangi bir ilişki göremeyebilirsiniz. Ancak, İbranice'de aynı sözcük hem bir *deveyi* hem de bir *ipi belirtmek için kullanılır* . [Sacy'nin] çevirisinde, ilk anlam kullanılmıştır, ancak İsa muhtemelen ikincisine atıfta bulunmak istemiştir. Bu en azından daha doğal olurdu. - Auth.

diyeceğim: Canım, yıllarca yetecek kadar birikmiş malın var; dinlen, ye, iç ve keyfini çıkar. Ancak aynı zamanda Tanrı adama şöyle demiş: "Ne kadar da akılsızsın! Canın bu gece alınacak, o zaman biriktirdiklerini kim alacak?"

“Kendileri için servet biriktiren, ama Tanrı katında zengin olmayanların sonu böyle olur.” (Luka 12:13-21)

İsa, Zakkay'ın Evinde

4. *İsa Eriha’ya girdikten sonra şehirde yürüyordu. Orada vergi görevlilerinin başı ve çok zengin olan Zakkay adında bir adam vardı. İsa’yı görmek, onu tanımak istiyordu, ama kalabalık yüzünden bunu başaramıyordu, çünkü çok küçüktü. Bu yüzden koşarak önden gitti ve onu görebilmek için bir çınar ağacına tırmandı, çünkü oradan geçmek zorundaydı. O noktaya gelince İsa başını kaldırıp baktı ve Zakkay’ı görünce ona, “Zakkay, acele et ve aşağı in, çünkü bugün senin evinde kalmam gerekiyor” dedi. Zakkay hemen aşağı indi ve onu sevinçle karşıladı. Bunu gören herkes, “Bir günahkârın evinde kalmaya gitti” diye mırıldandı.* (*Giriş , Vergi Görevlileri* Maddesine bakın *)*

Bu arada Zakkay Rabbin huzurunda durup ona dedi ki, “Ya Rab, malımın yarısını yoksullara vereceğim

ve eğer kime kötülük ettiysem, dört katını ona ödeyeceğim..” İsa ona dedi ki, “Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu. Çünkü bu adam da İbrahim’in oğludur. Çünkü İnsanoğlu kaybolanları aramaya ve kurtarmaya geldi.” (Luka 19:1-10)

Kötü Zengin Adamın Öyküsü

5. *Bir zamanlar mor ve keten giyinen ve her gün kendine muhteşem davranan zengin bir adam vardı. Ayrıca, kapısında tamamen yaralarla kaplı yatan ve zengin adamın masasından düşen kırıntılarla açlığını gidermeyi uman Lazarus adında fakir bir adam da vardı. Ancak kimse ona bir şey vermedi ve köpekler yaralarını yalamaya geldi. Öyle oldu ki fakir adam öldü ve melekler tarafından İbrahim'in koynuna götürüldü. Zengin adam da öldü ve mezarı cehennem oldu. Azap çekerken,*

Gözlerini yukarı kaldırdı ve İbrahim'i, kucağında Lazarus'la birlikte uzakta gördü; ve haykırdı, "Baba İbrahim, bana merhamet et ve bana Lazarus'u gönder ki, parmağının ucunu suya batırıp dilime biraz ferahlık versin, çünkü bu alevlerin içinde korkunç bir azap çekiyorum."

Fakat İbrahim ona cevap verdi: “Oğlum, sen daha hayattayken zenginliğini elde ettiğini ve Lazarus’un da sadece kötülüklerle boğuştuğunu hatırla; bu

yüzden o şimdi teselli ediliyor, sen ise azap çekiyorsun.

"Üstelik sizinle aramızda sonsuza dek büyük bir uçurum olacak; tıpkı sizin bulunduğunuz yerden buraya gelinemeyeceği gibi, buradan oraya gitmek isteyenler de gidemeyecek."

Zengin adam ona dedi ki, "Öyleyse, baba İbrahim, senden rica ediyorum, onu babamın evine gönder; orada beş kardeşim var. Onlara bu konularda tanıklık etsin ki, onlar da bu azap yerine gelmesinler." İbrahim ona cevap verdi, "Onların Musa'sı ve peygamberleri var; onları dinlesinler." "Hayır, baba İbrahim, dedi zengin adam, "ama ölülerden biri onlara gitse, tövbe ederler." İbrahim ona cevap verdi, "Musa'yı ve peygamberleri dinlemezlerse, ölülerden biri dirilse bile, başka hiç kimseye inanmazlar." (Luka 16:19-31)

Yeteneklerin benzetmesi

6. *Rab, ülkesinden uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalan, hizmetçilerini çağırıp malını onların eline veren bir adam gibi davranır. Ve her birinin farklı yeteneklerine göre birine beş, diğerine iki ve diğerine bir talant verdikten sonra hemen ayrılır. Sonra, beş talant alan dışarı çıkar, parayla iş yapar ve beş talant daha kazanır. İki talant alan da aynı*

şekilde iki talant daha kazanır. Fakat sadece bir talant alan, yere bir çukur kazarak efendisinin parasını oraya saklar. Bir süre sonra, hizmetçilerin efendisi geri döner ve hesap vermeleri için onları çağırır. Beş talant alan gelip ona beş talant daha sunarak, "Efendim, elime beş talant verdin; işte kazandığım beş talant daha" der. Efendisi ona şöyle karşılık verir: "Ey iyi ve sadık hizmetkâr, küçük bir işte sadık davrandığın için, sana daha birçok şey emanet edeceğim; efendinin sevincine ortak ol." İki talant almış olan hemen gelip, "Efendim, elime iki talant verdin; işte kazandığım iki talant daha" dedi. Efendisi ona şöyle cevap verdi: "Ey iyi ve sadık hizmetkâr, küçük bir işte sadık kaldığın için sana çok daha fazlasını emanet edeceğim; efendinin sevincine katıl." Sonra, sadece bir talant almış olan geldi ve ona şöyle dedi: "Efendim, senin sert bir adam olduğunu, ekmediğin yerde biçtiğini ve dağıtmadığın yerde topladığını biliyordum. Bu yüzden senden korktuğum için, senin talantını toprağa sakladım. İşte burada. Sana ait olanı geri veriyorum." Fakat efendisi ona şöyle cevap verdi: "Ey kötü ve tembel hizmetkâr; ekmediğim yerde biçtiğimi ve dağıtmadığım yerde topladığımı biliyordun; bu yüzden en azından paramı bankerlerin eline vermeliydin ki, döndüğümde faiziyle birlikte bana ait olanı geri alabileyim. Bu nedenle, bir talantı kendisinden alınıp on talantı

olana verilsin. Çünkü daha çok talantı olana daha çok verilecek ve bol bol sahip olacaklar. Ama hiçbir şeyi olmayandan, sahip olduğu görünen bile alınacak. O yararsız hizmetkar dış karanlığa atılsın. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır." (Matta 25:14-30)

ZENGİNLİKLERİN İLAHİ YARARLILIĞI

ZENGİNLİK VE YOKSULLUK SINAVI

7. Eğer zenginlik, İsa'nın bazı sözlerinin, ruhlarına göre değil de kelimesi kelimesine yorumlanması durumunda çıkarılabileceği gibi, ona sahip olanların kurtuluşu için aşılmaz bir engel olsaydı, o zaman zenginlikleri bahşeden Tanrı, bazılarının eline kaçınılmaz bir yıkım aracı, akla aykırı bir düşünce koyardı. Şüphesiz zenginlik, cazibesi, yarattığı ayartmalar ve uyguladığı hayranlık nedeniyle yoksulluktan daha tehlikeli, çok kaygan bir sınavdır. Gurur, bencillik ve şehvetin en büyük kışkırtıcısıdır. İnsanları yeryüzüne bağlayan ve düşüncelerini cennetten uzaklaştıran en güçlü bağdır. Öyle bir baş dönmesi yaratır ki, yoksulluktan zenginliğe geçenlerin, eski durumlarını, onlarla birlikte olanları ve onlara yardım edenleri çabucak unuttuklarını ve duyarsız,

bencil ve kibirli olduklarını sık sık görürüz. Ancak zenginlik yolculuğu zorlaştırsa da, onu imkânsız kıldığı ya da onu kullanmayı bilenlerin elinde kurtuluş vesilesi olamayacağı anlamına gelmez; tıpkı bazı zehirlerin bilinçli ve dikkatli kullanıldığında sağlığı geri getirebileceği gibi.

İsa, kendisine sonsuz yaşamı miras almanın yollarını soran genç adama, "Sahip olduğun her şeyden kurtul ve beni izle," dediğinde, herkesin sahip olduğu şeyleri satması gerektiği ve kurtuluşun ancak böyle bir bedel karşılığında elde edilebileceği gibi kesin bir ilke oluşturmayı amaçlamıyordu; aksine, *dünyevi zenginliklere bağlılığın* kurtuluşa bir engel olduğunu göstermek istiyordu. Aslında, genç adam, belirli emirleri yerine getirdiği için yasayla uyumlu olduğuna inanıyordu ve bu nedenle zenginliğini terk etme fikrinden kaçındı. Sonsuz yaşam arzusu, böyle bir fedakarlıkta bulunmaya kadar gitmiyordu.

İsa'nın ona önerdiği şey, düşüncesinin özünde ne olduğunu ortaya çıkarmak için tasarlanmış kesin bir testti. Dünyanın bakış açısından, şüphesiz ki kimseye zarar vermeyen, komşusuna iftira atmayan, ne kibirli ne de gururlu olan ve annesine

ve babasına saygı gösteren mükemmel derecede dürüst bir adam olabilirdi. Ancak, gerçek bir hayırseverlik uygulamadı çünkü erdemi kendini feda etmeye kadar uzanmıyordu. İsa'nın göstermek istediği şey buydu. Bu, "Hayırseverlik olmadan kurtuluş yoktur" ilkesinin bir uygulamasıydı.

Bu sözcükler tam anlamıyla ele alınsaydı, sonuç gelecekteki mutluluğa zarar veren ve yeryüzündeki bir sürü kötülüğün kaynağı olan zenginliğin ortadan kalkması olurdu. Dahası, onu sağlayabilecek emeğin kınanması olurdu. Bu, insanlığı ilkel dönemine geri götürecek ve kendi başına Tanrı'nın bir yasası olan ilerleme yasasına aykırı olacak saçma bir sonuç olurdu.

Zenginlikler birçok kötülüğün kaynağıysa, bu kadar çok kötü tutkuyu uyandırıyorsa, bu kadar çok suçu kışkırtıyorsa, suçlu olan zenginliklerin kendisi değil, Tanrı'nın tüm armağanlarını kötüye kullandıkları gibi onları kötüye kullanan insanlardır. Bu kötüye kullanımla, aksi takdirde kendileri için çok yararlı olabilecek şeyleri zararlı hale getirirler; ancak bu, dünyevi dünyanın aşağılık durumunun sonucudur. Zenginlik yalnızca kötülük üretebilseydi, Tanrı onu yeryüzüne koymazdı. İyiyi

üretmesini sağlamak insanlara kalmıştır. Ahlaki ilerleme için doğrudan bir unsur olmasa bile, şüphesiz entelektüel ilerleme için güçlü bir unsurdur.

Gerçek şu ki, insanların gezegenin maddi gelişimi için çalışma misyonu vardır; onu geri kazanmalı, temizlemeli ve bir gün tüm nüfusunu taşıyabilecek duruma getirmelidirler. Bu sürekli artan nüfusu beslemek için üretim artırılmalıdır. Bir ülkenin üretimi yetersizse, başka bir yerde aranmalıdır. Tam da bu nedenle, uluslar arasındaki ilişkiler bir zorunluluk haline gelir. Bu tür ilişkileri kolaylaştırmak için, ulusları ayıran fiziksel engelleri ortadan kaldırmak ve iletişimi daha hızlı hale getirmek gerekir. Yüzyıllardır süren bu tür çabalar için, insanlar dünyanın bağırsaklarından malzeme çıkarmak zorunda kalmışlardır; çabalarını daha güvenli ve hızlı bir şekilde yürütmenin yollarını bilimde aramışlardır. Ancak, bunları başarmak için kaynaklara ihtiyaç vardır; zorunluluk, insanları bilimi keşfetmeye yönelttiği gibi, zenginlik yaratmaya da yöneltmiştir. Bu çabaların gerektirdiği faaliyet, zekâlarını artırmış ve geliştirmiştir ve öncelikli olarak maddi ihtiyaçlarını karşılamaya yoğunlaştırdıkları bu

zekâ, daha sonra büyük ahlaki gerçekleri anlamalarına yardımcı olacaktır. Zenginlik bu görevleri yerine getirmenin birincil aracı olduğundan, zenginlik olmadan daha fazla büyük çaba, daha fazla etkinlik, daha fazla teşvik ve araştırma olmazdı. Bu nedenle zenginliğin bir ilerleme unsuru olarak kabul edilmesinin haklı bir nedeni vardır.

ZENGİNLİKLERİN EŞİTSİZLİĞİ

8. Zenginliklerin eşitsizliği, yalnızca şimdiki yaşamı göz önünde bulundurarak çözmeye çalışılan sorunlardan biridir. Karşımıza çıkan ilk soru şudur: Neden tüm insanlar eşit derecede zengin değil? Çok basit bir nedenden dolayı eşit derecede zengin değiller: *Zenginlik elde etmek için eşit derecede zeki, aktif ve çalışkan değiller ya da onu korumak için yeterince ılımlı ve öngörülü değiller .* Dahası, matematiksel olarak kanıtlanmış bir gerçektir ki, eğer zenginlik eşit olarak bölünürse, her kişiye asgari ve yetersiz bir pay verir; böyle bir bölünme gerçekleştirilirse, karakter ve yeteneklerdeki çeşitlilik nedeniyle denge kısa sürede bozulur; eğer bölünme mümkün ve kalıcı olsaydı, her kişinin yalnızca yaşamaya yetecek kadarına sahip olması

durumunda, insanlığın ilerlemesine ve refahına katkıda bulunan tüm büyük çabaların sonu olurdu; eğer her kişiye gerekli olanı sağlarsa, insanları büyük keşiflere ve değerli girişimlere zorlayan teşvik artık olmazdı. Allah'ın serveti belli yerlerde toplaması, oradan ihtiyaçlara göre yeterli miktarda yayılmasındandır.

Bu gerçeği kabul ederek, Tanrı'nın serveti, onu herkesin iyiliği için verimli kılma yeteneği olmayan kişilere neden bahşettiğini sorabiliriz. Bu, Tanrı'nın bilgeliğinin ve iyiliğinin bir başka kanıtıdır. Tanrı, insanlara özgür irade vererek, kendi deneyimleri aracılığıyla iyi ile kötüyü ayırt edebilecekleri ve iyiliğin pratiğinin kendi çabalarının ve iradelerinin sonucu olacağı noktaya ulaşmalarını istemiştir. İnsanlar kaderci bir şekilde iyiye veya kötüye yönlendirilmemelidir, aksi takdirde pasif ve sorumsuz hayvan benzeri araçlardan başka bir şey olmazlar. Zenginlik, onları ahlaki olarak test etmenin bir yoludur; ancak aynı zamanda ilerlemeyi teşvik etmenin güçlü bir yolu olduğundan, Tanrı bunun uzun süre verimsiz kalmasını istemez ve bu nedenle *onu sürekli olarak hareket ettirir .* Tüm insanlar, onu denemek ve onu nasıl kullandıklarını test etmek için bir zamanlar

veya başka bir zamanda ona sahip olacaktır. Ancak, herkesin aynı anda sahip olması fiziksel olarak imkânsız olduğundan ve dahası, herkes sahip olsaydı, hiç kimse çalışmazdı ve gezegenin gelişimi tehlikeye girerdi; *her birey sırayla ona sahiptir. Bugün ona sahip olmayan kişi ya ona zaten sahip olmuştur ya da gelecekteki bir yaşamda sahip olacaktır; ve şimdi ona sahip olan kişi yarın ona sahip olmayabilir* . Hem zengin hem de fakir vardır, çünkü Tanrı adil olduğundan, herkes sırayla çalışmalıdır. Yoksulluk bazıları için sabır ve teslimiyet sınavıdır; zenginlik diğerleri içinse hayırseverlik ve özveri sınavıdır.

Bazı kişilerin servetlerini içler acısı bir şekilde kullanmaları ve açgözlülüğün kışkırttığı aşağılık tutkular haklı olarak kınanacak şeylerdir ve Tanrı'nın bu kişilere servetini verirken gerçekten adil olup olmadığını sorabiliriz. İnsanların yaşamak için sadece bir hayatı olsaydı, hiçbir şey dünyevi servetin böyle bir şekilde bölünmesini haklı çıkarmazdı; ancak, vizyonumuzu şimdiki hayatla sınırlamak yerine tüm hayat dizisini ele alırsak, her şeyin adil bir şekilde dengelendiğini görürdük. Dolayısıyla, fakirlerin artık İlahi Takdiri suçlamak veya zenginleri kıskanmak için bir nedenleri yoktur

ve zenginlerin artık sahip oldukları şeylerle övünmek için bir nedenleri yoktur. Bunu kötüye kullanırlarsa, haksızlıklar kararnamelerle veya lüks yasalarıyla düzeltilemez. Yasalar kişiyi dışarıdan geçici olarak değiştirebilir, ancak kişinin kalbini değiştiremez; bu yüzden bu yasaların geçici bir süresi vardır ve her zaman daha da dizginsiz bir tepki izler. Kötülüğün kaynağı bencillik ve gururda bulunur. İnsanlık, hayır kanununa göre kendini yönettiğinde her türlü suistimal kendiliğinden ortadan kalkacaktır.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

GERÇEK MÜLKİYET

9. İnsanlar gerçekte sadece bu dünyadan yanlarında götürebilecekleri şeylere sahiptirler. Geldiklerinde buldukları ve ayrılırken geride bıraktıkları şeylerin tadını ancak kaldıkları süre boyunca çıkarabilirler. Ancak, onu terk etmeye zorlandıkları için, sadece tadını çıkarabilirler ve gerçekten sahip olamazlar. Öyleyse gerçekte neye sahiptirler? Bedenlerinin kullanımına yönelik hiçbir şey değil, ruhlarının kullanımına yönelik her şey: zeka, bilgi, ahlaki nitelikler. Bunlar yanlarında

getirdikleri ve geri götürdükleri şeylerdir; hiç kimse onlardan alamaz ve diğer dünyada bu dünyadan daha çok işe yarayacak olan şeylerdir. Ayrılırken geldiklerinden daha zengin olmak onların elindedir, çünkü gelecekteki durumları elde ettikleri her türlü iyiliğe bağlı olacaktır. İnsanlar uzak bir ülkeye gittiklerinde, bagajlarına o ülkede işe yarayacak şeyler koyarlar; işe yaramayacak hiçbir şeyi yanlarında taşımazlar. Bu nedenle, gelecekteki hayatınız için de aynısını yapın ve orada size yarayacak her şeyi kendinize sağlayın.

Bir handa konaklayan yolculara ancak ödeyebilirlerse güzel bir oda verilir; kaynakları kısıtlı olanlara daha az hoş bir oda verilir; hiç parası olmayanlara ise bir saman yığınının üzerinde uyurlar. Aynı şey insanlar ruhlar alemine geldiklerinde de geçerlidir: oradaki yerleri imkânlarına bağlıdır; ancak altınla ödeme yapmazlar. Onlara, “Dünyada ne kadar paran vardı? Orada hangi mevkideydin? Prens miydin yoksa işçi miydin?” diye sorulmaz. Ancak, “Yanınızda ne getirdin?” diye sorulur. Eşyaların veya ünvanların değeri kabul edilmez, sadece erdemlerinin toplamı kabul edilir. Bu nedenle, bu açıdan işçi prensten daha zengin olabilir. Prens,

ayrılmadan önce giriş ücretini altınla ödediğini boşuna iddia edecektir. Ona, “Buradaki yerler satın alınamaz; bunlar iyi bir kişinin yaptığı iyiliklerle kazanılır.” cevabı verilecektir. Dünyevi parayla tarlalar, evler, saraylar satın alabiliyordunuz; burada, her şey kalbin nitelikleriyle ödenir. Bu nitelikler bakımından zengin misiniz? O zaman hoş geldiniz ve her türlü mutluluğun sizi beklediği en yüksek yere gidebilirsiniz; Bu nitelikler bakımından fakir misiniz? O zaman en düşük yere gitmelisiniz, orada sahip olduğunuz şeye göre muamele göreceksiniz.

Pascal (Cenevre, 1860)

10. Yeryüzünün malları, onları dilediği gibi dağıtan Tanrı'ya aittir ve insanlar yalnızca onların vekilleri, çeşitli dürüstlük ve zeka derecelerinde yöneticileridir. Bunlar insanların bireysel mülkü o kadar azdır ki Tanrı çoğu zaman tüm öngörüleri engeller ve servet, buna en çok hak sahibi olduğuna inananların elinden kaçar.

Miras kalan zenginlik söz konusu olduğunda bunun anlaşılabilir olduğunu söyleyebilirsiniz, ancak aynı şey birinin emeğiyle elde edilen

zenginlik için geçerli değildir. Şüphesiz, meşru zenginlikse, o zaman dürüstçe elde edilmiş olmalıdır, çünkü *mülkiyet ancak birine zarar verilmediğinde meşru olarak elde edilir. Başkasına* zarar vererek haksız yere elde edilen her kuruşun hesabı verilecektir. Ancak, bazı kişiler zenginliklerini kendi çabalarına borçlu oldukları için, bu onlara öldüklerinde zenginlik üzerinde herhangi bir güç verir mi? Zenginliği torunlarına aktarmak için aldıkları önlemler çoğu zaman işe yaramaz değil midir? Çünkü Tanrı zenginliğin onların eline geçmesini istemiyorsa, hiçbir şey onun iradesine karşı gelemez. İnsanlar, hesap vermek zorunda kalmadan, yaşarken zenginliklerini kullanabilir ve kötüye kullanabilirler mi? Hayır. Tanrı, onların zenginliği elde etmelerine izin vererek, mevcut yaşamları boyunca gösterdikleri çabaları, cesaretleri ve azimlerini ödüllendirmek istemiş olabilir. Fakat eğer onu sadece duyularını veya gururlarını tatmin etmek için kullanırlarsa veya ellerinde bir başarısızlık sebebi haline gelirse, hiç sahip olmamaları onlar için daha iyi olur; bir yandan kazandıklarını diğer yandan kaybederler, böylece emeklerinin sevabı iptal olur. Dünyadan ayrıldıklarında, Tanrı onlara zaten mükafatlarını aldıklarını söyler.

ZENGİNLİKLERİN KULLANIMI

11. Hem Tanrı'ya hem de mammona hizmet edemezsiniz. Bunu iyi hatırlayın, altın sevgisinin hakim olduğu, hazinelere sahip olmak için ruhunu satmaya hazır olan sizler, çünkü bunlar sizi diğer insanlardan üstün tutabilir ve tutkuların zevklerini size sağlayabilir. Hayır, hem Tanrı'ya hem de mammona hizmet edemezsiniz! Bu nedenle, ruhunuzun bedenin açgözlülüğü tarafından hakim kılındığını hissediyorsanız, sizi ezen boyunduruktan kurtulmak için acele edin, çünkü adil ve katı Tanrı size, "Size emanet ettiğim servetle ne yaptınız, sadakatsiz vekil? Sadece kişisel tatmininize hizmet etmek için o itici gücü iyi işler yapmak için kullandınız." diyecektir.

Öyleyse servetin en iyi kullanımı nedir? Bu sorunun çözümünü "Birbirinizi sevin" sözcüklerinde arayın. Zenginliğin iyi kullanımının sırrı burada yatar. Komşularına olan sevgiyle canlananların tüm eylem yolları çizilmiştir. Tanrı'yı en çok memnun eden servet kullanımı hayırseverlik içerir; altın bir varoluşun fazlasını

etrafa saçmaktan oluşan o soğuk ve bencil hayırseverlik değil, talihsizleri arayan ve onları aşağılamadan yücelten sevgi dolu hayırseverlik. Zengin olan sizler: fazlalığınızdan verin. Daha fazlasını yapın: sizin için gerekli olduğunu düşündüğünüz şeylerden bir kısmını verin, çünkü sizin için gerekli olan şey hala gereksizdir. Ancak akıllıca verin. Aldatılmaktan korktuğunuz için şikayet edenleri reddetmeyin; kötülüğün kaynağına gidin. Önce, hafifletmeye çalışın; sonra, bilgi toplayın ve çalışmanın, danışmanlığın veya hatta nezaketin hayırsever bağışlarınızdan daha etkili olup olamayacağına bakın. Zenginliğinize ek olarak, Tanrı sevgisini, emek sevgisini ve komşunuza olan sevgiyi etrafınıza yayın. Zenginliğinizi sizi asla yarı yolda bırakmayacak ve size iyi işlerin büyük kazançlarını getirecek bir temele oturtun. Zekanın zenginliği, altının zenginliği gibi size hizmet etmelidir. Öğrenme hazinelerini etrafınıza yayın; sevgi hazinelerinizi kardeşlerinizin ve kız kardeşlerinizin üzerine dağıtın, onlar meyve verecektir.

Cheverus (Bordo, 1861)

12. Hayatın ne kadar kısa olduğunu

düşündüğümde, maddi refahınızla olan bitmek bilmeyen meşguliyetiniz karşısında çok etkileniyorum, oysa siz ahlaki gelişiminize çok az önem veriyor ve çok az zaman ayırıyorsunuz, bu da sonsuza dek sizin sayılacak. Çalışkanlığınızı görünce, bunun insanlık için büyük ilgi çeken bir konu ile bağlantılı olduğuna inanılabilir, oysa çoğu durumda bu, abartılı ihtiyaçları ve kibri tatmin etme veya aşırılıklara teslim olma girişiminden başka bir şey değildir. Kendinize ne kadar keder, endişe ve işkence veriyorsunuz; zaten çoğu zaman fazlasıyla yeterli olan serveti artırmak için ne kadar uykusuz geceler geçiriyorsunuz! Böylesi bir körlüğün zirvesinde, aşırı bir servet sevgisinin ve onun sağladığı zevklerin acı dolu bir emeğe tabi tutulduğu, kendilerini fedakarlık ve liyakatle dolu bir hayatla övündükleri, sanki kendileri için değil de başkaları için çalışıyormuş gibi gördüklerini sıklıkla görüyoruz! Aptallar! Öyleyse, bencillik, açgözlülük veya gururdan kaynaklanan endişelerin ve çabaların, geleceğinize olan özeni ve toplumsal yaşamın avantajlarından yararlanan herkese kardeşçe dayanışmanın yüklediği görevleri ihmal ederken hesaba katılacağına gerçekten inanıyor musunuz? Sadece kendi bedenlerinizi düşündünüz,

onların refahı ve zevkleri bencil kaygınızın tek amacı oldu. Ölen bedeniniz için, sonsuza dek yaşayacak olan ruhunuzu ihmal ettiniz. Bu kadar değer verilen ve bakılan o efendi sizin zorbanız oldu. Ruhunuza hükmediyor ve o da onun kölesi oldu. Tanrı'nın size verdiği varoluşun amacı bu mu?

Koruyucu Bir Ruh (Krakow, 1861)

13. İnsanlar, Tanrı'nın ellerine bıraktığı servetin emanetçileri ve yöneticileri olduklarından, özgür iradeleri gereği bu serveti nasıl kullandıkları konusunda kendilerinden sıkı bir hesap sorulacaktır. Kötü bir kullanım, serveti yalnızca kendi kişisel tatminleri için kullanmaktan oluşur; iyi bir kullanım ise, bir başkası için bir iyilik ile sonuçlandığı her zaman oluşur. Erdem, kişinin kendine yüklediği fedakarlıkla orantılıdır. İyilikseverlik, serveti kullanmanın yalnızca bir yoludur: sefaleti giderir, açlığı yatıştırır, soğuktan korur ve barınağı olmayanlara barınak sağlar. Ancak, eşit derecede acil ve erdemli bir yükümlülük, ilk etapta sefaletin ortaya çıkmasını önlemekten oluşur. Büyük servetlerin misyonu, esas olarak, bu tür servetlerin yürütülmesine

yardımcı olabileceği her türlü projeye yardımcı olma misyonudur. Bu tür projeler meşru bir kar sağlasa bile, yine de bundan iyi bir şey çıkar çünkü emek zihni geliştirir ve her zaman yedikleri ekmeği kazandıklarını söyleyebilmekten gurur duyan insanların onurunu yüceltir, oysa sadaka almak onları aşağılar ve alçaltır. Sadece bir elde yoğunlaşan zenginlik, etrafına bereket ve refah yayan bir diri su pınarı gibi olmalıdır. Zenginliklerini Rab'bin tasarımlarına göre kullanan siz zenginler, kalbiniz o hayırlı pınarda susuzluğunu gideren ilk kişi olacaktır. Bu yaşamda, kalpte boşluk bırakan bencilliğin maddi zevkleri yerine, ruhun tarifsiz zevklerinin tadını çıkaracaksınız. Adınız yeryüzünde kutsanacak ve siz onu terk ettiğinizde, egemen Rab size yetenekler benzetmesinde olduğu gibi, "Ey iyi ve sadık hizmetkar, Efendinizin sevincine girin" diyecektir. Bu benzetmede, kendisine emanet edilen parayı toprağa gömen hizmetçi , serveti verimsiz kalan açgözlülerin imgesi değil midir? Eğer İsa öncelikle sadakadan bahsediyorsa, bunun nedeni yaşadığı dönemde ve ülkede, sanat ve endüstrinin daha sonra yaratacağı ve servetin toplumun genel iyiliği için yararlı bir şekilde

kullanılabileceği iş hakkında bir şey bilinmemesidir. Az veya çok verebilen herkese şunu söyleyeceğim: Gerektiğinde sadaka verin, ancak mümkün olduğunca, onları ücrete dönüştürün ki, alanlar utanmasın.

Fenelon (Cezayir, 1860)

DÜNYASAL MALLARDAN AYRILMA

14. Kardeşlerim, dostlarım, girdiğiniz gelişme yolunda korkusuzca ilerlemenize yardımcı olmak için küçük katkımı getirmek için geldim. Birbirimize borçluyuz; ancak ruhlar ve enkarneler arasındaki samimi ve kardeşçe birlik sayesinde yenilenme mümkündür.

Dünyevi mallara olan sevginiz, ahlaki ve ruhsal ilerlemenizin önündeki en büyük engellerden biridir. Mallara olan bu bağlılık yoluyla duygusal yeteneklerinizi paramparça eder ve onları maddi şeylere taşırsınız. Kendinize karşı dürüst olun: Zenginlik saf bir mutluluk sağlar mı? Kasalarınız dolu olsa bile, kalbinizde bir boşluk olmaz mı? O çiçek sepetinin dibinde her zaman gizli bir yılan olmaz mı? Çalışkan ve onurlu bir çalışmayla bir servet kazanmış bir kişinin hissetmediği haklı bir

tatmini anlıyorum; ancak, bu tatmin -çok doğal ve Tanrı tarafından onaylanmış- diğer tüm duyguları emen ve kalbin dürtülerini felç eden bir bağlılığa kadar büyük bir mesafe vardır; aşağılık cimrilik ile abartılı israfı ayıran aynı büyük mesafe: Tanrı'nın sadakayı, zenginlere gösteriş yapmadan vermeyi öğreten ve fakirlerin kendilerini aşağılanmış hissetmeden alabilmelerini sağlayan o kutsal ve sağlam erdemi yerleştirdiği iki kötü huy.

Servetiniz ailenizden gelmiş olsun ya da emeğinizle kazanmış olun, asla unutmamanız gereken bir şey var: her şey Tanrı'dan gelir ve Tanrı'ya döner. Dünyadaki hiçbir şey size ait değildir, zavallı bedeniniz bile: ölüm onu da sizden alacaktır, tıpkı diğer tüm maddi mülkleriniz gibi. Siz emanetçilersiniz, mülk sahipleri değil - kendinizi kandırmayın. Tanrı onları size ödünç verdi ve siz onları geri vermek zorundasınız; ve Tanrı onları en azından fazlalığın ihtiyaç duyduğu şeylerden yoksun olanlara gitmesi koşuluyla ödünç verir.

Arkadaşlarınızdan biri size belli bir miktar borç verir. Ne kadar dürüst olmazsanız olun, borcunuzu titizlikle ödersiniz ve ona minnettar

olursunuz. Öyleyse, bu tüm zenginlerin durumudur. Tanrı, onlara zenginliklerini ödünç veren göksel dosttur; kendisi için sevgi ve onaydan başka bir şey istemez, ancak zenginlerin karşılığında fakirlere vermelerini ister, onlar da tıpkı zenginler gibi onun çocuklarıdır.

Tanrı'nın size emanet ettiği mallar, kalbinizde ateşli ve çılgın bir açgözlülük uyandırır. Zenginliğe aşırı derecede bağlandığınızda -sizler de tıpkı kendiniz gibi geçici ve geçici olduğunuzda- bir gün Rab'be ondan gelenler için hesap vermek zorunda kalacağınız gerçeğini hiç düşünmediniz mi? Zenginlik yoluyla, yeryüzünde hayırseverlik hizmetkarlarının kutsal karakteriyle donatıldığınızı ve bunun akıllı dağıtıcıları olduğunuzu unuttunuz mu? O halde, size emanet edileni yalnızca kendi yararınıza kullandığınızda, sadakatsiz emanetçiler değil misiniz? Görevlerinizi kasıtlı olarak ihmal etmenizin sonucu ne olacak? Boyun eğmeyen ve affetmeyen ölüm, altında saklandığınız perdeyi yırtıp atacak ve sizi size yardım eden ve o anda bir yargıç cübbesi içinde önünüzde duran Dost'a hesap vermeye zorlayacaktır.

Yeryüzündeyken kendinizi aldatmaya

çalışmanız, çoğu zaman bencillikten başka bir şey olmayan şeyi "erdem" adıyla renklendirmeniz; sadece açgözlülük ve açgözlülük olan şeyi "tasarruf" ve "öngörü" olarak adlandırmanız veya sadece kendi adınıza savurganlık olan şeyi "cömertlik" olarak adlandırmanız boşunadır. Örneğin, bir ailenin babası hayırseverlik yapmaktan kaçınır; biriktirir ve altını biriktirir, bunu çocuklarına mümkün olduğunca çok şey bırakmak için yaptığını ilan eder, böylece yoksulluğa düşmezler. Bu çok adil ve babacan bir davranıştır, katılıyorum ve kimse onu suçlayamaz. Ama onu yönlendiren tek sebep her zaman bu mudur? Bu, kendi gözünde ve dünyada dünyevi mallara olan kişisel bağlılığını haklı çıkarmak için vicdanıyla yaptığı bir uzlaşma değil midir? Yine de, babacan sevgisinin tek sebebi olduğunu kabul etmek, onun Tanrı önünde kardeşlerini unutması için bir sebep midir? Zaten fazlalığı varken, çocuklarını biraz daha azına sahip olacakları için yoksulluk içinde mi bırakacak? Bunun yerine, onlara bencillik dersi verip kalplerini katılaştırmamış olmuyor mu? Bunun yerine, onlarda komşularına olan sevgiyi bastırmamış olmuyor mu? Babalar ve anneler, eğer bu şekilde

çocuklarınızın size olan sevgisini artıracağınızı düşünüyorsanız çok yanılıyorsunuz. Onlara başkalarına karşı bencil olmayı öğreterek, onlara size karşı da bencil olmayı öğretmiş oluyorsunuz.

Çok çalışıp alın teriyle servet biriktirmiş olanların, para kazanıldığında değerinin daha iyi kavrandığını söyledikleri sıkça duyulur. Bundan daha doğru bir şey olamaz! Öyleyse, paranın değerini tam olarak kavradıklarını iddia edenler, imkânlarına göre hayırseverlik yapsınlar ve bolluk içinde doğmuş, emeğin zorlu yorgunluğu hakkında hiçbir şey bilmeyenlerden daha büyük bir erdeme sahip olsunlar. Fakat öte yandan, eğer acılarını ve çabalarını hatırlayan bu aynı kişiler bencil ve yoksullara karşı sert davranıyorlarsa, diğerlerinden çok daha suçludurlar, çünkü kişi kişisel deneyimlerinden yoksulluğun gizli acısını ne kadar çok bilirse, onu başkalarında da o kadar çok rahatlatmaya meyilli olmalıdır.

Ne yazık ki, zengin olanlarda her zaman zenginliğe olan bağlılıkları kadar güçlü bir duygu vardır: gurur duygusu. Yoksullar yardımlarını istediklerinde, yeni zenginlerin yardımlarına gelmek ve sonra da "Benim yaptığımı yap" diyerek

bitirmek yerine, çabaları ve bilgi birikimleriyle ilgili hikayelerle onları büyülediğini görmek nadir değildir. Onlara göre, Tanrı'nın iyiliğinin zenginlikleriyle hiçbir ilgisi yoktur. Tüm erdem yalnızca onlara aittir. Gururları gözlerinin üzerine bir perde çeker ve kulaklarını tıkar. Tüm zekalarına ve becerilerine rağmen, Tanrı'nın onları tek bir sözle mahvedebileceğini anlamazlar.

Servetini israf etmek, dünyevi mallardan kopuşu değil, daha çok dikkatsizliği ve kayıtsızlığı gösterir. Bu tür malların emanetçileri olarak, insanların ne onları israf etme ne de kendi çıkarları için el koyma hakkı vardır. Savurganlık cömertlik değildir, ancak çoğu zaman bir bencillik biçimidir. Bir fanteziyi tatmin etmek için altınlarını avuç avuç dağıtanlar, yardım eli uzatmak için tek bir kuruş bile vermezler. Dünyevi mallardan kopuş, serveti gerçek değeriyle takdir etmekten, onu yalnızca kendisi için değil başkaları için nasıl kullanacağını bilmekten, gelecekteki yaşamındaki çıkarlarını onun uğruna feda etmemekten ve Tanrı'nın onu sizden almasını isterse şikayet etmeden kaybetmekten oluşur. Öngörülemeyen bir talihsizlik nedeniyle başka bir Eyüp olursanız, onun yaptığı gibi, "Tanrım, verdin ve aldın. Senin isteğin

olsun." deyin. İşte gerçek kopuş budur. Önce itaatkar olun; Onu verip geri alan ve onu sana tekrar geri verebilecek olana inan. Gücünü felç eden cesaretsizliğe ve umutsuzluğa cesurca diren. Tanrı'nın sana ne zaman bir darbe indirse, en zor sınavın yanına her zaman teselli koyduğunu asla unutma. Ama her şeyden önce, dünyevi olanlardan sonsuz derecede daha değerli olan şeylerin olduğunu ve bu düşüncenin seni ikincisinden ayırmaya yardımcı olacağını unutma. Bir şeye ne kadar az değer atfedersen, kaybına karşı o kadar az hassas olursun. Dünyevi şeylere bağlanan insanlar, sadece şimdiki anı görebilen çocuklar gibidir. Bağlanmayanlar ise, Kurtarıcı'nın şu peygamberlik sözlerini anlayarak en önemli şeyleri gören yetişkinler gibidir: "Benim krallığım bu dünyadan değil."

Rab, hiç kimseye sahip olduklarından kurtulmalarını ve gönüllü dilenciliğe düşmelerini emretmez, çünkü o zaman toplum için bir yük haline gelirlerdi. Böyle bir şekilde hareket etmek, dünyevi mülklerden kopmayı yanlış anlamak olurdu; başka bir tür bencillik olurdu, çünkü bu, servetin sahiplerinin üzerine bindirdiği sorumluluktan kendini muaf tutmak anlamına

gelirdi. Tanrı, serveti herkesin yararına idare edebilecek gibi görünenlere verir. Bu nedenle, zenginlerin kendileri için güzel ve avantajlı kılabilecekleri bir misyonları vardır. Tanrı size servet verdiğinde onu reddetmek, onu akıllıca idare ederek yapabileceğiniz iyiliğin faydalarından vazgeçmektir. Sahip olmadığınızda onsuz nasıl idare edeceğinizi bilmek, sahip olduğunuzda onu nasıl iyi bir şekilde kullanacağınızı bilmek ve gerektiğinde onu nasıl feda edeceğinizi bilmek, Rab'bin tasarımlarına uygun hareket etmektir. Dünyada iyi bir talih olarak adlandırılan şeyi alanlar kendilerine, "Tanrım, bana yeni bir sorumluluk gönderdin; “Bunu senin kutsal iradene göre yerine getirmem için bana güç ver.”

Dostlarım, dünyevi mallardan kopuş konusunda size öğretmek istediğim şey buydu. Bunu şöyle özetleyeceğim: Azla yetinmeyi bilin. Eğer fakirseniz, zenginleri kıskanmayın, çünkü mutluluk için zenginlik gerekli değildir. Eğer zenginseniz, mallarınızın size emanet edildiğini ve harcamaların hesabını veriyormuş gibi bunların kullanımını haklı çıkarmanız gerektiğini unutmayın. Mallarınızı gururunuzu ve şehvetinizi tatmin etmek için kullanarak sadakatsiz bir

emanetçi olmayın. Bir hediye değil, sadece bir borç olan bir şeyi yalnızca kendi kullanımınız için elden çıkarma hakkına sahip olduğunuzu düşünmeyin. Eğer geri ödeyemiyorsanız, onu baştan isteme hakkına sahip değilsinizdir; ve unutmayın ki, fakirlere verenler, Tanrı ile yaptıkları bir sözleşmeyi yerine getirmektedirler.

Lacordaire (Konstantin, 1863)

SERVETİN AKTARILMASI

15. *İnsanların, sadece Allah'ın kendilerine yaşamı boyunca kullanma izni verdiği servetin emanetçisi olması ilkesi, onların bu serveti sonraki nesillere aktarma haklarını ortadan kaldırır mı?*

İnsanlar öldükten sonra, hayatları boyunca sahip oldukları şeyleri haklı olarak devredebilirler, çünkü böyle bir hakkın etkisi her zaman, torunlarının istediği zaman bundan faydalanmasını engelleyebilen Tanrı'nın iradesine bağlıdır. Bu yüzden, görünüşte sağlam bir şekilde kurulmuş servetlerin çöktüğünü görüyoruz. Kişilerin servetlerini torunlarının elinde tutma iradesi bu nedenle güçsüzdür, ancak bu gerçek, aldıkları krediyi devretme haklarını ortadan kaldırmaz,

çünkü Tanrı uygun görürse bunu torunlarından alacaktır.

St. Louis (Paris, 1860)

BÖLÜM XVII

Şişman/pek olmak

- *Mükemmelliğin özellikleri*
- *Ahlaki kişiler*
- *İyi Spiritistler*
- *Ekici benzetmesi*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Görev*
- *Erdem*
- *Üstler ve astlar*
- *Dünyadaki birey*
- *Beden ve ruha özen göstermek*

MÜKEMMELLİĞİN ÖZELLİKLERİ

1. *Düşmanlarınızı sevin; sizden nefret edenlere iyilik yapın ve sizi zulmedenler ve iftira edenler için dua edin. Çünkü yalnızca sizi sevenleri severseniz, ne ödül alırsınız? Vergi görevlileri de aynısını yapmıyor mu? Yalnızca kardeşlerinize selam verirseniz, başkalarının yaptığından daha fazlasını*

ne yapıyorsunuz? Putperestler de aynısını yapmıyor mu? Bu nedenle, göksel Babanız mükemmel olduğu gibi siz de mükemmel olun. (Matta 5:44, 46-48)

2. Tanrı her şeyde sonsuz mükemmelliğe sahip olduğundan, "Göksel Babanız mükemmel olduğu gibi siz de mükemmel olun" sözü tam anlamıyla alındığında mutlak mükemmelliğe ulaşma olasılığını varsayar. Yaratığa Yaratıcı kadar mükemmel olma hakkı verilseydi, ilki ikincisine eşit olurdu ki bu kabul edilemez. Ancak İsa'nın konuştuğu insanlar bu nüansı anlamazlardı; İsa onlara bir model sunmakla yetindi ve onlara onu taklit etmek için çaba sarf etmelerini söyledi.

Dolayısıyla bu sözcüklerin, insanlığın erişebildiği ve onu ilahiliğe en yakın hale getiren göreceli bir mükemmellik anlamına geldiğini anlamak gerekir. Bu mükemmellik nelerden oluşur? İsa şöyle demiştir: "Düşmanlarımızı sevmek, bizden nefret edenlere iyilik yapmak ve bize zulmedenler için dua etmek." Bu şekilde mükemmelliğin özünün en geniş tanımıyla hayırseverlik olduğunu gösterir, çünkü diğer tüm erdemlerin uygulanmasını gerektirir.

Aslında, tüm kötü alışkanlıkların -ve hatta en

basit kusurların- sonuçlarını gözlemleyerek, bunların hiçbirinin hayırseverlik duygusunu bir dereceye kadar değiştirmediğini fark edeceğiz, çünkü hepsinin kökeni hayırseverliğin zıttı olan bencillik ve gururdur. Bunun nedeni, kişilik duygusunu aşırı derecede harekete geçiren her şeyin gerçek hayırseverliğin unsurlarını yok etmesi veya en azından zayıflatmasıdır: iyilikseverlik, hoşgörü, özveri ve bağlılık. Düşmanlarını sevmeye kadar götürüldüğünde, komşuya duyulan sevgi hayırseverliğe aykırı herhangi bir kusurla birleşemez ve bu nedenle her zaman daha büyük veya daha küçük bir ahlaki üstünlüğün göstergesidir. Bundan dolayı, mükemmellik derecesinin bu tür bir sevginin kapsamıyla doğru orantılı olduğu sonucu çıkar. Bu nedenle İsa, öğrencilerine en yüce hayırseverliğin yönergelerini verdikten sonra onlara, "Bu nedenle, gökteki Babanız mükemmel olduğu gibi siz de mükemmel olun" demiştir.

AHLAKLI KİŞİLER

3. Gerçekten ahlaklı kişiler, adalet, sevgi ve hayırseverlik yasasını en saf haliyle uygulayanlardır. Eğer eylemleri hakkında

vicdanlarını sorgularlarsa, kendilerine bu yasayı ihlal edip etmediklerini; herhangi bir kötülük yapıp yapmadıklarını; yapabilecekleri tüm iyiliği yapıp yapmadıklarını; yararlı olma fırsatını isteyerek göz ardı edip etmediklerini; herhangi birinin onlar hakkında bir şikayeti olup olmadığını; ve son olarak, kendilerine yapılmasını istedikleri her şeyi başkalarına yapıp yapmadıklarını sorarlar.

Onlar Allah'a, Allah'ın iyiliğine, adaletine ve bilgeliğine inanırlar. Allah'ın izni olmadan hiçbir şeyin olmayacağını bilirler, bu yüzden her şeyde İlahi İrade'ye boyun eğerler.

Geleceğe inançları vardır; bu yüzden manevi servetleri, maddi servetlerden üstün tutarlar.

Hayatın bütün iniş çıkışlarının, bütün üzüntülerinin, bütün hayal kırıklıklarının birer imtihan veya kefaret olduğunu bilirler ve bunları şikâyet etmeden kabul ederler.

Yardımseverlik ve komşu sevgisi duygusuyla dolu olan kişiler, karşılığında hiçbir şey beklemeden iyiliği kendi çıkarları için yaparlar, kötülüğe iyilikle karşılık verirler, zayıfı güçlüye karşı korurlar ve her zaman kendi çıkarlarını

adaletin çıkarları uğruna feda ederler.

Etrafa yaydıkları faydalarda, sağladıkları hizmette, teşvik ettikleri mutlulukta, kuruladıkları gözyaşlarında ve sıkıntı çekenlere sağladıkları tesellide tatmin bulurlar. İlk dürtüleri, kendilerini düşünmeden önce başkalarını düşünmek ve kendi çıkarlarından önce başkalarının çıkarlarını gözetmektir. Öte yandan benciller, her cömert eylemde ortaya çıkan kar ve zararları hesaplarlar.

ırk ve inanç gözetmeksizin herkese karşı nazik, insancıl ve iyilikseverdirler ; çünkü tüm insanları kardeşleri olarak görürler.

Başkalarının benimseyebileceği her türlü samimi inanca saygı duyarlar ve kendileri gibi düşünmeyenleri aforoz etmezler.

Her durumda onların rehberi hayırseverliktir; başkalarına kötü sözlerle zarar verenlerin, gurur ve küçümsemeleriyle başkalarının duygularını incitenlerin, ne kadar küçük olursa olsun acı veya zorluk çıkarma fikrinden kaçınmayanların, komşularına olan sevgi görevlerini yerine getirmede başarısız olduklarını ve Rab'bin merhametini hak etmediklerini kendilerine

söylerler.

Nefret veya kin veya intikam arzusu taşımazlar. İsa'nın örneğini izleyerek, suçları affeder ve unuturlar ve sadece iyi işleri hatırlarlar, çünkü kendilerinin nasıl affedilmişlerse, kendilerinin de öyle affedileceğini bilirler.

Başkalarının zayıflıklarına karşı hoşgörülüdürler, çünkü kendilerinin de hoşgörüye ihtiyaç duyduklarını bilirler ve İsa Mesih'in şu sözlerini hatırlarlar: "Günahsız olan ilk taşı atsın."

Başkalarında kusur aramaktan veya onlara dikkat çekmekten asla zevk almazlar. Eğer zorunluluk onları buna zorlarsa, her zaman kötülüğü hafifletebilecek iyiyi ararlar.

Kendi kusurlarını incelerler ve onlarla mücadele etmek için durmadan çabalarlar. Tüm çabaları, yarın kendilerine dün olduklarından daha iyi olduklarını söyleyebilmek üzerine odaklanır.

Başkalarının aleyhine kendi ruhlarını veya yeteneklerini yüceltmeye çalışmazlar; bunun yerine, diğer insanlarda övgüye değer olan şeyleri ortaya çıkarmak için her fırsatı değerlendirirler.

Zenginlikleriyle veya kişisel çıkarlarıyla övünmezler, çünkü kendilerine verilen her şeyin ellerinden alınabileceğini bilirler.

Kendilerine bahşedilen malları kullanırlar, fakat kötüye kullanmazlar. Çünkü bunların kendilerine hesap verecekleri bir emanet olduğunu ve kendilerine karşı en kötü kullanımın, bunları kendi tutkularını tatmin etmek için kullanmak olacağını bilirler.

Eğer toplumsal düzen başkalarını kendi himayeleri altına aldıysa, onlara nezaket ve iyilikseverlikle davranırlar, çünkü onlar Tanrı önünde onların eşitleridir. Yetkilerini onların moralini yükseltmek için kullanırlar, gururlarıyla onları ezmek için değil. Astlarının konumunu daha acı verici hale getirebilecek her şeyden kaçınırlar.

Alt kademedekiler ise, bulundukları mevkiin vazifelerini anlarlar ve bunları şuurlu bir şekilde yerine getirmede titiz davranırlar. (Bkz. XVII. bölüm, no. 9)

Son olarak, ahlaklı kişiler, doğa yasalarından kaynaklanan bütün haklara diğer canlılarda da saygı gösterirler; tıpkı kendi haklarının da saygı

görmesini istedikleri gibi.

Bu, ahlaklı insanları tanımlayan tüm niteliklerin bir listesi değildir; ancak bunlara sahip olmak için çaba sarf eden kişi, diğerlerine giden yoldadır.

İYİ RUHÇULAR

4. Spiritizm, iyi anlaşıldığında, ama özellikle iyi hissedildiğinde, kaçınılmaz olarak yukarıda listelenen sonuçlara yol açar, bu da gerçek Spiritist'i ve gerçek Hristiyan'ı karakterize eder, çünkü bunlar bir ve aynıdır. Spiritizm yeni bir ahlak yaratmaz; sadece şüphe eden veya tereddüt edenlere sarsılmaz ve aydınlanmış bir inanç sağlayarak insanların Mesih'in ahlakını anlamalarını ve uygulamalarını kolaylaştırır.

Bununla birlikte, ruhsal tezahürlere inananların çoğu ne sonuçlarını ne de ahlaki çıkarımlarını anlıyor veya anlasalar bile bunları kendilerine uygulamıyorlar. Bunun sebebi ne olabilir? Doktrindeki kesinlik eksikliğine mi? Hayır, çünkü Doktrin hatalı yorumlara yol açabilecek hiçbir alegori veya sembol içermiyor. Netlik onun özüdür ve onu güçlü kılan da budur, çünkü

doğrudan kişinin zekasına gider. Gizemli hiçbir şey içermez ve taraftarları sıradan insanlardan gizlenen hiçbir sırra sahip değildir.

Öyleyse, onu anlamak için olağanüstü bir zekâya mı ihtiyaç var? Hayır, çünkü onu kavrayamayan dikkate değer kapasitelere sahip bireyleri görüyoruz, oysa ortalama zihinler -hatta ergenlikten yeni çıkmış gençler bile- onu en ince nüanslarıyla hayranlık uyandıran bir kesinlikle anlıyor. Bu, Spiritist bilimin biraz *maddi* yönünün yalnızca gözlemleyebilen gözler gerektirmesinden, oysa *özsel yönünün belirli bir duyarlılık derecesi gerektirmesinden kaynaklanmaktadır, ki buna ahlaki duygunun olgunluğu* da denebilir *,* yaştan ve eğitim seviyesinden bağımsız olarak, çünkü bu özellikle enkarne ruhun gelişimine içkindir.

Bazılarında, maddi bağlar ruhun dünyadaki şeylerden kopmasına izin vermek için hâlâ çok inatçıdır, çünkü onları saran sis sonsuzluğa dair görüşlerini gizler. Sonuç olarak, sahip olduklarından daha iyi bir şey anlamadıkları için zevklerinden veya alışkanlıklarından kolayca kopmazlar. Ruhlara olan inanç onlar için basit bir gerçektir, ancak içgüdüsel eğilimlerini değiştirmek

için hiçbir şey yapmaz veya çok az şey yapar. Başka bir deyişle, onları yönlendirmek ve eğilimlerini aşabilecek güçlü bir özlemle donatmak için yetersiz olan yalnızca bir ışık huzmesi görürler. Bu kişiler, banal ve monoton görünen ahlaktan çok fenomenlerle ilgilenirler. Yaratıcının sırlarını kavramaya layık olup olmadıklarını sormadan, ruhların onları yeni gizemlerle tanıştırmalarını sürekli olarak talep ederler. Bu kişiler kusurlu Spiritistlerdir, bazıları sabit kalır veya iman kardeşlerinden uzaklaşır, kendilerini düzeltme zorunluluğundan kaçınır veya zayıflıklarını veya önyargılarını paylaşanlara karşı sempatilerini saklarlar. Yine de, Doktrin ilkelerini kabul etmek, gelecekteki bir varoluşta ikincisini daha kolay hale getirecek ilk adımdır.

Haklı olarak gerçek ve samimi Spiritistler olarak kabul edilebilecek olanlar daha yüksek bir ahlaki ilerleme derecesindedir. Onların ruhu maddeye daha eksiksiz bir şekilde hükmeder ve bu da onlara geleceğe dair daha net bir algı kazandırır. Doktrinin ilkeleri, ilkinde uykuda kalan liflerin içlerinde titreşmesini sağlar. Kısacası, *yürek telleri etkilenir;* bu nedenle inançları sarsılmazdır. Bazıları, diğerleri sadece sesleri duyarken, belirli

akorlardan etkilenen müzisyen gibidir. *Gerçek Spiritistler, ahlaki dönüşümleri ve kötü eğilimlerini yenmek için gösterdikleri çabalarla tanınırlar.* İlki sınırlı ufuklarıyla yetinirken, ikincisi daha iyi bir şey olduğunu anlar, kendilerini özgürleştirmek için çaba gösterir ve sağlam bir iradeyi korurlarsa her zaman hedeflerine ulaşırlar.

EKİNCİ BENZETMESİ

5. *Aynı gün İsa evden ayrılıp denize yakın bir yere oturdu; ve etrafında büyük bir kalabalık toplandı. Bu nedenle bir kayığa binip oturdu, halk kıyıda kaldı. Sonra onlara benzetmelerle birçok şey anlattı ve onlara şöyle seslendi:*

"Ekincinin biri tohum ekmeye çıktı. Ekerken, ektiği tohumlardan bir kısmı yol kenarına düştü. Gökteki kuşlar gelip bunları yedi.

Diğer tohumlar çok fazla toprak olmayan taşlık yerlere düştü; toprak çok derin olmadığı için kısa sürede filizlendiler. Fakat güneş doğduğunda onları kavurdu ve kökleri olmadığı için de kurudular.

Bir kısmı da dikenlerin arasına düştü, büyümeye başlayınca dikenler onları boğdu.

Sonunda bazı tohumlar iyi toprağa düştü ve ürün

verdi; bazıları yüz bire bir, bazıları altmış, bazıları da otuz oranında ürün verdi.

Kulağı olan işitsin." (Matta 13:1-9)

"Öyleyse ekincinin benzetmesini dinleyin.

Kim krallığın sözünü işitir, fakat ona kulak vermezse, kötü ruh gelir ve onun yüreğine ekileni alır. Bu, yol kenarında tohum alan kişidir.

Taşların arasından tohumu alan kişi, sözü işiten ve işitir işitmez sevinçle kabul eden kişidir. Fakat kendisinde hiçbir kökü yoktur ve bu sadece bir süre devam eder. Ve söz yüzünden engeller ve zulümlerle yenildiğinde, onu kısa sürede bir saldırı ve yıkım nesnesi olarak görür.

Dikenler arasındaki tohumu alan kişi, sözü işiten, ama sonra zamanın kaygıları ve zenginlik hayalleri içindeki sözü boğan ve meyvesiz bırakan kişidir.

Fakat iyi toprağa ekilen tohum, sözü işiten, ona kulak veren ve yüz, altmış veya otuza bir oranında ürün veren kişidir. (Matta 13:18-23)

6. Ekici benzetmesi, İncil öğretilerinden faydalanma yollarında var olan nüansları mükemmel bir şekilde temsil eder. Aslında, İncil

öğretilerinin, taşlı toprağa düşen tohum gibi, hiçbir ürün vermeyen ölü bir mektup olduğu kaç kişi vardır!

Bu benzetme, Spiritistlerin farklı kategorilerinde daha az doğru olmayan bir uygulama bulmaktadır. Bu, yalnızca fiziksel olgularla ilgilenen ancak bunlardan hiçbir sonuç çıkarmayan, çünkü bunları yalnızca bir merak nesnesi olarak görenlerin bir sembolü değil midir? Ruhsal iletişimlerde yalnızca harikayı arayan, bunlarla yalnızca hayal güçlerini tatmin ettikleri ölçüde ilgilenen, ancak bunları aldıktan sonra ilk baştaki kadar soğuk ve kayıtsız olanların? Tavsiyeleri çok iyi ve takdire şayan bulan, ancak bunları yalnızca başkalarına uygulayan ve

Peki ya kendileri? Ve son olarak, öğretilerin iyi toprağa düşen ve ürün veren tohum gibi olduğu kişiler?

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

GÖREV

7. Görev, bir bireyin ahlaki yükümlülüğüdür, önce kendisine ve hemen ardından başkalarına karşı.

Görev, hayatın yasasıdır; en küçük ayrıntılarda olduğu kadar en yüce eylemlerde de bulunur. Burada sadece ahlaki görevden bahsetmek istiyorum, mesleklerin dayattığı türden değil.

Duygular düzeninde, görev yerine getirilmesi çok zordur çünkü kişisel çıkarların ve kalbin ayartmalarına aykırıdır. Zaferlerinin şahidi yoktur ve başarısızlıkları bastırılmaz. İnsanların içsel görevi özgür iradelerine bırakılmıştır. Vicdanın iğnesi - içsel doğruluğun koruyucusu - onları uyarır ve destekler, ancak geri tutulur, çoğu zaman tutkunun sofizmi karşısında güçsüz kalır. Sadakatle itaat edildiğinde, kalbin görevi insanları yükseltir; ancak böyle bir görev nasıl belirlenir? Nerede başlar? Nerede biter? *Görev tam olarak komşunuzun mutluluğunu veya gönül huzurunu tehdit ettiğiniz noktada başlar; kendinizle ilgili olarak aşılmasını istemeyeceğiniz sınırda sona erer.*

Tanrı tüm insanları acı konusunda eşit yaratmıştır. Küçük veya büyük, cahil veya eğitimli, hepsi aynı sebeplerden dolayı acı çeker, böylece her biri yapabileceği kötülüğü akıllıca belirleyebilir. Ancak aynı ölçüt, ifadelerinde sonsuz derecede daha çeşitli olan iyilik konusunda mevcut

değildir. *Acı karşısında eşitlik, ortak deneyimle eğitilen tüm çocuklarının etkilerini bilmedikleri iddiasıyla kötülük yapmamalarını isteyen Tanrı'nın yüce bir hükmüdür.*

Görev, tüm ahlaki spekülasyonların pratik özetidir; hayatın mücadelelerinin sıkıntısıyla yüzleşen ruhun cesaretidir; hem katıdır hem de esnektir; çeşitli komplikasyonlara uyum sağlamaya hazırdır; ayartma karşısında tavizsiz kalır. *Görevlerini yerine getiren kişiler, Tanrı'yı diğer bireylerden daha çok severler ve başkalarını kendilerinden daha çok severler;* aynı zamanda kendi davalarında hem yargıç hem de köledirler.

Görev aklın en güzel defnesidir ve bir çocuğun annesine bağlı olduğu gibi ona bağlıdır. İnsanlar görevi sevmeli, çünkü onları hayatın kötülüklerine karşı koruduğu için değil - insanlık bunlardan kaçınamaz - ama ruha gelişimi için ihtiyaç duyduğu gücü sağladığı için.

Görev, insanlığın her yüksek aşamasında daha yüce bir form altında büyür ve yayılır. Bireylerin Tanrı'ya karşı ahlaki yükümlülükleri asla sona ermez; kusursuz bir taslağı kabul etmeyen, çünkü eserinin güzelliğinin önünde ışıldamasını isteyen

Ebedi Olan'ın erdemlerini yansıtmalıdırlar.

Lazare (Paris, 1863)

ERDEM

8. En yüksek ifadesinde, erdem iyi insanı oluşturan tüm temel nitelikleri kapsar. İyi, yardımsever, çalışkan, makul ve mütevazı olmak erdemli bir bireyin nitelikleridir. Ne yazık ki, bunlara sıklıkla onları lekeleyen ve zayıflatan küçük ahlaki kötülükler eşlik eder. Erdemlerini sergileyenler erdemli değildir, çünkü temel nitelik olan tevazudan yoksundurlar ve ona en zıt olan kibirli kötülüğü sergilerler. Adına gerçekten layık bir erdem kendini göstermekten hoşlanmaz; kişi onu tahmin edebilir, ancak kendini karanlıkta saklar ve kitlelerin hayranlığından kaçar. Aziz Vincent de Paul erdemliydi; Ars'ın övgüye değer rahibi erdemliydi ve dünya tarafından pek bilinmeyen ancak Tanrı tarafından bilinen birçok başkası da erdemliydi. Tüm bu bireyler erdemli olduklarının farkında değildi; kendilerini aziz ilhamlarının akışına bıraktılar ve iyiliği tam bir tarafsızlık ve kendini unutarak uyguladılar.

Bu şekilde anlaşılan ve uygulanan erdeme sizi

davet ediyorum, çocuklarım; bu gerçek Hıristiyan ve gerçek Spiritist erdeme kendinizi adamanızı tavsiye ediyorum. Ancak kalbinizden gurur, kibir ve bencillik düşüncelerini uzak tutun, bunlar her zaman en güzel nitelikleri lekeler. Kendilerini model olarak koyan ve kendi niteliklerini dinleyecek kadar rahat olan herkesin önünde övenleri taklit etmeyin. Bu gösteriş erdemi çoğu zaman bir sürü küçük alçaklığı ve nefret dolu zayıflığı gizler.

Prensip olarak, kendilerini yücelten, kendi erdemlerine bir heykel diken bireyler, bu eylemle sahip olabilecekleri gerçek erdemleri ortadan kaldırırlar. Ancak, tüm değerleri olmadıkları şey gibi görünmek olanlar hakkında ne söyleyebilirim? İyiyi uygulayan bireylerin kalplerinin derinliklerinde içsel bir tatmin hissettiklerine inanmak istiyorum, ancak bu tatmin övgü almak için dışa vurulduğunda, benmerkezciliğe dönüşür.

Ey sizler, Spiritist inancın ışınlarıyla ısıttığı ve insanların mükemmellikten ne kadar uzak olduğunu bilenler, böyle bir çılgınlığa teslim olmayın! Erdem, tüm samimi Spiritistler için arzuladığım bir lütuftur, ancak onlara şunu

söyleyeceğim: Alçakgönüllülükle daha az erdeme sahip olmak, gururla daha fazla erdeme sahip olmaktan daha iyidir, çünkü ardışık insanlıklar gurur yüzünden kaybolmuştur ve alçakgönüllülük yüzünden bir gün kurtarılacaklardır.

François-Nicholas-Madeleine (Paris, 1863)

ÜSTLER VE ALTLAR

9. Otorite, tıpkı servet gibi, kendisine yetki verilenlerin hesap vereceği bir emanettir. Bunun, onlara boş bir emir zevki sağlamak için verildiğini düşünmeyin. Yeryüzündeki güç sahiplerinin çoğu gibi, bunun bir hak, bir mülk olduğuna yanlış bir şekilde inanmayın. Bu arada Tanrı, bunun ne bir hak ne de bir mülk olduğuna dair onlara yeterli kanıt sunar, çünkü onu onlardan istediği zaman alır. Eğer onlara özgü bir ayrıcalık olsaydı, devredilemez olurdu. Ancak, hiç kimse, kendilerinden rızaları olmadan alınabilecek bir şeyin kendilerine ait olduğunu söyleyemez. Tanrı, uygun gördüğünde otoriteyi ya bir *görev olarak ya da bir imtihan olarak verir ve aynı şekilde geri alır.*

Hizmetçilerinin efendilerinden halklarının hükümdarlarına kadar, kendilerine ne ölçüde yetki

verilmiş olursa olsun, herkes şunu unutmamalıdır ki, kendilerine emanet edilenler ruhlardır; altlarındakilere verdikleri iyi veya kötü rehberlikten onlar sorumlu olacaklardır; altlarındakilerin işleyebilecekleri kötülükler ve bu rehberlik veya kötü *örnekler sonucunda uğrayabilecekleri kötülükler* kendilerine isabet edecektir; onları iyiliğe yönelttikleri için iyiliklerinin meyvelerini de onlar toplayacaktır. Yeryüzündeki her insanın, büyük veya küçük bir misyonu vardır; ne olursa olsun, bu misyon daima iyilik amacıyla verilmiştir; bu nedenle, onu ilkesinden ayırmak, onu yerine getirmede başarısız olmak demektir.

Eğer Tanrı zenginlere, “Etrafınızda refah yaymak için bir kaynak olması gereken servetle ne yaptınız?” diye sorarsa, bir miktar otoriteye sahip olanlara, “O otoriteyle ne yaptınız? Hangi kötülükleri engellediniz? Hangi ilerlemeyi teşvik ettiniz? Eğer size alt düzey yöneticiler verdiysem, bu onları kendi iradenizin köleleri yapmanız veya kaprislerinizin veya açgözlülüğünüzün araçları haline getirmeniz için değildi. Sizi güçlü kıldım ve zayıf olanları size emanet ettim ki onları destekleyesiniz ve bana yükselmelerine yardım

edeyim.” diye soracaktır.

Mesih'in sözlerine uyan üstler, kendilerinden aşağıda olanlardan hiçbirini hor görmezler, çünkü toplumsal ayrımların Tanrı'nın önünde hiçbir şey ifade etmediğini bilirler. Spiritizm onlara, eğer astları bugün kendilerine itaat ederlerse, geçmişte onlara emir vermiş olabileceklerini veya gelecekte de verebileceklerini ve daha sonra kendilerine, altlarındakilere nasıl davrandılarsa öyle davranılacağını öğretir.

Üstlerin yerine getirmesi gereken görevleri varsa, astların da kendi görevleri vardır ve onlar da daha az kutsal değildir. Eğer bu kişiler Spiritist iseler, vicdanları onlara, üstleri görevlerini yerine getirmese bile, görevlerinden muaf olmadıklarını daha da güçlü bir şekilde söyleyecektir, çünkü Spiritistler, kötülüğe kötülükle karşılık verilmemesi gerektiğini ve bazılarının yaptığı hataların diğerlerinin yaptığı hataları meşru kılmadığını bilirler. Eğer konumları acı çekmeyi gerektiriyorsa, kendilerine, geçmişte yetkilerini kötüye kullandıkları ve karşılığında başkalarına çektirdikleri uygunsuzlukları hissetmeleri gerektiği için, bunu kesinlikle hak etmiş olmaları gerektiğini

söylerler. Eğer daha iyisini bulamadıkları için böyle bir konuma katlanmak zorunda kalırlarsa, Spiritizm onlara, ilerlemeleri için gereken alçakgönüllülük için bir sınav olarak buna razı olmalarını öğretir. İnançları davranışlarını yönlendirir; patronları olsalardı, astlarının kendilerine nasıl davranmasını isterlerdiyse öyle davranırlar. Bu nedenle, kendilerine emanet edilen işte herhangi bir ihmalkarlığın, kendilerine ödeme yapan ve zamanlarını ve çabalarını borçlu oldukları kişilere zarar vereceğini anladıkları için yükümlülüklerini yerine getirmede daha titizdirler. Başka bir deyişle, Spiritistler, inançlarının kendilerine verdiği görev duygusuyla ve doğru yoldan sapmanın er ya da geç ödenmesi gereken bir borç olacağı kesinliğiyle yönlendirilirler.

François-Nicholas-Madeleine, Kardinal Morlot (Paris, 1863)

DÜNYADAKİ BİREY

10. Şefkat duygusu, iyi ruhların yardımını istemek için Rab'bin gözü önünde toplananların kalplerini her zaman canlandırmalıdır. Bu nedenle, kalbinizi arındırın; hiçbir dünyevi veya boş düşüncenin kalbinizde kalmasına izin vermeyin. Ruhunuzu

çağırdığınız kişilere yükseltin ki, sizde uygun eğilimleri bulup, ruhunuzda filizlenecek ve içinde hayırseverlik ve adalet meyvesini üretecek tohumu bolca ekebilsinler.

Bu nedenle, sizi sürekli duaya ve zihinsel çağrışıma teşvik ederken, sizi mahkûm edildiğiniz toplumun yasalarının dışında tutan mistik bir hayat yaşamanızı tavsiye etmek istediğimizi düşünmeyin. Hayır. Zamanınızın erkekleri ve kadınlarıyla, erkeklerin ve kadınların yaşaması gerektiği şekilde yaşayın. Günün toplumsal gerekliliklerini -hatta önemsizliklerini- gözlemleyin, ancak bunu onları kutsallaştırabilecek bir saflık duygusuyla yapın.

Farklı tabiatlara ve zıt karakterlere sahip ruhlarla temasa geçmeye çağrıldınız; kendinizi bulabileceğiniz kişilerden hiçbiriyle çatışmayın. Neşeli ve mutlu olun, ancak temiz bir vicdanın sağladığı neşeden ve cennetin mirasçılarının miraslarına yaklaştıracak günleri sayan mutluluğundan olun.

Erdem, sert ve kasvetli bir yüz takınmak veya insan koşullarınızın izin verdiği zevkleri reddetmek değildir. Hayatınızın tüm eylemlerini, size hayat

vermiş olan Yaratıcı'ya bildirmeniz yeterlidir. Bir kişi bir eyleme başladığında veya bitirdiğinde, düşüncesini o Yaratıcı'ya yükseltmesi ve ondan, ruhun bir dürtüsüyle, bunu gerçekleştirmek için gözetmenliğini ve bitirmeniz için kutsamasını istemesi yeterlidir. Yaptığınız her şeyde, her şeyin Kaynağına bakın; Tanrı'nın eylemlerinizi arındırması ve kutsallaştırması düşüncesi olmadan hiçbir şey yapmayın.

İsa'nın dediği gibi, mükemmellik tamamen mutlak hayırseverliğin uygulanmasında bulunur, ancak hayırseverliğin görevleri en alttan en yükseğe kadar tüm sosyal konumlara uzanır. İzole bir şekilde yaşayanların uygulayacakları bir hayırseverlikleri olmazdı. Bunu uygulama fırsatını ancak en zorlu mücadelelerde diğer insanlarla temas halinde olduklarında bulurlar. Dolayısıyla, kendilerini izole edenler kendilerini en güçlü mükemmellik araçlarından kasıtlı olarak mahrum bırakırlar; düşünmeleri gereken tek şey kendileri olduğu için, hayatları bencil bir kişinin hayatlarıdır. (Bkz. bölüm V, no. 26)

Bu nedenle, bizimle sürekli iletişimde yaşamak, Rab'bin gözünde yaşamak için, silik

giymeniz [34]ve kendinizi küllerle örtmeniz gerektiğini düşünmeyin. Hayır, hayır ve bir kez daha hayır! İnsanlığın ihtiyaçlarına göre mutlu olun, ancak mutluluğunuz asla Tanrı'yı gücendirebilecek bir düşünce veya eylemde bulunmasın veya sizi seven ve size yol gösterenlerin yüzünü bulandırabilecek hiçbir şey yapmasın. Tanrı sevgidir ve erdemli bir şekilde seven herkesi kutsar.

Koruyucu Bir Ruh (Bordeaux, 1863)

VÜCUDA VE RUHA BAKIMIN SAĞLANMASI

11. Ahlaki mükemmellik bedenin öldürülmesinden mi ibarettir? Bu soruyu çözmek için temel ilkelere güveneceğim ve sağlık ve sakatlık alternatiflerine göre bedenin bakımının, bedenin içinde bir tutsak olarak kabul edilmesi gereken ruhu çok önemli bir şekilde etkilediğini göstererek başlayacağım. Bu tutsağın yaşaması, hareket etmesi ve hatta özgürlük yanılsamasını kavrayabilmesi için bedenin sağlam, iyi huylu ve güçlü olması gerekir. Bedenin ve ruhun her ikisinin de mükemmel bir durumda olduğunu varsayarak bir karşılaştırma yapalım.

34Kaba kumaştan veya hayvan kılından yapılmış giysi veya iç çamaşırı (kıl gömlek). - Tr.

Yetenekleri ve doğaları gereği çok farklı olan ihtiyaçları arasındaki dengeyi korumak için ne yapmalılar?

Burada iki sistem karşı karşıya geliyor: bedeni yıkmak isteyen zahitlerin sistemi ve ruhu yıkmak isteyen materyalistlerin sistemi: her biri neredeyse diğeri kadar aptalca olan iki şiddet biçimi. Ve bu iki büyük grubun yanında, ne inanç ne de şefkatle, ılık bir şekilde seven ve sevinçlerinde cimri olan sayısız kayıtsız kalabalıklar dolaşıyor. Öyleyse bilgelik nerede? Öyleyse yaşama bilimi nerede? Hiçbir yerde. Ve bu büyük sorun, Spiritizm konuyu inceleyenlere beden ve ruh arasındaki ilişkiyi göstererek ve birbirlerine gerekli oldukları için her ikisinin de bakılması gerektiğini söyleyerek yardımcı olmak için gelmeseydi tamamen çözümsüz kalacaktı. Öyleyse ruhunuzu sevin ama ruhun aracı olan bedeninize de bakın. Doğanın kendisinin işaret ettiği ihtiyaçlara aldırış etmemek, Tanrı'nın yasasına aldırış etmemek anlamına gelir. Özgür iradenizin onu işlettiği ve herhangi bir kazaya sebep olabilecek kötü binilmiş bir attan daha fazla sorumlu olmadığı yanlışlar için bedeninizi cezalandırmayın. Bu nedenle, bedeninize işkence edip daha az bencil ve gururlu

kalmazsanız veya komşunuza karşı daha yardımsever olmazsanız daha mı mükemmel olacaksınız? Hayır, mükemmellik burada yatmaz; tamamen ruhunuzu teslim ettiğiniz reformlarda yatar. Onu disiplin altına alın, boyun eğdirin, aşağılayın ve öldürün: Tanrı'nın iradesi önünde onu uysal kılmanın yolu budur ve mükemmelliğe giden tek yol budur.

Georges, Bir Koruyucu Ruh (Paris, 1863)

BÖLÜM XVIII

Many crecml^d'iut'

^^seçilmiş

- *Düğün ziyafeti benzetmesi*
- *Dar kapı*
- *"Rabbim! Rabbim!" diyenlerin hepsi göklerin krallığına girmeyecek*
- *Çok şey almış olandan çok şey istenecektir.*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Zaten sahip olana daha fazlası verilecektir*
- *Hıristiyanlar yaptıklarıyla tanınacaklar*

DÜĞÜN ZİYAFETİ BENZETMESİ

1. *İsa onlara benzetmelerle devam ederek şöyle*

dedi: “Göklerin krallığı, oğluna düğün ziyafeti vermek isteyen bir krala benzer. Davet ettiği kişileri çağırmak için hizmetkârlarını gönderir. Ancak onlar gelmeyi reddederler. Kral daha sonra başka hizmetkârlarını göndererek davetlilere, “Ziyafeti hazırladım; sığırlarımı ve semirtilmesini emrettiğim hayvanları kestim. Her şey hazır; düğün ziyafetine gelin.” demelerini emreder. Ancak onlar aldırış etmediler ve biri kırdaki evine, diğeri işine gitti. Diğerleri hizmetkârlarını yakalayıp, onlara kötü davrandıktan sonra öldürdüler. Kral bunu öğrenince öfkelendi ve ordularını göndererek o katilleri yok etti ve şehirlerini yaktı.

Sonra hizmetkarlarına şöyle dedi: “Düğün ziyafeti tamamen hazırlandı, ancak davet edilenler buna layık değildi. Öyleyse kavşağa gidin ve karşılaştığınız herkesi düğün ziyafetine çağırın.” Sonra hizmetkarları sokaklara çıktılar ve hem iyileri hem de kötüleri, karşılaştıkları herkesi topladılar. Ve düğün salonu sofrada oturan insanlarla doldu.

Kral daha sonra sofrada bulunanları görmek için içeri girdi ve düğün elbisesi giymemiş bir adam fark ederek ona, "Dostum, neden düğün elbisesi giymeden içeri girdin?" dedi. Adam sessiz kaldı. Sonra kral hizmetkarlarına, "Ellerini ve ayaklarını bağlayın ve onu dışarıdaki karanlığa atın; orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacak, çünkü çok kişi çağrılır

ama azı seçilir. " *dedi* (Matta 22:1-14)

2. İnanmayanlar, bu görünüşte çocukça ve safça benzetmeye gülümserler çünkü bir ziyafetle ilgili neden bu kadar çok sorun çıkabileceğini ve davetlilerin evin efendisi tarafından gönderilenleri katletme noktasına kadar neden direndiklerini hiç anlamazlar. "Benzetmeler," derler, "elbette mecazidir, ancak yine de, makul olma sınırlarının ötesine geçmemelidirler."

Aynı şey, gizli anlamlarını bulmak için dış örtülerini kaldırırsanız, tüm alegoriler ve en yaratıcı masallar için de söylenebilir. İsa, kendi masallarını hayatın en sıradan alışkanlıklarıyla oluşturdu ve bunları konuştuğu insanların gelenek ve karakterlerine uyarladı. Mesellerinin çoğu, kitlelere ruhsal yaşam fikrini aşılamayı amaçlıyordu; anlamları genellikle sadece bu bakış açısından değerlendirilmedikleri için anlaşılmaz görünüyor.

İsa bu özel benzetmede, her şeyin sevinç ve mutluluk olduğu cennet krallığını bir şölene benzetiyor. İlk davetlilerden bahsederken, Tanrı'nın ilk önce Yasası'nın bilgisine çağırdığı İbranilere gönderme yapıyor. Efendinin gönderdikleri, onları gerçek mutluluk yolunu izlemeleri için nasihat

etmeye gelen peygamberlerdir, ancak sözleri çok az dinlendi; uyarıları küçümsendi; hatta birçoğu benzetmedeki hizmetçiler gibi katledildi. Tarlalarına ve işlerine bakma bahanesiyle bahaneler uyduran davetliler, dünyevi meselelere dalmış, göksel meselelere karşı kayıtsız olan dünya insanlarını sembolize ediyor.

O zamanlar Yahudiler arasında, uluslarının diğer tüm uluslar üzerinde üstünlük elde edeceğine dair yaygın bir inanç vardı. Aslında Tanrı, İbrahim'e soyunun tüm dünyayı kaplayacağını vaat etmemiş miydi? Ancak, her zaman olduğu gibi, öz için biçim alarak, gerçek, maddi bir egemenliğe inanıyorlardı.

Mesih'in gelişinden önce ve İbraniler hariç, diğer tüm halklar putperest ve çok tanrılıydı. Birkaç sıra dışı birey ilahi birlik fikrini tasarladıysa, bu fikir kişisel bir teori durumunda kaldı ve kitlelerin anlayamayacağı bir gizem perdesi altında bilgilerini saklayan birkaç inisiye dışında hiçbir şekilde temel bir gerçek olarak kabul edilmedi. İbraniler, tek tanrıcılığı alenen uygulayan ilk kişilerdi. Tanrı, ilahi yasasını önce Musa, sonra da İsa aracılığıyla onlara iletti. Bu küçük odak noktasından, tüm dünyaya yayılacak, putperestliğe karşı zafer kazanacak ve

İbrahim'e "gökkubbedeki yıldızlar kadar çok" *manevi bir* nesil verecek olan ışık başladı. Putperestliği reddetmiş olsalar da, Yahudiler ahlaki yasayı ihmal etmiş ve bunun yerine dışsal biçimlerin daha kolay uygulamasına bağlı kalmışlardı. Kötülük zirveye ulaşmıştı; ulus fethedilmiş ve hizipler ve mezhepler tarafından bölünmüştü; inançsızlık bile kutsal alana girmişti. İsa o zaman ortaya çıktı. Onlara Yasa'yı gözlemlemelerini hatırlatmak ve onlara gelecekteki yaşamın yeni ufuklarını açmak için gönderilmişti. Evrensel inancın büyük ziyafetine *ilk* davet edilenler, gökteki Mesih'in sözünü reddettiler ve onu öldürdüler. Böylece, kendi inisiyatifleriyle elde edecekleri meyveyi kaybettiler.

Ancak böyle bir durumdan dolayı bütün bir halkı suçlamak haksızlık olur. Bu sorumluluk esas olarak Ferisiler ve Sadukiler'e aitti. Onlar, ilkinin gururu ve fanatizmi ve ikincisinin inançsızlığı yüzünden uluslarını feda ettiler. İsa'nın düğün şölenine gelmeyi reddeden davetlilerle her şeyden önce karşılaştırdığı kişiler onlardır. Sonra ekler: "Üstat bunu görünce, kavşakta bulunabilen herkesin, hem iyilerin hem de kötülerin davet edilmesini emretti." Bununla, sözün hem putperest hem de putperest tüm diğer halklara duyurulacağını

ve inandıklarında, ilk davet edilenlerin yerine şölene kabul edileceklerini söylemek istiyordu.

Bununla birlikte, sadece davet edilmek yeterli değildir; sadece Hıristiyan ismini almak veya göksel ziyafete katılmak için masaya oturmak yeterli değildir. Her şeyden önce ve açık bir koşul olarak, saf bir kalbe sahip olmak ve Yasa'yı ruhuna göre uygulamak anlamına gelen bir düğün elbisesi giymek gerekir. Bu yasa, şu sözlerde bütünüyle yer almaktadır: *Sevgi olmadan kurtuluş yoktur .* Ancak, ilahi sözü duyanların arasında onu tutan ve uygulayan ne kadar az kişi var! Göksel krallığa girmeye layık görülen ne kadar az kişi var! Bu yüzden İsa şöyle dedi: *Çok kişi çağrılacak, ancak azı seçilecek.*

DAR KAPI

> **3.** *Dar kapıdan girin, çünkü yıkıma giden kapı geniştir ve ona giden yol enlidir. Ve ondan girenler çoktur. Hayata giden kapı ne kadar dardır! Ona giden yol ne kadar dardır! Ve onu bulanların sayısı ne kadar azdır!* (Matta 7:13, 14)
>
> **4.** *Birisi ona şu soruyu sordu: "Ya Rab, sadece birkaç kişi mi kurtulacak?" O da şöyle cevap verdi: "Dar kapıdan girmeye çalış, çünkü sana temin ederim ki*

birçok kişi oradan girmeye çalışacak ama başaramayacak. Ve ailenin babası içeri girip kapıyı kapattıktan sonra, sen dışarıda kapıyı çalmaya başlarsan, 'Ya Rab, bize aç' dersen, o da sana şöyle cevap verecek: 'Nereden geldiğini bilmiyorum.' O zaman sen, 'Seninle yedik, içtik ve sen bize meydanlarda ders verdin' diyeceksin ve o da şöyle cevap verecek: 'Nereden geldiğini bilmiyorum; benden uzak durun, ey kötülük yapanların hepsi.'"

"Sonra, İbrahim'i, İshak'ı, Yakup'u ve bütün peygamberleri Tanrı'nın krallığında gördüğünüzde, ağlayış ve diş gıcırdatma olacak. Siz ise dışarı atılmışsınız. Doğudan ve batıdan, kuzeyden ve güneyden birçok kişi gelecek. Tanrı'nın krallığında şölene katılacak olanlar. Bu nedenle, sonuncular birinci, birinciler de sonuncu olacak." (Luka 13:23-30)

5. Felakete giden kapı geniştir çünkü kötü tutkular çoktur ve kötülüğe giden yol çoğu kişi tarafından sıkça ziyaret edilir. Kurtuluşa giden kapı dardır çünkü bu kapıdan geçmek isteyenler kötü eğilimlerini yenmek için kendilerini kontrol etmek için büyük çaba sarf etmelidir ve çok az kişi bunu yapmaya razı olur. Bu, şu özdeyişin tamamlayıcısıdır: Çok kişi çağrılır ama çok az kişi seçilir.

Dünya insanlığının şu anki durumu böyledir, çünkü dünya bir kefaret dünyası olduğundan, kötülük ona hakimdir. Dönüştürüldüğünde, iyiliğe giden yol en çok kullanılan yol olacaktır. Bu nedenle, bu sözcükler mutlak anlamda değil, göreceli anlamda anlaşılmalıdır. Eğer bu insanlığın normal durumu olsaydı, Tanrı bireylerin büyük çoğunluğunu kasıtlı olarak yıkıma mahkûm etmiş olurdu, eğer Tanrı'yı tamamen adil ve iyi olarak kabul ediyorsak bu kabul edilemez bir varsayımdır.

Fakat insanlık, eğer tamamen yeryüzüne sürgün edilmişse ve ruhun başka varoluşları olmamışsa, şimdiki ve gelecekteki böylesine üzücü bir kaderi hak etmek için kendini hangi kötü eylemlerden suçlu kılabilir? Yol boyunca neden bu kadar çok engel ekilmiştir? Ruhun kaderi ölümden sonra sonsuza dek mühürlenmişse, neden sadece az sayıda kişinin geçmesine izin veren bu kadar dar bir kapı vardır? Bu şekilde, sadece bir yaşam süresiyle, insanlık hem kendisiyle hem de Tanrı'nın adaletiyle sürekli bir çatışma içindedir. Ruhun önceki varlığı ve dünyaların çokluğu ile ufuk genişler; inancın en karanlık noktalarına ışık tutulur; şimdiki zaman ve gelecek geçmişle dayanışma içindedir. Ancak o zaman kişi Mesih'in düsturlarının tüm derinliğini,

tüm gerçeğini ve tüm bilgeliğini anlayabilir.

“RABBİM! RABBİM!” diyenlerin hepsi cennetin krallığına girmeyecek

6. *“Ya Rab, ya Rab” diyenlerin hepsi göklerin krallığına girmeyecek. Sadece göklerdeki Babamın isteğini yapanlar girecek. O gün birçok kişi bana, “Ya Rab, ya Rab, senin adına peygamberlik etmedik mi? Senin adına cinleri kovmadık mı ve senin adına birçok mucize yapmadık mı?” diyecek. Ve onlara açıkça şunu söyleyeceğim: Kötülük yapanlar, benden uzak durun.* (Matta 7:21-23)

7. *Bu nedenle, sözlerimi işiten ve uygulayan herkes, evini bir kaya üzerine kuran akıllı bir adama benzetilebilir. Yağmur yağdığında, ırmaklar taştığında ve rüzgarlar estiğinde ve evi dövdüğünde, ev yıkılmadı çünkü kaya üzerine kurulmuştu. Ama sözlerimi işiten ve uygulamayan herkes, evini kum üzerine kuran aptal bir adama benzer. Yağmur yağdığında, ırmaklar taştığında ve rüzgarlar estiğinde ve onu dövdüğünde, ev çöktü ve yıkımı büyük oldu.* (Matta 7:24-27; Luka 6:46-49)

8. *Bu emirlerin en küçüğünden birini çiğneyen ve insanlara çiğnemeyi öğreten kişi göklerin krallığında sonuncu sayılacaktır. Fakat bunlara uyan ve onları öğreten kişi göklerin krallığında büyük olacaktır.* (Matta 5:19)

9. İsa'nın misyonunu ilan eden herkes, "Rabbim! Rabbim!" der. Fakat eğer onun emirlerini takip etmezlerse, ona Üstat veya Rab demenin ne faydası var? Hıristiyanlar, onu dışa dönük adanmışlık eylemleriyle onurlandıran, fakat aynı zamanda gurura, bencilliğe, açgözlülüğe ve tüm tutkularına teslim olanlar mıdır? Onun öğrencileri, günlerini dua ederek geçiren, fakat bunun sonucunda diğer insanlara karşı daha iyi, daha hayırsever veya daha hoşgörülü olmayanlar mıdır? Hayır, çünkü tıpkı Ferisiler gibi, onların duaları da dudaklarındadır, fakat kalplerinde değil. Başkalarını görünüşleriyle etkileyebilirler, fakat Tanrı'yı değil. İsa'ya boşuna, "Rabbim, peygamberlik ettik; yani, senin adına öğrettik; senin adına cinleri kovduk; seninle birlikte yedik ve içtik" diyeceklerdir. O da onlara, "Siz kim olduğunuzu bilmiyorum. Benden uzak durun, kötülük yapanlar, sözlerinizi eylemlerinizle yalanlayanlar, komşunuza iftira atanlar, dul kadınları soyanlar ve zina edenler. Benden uzak durun, yüreklerinizde nefret ve safra damıtanlar, kardeşlerinizin kanını benim adıma döken, gözyaşlarını kurutmak yerine akıtanlar. Sizin için ağlama ve diş gıcırdatma olacak, çünkü Tanrı'nın krallığı nazik, alçakgönüllü ve yardımsever olanlar içindir. Sözlerinizin ve dizlerinizin çokluğu

nedeniyle Rab'bin adaletini eğmeyi beklemeyin. Tanrı önünde lütuf bulmak için size açık olan tek yol, sevgi ve yardımseverlik yasasını içtenlikle uygulamaktır."

İsa'nın sözleri ebedidir çünkü bunlar hakikattir. Bunlar sadece cennetteki yaşamın teminatı değil, aynı zamanda yeryüzündeki yaşamla ilgili konularda barış, huzur ve istikrarın da teminatıdır. Bu yüzden onun sözlerine dayanan tüm insan siyasi, sosyal ve dini kurumları kaya üzerine inşa edilmiş ev kadar sağlam olacaktır. İnsanlar onları koruyacaklardır çünkü bunlarda mutluluk bulacaklar. Ancak, onun sözlerini ihlal edenler kum üzerine inşa edilmiş ev gibi olacaklardır: dönüşüm rüzgarları ve ilerleme nehri onları yıkacaktır.

ÇOK ŞEY ALAN KİŞİDEN ÇOK ŞEY İSTENECEKTİR

10. *Efendisinin isteğini bilen, ama yine de kendini hazırlamayan ve kendisinden bekleneni yapmayan hizmetkar sert bir şekilde cezalandırılacaktır. Fakat efendisinin isteğini bilmeyen, ama cezayı hak eden şeyler yapan daha az cezalandırılacaktır. Çok şey alandan çok şey istenecek ve kendisine çok şey emanet edilenlerden daha büyük bir hesap*

sorulacaktır. (Luka 12:47-48)

11. *Yargılamak için bu dünyaya geldim, böylece görmeyenler görsün ve görenler kör olsun. Bu sözleri duyan, onunla birlikte olan bazı Ferisiler ona, "Öyleyse biz de kör müyüz?" diye sordular. İsa onlara, "Kör olsaydınız, günah işlemezdiniz, ama şimdi gördüğünüzü söylüyorsunuz ve bu yüzden günah içinizde kalıyor." diye cevap verdi.* (Yuhanna 9:39-41)

12. Bu özdeyişler özellikle Ruhların öğretilerinde uygulama bulurlar. Mesih'in emirlerini bilen herkes, onları uygulamazlarsa kesinlikle suçludur; ancak onları içeren İncil'in yalnızca Hristiyan mezheplerinde yayılmış olmasının yanı sıra, bu mezheplerde onu okumayan ne kadar çok kişi var ve okuyanların arasında da onu anlamayan ne kadar çok kişi var! Sonuç olarak İsa'nın kendi sözleri çoğunluk tarafından kaybolmuştur.

Bu düsturları farklı biçimlerde yeniden üreten ve herkesin erişebileceği bir hale getirmek için bunları geliştiren ve yorumlayan Ruhların öğretileri, hiçbir şekilde sınırlandırılmamış olma özelliğine sahiptir ve okuryazar veya cahil, inanan veya inanmayan, Hıristiyan veya değil, herkes bunları

alabilir çünkü ruhlar her yerde iletişim kurar. Bunları doğrudan veya bir aracı aracılığıyla alan hiç kimse bunları bilmediğini iddia edemez. Ne talimat eksikliğini ne de öğretilerin alegorik anlamının belirsizliğini bir bahane olarak sunamazlar. Dolayısıyla, öğretileri ilerlemeleri için kullanmayanlar, onları ilginç ve meraklı olarak görenler, kalpleri bunlardan etkilenmeden, daha az kibirli, daha az gururlu, daha az bencil, maddi mallara daha az bağlı olmayanlar veya komşularına karşı daha iyi olmayanlar, gerçeği bilmek için daha fazla araçları olduğu için daha da suçludurlar.

İyi iletişimler alan medyumlar, kötülükte ısrar ettikleri için daha da kınanmaya değerdirler, çünkü sıklıkla kendi kınamalarını yazarlar ve eğer gurur tarafından bu kadar kör edilmeselerdi, Ruhların kendilerine kişisel olarak hitap ettiğini anlarlardı. Ancak, yazdıkları veya yazılı gördükleri dersleri kendilerine uygulamak yerine, tek düşünceleri onları başkalarına uygulamaktır, böylece İsa'nın şu sözlerini doğrularlar: "Komşunun gözünde bir çöp görürsün ama kendi gözündeki merteği görmezsin." (Bkz. bölüm X, no. 9)

İsa, "Kör olsaydınız, günah işlemezdiniz"

sözleriyle, suçluluğun kişinin aydınlanmasıyla orantılı olduğunu kastetmiştir. Dolayısıyla, halklarının en aydınlanmış bireyleri olma niyetinde olan ve aslında öyle olan Ferisiler, Tanrı'nın gözünde cahil insanlardan daha kınanacak kişilerdi. Aynı şey bugün de geçerlidir.

Bu nedenle, Spiritistlerden çok şey istenecektir, çünkü onlar çok şey almışlardır; ama öğretilerden yararlananlara da çok şey verilecektir.

Samimi tüm Spiritistlerin ilk düşüncesi, Ruhların öğütlerinde kendileri için de geçerli olabilecek bir şey olup olmadığını bulmak olmalıdır.

çağrılanların sayısını çoğaltmıştır . *İnancın sağladığı için seçilenlerin* sayısını da çoğaltacaktır .

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

Zaten sahip olana daha fazlası verilecektir

> **13.** *Öğrencileri ona yaklaşıp, "Neden onlara benzetmelerle konuşuyorsun?" diye sordular. O da şöyle cevap verdi: "Çünkü size göklerin krallığının sırlarını bilmek verildi, ama onlara verilmedi. Çünkü zaten olana daha fazlası verilecek ve bol bol sahip olacak; ama olmayanın elindeki bile elinden alınacak.*

Bu yüzden onlara benzetmelerle konuşuyorum; çünkü görüyorlar, hiçbir şey görmüyorlar ve duyuyorlar, ne duyuyorlar, ne de anlıyorlar. Ve İşaya'nın peygamberliği onlarda yerine geldi, 'Kulaklarınızla işiteceksiniz, ama anlamayacaksınız; gözlerinizle göreceksiniz, ama hiçbir şey görmeyeceksiniz.'" (Matta 13:10-14)

14. *Duyduklarınıza dikkat edin. Çünkü siz başkalarını nasıl ölçüyorsanız, siz de aynı ölçüyle ölçüleceksiniz ve size daha fazlası verilecektir. Çünkü kimde varsa ona daha çok verilecek ve kimde yoksa, elindeki de elinden alınacaktır.* (Mk. 4:24-25)

15. "Zaten sahip olana verilecek ve sahip olmayandan alınacaktır." Size sıklıkla paradoksal görünen bu büyük öğretiler üzerinde meditasyon yapın. Almış olanlar, ilahi sözün anlamını anlayanlardır; yalnızca layık olmaya çalıştıkları için almışlardır ve Rab, merhametli sevgisiyle, iyiliğe yol açan çabaları teşvik eder. Bu kararlı ve azimli çabalar Rab'bin bereketlerini çeker; bunlar, ilerici ilerlemeyi ve sizi kutsal dağa tırmanmaya yetecek kadar güçlü kılan bol bereketi çeken bir mıknatıstır; zirvede emekten sonra dinlenme vardır.

"Hiçbir şeyi olmayandan veya azı olandan alınacaktır." Bu mecazi bir zıtlık olarak

anlaşılmalıdır. Tanrı, yaratıklarından, onlara vermeyi kabul ettiği iyiliği almaz. Ey kör ve sağır insanlık! Zihninizi ve kalbinizi açın; ruhunuzla görün; ruhunuzla anlayın ve Tanrı'nın adaletini gözünüzde parlatmış olanın sözlerini böylesine kaba ve adaletsiz bir şekilde yorumlamayın. Az almış olanlardan alan Tanrı değildir; onların kendi ruhlarıdır ki, savurgan ve umursamazdır, sahip olduklarını nasıl koruyacağını bilmez ve onu besleyerek, kalplerine düşen zerreyi nasıl artıracağını bilmez.

Babalarının emekleriyle kazandıkları ve miras aldıkları tarlayı işlemeyenler, o tarlanın yabani otlarla kaplandığını görürler. Hazırlamak istemedikleri hasadı alan babaları mıdır? O tarlada yetişmesi gereken tohumların bakımsızlıktan solmasına izin vermişlerse, hiçbir ürün vermedikleri için babalarını mı suçlamalılar? Hayır, elbette hayır. Her şeyi kendileri için hazırlayanı, bağışını elinden almakla suçlamak yerine, sefaletlerinin gerçek yaratıcısını suçlasınlar ve sonra tövbekâr ve çalışkan olarak cesaretle işe koyulsunlar; nankör toprağı iradelerinin çabasıyla sürsünler; tövbe ve umudun yardımıyla derinden sürsünler; kötüler arasından iyi olarak seçtikleri tohumu güvenle

eksinler; ve onu sevgi ve merhametleriyle sulasınlar. O zaman sevgi ve merhamet Tanrısı olan Tanrı, daha önce almış olanlara verecektir. Ve sonra çabalarının başarıyla taçlandığını görecekler ve bir tane yüz, bir diğeri bin tane üretecek. Cesaret, ey işçiler! Çapalarınızı ve sabanlarınızı alın; yüreklerinizi işleyin; içindeki yabani otları ayıklayın; oraya Rabbin size emanet ettiği iyi tohumları ekin ve sevginin çiği onun hayırseverlik meyvelerini üretmesini sağlayacaktır.

Bir Ruh Arkadaşı (Bordeaux, 1862)

Hıristiyanlar yaptıklarıyla tanınacaklardır

16. Bana, ‘Ya Rab, ya Rab’ diyenlerin hepsi göklerin egemenliğine girmeyecek; ancak göklerdeki Babamın isteğini yapan kişi girecektir.

Ey Ruhçu Doktrini'ni Şeytan'ın bir işi olarak reddedenler, Rabbin bu sözlerini dinleyin. Kulaklarınızı açın, çünkü dinleme zamanı geldi.

Sadık bir hizmetkar olmak için Rab'bin üniformasını giymek yeterli midir? Mesih'i takip etmek için "Ben bir Hristiyanım" demek yeterli midir? Gerçek Hristiyanları arayın ve onları

yaptıklarından tanıyacaksınız. "İyi bir ağaç kötü meyve veremez, kötü bir ağaç da iyi meyve veremez." "İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılır." Bunlar Üstadın sözleridir; Mesih'in öğrencileri, bunları iyi anlayın! Hristiyanlık ağacının, yapraklı dalları gölgesiyle dünyanın bir kısmını kaplayan, ancak etrafında toplanması gereken herkesi henüz barındırmayan o kudretli ağacın vermesi gereken meyveler nelerdir? Hayat ağacının meyveleri, hayat, umut ve inancın meyveleridir. Hristiyanlık, yüzyıllardır yaptığı gibi, bu üç ilahi erdemi vaaz eder; bu meyveleri yaymaya çalışır, ancak ne kadar azı onları toplar! Ağaç her zaman iyidir, ancak bahçıvanlar kötüdür. Onu kendi fikirlerine göre biçimlendirmek istediler; onu kendi ihtiyaçlarına göre biçimlendirmek istediler; onu kesmişler, küçültmüşler ve sakatlamışlar; çorak dalları kötü meyve vermiyor; artık hiç vermiyorlar. Gölgesinde durup güçlerini ve cesaretlerini geri kazandırması gereken umut meyvesini arayan susamış gezginler, yaklaşan fırtınayı haber veren sadece kuru dallar görüyorlar. Hayat ağacında hayat meyvesini boşuna arıyorlar: yaprakları kuruyor; insan elleri onlarla o kadar çok oynamış ki onları kurutmuşlar!

Bu nedenle, kulaklarınızı ve kalplerinizi açın, sevgili dostlar! Meyveleri sonsuz yaşam veren o hayat ağacını yetiştirin. Onu diken Kişi, onu sevgiyle önemsemeniz için sizi davet ediyor ve bir kez daha ilahi meyvesini bolca verdiğini göreceksiniz. Onu, tıpkı Mesih'in size verdiği gibi saklayın. Onu sakatlamayın; o, muazzam gölgesini tüm evrene yaymak istiyor; dallarını kesmeyin. Onun hayırlı meyvesi, hedeflerine ulaşmak isteyen aç yolcuları beslemek için bolca düşer. Bu meyveyi, onu istiflemek ve çürümesine izin vermek için toplamayın, böylece kimseye faydası olmaz. "Çoğu çağrılır, ancak azı seçilir." Bunun nedeni, maddi ekmeğin tekelcileri olduğu kadar hayat ekmeğinin de tekelcilerinin olmasıdır. Onlarla aynı safta olmayın. İyi meyve veren ağaç, bunu herkese vermelidir. Öyleyse gidip aç olanları arayın. Onları ağacın dallarının altına götürün ve onlara sunduğu barınağı paylaşın. "Dikenlerden üzüm toplanmaz." Kardeşlerim, yolunuzda dikenleri size göstermek için sizi çağıranlardan uzak durun. Sizi hayat ağacının gölgesine götürenleri izleyin.

İlahi Kurtarıcı, mükemmel dürüst olan konuştu ve sözleri geçmeyecektir: "Bana, 'Ya Rab, ya Rab' diyenlerin hepsi göklerin egemenliğine girmeyecek,

ancak göklerdeki Babamın isteğini yapanlar girecek."

Bereket Tanrısı sizi kutsasın; ışık Tanrısı sizi aydınlatsın; hayat ağacı üzerinize bol bol meyve versin! İnanın ve dua edin.

Simeon (Bordeaux, 1863)

BÖLÜM XIX

Faim.mwvesmww/tairM

-

- İnancın gücü
- Dini inanç. Sarsılmaz inancın hali
- Solmuş incir ağacının benzetmesi

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- İnanç: Umut ve hayırseverliğin annesi
- İlahi iman ve beşeri iman

İMANIN GÜCÜ

> **1.** *Halkla buluşmak için geldiğinde, bir adam ona yaklaştı, ayaklarının dibine diz çöktü ve ona dedi ki, "Ya Rab, delirmiş ve sık sık ateşe ve suya düştüğü için çok acı çeken oğluma merhamet et. Onu öğrencilerine sundum ama iyileştiremediler." İsa cevap verdi., dedi ki, "Ey imansız ve sapkın nesil, sizinle daha ne kadar kalacağım? Size daha ne kadar katlanmalıyım? Çocuğu bana getirin." Ve İsa cinleri tehdit ettiğinde, cin çocuktan çıktı ve aynı anda iyileşti. Sonra öğrenciler İsa'nın yanına gizlice geldiler ve ona dediler ki, "Cini neden çıkaramadık?" İsa cevap verdi., "İnanmazlığınız yüzünden. Çünkü size doğrusunu söyleyeyim:* Hardal tanesi kadar imanınız olsaydı, şu dağa, 'Buradan oraya göç' derseniz, göçer ve sizin için hiçbir şey imkânsız olmazdı." (Matta 17:14-20)

2. Doğru kabul edildiğinde, kendi yeteneklerimize olan güvenimizin, kendimizden şüphe edersek yapamayacağımız fiziksel şeyleri başarmamızı sağlayacağı kesindir. Ancak, burada bu sözcüklerin yalnızca ahlaki anlamda anlaşılması gerekir. İnancın yerinden oynattığı dağlar zorluklar, direnç ve kötü niyettir; başka bir deyişle, insanlar arasında bulunan her şey, en iyi şeyler söz konusu olduğunda bile. Günlük önyargılar, maddi çıkarlar, bencillik,

fanatizmin körlüğü ve gururlu tutkular, insanlığın ilerlemesi için çalışan herkesin yolunu tıkayan diğer dağlardır. Güçlü inanç, hem küçük hem de büyük konularda engelleri aşmamızı sağlayan azim, güç ve kaynakları sağlar. Tereddüt eden inanç, aşmak istediğimiz engelleri güçlendiren belirsizlik ve tereddüt sağlar; bu inanç, zafer olasılığına inanmadığı için kazanmanın yollarını seçmez.

3. Başka bir kabulde, inanç, bir kişinin bir şeyi başarma konusunda sahip olduğu güven, belirli bir amaca ulaşma kesinliği anlamına gelir. Kişinin, amaçlanan amacı ve ona ulaşma araçlarını düşüncede görmesini sağlayan bir tür berraklık sağlar, böylece ona sahip olan kişi, tabiri caizse, mutlak bir kesinlikle ilerler. Her iki durumda da inanç, büyük şeylerin başarılmasını sağlar.

Samimi ve gerçek inanç her zaman sakindir. Beklemeyi bilen sabrı sağlar, çünkü destek noktası zihinde ve şeylerin anlaşılmasında olduğundan, amacına ulaşma kesinliğini taşır. Tereddütlü inanç kendi zayıflığını hisseder. İlgiyle uyarıldığında, öfkelenir ve eksik olan gücü güç yoluyla sağlayabileceğini düşünür. Mücadelenin ortasında sakinlik her zaman bir güç ve güven işaretidir; öte yandan güç, zayıflığın ve kendinden şüphe

duymanın kanıtıdır.

4. Kişi, inancı küstahlıkla karıştırmaktan kaçınmalıdır. Gerçek inanç, alçakgönüllülükle birleşir; buna sahip olanlar, kendilerinden çok Tanrı'ya güvenirler, çünkü Tanrı'nın iradesinin basit araçları olduklarını ve Tanrı olmadan hiçbir şey yapamayacaklarını bilirler. Bu yüzden iyi ruhlar yardımlarına koşar. Küstahlık, inançtan daha az gururdur ve gurur, er ya da geç kendisine verilen hayal kırıklıkları ve başarısızlıklarla cezalandırılır.

5. İnancın gücü manyetik eylemde doğrudan ve özel bir uygulama alır. İnanç yoluyla, insanlar akışkan üzerinde - evrensel etken - etki ederek onun niteliklerini değiştirir ve ona karşı konulamaz bir dürtü verir. Bu nedenle, normalde büyük bir akışkan gücü ateşli bir inançla birleştirenler, yalnızca iyiliğe yönelik iradeleriyle, eskiden mucize olarak kabul edilen ancak doğal bir yasanın sonuçlarından başka bir şey olmayan olağanüstü şifa fenomenlerini ve diğer fenomenleri gerçekleştirebilirler. Bu yüzden İsa havarilerine şöyle demiştir: Eğer iyileştiremediyseniz, bunun nedeni inancınız olmamasıdır.

DİNİ İNANÇ. SARSILMAZ İNANÇ DURUMU

6. Dini bakış açısından, inanç farklı dinleri oluşturan belirli dogmalara inanmaktır; tüm dinlerin inanç maddeleri vardır. Bu açıdan, inanç rasyonel veya kör olabilir. Kör inanç hiçbir şeyi incelemez, doğrulamadan hem yanlışı hem de doğruyu kabul eder ve her adımda kanıt ve akılla çatışır. Aşırıya kaçıldığında, fanatizm üretir. İnanç her ne zaman hataya dayansa, er ya da geç çöker. Gerçeğe dayanan inanç, geleceği garanti altına alan tek inanç türüdür, çünkü aydınlanmanın ilerlemesinden korkacak hiçbir şeyi yoktur, çünkü karanlıkta doğru olan her şey tam ışıkta da doğrudur. Her din, gerçeğin münhasır sahibi olduğunu iddia eder; ancak, bir inanç noktasında kör inancı ikrar etmek, kişinin haklı olduğunu gösteremediğini itiraf etmesidir.

7. Genellikle imanın emredilemez olduğu söylenir, bundan dolayı birçok kişi imanları yoksa bunun kendi suçları olmadığını söyler. Elbette iman emredilemez ve daha da doğrusu imanın dayatılamayacağıdır. Hayır, emredilemez, sadece edinilebilir ve en dirençli olanlar arasında bile hiç kimse ona sahip olmaktan alıkonulmayacaktır. Temel manevi gerçeklerden bahsediyoruz, şu veya

bu inançtan değil. Bu bireyleri araması gereken şey iman değildir; aksine, onlar imanı aramalı ve eğer içtenlikle ararlarsa onu bulacaklardır. Bu nedenle, "İnanmaktan başka hiçbir şey istemeyiz ama inanamayız" diyenlerin bunu sadece dudaklarıyla söylediklerinden ve kalpleriyle söylemediklerinden emin olabilirsiniz, çünkü bunu söyleyerek kulaklarını tıkamaktadırlar. Bu arada etraflarında kanıtlar çoğalmaktadır; neden onları görmeyi reddediyorlar? Bazılarının açısından bu kayıtsızlıktır; diğerleri için alışkanlıklarını değiştirmeye zorlanma korkusudur; çoğunluk için gururları daha yüksek bir gücü kabul etmeyi reddeder, çünkü onun önünde eğilmek zorunda kalacaklardır.

Bazı bireyler için inanç neredeyse doğuştan gibi görünür; onu geliştirmek için bir kıvılcım yeterlidir. Manevi gerçekleri özümsemedeki bu kolaylık, önceki ilerlemenin açık bir işaretidir. Öte yandan, diğerleri için manevi gerçekleri özümsemek zordur: gelişmemiş bir doğanın daha az belirgin olmayan bir işareti. İlki zaten inanmıştır ve anlamıştır; yeniden doğduklarında, bildikleri şeyin sezgisini de beraberlerinde getirirler: eğitimlerini tamamlamışlardır. İkincisi her şeyi öğrenmelidir:

henüz eğitimlerini tamamlamamışlardır; ancak bunu, bu yaşamda olmasa bile, bir başkasında yapacaklardır.

İnanmayanların direnişinin çoğunlukla kendileriyle daha az ilgili olduğunu, daha çok şeylerin onlara sunulma biçimiyle ilgili olduğunu kabul etmeliyiz. İnancın bir temele ihtiyacı vardır ve bu temel, inanılacak şeyin mükemmel bir şekilde anlaşılmasıdır; inanmak için sadece görmek yeterli değildir; her şeyden önce anlamak esastır. Kör inanç artık bu yüzyıl için uygun değildir ve günümüzde en çok inanmayanı üreten şey tam da kör inanç dogmasıdır, çünkü kendini dayatmak ister ve insanların en değerli iki ayrıcalığından, akıl ve özgür iradeden vazgeçmeyi gerektirir. İnanmayanların isyan ettiği şey esas olarak bu tür inançtır ve bu inanç hakkında inancın reçete edilemeyeceğini söylemek doğrudur. Kanıtı kabul etmeyerek, zihinde şüpheye yer açan bir boşluk bırakır. Gerçeklere ve mantığa dayanan rasyonel inanç, ardında karanlık bırakmaz; kişi emin olduğu için inanır ve kimse anlamadığı sürece emin olamaz. İşte bu yüzden aklî iman çökmez, *çünkü sarsılmaz iman, bütün insanlık devirlerinde akılla karşı karşıya gelebilen imandır .*

Spiritizm böyle bir sonuca yol açar ve sistematik ve çıkarcı bir muhalefetle karşılaşmadığı sürece inançsızlığa karşı da galip gelir.

SOLUK İNCİR AĞACI BENZETMESİ

> **8.** *Beytanya'dan ayrıldıklarında acıkmıştı. Ve uzakta bir incir ağacı görünce, üzerinde bir şey bulabilmek için gitti; ve ona vardığında, sadece yapraklar buldu, çünkü incir mevsimi değildi. Sonra İsa incir ağacına, "Artık kimse senden meyve yemesin," dedi, öğrencileri bunu duydu. Ertesi gün, incir ağacının yanından geçerlerken,*
>
> *Ve İsa'nın sözlerini hatırlayan Petrus ona dedi ki, "Efendim, lanetlediğin incir ağacı nasıl kurudu..." İsa ona cevap verdi ve dedi ki, "Tanrı'ya iman et.. Sana doğrusunu söyleyeyim, yüreğinde hiçbir kuşku olmadan, fakat söylediğinin gerçekleşeceğine kesin olarak inanarak o dağa, 'Kökünden sökül ve kendini denize at' diyen kişi, söylediğinin gerçekten gerçekleştiğini görecektir."* (Mk. 11:12-14; 20-23)

9. Kurumuş incir ağacı, yalnızca iyiliğin görünüşüne sahip olan, ancak gerçekte değerli hiçbir şey üretmeyen kişileri simgeler: Özden çok gösterişli olan, sözleri yüzeyselliğin cilasını taşıyan hatipler; kulaklara hoş gelirler ancak yakından

incelendiğinde ruh için özlü hiçbir şey bulunmaz. Bunları dinledikten sonra, bunları dinlemekten ne gibi bir fayda elde edildiği sorulur.

Ayrıca, yararlı olma imkânına sahip olup da yararlı olmayan tüm kişilerin; tüm ütopyaların, tüm boş teorilerin ve sağlam bir temele sahip olmayan tüm doktrinlerin sembolüdür. En sık eksik olan şey gerçek inançtır, üretken inançtır, ruhun liflerini harekete geçiren inançtır; başka bir deyişle, dağları yerinden oynatan inançtır. Yaprakları olan ama meyvesi olmayan ağaçlardır. Bu yüzden İsa onları çoraklığa mahkûm eder, çünkü bir gün gelecek ve köklerine kadar kuruyacaklardır, bu da tüm teorilerin, insanlık için hiçbir fayda üretmemiş tüm doktrinlerin hiçliğe düşeceği anlamına gelir; içlerindeki kaynakları uygulamaya koymadıkları için kasıtlı olarak yararsız olan tüm insanlar, kurumuş incir ağacı gibi muamele görecektir.

10. Medyumlar ruhların tercümanlarıdır, öğretilerini bize iletmek için ihtiyaç duydukları fiziksel organları sağlarlar; bu nedenle medyumlara bu yönde yetenekler bahşedilmiştir. Bu toplumsal yenilenme zamanlarında, özel bir misyonları vardır: kardeşlerine ruhsal besin sağlamak zorunda olan

ağaçlardır. Bu besin bol olsun diye sayıları çoğalmaktadır. Her yerde, tüm ülkelerde, tüm sosyal sınıflarda, zengin ve fakir, büyük ve küçük arasında bulunurlar, böylece hiç kimse mirastan mahrum kalmaz ve insanlığa herkesin çağrıldığını kanıtlarlar. Ancak, kendilerine bahşedilen paha biçilmez yeteneği, onun takdiri amacından saptırırlarsa, onu anlamsız veya zararlı konulara hizmet ettirirlerse, onu dünyevi çıkarların hizmetine koyarlarsa, sağlıklı meyve yerine sağlıksız meyve verirlerse, onu başkalarına yararlı kılmayı reddederlerse, ondan kendilerini geliştirmek için hiçbir fayda elde etmezlerse, kısır incir ağacına benzerler. Allah, onların ellerinde işe yaramayan bir hediyeyi, yani yetiştiremedikleri tohumu ellerinden alacak ve onları kötü ruhların avı haline getirecektir.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

İNANÇ: UMUT VE HAYIRSEVERLİĞİN ANNESİ

11. Karlı olmak için, inanç aktif olmalıdır. Uyuşmamalıdır. Tanrı'ya götüren tüm erdemlerin annesi olarak, ürettiği çocukların gelişimini dikkatle izlemelidir.

Umut ve hayırseverlik inancın bir sonucudur; bu üç erdem ayrılmaz bir üçlü oluşturur. Rab'bin vaatlerinin yerine getirildiğini görme umudunu sağlayan inanç değil midir? Çünkü, inancınız yoksa, ne umut edersiniz? Sevgiyi sağlayan inanç değil midir? Çünkü, inancınız yoksa, ne takdir edersiniz ve sonuç olarak ne sevgi?

İman, Tanrı'dan gelen ilahi ilham, insanları iyiliğe yönelten tüm asil içgüdüleri uyandırır; yeniden doğuşun temelidir. Bu nedenle, bu temel güçlü ve dayanıklı olmalıdır, çünkü en ufak bir şüphe bile onu sarsarsa, üzerine inşa ettiğiniz yapıdan ne olur? Bu nedenle, binayı sarsılmaz temeller üzerine inşa edin; inancınız, kâfirlerin sofizmlerinden ve alaylarından daha güçlü olsun, çünkü insan alaylarına dayanamayan inanç gerçek inanç değildir.

Samimi inanç cezbedici ve bulaşıcıdır; ona sahip olmayanlara veya sahip olmak istemeyenlere bile kendini iletir. Ruha hitap eden ikna edici kelimeler bulur, oysa görünürdeki inanç yalnızca dinleyicilerini soğuk ve kayıtsız bırakan yankılı kelimeler kullanır. Başkalarına vermek için inancınızın örneğiyle vaaz verin. Başkalarının

inancın değerini görmelerini sağlamak için eylemlerinizin örneğiyle vaaz verin. Başkalarının sizi güçlendiren ve hayatın tüm iniş çıkışlarıyla savaşmaya teşvik eden güveni görmelerini sağlamak için sarsılmaz umudunuzla vaaz verin.

Bu nedenle, içerdiği tüm güzellik ve iyiliğe, saflığına ve mantığına inanın. Kanıtlanamayan inancı, körlüğün kör kızını kabul etmeyin. Tanrı'yı sevin ama neden sevdiğinizi bilin; vaatlerine inanın ama neden inandığınızı bilin. Öğütlerimizi izleyin ama size gösterdiğimiz hedefin ve ona ulaşmanız için sağladığımız araçların farkında olun. Yüreğinizi kaybetmeden inanın ve umut edin; mucizeler inancın eylemleridir.

Joseph, Bir Koruyucu Ruh (Bordeaux, 1862)

İLAHİ İNANÇ VE İNSANİ İNANÇ

12. İman, insanın gelecekteki kaderine dair doğuştan gelen duygusudur; ilk başta gizli bir halde içine tohumu bırakılan, şimdi ise kendi aktif iradesiyle yeşertmesi ve büyütmesi gereken muazzam yeteneklerin farkında olmasıdır.

Şimdiye kadar inanç, sadece dini açıdan

anlaşılmıştır, çünkü İsa onu güçlü bir kaldıraç olarak yüceltmiştir ve kendisi sadece bir dinin başı olarak görülmüştür. Fakat maddi mucizeler gerçekleştiren İsa, aynı mucizeler aracılığıyla insanların iman ettiklerinde neler yapabileceklerini göstermiştir; yani, isteme isteği ve böyle bir isteğin yerine getirilebileceğine dair kesinlik. Onun örneğini izleyerek, elçiler de mucizeler gerçekleştirmediler mi? Peki, o zamanlar insanlar tarafından nedeni bilinmeyen, ancak bugün büyük ölçüde açıklanan ve Spiritizm ve manyetizma çalışmasıyla tam olarak anlaşılacak olan bu mucizeler doğal etkilerden başka neydi?

İnanç, insanların yeteneklerini dünyevi ihtiyaçlarına mı yoksa göksel ve gelecekteki özlemlerine mi uyguladıklarına bağlı olarak insani veya ilahi olabilir. Büyük bir girişimin başarısını hedefleyen dahi bireyler, inançları varsa zafer kazanırlar çünkü içlerinde buna ulaşabileceklerini ve ulaşmaları gerektiğini hissederler ve bu kesinlik onlara muazzam bir güç sağlar. Göksel geleceklerine inanan ve hayatlarını onları bekleyen mutluluğun kesinliği içinde asil ve güzel eylemlerle doldurmak isteyen ahlaklı kişiler, inançlarından ihtiyaç duydukları gücü alırlar ve böylece

hayırseverlik, bağlılık ve özveri mucizelerini gerçekleştirirler. Son olarak, inançla üstesinden gelinemeyecek kötü eğilimler yoktur.

Manyetizma, eyleme geçirilen inancın en büyük kanıtlarından biridir. Manyetizma, inanç aracılığıyla şifa verir ve eskiden mucize olarak kabul edilen olağanüstü olayları üretir.

Tekrar edeceğim: inanç hem insani hem de ilahidir. Eğer tüm enkarnasyonlar içlerindeki güce tamamen ikna olsalardı ve iradelerini o gücün hizmetine koymak isteselerdi, bugüne kadar harikalar olarak adlandırılan ve aslında insan yeteneklerinin bir gelişiminden başka bir şey olmayan şeyleri başarabilirlerdi.

Koruyucu Bir Ruh (Paris, 1863)

BÖLÜM XX

işçiler/Jie/ast-

Gün

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Sonuncusu birinci olacak*
- *Spiritistlerin misyonu*
- *Rabbin işçileri*

1. *Göklerin krallığı, bağında çalışmak üzere işçi tutmak için şafak vakti dışarı çıkan bir ailenin babasına benzer. İşçilerle günde bir dinar ödeyeceği konusunda anlaştıktan sonra onları bağa gönderdi. Günün üçüncü saatinde tekrar dışarı çıktı ve meydanda hiçbir şey yapmayan diğerlerini görünce onlara, "Siz de bağıma gidin, size uygun olanı vereceğim" dedi. Ve oraya gittiler. Tekrar günün altıncı ve dokuzuncu saatlerinde dışarı çıktı ve aynısını yaptı. Ve on birinci saatte dışarı çıktığında, yapacak hiçbir şeyi olmayan diğerlerini buldu ve onlara, "Neden bütün gün çalışmadan*

ayakta duruyorsunuz?" dedi. Onlar da bunun, hiç kimsenin onları işe almamış olmasından kaynaklandığını söylediler. Sonra onlara, "Siz de bağıma gidin" dedi.

Akşam olunca, bağ sahibi işini yapan adama, "İşçileri çağır ve sonuncusundan birincisine kadar ücretlerini öde" dedi. Böylece, saat onbirinciye kadar bağa gelmeyenlerin her biri birer dinar aldı. Önce işe alınanlar, kendilerine daha fazla verileceğini sanarak sırayla geldiler; ama her biri bir dinardan fazlasını almadı. Parayı alınca, ailenin babasına şikâyette bulunup, "Bunlar yalnızca bir saat çalıştılar ve sen onları, günün yükünü ve sıcağını çeken bizlerle eşit tuttun" dediler.

Fakat cevap olarak, onlardan birine şöyle dedi: "Dostum, sana hiçbir kötülük yapmadım. Günlük işin için benimle bir dinar üzerinde anlaşmadın mı? Sana ait olanı al ve git; ben ise sana verdiğim kadarını sonuncuya da vermek istiyorum. İstediğimi yapmama izin verilmiyor mu? İyi olduğum için senin gözün kötü mü?"

Böylece sonuncular birinci, birinciler de sonuncu olacak; çünkü çağrılanlar çok, seçilenler ise azdır. (Matta 20:1-16. Ayrıca Düğün Şöleni Benzetmesine bakınız, bölüm XVIII, no. 1)

SONUNCU İLK OLACAK

2. Son saatin işçileri ücretlerine hak sahibidir, ancak istekli olmaları onları işe alacak olan efendinin emrine vermiş olmalı ve gecikmeleri tembellik veya kötü niyetin sonucu olmamalıdır. Ücretlerine hak sahibidirler çünkü şafak vakti, sonunda onları işe çağıracak birini sabırsızlıkla beklemişlerdir: çok çalışıyorlardı; sadece iş eksikliği çekiyorlardı.

Fakat eğer günün her saatinde çalışmayı reddetselerdi; deselerdi ki: “Sabredelim; istirahat hoştur; son saat çalınca, bugünün ücretini düşünme zamanı gelecek; ne tanıdığımız, ne de saygı duyduğumuz bir efendi için kendimizi zahmete sokmamıza ne gerek var? Ne kadar geç olursa o kadar iyi!” Bunlar, dostlarım, çalışmanın ücretini değil, tembelliğin ücretini alırlardı.

Bu işçiler, sadece boş durmak yerine, günün çalışma saatlerini ayıp işler yapmak için kullansalardı; kardeşlerinin ve kız kardeşlerinin kanını dökerek, aileleri arasında sorun çıkararak, kendilerine güvenenleri mahvederek, masumlara

kötü davranarak veya insanlığın tüm rezilliklerine dalarak Tanrı'ya küfür etselerdi ne olurdu? Ne olurdu? Son saatte "Efendim, zamanımızı kötü kullandık. Bizi günün sonuna kadar kullan ki, çok az bir şey yapalım - ama bizim payımıza düşen çok az olacak - ama bize iyi niyetli bir işçinin ücretini ver" demeleri yeterli olur muydu? Hayır, hayır! Efendi onlara, "Şu anda sizin için yapacak bir işim yok. Zamanınızı boşa harcadınız. Öğrendiklerinizi unuttunuz ve artık bağımda nasıl çalışacağınızı bilmiyorsunuz" demeleri yeterli olur muydu? Bu nedenle, bir kez daha öğrenmeye başlayın ve daha istekli olduğunuzda bana gelin, size geniş tarlamı açacağım, orada günün her saatinde çalışabileceksiniz."

İyi Spiritistler, sevgili dostlarım, hepiniz son saatin işçilerisiniz. "Ben şafak vakti işe başladım ve ancak akşam vakti bitireceğim" diyen kişi çok gururlu olurdu. Hepiniz çağrıldığınız zaman geldiniz - kimisi biraz daha erken, kimisi biraz daha geç - zincirlerini taşıdığınız enkarnasyona; ancak Rab sizi kaç yüzyıldır bağlarına çağırıyor, siz girmek istemiyorsunuz! Ücretinizi almanız için zaman şimdidir; kalan zamanınızı iyi kullanın ve varlığınızın, size ne kadar uzun görünürse

görünsün, sizin için sonsuzluğu oluşturan zamanın enginliğinde sadece geçici bir an olduğunu asla unutmayın.

Constantin, Bir Koruyucu Ruh (Bordeaux, 1863)

3. İsa sembollerin sadeliğini severdi ve güçlü dilinde ilk saatte gelen işçiler Musa, peygamberler ve yüzyıllar boyunca havariler, şehitler, Kilise Babaları, bilgili kişiler, filozoflar ve son olarak Spiritistler tarafından sürdürülen ilerleme aşamalarını işaretleyen tüm başlatıcılardı. Spiritistler -son gelenler- Mesih'in gelişinden beri duyurulmuş ve önceden haber verilmiştir ve aynı ödülü alacaklardır. Ama ne diyorum? Daha büyük bir ödül. Son gelenler olarak Spiritistler, seleflerinin entelektüel çabalarından yararlanırlar çünkü insanlar insanlardan miras almalıdır ve çabaları ve sonuçları kolektiftir: Tanrı dayanışmayı kutsar. Dahası, aralarından birçoğu bugün tekrar hayattadır veya daha önce başladıkları işi tamamlamak için gelecekte geri döneceklerdir. Spiritistler arasında birden fazla patrik, birden fazla peygamber, birden fazla Mesih öğrencisi, birden fazla Hıristiyan inancının yayıcısı bulunabilir; ancak artık daha aydınlanmış, daha

gelişmiş durumdalar, artık temelde değil binanın en üst katında çalışıyorlar. Bu nedenle ücretleri, işin değerine orantılı olacak.

Reenkarnasyon -o harika ilke- ruhsal bağlılığı hem ölümsüzleştirir hem de tanımlar. Dünyevi görevinin hesabını vermeye çağrılan ruh, kesintiye uğrayan ama her zaman yeniden başlatılan görevin sürekliliğini anlar. Kaçarken seleflerinin düşüncesini yakaladığını görür ve hisseder. Deneyimle olgunlaşmış bir şekilde biraz daha ilerlemek için tekrar arenaya girer. Ve ilk ve son saatin işçileri, gözleri Tanrı'nın derin adaletine açık bir şekilde, artık şikayet etmez, sadece ibadet eder.

Bu benzetmenin gerçek anlamlarından biri budur. İsa'nın insanlara hitap ettiği tüm benzetmeler gibi, biçimlerinin ve imgelerinin altında geleceğin tohumunun yanı sıra evrendeki her şeyi uyumlu hale getiren o muhteşem birliğin ve tüm mevcut varlıkları geçmişe ve geleceğe yeniden bağlayan o dayanışmanın vahyini de barındırır.

Henri Heine (Paris, 1863)

SPİRİTİSTLERİN MİSYONU

4. Eski dünyayı ortadan kaldıracak ve yeryüzündeki kötülüklerin toplamını hiçliğe gömecek olan fırtınanın uğultusunu duymuyor musunuz? Ah! Rab'bi övün, sizler ki onun egemen adaletine inandınız ve Yücelerdeki peygamberlik seslerinin ifşa ettiği inancın yeni elçileri olarak, çıkıp reenkarnasyonun *ve* ruhların yükselmesinin yeni ilkesini, görevlerini iyi veya kötü bir şekilde yerine getirip getirmediklerine ve yeryüzündeki denemelerine nasıl katlandıklarına göre vaaz ediyorsunuz.

Korkmayın! Ateş dilleri başınızın üstünde. Ey! Spiritizmin gerçek takipçileri, sizler Tanrı'nın seçilmişlerisiniz! Gidin ve İlahi Sözü vaaz edin. Alışkanlıklarınızı, emeklerinizi ve boş endişelerinizi onun yayılmasına feda etmeniz gereken zaman geldi. Gidin ve duyurun. Yücelerden gelen Ruhlar sizinle. Elbette, Tanrı'nın sesini dinlemek istemeyen bireylerle konuşacaksınız, çünkü o ses onları sürekli olarak özverili olmaya çağırıyor. Açgözlülere ilgisizliği, ahlaksızlara iffeti ve ev içi zorbalara ve despotlara nezaketi ilan edeceksiniz: Boşa harcanan sözler, biliyorum; ama ne önemi

var! Ekmeniz gereken toprağı terinizle sulamalısınız, çünkü İncil çapa ve sabanının tekrarlanan çabaları dışında ürün vermeyecektir. Gidin ve duyurun!

Evet, sonsuzluğa dağılmış diğer dünyalara baktığınızda ne kadar küçük olduğunuzun farkında olan tüm iyi niyetli erkekler ve kadınlar, adaletsizliğe ve haksızlığa karşı bir haçlı seferine çıkın. Gidin ve her geçen gün daha da yaklaşan bu altın buzağı ibadetini tersine çevirin. Gidin; Tanrı size rehberlik edecek! Basit ve cahil erkekler ve kadınlar, dilleriniz çözülecek ve hiçbir hatibin konuşmadığı gibi konuşacaksınız. Gidin ve duyurun, dikkatli insanlar teselli, kardeşlik, umut ve barış sözcüklerinizi neşeyle kabul edecekler.

Yolda sana kurulacak tuzakların ne önemi var! Kurtlar, kurtlara kurulan tuzaklara ancak düşerler, çünkü çoban, koyunlarını böyle katil kasaplara karşı nasıl savunacağını bilir.

İleriye gidin, Tanrı katında büyük olan ve St. Thomas'tan daha kutsanmış olan, görmeyi istemeden inanan ve medyumluk gerçeğini, kendiniz elde etmede hiç başarılı olmasanız bile

kabul eden erkekler ve kadınlar. İleriye gidin; Tanrı'nın Ruhu sizi yönlendiriyor.

İlerleyin, muhteşem iman falanksı! Ve kâfirlerin büyük taburları, yükselen güneşin ilk ışıklarındaki sabah sisi gibi önünüzde kaybolacak.

İnanç, dağları yerinden oynatan erdemdir, demişti İsa. Ancak, kirlilik ve onun tüm kötülükleri, insanlığın kalbindeki en ağır dağlardan daha ağırdır. Öyleyse, gelecek nesillerin yalnızca efsaneler aracılığıyla bileceği bu kötülük dağını yerinden oynatmak için cesaretle ilerleyin, tıpkı sizin pagan medeniyetinden önceki zaman dilimini yalnızca çok eksik bir şekilde bildiğiniz gibi.

Evet, ahlaki ve felsefi çalkantılar dünyanın her noktasında meydana gelecektir. İlahi ışığın iki dünyaya da yayılacağı zaman yaklaşıyor.

Öyleyse dışarı çıkın ve İlahi Sözü götürün: onu küçümseyecek olan dünyanın büyüklerine; kanıt talep edecek olan bilginlere; onu kabul edecek olan küçük ve basit olanlara, çünkü özellikle emek şehitleri arasında -o dünyevi kefaret- şevk ve imanı bulacaksınız. Dışarı çıkın; Tanrı'ya şükran ilahileri ve övgü şarkılarıyla, onlara getirdiğiniz kutsal

teselliyi alacaklar ve dünyevi sıkıntıların kendilerine düşen payı için başlarını şükranla eğecekler.

Falanksınızın kararlılık ve cesaretle silahlanmasını dilerim! İşe koyulun! Saban hazır; toprak sizi bekliyor; şimdi çalışmalısınız!

Çıkın ve Tanrı'ya size emanet ettiği görkemli görev için şükredin, ancak Spiritizme çağrılanlar arasında birçoklarının yoldan çıktığını unutmayın. Bu yüzden yolunuzu izleyin ve gerçeğin yolunu izleyin.

Soru: Spiritizme çağrılanların birçoğu yoldan çıkmışsa, doğru yolda olanları hangi belirtilerden tanırız?

Cevap: Onları, ikrar ettikleri ve uyguladıkları gerçek hayırseverlik ilkelerinden tanıyacaksınız. Onları, teselli buldukları sıkıntılı kişilerin sayısından tanıyacaksınız. Onları, komşularına olan sevgilerinden, özverili olmalarından ve kişisel çıkar gözetmemelerinden tanıyacaksınız. Onları, son olarak, ilkelerinin zaferinden tanıyacaksınız, çünkü Tanrı, yasasının zaferini ister. Yasalarına uyanlar seçilmişlerdir ve onlara zafer verecektir. Ancak, o

yasanın ruhunu tahrif edenleri ve onu kibirlerini ve hırslarını tatmin etmek için bir basamak taşı haline getirenleri ezecektir.

Erastus, Medyumun Koruyucu Meleği (Paris, 1863)

RAB'BİN İŞÇİLERİ

5. İnsanlığın dönüşümü için ilan edilen şeylerin yerine getirilmesi için zaman yaklaşıyor. Rab'bin tarlasında özverili bir şekilde ve sadakadan başka bir amaç gütmeden çalışanlar kutsanacak! Çalışma günleri beklediklerinden yüz kat fazla ödenecek. Erkek ve kadınlara, "Kardeşler ve kızkardeşler, birlikte çalışalım ve çabalarımızı birleştirelim ki Efendimiz geldiğinde işi tamamlanmış bulsun" diyenler kutsanacak; çünkü Efendimiz onlara şöyle diyecek: "Bana gelin, iyi hizmetkarlar olmuş olan sizler, kıskançlıklarınızı ve anlaşmazlıklarınızı susturmayı bilen sizler, böylece işe hiçbir zarar gelmesin!" Fakat anlaşmazlıkları yüzünden hasat zamanını geciktirenlerin vay haline, çünkü fırtına gelecek ve onlar kargaşada sürüklenecekler! "Merhamet edin! Merhamet edin!" diye haykıracaklar. Fakat Rab onlara şöyle diyecek: "Kardeşlerinize ve kızkardeşlerinize merhamet

göstermeyen sizler, neden merhamet istiyorsunuz? Onlara el uzatmayı reddeden; zayıfları desteklemek yerine ezen? Neden merhamet istiyorsun, yeryüzünün zevklerinde ve gururunun tatmininde karşılığını arayan sen? Zaten istediğin gibi karşılığını aldın. Daha fazlasını isteme. Göklerin karşılıkları, yeryüzünün karşılıklarını istemeyenler içindir.”

Bu anda Tanrı sadık hizmetkarlarının bir sayımını yapıyor ve sadece görünüşte bağlılık gösterenleri not ediyor, böylece cesur hizmetkarların ücretlerini gasp etmemiş oluyorlar, çünkü Tanrı, görevlerinden geri adım atmayanlara, Spiritizm aracılığıyla yenilenmenin büyük çalışmasında en zor pozisyonları emanet edecektir. Ve şu sözler yerine getirilecektir: "İlkler son olacak ve sonlar göklerin krallığında ilk olacak."

Gerçeğin Ruhu (Paris, 1862)

BÖLÜM XXI

Satranç arelTihe olacak mülkler

- *Ağaç meyvesinden bilinir*
- *Peygamberlerin misyonu*
- *Sahte peygamberlerin gerçekleştirdiği harikalar*
- *Tüm ruhlara inanmayın*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Sahte peygamberler*
- *Gerçek peygamberin özellikleri*
- *Ruh dünyasındaki sahte peygamberler*
- *Yeremya ve sahte peygamberler*

AĞAÇ MEYVESİYLE TANINIR

1. *Kötü meyve veren ağaç iyi değildir ve iyi meyve veren ağaç kötü değildir, çünkü her ağaç kendi meyvesinden tanınır. Dikenli çalılardan incir toplanmaz, çalılardan da üzüm salkımları*

koparılamaz. İyi adam yüreğinin iyi hazinesinden iyi şeyler çıkarır: oysa kötü adam yüreğinin kötü hazinesinden kötü şeyler çıkarır, çünkü ağız yüreği dolduran şeyden konuşur:. (Luka 6:43-45)

2. *Size koyun postlarına bürünmüş halde gelen, ama içleri aç kurt olan* sahte peygamberlere dikkat edin . Onları meyvelerinden tanıyacaksınız:. Dikenli çalılardan üzüm veya çalılardan incir toplanabilir mi? *Böylece, iyi olan her ağaç iyi meyve verir ve kötü olan her ağaç kötü meyve verir.* İyi bir ağaç kötü meyve veremez, kötü bir ağaç da iyi meyve veremez. *İyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılacaktır. Bu nedenle, onları meyvelerinden tanıyacaksınız.* (Matta 7:15-20)

3. *Dikkat edin, kimse sizi aldatmasın. Çünkü birçokları benim adımla gelip, "Ben Mesih'im" diyecek ve birçok kişiyi aldatacaklar.*

Birçok sahte peygamber türeyecek, birçok kişiyi aldatacak. Kötülükler çoğalacağından, birçoklarının sevgisi soğuyacak. Ama sona kadar dayanan kurtulacaktır.

Bu nedenle, eğer biri size, "Mesih buradadır veya Mesih oradadır" derse, ona inanmayın; çünkü sahte mesihler ve sahte peygamberler ortaya çıkacak ve mümkünse seçilmiş olanları bile aldatacak kadar büyük mucizeler ve şaşırtıcı şeyler gerçekleştirecekler . (Matta 24:4-5, 11-13, 23-24; Markos 13:5-6, 21-22)

PEYGAMBERLERİN MİSYONU

4. Peygamberler genellikle geleceği ifşa etme yeteneğine sahip olarak algılanırlar, bu yüzden *kehanetler* ve *öngörüler kelimeleri* eşanlamlı hale gelmiştir. Ancak, evanjelik anlamında *peygamber kelimesinin* daha geniş bir anlamı vardır. İnsanlığa talimat verme ve ruhsal yaşamın gizli şeylerini ve gizemlerini açığa çıkarma misyonuyla Tanrı tarafından gönderilen herkes için geçerlidir. Dolayısıyla, bir kişi öngörülerde bulunmadan da peygamber olabilir. Bu, İsa zamanında Yahudilerin anlayışıydı. Bu nedenle, baş rahip Kayafas'ın önüne çıkarıldığında, toplanan yazıcılar ve ihtiyarlar yüzüne tükürdüler, yumruklarıyla ona vurdular ve "Mesih, bizim için peygamberlik et ve sana kimin vurduğunu söyle" diyerek ona hakaret ettiler. Bununla birlikte, peygamberlerin insanlığa uyarılar iletmek için ister sezgiyle ister ilahi vahiy yoluyla geleceği önceden bildikleri durumlar olmuştur. Zira bu tür önceden bildirilen olaylar gerçekten vuku bulduğundan, geleceği bildirme yeteneği peygamberlerin vasıflarından biri olarak kabul edilmiştir.

YALANCI PEYGAMBERLER TARAFINDAN GERÇEKLEŞTİRİLEN HARİKALAR

5. " Sahte mesihler ve sahte peygamberler ortaya çıkacak, seçilmişleri bile aldatacak kadar büyük mucizeler ve şaşırtıcı şeyler gerçekleştirecekler." Bu kelimeler, *mucize teriminin gerçek anlamını sağlar* . Teolojik tanıma göre, mucizeler ve harikalar doğa yasalarının dışında meydana gelen istisnai olaylardır. Doğa yasaları *yalnızca Tanrı'nın eseri olduğundan ,* Tanrı istendiğinde bunlardan açıkça muafiyet tanıyabilir. Ancak, basit sağduyu, Tanrı'nın gelişmemiş ve sapkın varlıklara ilahi güce eşit bir güç ve hatta Tanrı'nın yaptığını bozma hakkını veremeyeceğini söyler. İsa böyle bir ilkeyi kutsayamazdı. Eğer, bu iki kelimeye atfedilen anlama göre, Kötülük Ruhu seçilmişleri bile aldatacak kadar böyle mucizeler gerçekleştirme gücüne sahipse, sonuç, Tanrı'nın yaptığını yapabilme yeteneği, mucizeler ve harikaların Tanrı tarafından gönderilenlerin münhasır ayrıcalığı olmaması olurdu. Ayrıca, hiçbir şey kanıtlamazlardı, çünkü azizlerin gerçekleştirdiği mucizeleri Şeytan'ın gerçekleştirdiği mucizelerden ayıran hiçbir şey olmazdı. Bu nedenle, bu iki kelime için daha rasyonel bir anlam aramak

gerekir.

Eğitimsiz sıradan insanlara, bilinmeyen bir nedeni olan her fenomen doğaüstü, sıra dışı ve mucizevi olarak görünür. Nedeni bilindiğinde, fenomenin, ne kadar sıra dışı görünürse görünsün, doğal bir yasanın uygulanmasından başka bir şey olmadığı anlaşılır. Bu şekilde doğaüstü olayların çemberi, bilimsel bilgi çemberi genişlediği ölçüde daralır. İnsanlar, hırslarının, çıkarlarının ve egemenliklerinin ilerlemesi için, her çağda, kendilerine sözde insanüstü bir gücün veya sözde ilahi bir misyonun prestijini kazandırmak için sahip oldukları belirli bilgileri kullanmışlardır. Bunlar sahte mesihler ve sahte peygamberlerdir. Aydınlanmanın yayılması onların itibarını yok eder ve bu yüzden sayıları, insanlar aydınlandıkça azalır. Bazı insanların gözünde harikalar olarak görünen şeyleri yapmaları, bu nedenle, ilahi bir misyonun işareti değildir, çünkü bu, herhangi birinin edinebileceği bilgiden veya en değersiz kişilerin ve en değerli kişilerin sahip olabileceği özel organik yeteneklerden kaynaklanabilir. Gerçek peygamberler daha ciddi, yalnızca ahlaki özellikleriyle tanınırlar.

TÜM RUHLARA İNANMAYIN

> **6.** *Sevgili kardeşlerim,* bütün ruhlara inanmayın. *Ama ruhların Tanrı'dan olup olmadığını deneyin. Çünkü dünyada birçok sahte peygamber türedi.* (I. Yuhanna 4:1)

7. Ruh fenomenleri, bazı insanların söylemeyi sevdiği gibi, sahte mesihlere ve sahte peygamberlere güvenilirlik kazandırmaktan çok uzaktır, tam tersine, onlara son darbeyi vurmak için gelmiştir. Spiritizmden harikalar veya mucizeler istemeyin, çünkü bunları yapmadığını resmen beyan eder. Tıpkı fizik, kimya, astronomi ve jeolojinin fiziksel dünyanın yasalarını ortaya koyması gibi, Spiritizm de bedensel ve ruhsal dünya arasındaki ilişkileri yöneten ve bilimin yasaları kadar doğa yasaları olan başka, bilinmeyen yasaları ortaya koymuştur. Şimdiye kadar anlaşılmaz olan belirli bir fenomen düzeni için bir açıklama sağlayarak, Spiritizm hala olağanüstü alemde kalanları yok eder. Bu şekilde, bu fenomenleri kendi çıkarları için kullanmaya ve kendilerini Tanrı'nın mesihleri olarak göstermeye meyilli olanlar, insanların saflığını uzun süre suistimal edemezler ve yakında maskeleri düşer.

Dahası, belirtildiği gibi, bu fenomenler başlı başına hiçbir şeyi kanıtlamaz: ahlaki etkileriyle bir misyon kanıtlanır ve bu etkileri üretmek herkese verilmez. Bu, Spiritist biliminin gelişmesinin sonuçlarından biridir; belirli olguların nedenini inceleyerek birçok gizemin üzerindeki perdeyi kaldırır. Karanlığı ışığa tercih edenler, onunla savaşmakla ilgilenen tek kişilerdir; ancak gerçek güneş gibidir: en yoğun sisi bile dağıtır.

Spiritizm, sahte mesihler ve peygamberlerden çok daha tehlikeli başka bir kategoriyi ortaya çıkarmıştır; insanlar arasında değil, bedensizler arasında bulunur: aldatıcı, ikiyüzlü, gururlu ve yalancı eğitimli ruhlar, dünyadan ruh dünyasına geçmiş ve kendilerini saygıdeğer isimlerle süsleyerek -kendilerini örttükleri maske sayesinde- en tuhaf ve saçma fikirlere itibar kazandırmaya çalışmışlardır. Medyumluk etkileşimleri bilinmeden önce, bu tür ruhlar eylemlerini daha az gösterişli bir şekilde, ilham yoluyla veya bilinçsizce duyma veya konuşma medyumluğu yoluyla gerçekleştirirlerdi. Çeşitli zamanlarda, ancak özellikle son zamanlarda, kendilerini belirli eski peygamberler, Mesih, Mesih'in annesi Meryem ve hatta Tanrı olarak sunanların sayısı önemlidir.

Yuhanna'nın mektubunda, "Sevgili kardeşlerim, tüm ruhlara inanmayın, ruhların Tanrı'dan olup olmadığını deneyin, çünkü dünyada birçok sahte peygamber ortaya çıktı." derken onları uyarır. Spiritizm, iyi ruhların tanınabileceği özellikleri, her zaman ahlaki olan ve asla maddi olmayan özellikleri göstererek onları test etmenin araçlarını sağlar.[35] İsa'nın şu sözleri, iyi ve kötü ruhları birbirinden ayırmada özellikle uygulanabilir: "Bir ağacın kalitesi meyvesinden anlaşılır; iyi bir ağaç kötü meyve, kötü bir ağaç da iyi meyve üretemez." Ruhlar, tıpkı bir ağacın meyvesinin kalitesine göre yargılandığı gibi, yaptıklarının kalitesine göre yargılanırlar.

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

YALANCI PEYGAMBERLER

8. Eğer size, “Mesih burada” derlerse, oraya gitmeyin; tam tersine, dikkatli olun çünkü orada birçok sahte peygamber olacak. İncir ağacının yapraklarının solmaya başladığını görmüyor musunuz? Çiçek açma zamanını bekleyen birçok filizini görmüyor musunuz? Ve Mesih size, “Bir

35Ruhları ayırt etmenin yolunu *Medyumların Kitabı* , Bölüm 2, XXIV ve devamındaki bölümlerde görebilirsiniz. - Yazar.

ağaç meyvesinden tanınır?” demedi mi? Dolayısıyla, meyve acıysa, ağacın kötü olduğunu söylersiniz; ancak meyve tatlı ve sağlıklıysa, şöyle dersiniz: Bu kadar saf olan hiçbir şey kötü bir ağaçtan gelemezdi.

Kardeşlerim, yargılamanız gereken yol budur; incelemeniz gereken şey eylemlerdir. Kendilerine ilahi güç verildiğini söyleyenler, böyle bir misyonun tüm işaretleriyle birlikteyse, yani ebedi ve Hıristiyan erdemlerinin en yüksek derecesine sahiplerse: hayırseverlik, sevgi, hoşgörü, tüm ruhları uzlaştıran iyilik; sözlerini desteklemek için eylemler ekliyorlarsa, o zaman diyebilirsiniz ki: Bunlar gerçekten Tanrı'nın elçileridir.

Ancak, şekerli sözlere güvenmeyin; uzun cübbeler giymiş halde meydanlarda dua eden yazıcılara ve Ferisilere güvenmeyin. Gerçeğe dair tek ve yegane tekelin kendilerinde olduğunu iddia edenlere güvenmeyin!

Hayır, hayır, Mesih orada değil, çünkü kutsal öğretisini yaymak ve halkını onun örneğini izleyerek yeniden canlandırmak için gönderdiği kişiler her şeyden önce nazik ve alçakgönüllü

olacaklardır. Örnekleri ve öğütleriyle insanlığı kurtarması gerekenler - hızla yıkıma doğru ilerleyen ve dolambaçlı yollarda dolaşan - her şeyden önce mütevazı ve alçakgönüllü olacaklardır. Dokundukları her şeyi enfekte eden bulaşıcı cüzzamlılarmış gibi tek bir gurur zerresi gösterenlerden kaçın. *Tüm bireylerin alınlarında, ama özellikle eylemlerinde, büyüklüklerinin veya çöküşlerinin damgasını taşıdığını unutmayın .*

Bu nedenle ilerleyin sevgili çocuklarım. Üstlendiğiniz kutsanmış yolda tereddüt etmeden, art niyetler taşımadan ilerleyin. İlerleyin, her zaman korkmadan ilerleyin. Ebedi hedefe doğru ilerlemenizi engelleyebilecek her şeyden cesurca uzaklaşın. Ey yolcular, eğer kalbinizin size ebedi yasaları ifşa etmek ve ruhunuzun bilinmeyene ilişkin tüm özlemlerini tatmin etmek için gelen o nazik doktrini izlemesine izin verirseniz, sadece biraz daha uzun süre deneme karanlığında ve acısında olacaksınız. Şu anda rüyalarınızda gördüğünüz ve geçici oldukları için kalbinize hiçbir şey söylemeden ruhunuzu büyüleyebilen o geçici silflere beden verebilirsiniz. Şimdi, sevgililerim, ölüm kayboldu ve tanıdığınız parlak meleğe, yeniden karşılaşma ve birleşme meleğine yol verdi!

Şimdi, Yaratıcı tarafından verilen görevi iyi bir şekilde yerine getiren sizler, onun adaletinden korkacak hiçbir şeyiniz kalmadı, çünkü O Baba'dır ve merhamet için çığlık atan asi çocuklarını her zaman affeder. Bu nedenle, devam edin; durmadan ilerleyin. Bayrağınız ilerleme olsun, her şeyde sürekli ilerleme, ta ki sonunda sizden önce gelenlerin beklediği mutlu varış noktasına varana kadar.

Louis (Bordo, 1861)

GERÇEK PEYGAMBERİN ÖZELLİKLERİ

9. *Sahte peygamberlere güvenmeyin .* Bu tavsiye her zaman faydalıdır, ancak özellikle geçiş zamanlarında, tıpkı bunun gibi, insanlığın dönüşümü gerçekleşirken ve bir sürü hırslı ve entrikacı birey kendilerini reformcu ve mesih olarak kurarken. Bu tür sahtekârlara karşı uyanık olmak gerekir ve tüm dürüst insanların görevi onları ifşa etmektir. Şüphesiz nasıl tanınabileceklerini soracaksınız. Bunlar onların işaretleridir:

Bir ordunun komutası yalnızca onu yönetebilecek yetenekli bir generale emanet edilir.

Öyleyse, Tanrı'nın insanlardan daha az ihtiyatlı olacağını mı düşünüyorsunuz? Önemli görevleri yalnızca onları yerine getirebileceklerini bildikleri kişilere emanet ettiğinden emin olun, çünkü büyük görevler, onları taşıyamayacak kadar zayıf olan bireyleri ezecek ağır yüklerdir. Her konuda olduğu gibi, usta çıraktan daha fazlasını bilmelidir; insanlığın ahlaki ve entelektüel olarak ilerlemesini sağlamak için, ahlak ve zekada üstün bireylere ihtiyaç vardır! Bu nedenle görevler her zaman önceki yaşamlarındaki denemelerini tamamladıktan sonra zaten çok ileri düzeyde olan ve şimdi bu amaçla enkarne olan ruhlara emanet edilir. Hareket etmeleri gereken ortamdan üstün değillerse, çabaları sonuçsuz kalacaktır.

Bununla birlikte, Tanrı'nın gerçek misyonerlerinin misyonlarını üstünlükleri, erdemleri ve büyüklükleri ve eylemlerinin sonuçları ve ahlaki etkileriyle haklı çıkarmaları gerektiği sonucuna varmalıyız. Daha ileri bir sonuca varalım: Eğer karakterleri, erdemleri ve zekaları ile kendilerine atfettikleri rolün veya kendilerini barındırdıkları şahsiyetin altında kalıyorlarsa, onlar düşük rütbeli, modellerini nasıl taklit edeceklerini bile bilmeyen gösterişçilerden

başka bir şey değillerdir.

Bir diğer husus da, Tanrı'nın gerçek misyonerlerinin çoğunun bu gerçeğin farkında olmamasıdır; çağrıldıkları görevi, kendilerinin bilmeden ilham veren ve yönlendiren gizli bir güç tarafından desteklenen, önceden tasarlanmış bir plan olmaksızın, dehalarının gücüyle yerine getirirler. Başka bir deyişle, *gerçek peygamberler eylemleriyle ortaya çıkarlar: başkaları tarafından keşfedilirler; oysa sahte peygamberler kendilerini Tanrı'nın elçileri olarak sunarlar.* İlki alçakgönüllü ve mütevazıdır; ikincisi gururlu ve kendileriyle doludur. Kibirle konuşurlar ve tüm aldatıcı kişiler gibi, her zaman inanılmamaktan korkarlar.

Bazı sahtekârların kendilerini Mesih'in elçileri, diğerlerinin de Mesih'in kendisi olarak tanıttıklarını gördük; insanlık için utanç verici olan şey, bu tür alçaklıklara itibar edecek kadar saf insanlar bulmuş olmalarıdır. Yine de, çok basit bir düşünce en körlerin bile gözlerini açmalıdır, o da şudur ki, eğer Mesih yeryüzünde yeniden doğsaydı, tüm gücü ve tüm erdemleriyle gelirdi, ta ki onun yozlaştığına inanmadığımız sürece - ki bu saçma olurdu. Şimdi, tıpkı Tanrı'nın niteliklerinden

sadece bir tanesi alınsa, artık Tanrı'nız olmayacağı gibi; Mesih'in erdemlerinden sadece bir tanesi alınsa, artık Mesih'iniz olmazdı. Kendilerini Mesih olarak tanıtanlar, onun tüm erdemlerine sahip midir? Soru bu. Onları gözlemleyin; fikirlerini ve eylemlerini inceleyin ve her şeyden çok, Mesih'in ayırt edici niteliklerinden, alçakgönüllülük ve hayırseverlikten yoksun olduklarını, oysa Mesih'in sahip olmadığı bir şeye, açgözlülüğe ve gurura sahip olduklarını fark edeceksiniz. Ayrıca, şu anda çeşitli ülkelerde birçok sözde Mesih'in olduğunu, tıpkı birçok sözde İlyas, Aziz John veya Aziz Petrus'un olduğu gibi, ve bunların hepsinin gerçek olamayacağını fark edin. Bunların başkalarının saflığını sömüren ve kendilerini dinleyenlerin pahasına yaşamayı rahat bulan bireyler olduğundan emin olabilirsiniz.

Bu nedenle, özellikle yenilenme zamanlarında sahte peygamberlere güvenmeyin, çünkü birçok sahtekâr kendilerinin Tanrı'nın elçileri olduğunu söyleyecektir. Yeryüzündeyken kendilerine boş tatmin sağlarlar, ancak onları korkunç bir adalet beklemektedir; bundan emin olabilirsiniz.

Erastus (Paris, 1862)

RUH DÜNYASINDAKİ YANLIŞ PEYGAMBERLER

10. Sahte peygamberler sadece enkarne olanlar arasında bulunmaz. Ayrıca, çok daha büyük sayılarda, sevgi ve hayırseverlik sahte görünümü altında ayrılık eken ve insanlığın kurtuluş işini geciktiren, medyumlarını inandırdıkları saçma teorileriyle onu sızdıran gururlu ruhlar arasında da bulunurlar. Ve [36]teorilerine daha fazla ağırlık vermek için sömürmek istedikleri kişileri daha iyi büyülemek için, insanların ancak saygıyla telaffuz ettiği isimlerle kendilerini ahlaksızca süslerler.

Bunlar, gruplar arasında düşmanlık tohumları eken, onları birbirlerinden izole etmeye ve birbirlerine şüpheyle bakmaya zorlayan ruhlardır. Bu tek başına onları ifşa etmeye yeterli olmalıdır çünkü böyle davranarak kendileri iddia ettikleri kişinin en kategorik inkarını sunarlar. Bu nedenle, kendilerinin böylesine açık bir tuzağa düşmesine izin veren kişiler kördür.

---

36 " *Büyülenme...* bir ruhun doğrudan bir medyumun düşüncesinde yarattığı bir yanılsamaya işaret eder ve bu, bir bakıma onun iletişimlerin kalitesini yargılama kapasitesini felç eder. Büyülenen medyumlar kendilerinin aldatıldığına inanmazlar." (Kardec, Allan, *The Mediums' Book* , International Spiritist Council, 2006, s. 395) - Tr.

Dahası, onları tanımanın birçok başka yolu vardır. Ait olduklarını söyledikleri düzenin ruhları yalnızca çok iyi olmakla kalmamalı, aynı zamanda son derece rasyonel olmalıdır. Öyleyse, teorilerini akıl ve sağduyunun süzgecinden geçirin ve onlardan geriye ne kaldığını göreceksiniz. Bir ruh, insanlığın hastalıklarına çare olarak veya dönüşümünü sağlamanın bir yolu olarak ütopik ve uygulanamaz şeyler veya çocukça ve gülünç önlemler gösterdiğinde veya bilimin en temel kavramlarıyla çelişen bir teori formüle ettiğinde, yalnızca cahil ve aldatıcı bir ruh olabileceği konusunda benimle hemfikir olacaksınız.

Öte yandan, gerçeğin her zaman belirli bireyler tarafından takdir edilmese bile, kitlelerin sağduyusu tarafından takdir edileceğinden emin olabilirsiniz ki bu da bir ölçüttür. İki ilke birbiriyle çelişiyorsa, hangisinin daha büyük öneme ve daha fazla sempatiye sahip olduğunu araştırarak içsel değerlerinin ölçüsünü elde edersiniz. Aslında, taraftarlarının *sayısının azaldığını gören bir doktrinin, taraftarlarının sayısının arttığını gören bir diğerinden daha doğru olabileceğine inanmak mantıksız olurdu.* Tanrı, gerçeğin herkese ulaşmasını isterken onu kapalı bir daire içine hapsetmez: ışığın karanlığın

yanında her yerde olabilmesi için onu farklı noktalarda ortaya çıkarır.

Ayrılık ve izolasyon vaaz eden, kendilerini ayrıcalıklı danışmanlar olarak sunan tüm ruhlardan acımasızca kaçının. Bunlar neredeyse her zaman kendini beğenmiş ve vasat ruhlardır, zayıf ve saf bireylere kendilerini empoze etme eğilimindedirler, onları büyülemek ve egemenlikleri altında tutmak için onlara abartılı övgüler yağdırırlar. Genellikle güç için hevesli ruhlardır ve yaşamları boyunca kamusal veya özel despotlar olarak, bir kez daha ölümlerinden sonra tiranlık yapacak kurbanlar isterler. Genel olarak, *mistik veya tuhaf bir karakter içeren veya ritüeller ve tuhaf eylemler öngören iletişimlere güvenmeyin.* Bu gibi durumlarda her zaman şüphe için meşru bir neden vardır.

Öte yandan, insanlığa bir gerçeğin ifşa edilmesi gerektiğinde, bunun, tabiri caizse, ciddi medyumlara sahip tüm ciddi gruplara anında iletildiğinden ve diğerlerinin dışlandığı şu veya bu gruba iletilmediğinden emin olabilirsiniz. Takıntılı olan hiç kimse mükemmel bir medyum değildir ve bir medyum, kendini ne kadar yükseğe

yerleştirmeye çalışırsa çalışsın, yalnızca belirli bir ruhtan iletişimler alabildiğinde, belirgin bir takıntı vardır. Sonuç olarak, yalnızca kendilerinin alabileceği iletişimlerle ayrıcalıklı olduklarına inanan veya batıl inançları vurgulayan uygulamalara maruz kalan tüm medyumlar veya gruplar, şüphesiz iyi karakterize edilmiş bir takıntının etkisi altındadır, özellikle de egemen ruh, hem ruh hem de enkarnasyon herkesin onurlandırması ve saygı duyması gereken ve hiçbir zaman aşağılanmasına izin vermemesi gereken bir isimle süslendiğinde.

Tüm ruhsal fenomenleri ve iletişimleri akıl ve mantığın süzgecinden geçirerek saçmalığı ve hatayı reddetmenin kolay olacağı tartışılmazdır. Bir medyum büyülenebilir ve bir grup aldatılabilir; ancak diğer grupların katı değerlendirmesi, edinilen bilgi, grup liderlerinin yüksek ahlaki otoritesi, en iyi ruhlarımızdan mantık ve gerçeklik damgası alan başlıca medyumların iletişimleri, aldatıcı veya kötü ruhlar sürüsünün başlattığı bu aldatıcı ve kurnaz iletişimlere hızla adalet getirecektir.

Erastus, Aziz Paul'un Müridi (Paris, 1862)

(Bkz. *Giriş ,* Bölüm II: *Ruhların öğretilerinin evrensel kontrolü;* ayrıca, *Medyumların Kitabı ,* Bölüm XXIII, *Saplantı)*

YEREMYA VE YALANCI PEYGAMBERLER

11. *Her Şeye Egemen Rab şöyle diyor: Peygamberlik edip sizi aldatan peygamberlerin sözlerini dinlemeyin. Onlar, Rab'bin ağzından öğrendiklerini değil, yüreklerinin vizyonlarını duyururlar. Bana küfür edenlere, "Rab size diyor ki: 'Esenliğiniz olacak'" derler ve yüreklerinin yozlaşmışlığında yürüyenlerin hepsine, "Size kötülük dokunmayacak" derler. Ama içlerinden hangisi Tanrı'nın öğüdüne kulak verdi? Onu kim gördü ve söylediklerini dinledi? Ben böyle peygamberler göndermedim; onlar kendi başlarına koşuyorlar; onlara konuşmadım, yine de kendi kafalarından peygamberlik ediyorlar. Benim adıma yalan peygamberlik eden bu peygamberleri duydum, "Rüya gördüm.; Rüya gördüm..." diyorlar. Yalan peygamberlik eden ve peygamberlikleri yalnızca kendi yüreklerinin aldatmacaları olan peygamberlerin yüreklerinde bu fantezi ne zamana kadar kalacak? Bu nedenle, eğer bu halk veya bir peygamber veya bir kâhin size sorar ve, “Rabbin yükü nedir?” derse, deyin ki, “Sen kendi yükünsün ve seni kendimden uzaklaştıracağım” diyor Rab.*

(Yer. 23:16-18, 21, 25-26, 33)

İşte dostlarım, sizinle tartışmak istediğim peygamber Yeremya'dan bu pasajdır. Tanrı, Yeremya aracılığıyla şöyle der: "Onları konuşturan, kendi yüreklerinin vizyonudur." Bu sözler, o dönemde şarlatanların ve tutkulu kişilerin peygamberlik armağanını kötüye kullandıklarını ve onu istismar ettiklerini açıkça göstermektedir. Sonuç olarak, *para karşılığında iyi ve hoş şeyler öngörerek halkın basit, neredeyse kör inancını kötüye kullandılar .* Bu tür sahtekarlık Yahudi ulusu arasında çok yaygındı ve cahilliklerinden dolayı fakirlerin iyi peygamberleri kötü olanlardan ayırt edemediklerini ve çoğu zaman sahtekârlardan veya fanatiklerden başka bir şey olmayan bu sözde peygamberler tarafından aldatıldıklarını anlamak kolaydır. Bu sözlerden daha önemli bir şey yoktur: *"Ben böyle peygamberler göndermedim; kendi kendilerine koşuyorlar; onlara konuşmadım, yine de peygamberlik ediyorlar."* Daha sonra şöyle der: *"Benim adıma yalan peygamberlik eden, 'Rüya gördüm' diyen bu peygamberleri duydum; "Rüya gördüm."* Bu, insanların kendilerine olan güvenini sömürmek için kullandıkları yollardan birine işaret ediyor. Her zaman saf olan kalabalıklar, rüyalarının veya

vizyonlarının doğruluğunu tartışmayı bile düşünmediler; bunu çok doğal buldular ve her zaman bu tür peygamberleri konuşmaya davet ettiler.

Yeremya'nın sözlerinden sonra, elçi Yuhanna'nın "Tüm ruhlara inanmayın, ama Tanrı'dan olup olmadıklarını görmek için ruhları deneyin" dediğinde verdiği bilgece öğütleri dinleyin, çünkü görünmezler arasında fırsat bulduklarında aldatmayı sevenler de vardır. Aldananlar açıkça yeterli önlem almayan medyumlardır. Bu, şüphesiz birçok medyumun, özellikle de Spiritizme yeniyse, tökezlediği en büyük engellerden biridir. Onlar için bir denemedir ve ancak büyük bir ihtiyat kullanarak bunun üstesinden gelebilirler. Bu nedenle, her şeyden önce, iyi ve kötü ruhları birbirinden ayırmayı öğrenin, böylece sizler de sahte peygamberler olmayın.

Luoz, Bir Koruyucu Ruh (Karlsruhe, 1861)

BÖLÜM XXII

Yap-fittt.MpMuaeaha/'

Tanrı katıldı

- *Evliliğin bozulmazlığı*
- *Boşanmak*

EVLİLİĞİN BOZULMAMASI

1. *Ferisiler de onu denemek için yanına geldiler ve ona, “Bir adamın karısını herhangi bir nedenle boşamasına izin var mı?” diye sordular. O da onlara, “Başlangıçta insanı yaratanın onları erkek ve dişi olarak yarattığını ve şöyle dediğini okumadınız mı: ‘Bu nedenle, adam annesini babasını bırakıp karısına bağlanacak ve ikisi tek beden olacaklar.’ Bu yüzden artık iki değil, tek beden olacaklar. Bu nedenle, Tanrı’nın birleştirdiğini hiç kimse ayırmasın.” diye cevap verdi.*

Ona dediler ki, “Peki Musa neden kocanın karısına ayrılık mektubu vermesini ve onu boşamasını emretti?” Onlara cevap verdi, “Musa'nın karılarınızı

boşamanıza izin vermesi yüreklerinizin katılığındandı, ama başlangıçta böyle değildi. Ayrıca size şunu bildiriyorum ki, karısını zina dışında boşayan ve başkasıyla evlenen, zina etmiş olur; ve başkasının boşanmış olduğu kadınla evlenen de zina etmiş olur." (Matta 19:3-9)

2. Tanrı'dan gelen dışında değişmez hiçbir şey yoktur. İnsanların eseri olan her şey değişime tabidir. Doğanın yasaları her zaman ve her ülkede aynıdır. İnsan yasaları zamana, yere ve entelektüel ilerlemeye göre değişir. Evlilikte ilahi düzen, ölen insanların yerini doldurmak için cinsiyetlerin birleşmesidir. Ancak bu birliği yöneten koşullar o kadar insani bir düzendir ki tüm dünyada - hatta Hıristiyan aleminde bile - bu koşulların tamamen aynı olduğu iki ülke yoktur ve zaman içinde değişmediği hiçbir ülke yoktur. Sonuç olarak, medeni hukukun gözünde, bir ülkede ve belirli bir zamanda yasal olan şey, başka bir ülkede ve farklı bir zamanda zina olarak kabul edilir. Bunun nedeni, medeni hukukun aile çıkarlarını düzenlemek için tasarlanmış olması ve bu çıkarların geleneklere ve yerel ihtiyaçlara göre değişmesidir. Bu nedenle, örneğin, bazı ülkelerde yalnızca dini evlilik yasaldır; diğerlerinde, medeni bir evlilik de gereklidir; diğerlerinde, son olarak,

medeni bir evlilik kendi başına yeterlidir.

3. Bununla birlikte, cinsiyetlerin birleşmesinde, tüm canlı varlıklara ortak olan ilahi fiziksel yasanın yanı sıra, tüm Tanrı yasaları kadar değişmez ve yalnızca ahlaki olan başka bir ilahi yasa daha vardır: sevgi yasası. Tanrı, bireylerin yalnızca bedensel bağlarla değil, aynı zamanda ruhsal bağlarla da birleşmesini istemiştir, böylece eşlerin karşılıklı sevgisi çocuklarına da uzanır ve onları sevmek, onlara bakmak ve ilerlemelerini sağlamak için bir yerine iki kişi olmalıdır. Geleneksel evlilik koşullarında, bu sevgi yasası dikkate alınıyor mu? En ufak bir şekilde değil. Karşılıklı bir duyguyla birbirine çekilen iki bireyin sevgisi doğrulanmaz ve çoğu durumda bu sevgi başka çıkarlar uğruna parçalanır. [37]Aranan şey kalbin tatmini değil, gururun, kibrin ve açgözlülüğün tatminidir; kısacası, maddi nitelikteki tüm çıkarların tatminidir. Her şey bu çıkarlara göre yolundaysa evliliğin uygun olduğu, maddi varlıklar da birbirine uygunsa eşlerin birbirlerine uygun olduğu ve çok mutlu olmaları gerektiği söylenir.

Ancak, ne medeni hukuk ne de onun akdettiği

371800'lü yıllarda yazılmış; dünyanın bazı bölgelerinde hâlâ yaygın olmakla birlikte, zorla evlilikler batı dünyasının geleneklerinden kayboluyor. - Tr.

taahhütler, birliğe başkanlık etmezse sevgi yasasının yerini alamaz; sonuç olarak, *birleştirilen şey kendiliğinden zorla ayrılır ;* sunakta edilen yeminler, sıradan bir formül olarak telaffuz edilirse yalancı şahitliğe dönüşür. Sonuç olarak, sonunda suç haline gelen mutsuz birlikler vardır; evlilik içinde Tanrı'nın gözünde onu onaylayan tek yasa olan sevgi yasası dışarıda bırakılmasaydı önlenebilecek bir çifte utanç. Tanrı, "İkisi yalnızca tek beden olacaklar" dediğinde ve İsa, "Tanrı'nın birleştirdiğini hiç kimse ayırmasın" dediğinde, birliği insanların değişken yasasına göre değil, Tanrı'nın değişmez yasasına göre anlamak gerekir.

4. Öyleyse medeni hukuk gereksiz midir ve doğaya göre evliliklere geri mi dönmeliyiz? Kesinlikle hayır. Medeni hukuk, toplumsal ilişkileri ve aile çıkarlarını medeniyetin gereklerine uygun olarak düzenlemek içindir; bu yüzden yararlı ve gereklidir, ancak değişkendir. Tedbirli olmalıdır çünkü medeni insanlar ilkel insanlar gibi yaşayamazlar; ancak hiçbir şey -kesinlikle hiçbir şey- onun ilahi hukukun bir sonucu olmasını engellemez. İlahi hukukun yerine getirilmesinin önündeki engeller, medeni hukuktan değil, toplumsal önyargılardan kaynaklanır. Bu

önyargılar, hala canlı olmalarına rağmen, aydınlanmış kültürler arasında etkilerinin çoğunu çoktan kaybetmişlerdir ve ahlaki ilerlemeyle tamamen ortadan kalkacaklardır; bu da sonunda insanların gözlerini yalnızca maddi çıkarlar uğruna girilen birlikteliklerden kaynaklanan sayısız kötülüğe, yanlışa ve suça açacaktır. Ve bir gün kendimize, birlikte yaşayamayan iki bireyi birbirine zincirlemek, onlara özgürlüklerini geri vermekten daha mı insani, daha mı hayırsever, daha mı ahlakidir diye soracağız, yoksa çözülmez bir zincir perspektifi düzensiz birlikteliklerin sayısını artırmıyor mu?

BOŞANMAK

5. Boşanma, fiilen ayrılmış olanı yasal olarak ayırmayı amaçlayan bir insan yasasıdır. Tanrı yasasına aykırı değildir, çünkü sadece insanların şart koştuğu şeyleri yeniden düzenler ve sadece ilahi yasanın dikkate alınmadığı durumlarda uygulanabilir. İlahi yasaya aykırı olsaydı, Kilise'nin kendisi, kendi otoriteleriyle ve din adına birden fazla kez boşanmayı dayatmış olan liderlerini ihlal edenler olarak kabul etmek zorunda kalırdı: bu nedenle, sadece maddi çıkarlar düşünülerek

uygulandığı ve sevgi yasasını tatmin etmek için uygulanmadığı için çifte bir ihlaldir.

Ancak İsa'nın kendisi evliliğin mutlak çözülmezliğini kutsamadı. "Musa'nın karılarınızı boşamanıza izin vermesinin nedeni, yüreklerinizin katılığıydı" demedi mi? Bu, Musa'nın zamanından beri, karşılıklı sevginin artık evliliğin tek amacı olmadığı zamanlarda ayrılığın gerekli olabileceği anlamına gelir. Ancak İsa ekler, "... ama başlangıçta böyle değildi," bu da insanlığın başlangıcında, insanların henüz bencillik ve gurur tarafından saptırılmadığı, ancak Tanrı'nın yasasına göre yaşadığı zamanlarda, birliklerin [38]kibir veya hırsa değil, karşılıklı sempatiye dayandığı anlamına gelir; bu nedenle boşanmaya yer yoktu.

İsa daha da ileri giderek boşanmanın bir yer bulabileceği durumu belirtir: zina. Şimdi, samimi karşılıklı sevginin hüküm sürdüğü yerde zina yoktur. Herhangi bir erkeğin boşanmış bir kadınla evlenmesini yasakladığı doğrudur, ancak o zamanlardaki insanların geleneklerini ve karakterlerini akılda tutmak gerekir. Zina

38Sempati: “Kişiler arasında veya bir kişinin diğerine göre duygu uyumu veya mutabakat. Benzer zevklere veya görüşlere veya uyumlu eğilimlere sahip kişiler arasında var olan duygu uyumu ” *(Webster's College Dictionary,* 1991). - Tr.

durumlarında, Musa Yasası taşlamayı öngörür. İsa barbarca bir geleneği ortadan kaldırmak istedi; bu nedenle bir cezaya ihtiyaç vardı ve bunu ikinci bir evliliğin yasaklanmasıyla ilişkili utançta buldu. Bir bakıma, bir medeni yasanın diğerini değiştirmesiydi, ancak bu tür doğadaki tüm yasalar gibi, zaman testine dayanmak zorundaydı.

BÖLÜM XXIII

SrargemtoraS

- *Kim babasına ve annesine kin beslemezse*
- *Baba, anne ve çocukları terk etmek*
- *Ölülerini gömme işini ölülere bırakmak*
- *Ben barış getirmeye gelmedim, ayrılık getirmeye geldim*

BABASINDAN VE ANNESİNDEN NEFRET ETMEYEN KİMSE

1. *İsa ile birlikte yürüyen büyük bir kalabalık vardı, onlara dönüp şöyle dedi: "Bana gelen ama babasından ve annesinden, karısından ve çocuklarından, kardeşlerinden ve hatta kendi canından nefret etmeyen, benim öğrencim olamaz. Ve çarmıhını alıp beni izlemek istemeyen, benim öğrencim olamaz. Bu nedenle, aranızda sahip olduğu her şeyden vazgeçmeyen, benim öğrencim olamaz."* (Luka 14:25-27, 33)

2. *Babasını veya annesini benden çok seven bana layık değildir; oğlunu veya kızını benden çok seven bana layık değildir.* (Matta 10:37)

3. Çok nadir de olsa, Mesih tarafından söylenen bazı sözler o kadar garip bir karşıtlık yaratır ki, kişi içgüdüsel olarak bunların gerçek anlamını reddeder ve öğretisinin yüceliği bundan dolayı hiçbir zarar görmez. Ölümünden sonra yazılmış olan - İncillerin hiçbiri onun yaşamı boyunca yazılmamıştır - bu durumda, düşüncesinin derinliğinin iyi ifade edilmediğine veya daha az olası olmayan bir şekilde, orijinal anlamın bir dilden diğerine geçerken değişikliğe uğramış olabileceğine inanmaya yönlendirilebilir. Bir hatanın sadece bir kez işlenmesi, sonraki kopyalarda tekrarlanması için yeterlidir, tıpkı tarihsel gerçekler söz konusu olduğunda sık sık görüldüğü gibi.

Luka'nın bu ayetindeki *nefret* kelimesi : *"Kim bana gelir de babasından ve annesinden nefret etmezse"* böyle bir durumdur; hiç kimse bunu İsa'ya atfetmeyi aklından bile geçirmez, bu yüzden bunun hakkında tartışmak anlamsız olurdu ve hatta bunu haklı çıkarmaya çalışmak daha da anlamsız olurdu. Öncelikle onun bunu gerçekten söyleyip söylemediğini bilmek gerekir ve eğer öyleyse, kendini ifade ettiği dilde bu kelimenin bizimkiyle aynı anlama gelip gelmediğini belirlemek gerekir.

Yuhanna'nın bu ayetinde, " Bu dünyadaki canından *nefret eden* , onu sonsuz yaşam için kurtaracaktır" ifadesinin, ona yüklediğimiz fikri ifade etmediği kesindir.

İbranice dili zengin değildi ve çeşitli çağrışımlara sahip birçok kelime içeriyordu. Bunun bir örneği, *Yaratılış'taki* yaratılış evrelerini belirten ve aynı zamanda belirli bir zaman dilimini ve günlük dönüşü ifade etmeye yarayan kelimedir; dolayısıyla daha sonra *gün kelimesini kullanarak çevrildi ve* dünyanın altı kez yirmi dört saatin eseri olduğuna inanıldı. Aynısı, *deve* veya *ip anlamına gelen* (ipler deve kılından yapılırdı) ve iğne deliği alegorisinde *deve olarak çevrilen kelime için de geçerlidir. (Bkz. bölüm XVI, no. 2)* 1

Ayrıca, dillerinin özel anlamını etkileyen halkların gelenek ve karakterlerini de hesaba katmak gerekir. Bu anlayış olmadan, belirli sözcüklerin gerçek anlamı kaybolur. Aynı terim bir dilden diğerine farklı güç dereceleri alabilir; bir dilde hakaret veya küfür olabilirken, kendisine atfedilen fikre bağlı olarak bir diğerinde önemsiz olabilir. Aynı dilde bile, belirli sözcükler zamanla anlamlarını yitirir. Bu nedenle, kesinlikle kelimesi

kelimesine bir çeviri her zaman bir düşünceyi tam olarak ifade etmez ve kesin olmak için bazen eş anlamlılar yerine eşdeğerler veya açıklamalar kullanmak gerekir.

1 Latincede *non odit , Yunancada kai* veya *misei , nefret etmek* değil , daha az sevmek anlamına gelir . *Yunanca misein fiilinin* ifade ettiğini, İsa'nın kullanmış olması gereken İbranice fiil daha da iyi ifade eder: sadece *nefret etmek değil , daha az sevmek, bir başkası kadar sevmemek* veya *aynı derecede sevmemek anlamına gelir* . İsa'nın muhtemelen daha sık kullandığı Süryani lehçesinde [İsa'nın ana dili olan Aramice'nin bir lehçesi - Tr.], bu daha da vurgulanır. Yaratılış 29:30, 31'de bu anlamda ifade edilir: "Ve Yakup Rahel'i Lea'dan daha çok sevdi, ve Yaweh, Lea'dan *nefret edildiği için... "* Buradaki gerçek anlamın *daha az sevmek olduğu açıktır* ve bu şekilde çevrilmelidir. Diğer birçok İbranice pasajda ve özellikle Süryanice olanlarda, aynı fiil *bir başkası kadar sevmemek* anlamında kullanılmıştır ve bunu *nefret etmek* olarak çevirmek yanlış yorumlama olurdu *,* ki bu da iyi tanımlanmış başka bir anlama sahiptir. Dahası, Matta'daki metin tüm zorlukları ortadan kaldırır. - M. Pezzani. (Bu not Kardec - Tr. tarafından eklenmiştir.)

Bu açıklamalar Kutsal Yazıların ve özellikle İncillerin yorumlanmasında özel bir uygulama bulur. Eğer kişi İsa'nın yaşadığı çevreyi hesaba katmazsa, başkalarını kendisiyle karşılaştırma alışkanlığı nedeniyle belirli ifadelerin ve belirli olayların önemi konusunda hatalara maruz kalır.

Bu nedenle, kişi *nefret terimini* İsa'nın öğretisinin ruhuna aykırı olduğu şeklindeki modern kabulünden kurtarmalıdır. (Ayrıca *bkz* . bölüm XIV, no. 5 vd.)

BABA, ANNE VE ÇOCUKLARI TERK ETMEK

> **4.** *Her kim benim adım uğruna evini, kardeşlerini, kızkardeşlerini, babasını, annesini, karısını, çocuklarını ya da topraklarını terk ederse, bunların yüz katını alacak ve miras olarak sonsuz yaşama kavuşacaktır.* (Matta 19:29)
>
> **5.** *Sonra Petrus ona dedi ki, "Biz de her şeyi bırakıp seni izlediğimizi görüyorsun." İsa onlara dedi ki, "Size doğrusunu söyleyeyim, hiç kimse Tanrı'nın egemenliği uğruna evini, babasını, annesini, kardeşlerini, karısını ya da çocuklarını bırakmayacak. O, bu dünyada çok daha fazlasını, gelecek zamanda ise sonsuz yaşamı alacaktır."* (Luka 18:28-30)
>
> **6.** *Bir diğeri de, "Efendim, senin ardından geleceğim, ama önce evdekilerimden kurtulmama izin ver" dedi. İsa ona şöyle cevap verdi: "Elini sabana koyup da geriye bakan, Tanrı'nın egemenliğine layık değildir.* (Luka 9:61-62)

Kelimeler üzerinde tartışmaya girmeden, burada açıkça şu düşünceyi aramalıyız: Gelecek

hayatın çıkarları her türlü insani çıkar ve düşüncelerin üstünde tutulmalıdır, çünkü böyle bir düşünce İsa'nın öğretisinin özüne uygundur, oysa kişinin ailesinden vazgeçmesi fikri onun inkarı olacaktır.

Ayrıca, bu ilkelerin vatanımız uğruna çıkarlarımızı ve aile sevgilerimizi feda etmemizdeki uygulaması önümüzde değil mi? Bir oğul, ülkesini savunmak için babasını, annesini, kardeşlerini, karısını ve çocuklarını terk ettiği için onu kim suçlayabilir? Tam tersine, bir görevi yerine getirmek için evinin tatlılığını ve sevginin sıcaklığını terk ettiği için liyakata layık olmaz mı? Dolayısıyla, diğerlerinden üstün tutulan görevler vardır. Yasa, kızın kocasına katılmak için ebeveynlerini terk etmesini zorunlu kılmıyor mu? Dünya, en yürek parçalayıcı ayrılıkların gerekli olduğu durumlarla doludur; ancak, sevgiler bundan dolayı bozulmaz. Uzaklık, ebeveynlere gösterilmesi gereken saygıyı veya ilgiyi veya çocuklara karşı şefkati azaltmaz. Dolayısıyla, bu sözcüklerin kelimesi kelimesine alınsa bile (*nefret terimi hariç)* ne baba ve anneye saygıyı emreden emrin reddi ne de ebeveyn sevgisi duygusu anlamına gelmeyeceğini görebiliriz - özellikle de

manevi anlamlarına göre alındığında. Bu sözcükler, gelecekteki yaşamla ilgilenmenin ne kadar zorunlu olduğunu göstermek için bir abartı kullanma amacını taşıyordu. Dahası, gelenekler nedeniyle aile bağlarının ahlaki olarak daha gelişmiş bir medeniyettekinden daha az güçlü olduğu bir kültür ve zamanda daha az şok edici olmalıydılar. Erken kültürlerde daha zayıf olan bu tür bağlar, duyarlılık ve ahlaki anlayışın gelişmesiyle güçlenir. Ayrılığın kendisi ilerleme için gereklidir; ailelerde olduğu kadar kültürlerde de görülür ve eğer karışma olmasaydı ve birbirlerini dahil etmeselerdi yozlaşırlardı. Bu, hem ahlaki ilerlemenin hem de fiziksel ilerlemenin çıkarına olan bir doğa yasasıdır.

Bu konular burada yalnızca dünyevi bakış açısından incelenmektedir. Spiritizm, gerçek sevgi bağlarının bedende değil ruhta bulunduğunu; bu tür bağların ayrılıkla veya bedenin ölümüyle bile kopamayacağını; ve ruhun arınmasıyla ruhsal yaşamda güçlendiğini göstererek bunları daha yukarıdan görmemizi sağlar: yaşamın iniş çıkışlarına dayanmak için çok fazla güç sağlayan rahatlatıcı bir gerçek. (*Bkz* . IV. bölüm, no. 18; XIV. bölüm, no. 8)

ÖLÜLERİNİ GÖMME İŞİNİ ÖLÜLERE BIRAKIN

> **7.** *Bir başkasına, "Ardımdan gel" dedi. Fakat o, "Efendim, önce gidip babamı gömmeliyim" diye cevap verdi. İsa, "Ölüleri gömme işini ölülere bırak; sen git, Tanrı'nın egemenliğini duyur" diye cevap verdi.* (Luka 9:59-60).

8. Bu sözler ne anlama geliyor olabilir: "Ölülerini gömme işini ölülere bırakın." Önceki düşünceler, ilk olarak, bu sözlerin söylendiği koşullar altında, gidip babasını gömmeyi evlatlık bağlılığı görevi olarak gören birine karşı eleştiri ifade edemeyeceğini gösteriyor. Ancak, bunlar yalnızca ruhsal yaşam hakkında daha eksiksiz bir bilgiyle anlaşılabilecek daha derin bir anlam içeriyor.

Ruh dünyasındaki yaşam aslında gerçek yaşamdır; dünyevi varlığı sadece geçici ve geçici olan ruhun normal yaşamıdır. Ruh yaşamının ihtişamı ve etkinliğiyle karşılaştırıldığında bir tür ölümdür. Beden, ruhu geçici olarak örten kaba bir giysiden başka bir şey değildir, onu yeryüzüne hapseden ve kurtarılmaktan mutluluk duyduğu gerçek bir zincirdir. Ölülere duyulan saygı, bedenin fiziksel maddesine değil, uzaktaki ruhun

anısına bağlıdır. Bu, ölen kişiye ait olan ve onun tarafından dokunulan ve anı olarak saklanan nesnelere duyduğumuz saygıya benzer. Bu, bu adamın kendi başına anlayamadığı şeydir. İsa ona şunu söyleyerek öğretir: Beden hakkında endişelenme, ama önce ruhu düşün. Git ve Tanrı'nın krallığını öğret. Git ve başkalarına vatanlarının yeryüzünde değil, cennette olduğunu söyle, çünkü gerçek yaşam sadece orada bulunur.

I BARIŞ GETİRMEYE DEĞİL, BÖLÜNMEYİ GETİRMEYE GELDİLER

> **9.** *Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın; ben barış getirmeye değil, kılıç getirmeye geldim. Çünkü ben bir adamı babasından, bir kızı annesinden, bir gelini kaynanasından ayırmaya geldim. Ve bir adam kendi evinden olanlara düşman olacak.* (Matta 10:34-36)

> **10.** *Ben yeryüzüne ateş atmaya geldim; ve onun yakılmasından başka ne isterim? Bir vaftizle vaftiz edilmeliyim ve bunun gerçekleşmesi için ne kadar acele ediyorum.!*
>
> *Yeryüzüne barış getirmek için geldiğime inanıyor musunuz? Hayır, size temin ederim, tam tersine, bölünme; çünkü bundan böyle bir evde beş kişi*

varsa, birbirlerine karşı bölünecekler: üçü ikiye, ikisi üçe karşı. Baba oğlundan, oğul babasından; anne kızından, kız annesinden; kaynana gelininden, gelin kaynanasından. (Luka 12:49-53)

11. Şefkat ve iyiliğin kişileştirilmiş hali olan, komşusuna olan sevgisini ilan etmekten hiç vazgeçmeyen, "Barış getirmeye gelmedim, kılıç getirmeye geldim; oğlu babadan, kocayı karısından ayırmaya geldim; yeryüzüne ateş atmaya geldim; ve onun yanmasından başka ne istiyorum?" diyebilen İsa mıydı? Bu tür sözler onun öğretisiyle açıkça çelişmiyor mu? Ona kanlı ve yıkıcı bir fatihin dilini atfetmek küfür değil midir? Hayır, bu sözlerde ne küfür ne de çelişki vardır, çünkü bunları kendisi söylemiştir ve bunlar onun büyük bilgeliğine tanıklık etmektedir. Düşüncesini tam olarak ifade etmeyen sadece biçimdir, biraz belirsizdir ve bu gerçek, gerçek anlamları konusunda yanlış anlaşılmalara yol açmıştır. Kelimesi kelimesine alındığında, tamamen barışçıl misyonunu bir yıkıcılık ve anlaşmazlık misyonuna dönüştürme eğiliminde olurlardı - sağduyu tarafından reddedilen saçma bir sonuç, çünkü İsa kendisiyle çelişmezdi. (*Bkz* . Bölüm XIV, No. 6)

12. Her yeni fikir güçlü bir muhalefetle karşılaşır

ve mücadele edilmeden uygulanmamış olan tek bir fikir bile yoktur. Bu gibi durumlarda direnç her zaman *öngörülen sonuçların önemiyle orantılıdır ,* çünkü fikir ne kadar büyükse, çıkarları o kadar çok karıştırır. Eğer açıkça hatalıysa, önemsiz kabul edilirse, kimse onunla ilgilenmez ve uygulanabilirliği olmadığını bilerek geçmesine izin verir. Ancak, doğruysa, sağlam bir temele oturuyorsa, onun için bir gelecek öngörülüyorsa, gizli bir önsezi, karşıtlarını bunun kendileri ve ilgilendikleri şeylerin düzeni için bir tehlike olduğu konusunda uyarır. Bu yüzden ona ve taraftarlarına karşı çıkarlar.

Dolayısıyla yeni bir fikrin önem ve sonuçlarının ölçüsü, onun ortaya çıkmasının yarattığı heyecanda, uyandırdığı muhalefetin şiddetinde ve muhaliflerinin öfkesinin derecesinde ve sürekliliğinde bulunabilir.

13. İsa, Ferisilerin, yazıcıların ve zamanının rahiplerinin yaşadığı suistimallerin temelini çürütecek bir doktrini ilan etmek için geldi, bu yüzden onu öldürdüler, adamı öldürerek fikri öldürebileceklerine inandılar. Ancak fikir hayatta kaldı çünkü doğruydu; büyüdü çünkü Tanrı'nın

tasarımlarındaydı ve Yahudiye'deki belirsiz bir köyü terk ettikten sonra, en inatçı düşmanlarının, laik inançlarını inançtan çok çıkarları için sarstığı için onunla savaşmaya en çok ilgi duyanların karşısında, pagan dünyasının başkentine bayrağını dikti. Orada havarilerini en korkunç mücadeleler bekliyordu; kurbanlar sayısızdı, ancak fikir her gün büyüdü ve muzaffer bir şekilde ortaya çıktı, çünkü gerçek olarak seleflerinin üzerine çıktı.

14. Hristiyanlığın, paganizmin zaten gerilediği ve aklın ışığına karşı mücadele ettiği bir zamanda geldiğine dikkat edilmelidir. Hala biçimsel olarak uygulanıyordu, ancak ona olan inanç kaybolmuştu ve yalnızca kişisel çıkarlar onu ayakta tutuyordu. Bildiğimiz gibi, çıkar inatçıdır; asla kanıtlara boyun eğmez; kendisine karşı çıkan nedenler daha kesin hale geldikçe ve hatasını daha iyi gösterdikçe daha da öfkelenir. Hatalı olduğunu çok iyi bilir, ancak bu onu rahatsız etmez çünkü gerçek inanç onun ruhunda barınmaz. Çıkarın en çok korktuğu şey, körlerin gözlerini açan ışıktır. Hata onun için avantajlıdır, bu yüzden ona tutunur ve onu savunur.

Sokrates de Mesih'in öğretisine belli bir ölçüde benzeyen bir öğreti öğretmemiş miydi?

Öyleyse neden o dönemde yeryüzündeki en zeki kültürlerden birinin ortasında geçerli olmadı? Çünkü zamanı henüz gelmemişti. Sokrates sürülmemiş toprağa ekiyordu; putperestlik henüz eskimemişti. Mesih, tedbirli misyonunu uygun zamanda almıştı. Zamanının tüm insanları -asla öyle değil- Hristiyan fikirleri düzeyinde değildi, ancak popüler inançların ruhta bıraktığı boşluk hissinin başlangıcından dolayı onları özümsemeye yönelik daha yaygın bir yatkınlık vardı. Sokrates ve Platon yolu açmış ve ruhlarını önceden hazırlamışlardı. (Giriş'te IV. bölüme bakınız: *Sokrates ve Platon: Hristiyan fikri ve Spiritizmin Öncüleri)*

15. Ne yazık ki, yeni doktrinin takipçileri, çoğu alegori ve mecazlarla örtülü olan Üstadın sözlerinin yorumlanması konusunda anlaşamadılar. En başından beri, sayısız mezhep gelişti, hepsi de yalnızca kendilerinin gerçeğe sahip olduğunu iddia etti; on sekiz yüzyıl bile onları bir araya getirmeyi başaramadı. İlahi emirlerin en önemlilerini, İsa'nın binasının temel taşı ve kurtuluşun açık koşulu yaptığı hayırseverlik, kardeşlik ve komşuya duyulan sevgiyi unutarak, bu mezhepler birbirlerine lanetler yağdırdılar ve birbirleriyle

savaştılar, en güçlüsü en zayıfı ezdi, onları kan, işkence ve kazıkta yakmalarla boğdu. Paganizm karşısında galip gelen Hıristiyanlar, zulüm görmekten zulmedenlere dönüştüler. Kusursuz Kuzu'nun haçını iki dünyaya demir ve ateşle diktiler. Din savaşlarının siyasi savaşlardan daha acımasız olduğu ve daha çok kurban verdiği, hiçbir savaşta bu kadar vahşet ve barbarlığın işlenmediği kesin bir gerçektir.

Bu Mesih'in öğretisinin hatası mıydı? Açıkça hayır, çünkü resmen tüm şiddeti kınamaktadır. O, öğrencilerine hiç şöyle dedi mi: Git öldür, katlet ve senin gibi inanmayanları yak. Hayır, çünkü onlara tam tersini söyledi: Bütün insanlar kardeştir ve Tanrı son derece merhametlidir; komşunu sev; düşmanlarını sev; sana zulmedenlere iyilik yap. Onlara ayrıca şöyle dedi: Kılıçla öldüren kılıçla ölecektir. Dolayısıyla sorumluluk İsa'nın öğretisine değil, onu yanlış yorumlayan ve tutkularına hizmet etmek için bir araç haline getirenlere; şu sözleri görmezden gelenlere düşer: Benim krallığım bu dünyadan değildir.

Derin bilgeliğiyle İsa, ne olacağını önceden gördü. Fakat bu tür şeyler kaçınılmazdı çünkü

bunlar insan doğasının birdenbire dönüştürülemeyecek kadar aşağı olmasıyla bağlantılıydı. Hristiyanlık, tüm gücünü gösterebilmek için on sekiz yüzyıl süren bu uzun ve acımasız sınavdan geçmek zorundaydı, çünkü adına işlenen tüm kötülüklere rağmen bundan arınmış bir şekilde çıkabilmişti. Bu hiçbir zaman tartışılmadı. Suç her zaman onu kötüye kullananların üzerine düştü. Her hoşgörüsüzlük eyleminin ardından her zaman şu ifade edildi: Hristiyanlık doğru anlaşılıp uygulansaydı, bu olmazdı.

16. Hz. İsa, "Barış getirmeye değil, ayrılık getirmeye geldiğime inanmayın" dediğinde, aklından geçen düşünce şuydu:

"Doktrinimin barışçıl bir şekilde kurulacağına inanmayın; adımı bahane ederek kanlı savaşlar getirecek, çünkü insanlar beni anlamamış olacak veya anlamak istemeyecekler. İnançları yüzünden ayrılmış kardeşler birbirlerine karşı kılıçlarını çekecek ve aynı inancı paylaşmayan aynı ailenin içinde bölünme hüküm sürecek. Ben, tıpkı yabani otları yok etmek için bir tarlaya ateş yakıldığı gibi, yeryüzünü hata ve önyargıdan temizlemek için ateş

atmaya geldim; ve arınmanın daha çabuk olması için yakılmasını istiyorum, çünkü çatışmadan gerçek muzaffer olarak ortaya çıkacaktır. Savaşı barış izleyecek; mezhepsel nefreti evrensel kardeşlik izleyecek; fanatizmin karanlığından sonra inancın ışığı gelecek. Sonra, tarla hazırlandığında, size teselli ediciyi *, her şeyi yeniden kuracak olan Hakikat Ruhu'nu göndereceğim ;* yani, sözlerimin gerçek anlamını anlayan daha aydınlanmış bireyler sonunda anlayabilecek ve aynı Tanrı'nın çocuklarını bölen kardeş katliamı savaşına son verecekler. Sonunda, sadece yıkım bırakan ve ailelerin ortasına sorun getiren sonuçsuz bir mücadeleden yorgun düşen insanlar, bu dünya ve öteki dünya ile ilgili gerçek çıkarlarının nerede yattığını anlayacaklar. İç huzurunun dostlarının ve düşmanlarının hangi tarafta olduğunu görecekler. O zaman hepsi aynı bayrağın, hayırseverlik bayrağının altında saklanacak ve yeryüzünde her şey öğrettiğim gerçek ve ilkelere uygun olarak yeniden kurulacak.”

17. Spiritizm, Mesih'in vaatlerini yerine getirmek için doğru zamanda geldi. Yine de, suistimalleri yok etmeden bunu yapamaz. İsa gibi, Spiritizm de

yolunda gurur, bencillik, hırs, açgözlülük ve kör fanatizmle karşılaşır; bunlar son savunmalarında vurulduklarında yolunu tıkamaya ve ona karşı engeller ve zulümler yaratmaya çalışırlar. Bu nedenle, o da savaşmalıdır; ancak mücadele ve kanlı zulüm zamanı geçti. Katlanmak zorunda kalacağı şeylerin hepsi ahlaki niteliktedir ve sonları yakındır. Birincisi yüzyıllarca sürdü; ikincisi sadece birkaç yıl sürecektir, çünkü ışık tek bir noktadan başlamak yerine dünyanın her noktasından fışkırmıştır ve körlerin gözlerini daha çabuk açacaktır.

18. İsa'nın bu sözleri, bu nedenle, doktrininin uyandıracağı öfkeye, bunun sonucu olacak önemli çatışmalara, kurulmadan önce katlanılması gereken savaşlara atıfta bulunuyor olarak anlaşılmalıdır - tıpkı İbranilerin Vaat Edilen Topraklara girmeden önce başına gelenler gibi - ve onun düzensizlik ve karmaşa ekme yönündeki önceden tasarlanmış bir planının sonucu olarak değil. Kötülük insanlardan gelecekti, ondan değil. O, şifa vermek için gelen, ancak ilacı hastanın hastalıklarını gidererek sağlıklı bir krize neden olan bir doktor gibiydi.

BÖLÜM XXIV

Yap~fwt>AtikyxHu^aw p

U/W^CPLHMJMI

- *Bir ölçek altındaki lamba. İsa neden benzetmelerle konuşuyor*
- *Yahudi olmayanlara gitmeyin*
- *Sağlıklı olanın doktora ihtiyacı yoktur*
- *İnancın cesareti*
- *Haçını taşı. Canını kurtarmak isteyen onu kaybedecek.*

BİR BUSHEL ALTINDAKİ LAMBA. İSA NEDEN BENZETMELERLE KONUŞUR

1. *Hiç kimse bir kandil yakıp onu ölçek altına koymaz; tersine, evdekilerin hepsini aydınlatsın diye onu kandilliğe koyar.* (Matta 5:15)

2. *Hiçbir kimse, bir lamba yaktıktan sonra onu bir vazoyla örtmez, ya da yatağın altına koymaz; içeri*

girenler ışığını görsünler diye onu bir şamdana koyar. Çünkü gizli olan hiçbir şey yoktur ki, keşfedilmesin, saklı olan hiçbir şey yoktur ki, bilinmesin ve açıklanmasın. (Luka 8:16-17)

3. *Öğrencileri ona yaklaşıp sordular., "Neden onlara benzetmelerle konuşuyorsun?" Ve onlara cevap verdi: "Çünkü size göklerin krallığının sırlarını bilmek verildi, ama onlara verilmedi. Onlara benzetmelerle konuşuyorum, çünkü görüyorlar ama görmüyorlar, duyuyorlar ama ne duyuyorlar ne de anlıyorlar. Onlarda, İşaya'nın peygamberliği yerine geliyor: "Kulaklarınızla işiteceksiniz ama anlamayacaksınız; gözlerinizle bakacaksınız ama görmeyeceksiniz. Çünkü bu halkın yürekleri köreldi, kulakları sağır oldu ve gözlerini sımsıkı kapattılar, yoksa gözleri görür, kulakları işitir, yürekleri anlar ve ben de dönerek onları iyileştirebilirim.*

(Matta 13:10-15)

4. İsa'nın bir lambanın bir ölçek altına konulmaması gerektiğini söylediğini duymak şaşırtıcı olabilir, çünkü kendisi sürekli olarak sözlerinin anlamını herkes tarafından anlaşılamayacak alegori perdelerinin altına gizler. Kendini öğrencilerine şöyle açıklar: Onlara benzetmelerle konuşuyorum, çünkü bazı şeyleri

anlayabilecek durumda değiller. Görüyorlar, duyuyorlar, ama anlamıyorlar; bu nedenle, şimdilik onlara her şeyi anlatmanın bir anlamı olmazdı. Ama size söylüyorum, çünkü bu gizemleri anlamanız için size verildi. İsa, insanlara karşı, henüz fikirleri gelişmemiş çocuklara davranıldığı gibi davrandı. Bu şekilde şu özdeyişin gerçek anlamını ortaya koyar: "Bir lamba bir ölçek altına değil, bir sehpaya konulmalıdır ki, içeri giren herkes görsün." Ancak bu, her şeyi uygunsuz bir şekilde ifşa etmek gerektiği anlamına gelmez. Her öğreti, yönlendirildiği kişilerin zekasıyla orantılı olmalıdır, çünkü parlak bir ışığın aydınlatmadan kör edebileceği kişiler vardır.

Aynı şey genel olarak insanlar ve özellikle bireyler için de geçerlidir. Nesiller çocukluk, ergenlik ve yetişkinlik dönemlerinden geçer. Her şey kendi zamanında gelmelidir, çünkü mevsiminde ekilmeyen tohum büyümez. Ancak, ihtiyatın anlık olarak saklanmasını emrettiği şey er ya da geç keşfedilmelidir, çünkü insanlar belirli bir gelişme derecesine ulaştıktan sonra, yaşayan ışığı kendi başlarına ararlar; karanlık üzerlerine çöker. Tanrı onlara gök ve yerin şeylerini anlamaları ve onlara rehberlik etmeleri için zeka verdiğinden,

inançlarının rasyonel olmasını isterler ve bu noktada lamba bir ölçek altına konulmamalıdır, çünkü *aklın ışığı olmadan inanç zayıflar .* (Bkz. bölüm XIX, no. 7)

5. Bu nedenle, eğer tedbirli bilgeliğinde İlahi Takdir gerçekleri ancak kademeli olarak ortaya çıkarırsa, onları her zaman insanlığın onları almaya yetecek kadar olgunlaştığı ölçüde ortaya çıkarır. İlahi Takdir onları bir ölçek altında değil, saklı tutar. Ancak, çoğunlukla, onlara sahip olan bireyler onları kontrol etmek için sıradan insanlardan saklarlar. Işığı gerçekten ölçek altına koyanlar bunlardır. Bu yüzden tüm dinlerin gizemleri olmuştur, bunların sorgulanmasını yasaklamışlardır. Ancak, bu dinler geride kalırken, bilim ve zeka ilerlemiş ve gizem perdesini yırtmıştır. Yetişkinliğe erişen sıradan insanlar, şeylerin temelini kavramak istemiş ve bu nedenle gözlemle çelişen şeyleri inançlarından çıkarmışlardır.

Mutlak gizemler olamaz ve İsa, bilinmemesi gereken hiçbir gizli şeyin olmadığını söylediğinde haklıdır. Gizli olan her şey bir gün açığa çıkacaktır ve insanların yeryüzünde henüz kavrayamadıkları

her şey daha sonra daha gelişmiş dünyalarda ve arındıklarında onlara açığa çıkacaktır. Bu dünyada, hala sisin içindedirler.

6. Kişi, sıradan halkın, anlamı kendileri için gizli kalmış bu çok sayıda benzetmeden nasıl bir avantaj elde edebileceğini sorabilir. İsa'nın öğretisinin belirli soyut kısımları dışında kendisini benzetmelerle ifade etmediğine dikkat edilmelidir. Fakat komşusuna karşı hayırseverliği ve alçakgönüllülüğü kurtuluşun açık koşulu haline getirmiş olması nedeniyle, bu konuda söylediği her şey mükemmel bir şekilde açık, belirgin ve belirsiz değildir. Ve böyle olması gerekiyordu çünkü bu bir davranış kuralıydı, herkesin uymak için anlaması gereken bir kuraldı. Cahil kalabalıklar için esas olan şey buydu, kendisini onlara şu ifadelerle sınırladı: Cennetin krallığını kazanmak için yapmanız gereken şey budur. Diğer kısımlarla ilgili olarak, düşüncesini sadece öğrencilerine açıkladı. Ahlaki ve entelektüel olarak daha ileri oldukları için, İsa onları daha soyut gerçeklere başlatabilirdi. Bu nedenle, *"Zaten sahip olanlara daha da fazlası verilecek"* dedi . (Bölüm XVIII, no. 15)

Bununla birlikte, müritlerle bile, tam bilgisi

daha sonraki zamanlara saklanmış olan birçok nokta hakkında çekingenliğini sürdürdü. Bu noktalar, bir yandan bilim, diğer yandan Spiritizm yeni doğa yasalarını ortaya çıkarana ve böylece gerçek anlamlarını anlaşılır kılana kadar, bu kadar çeşitli yorumlara yol açtı.

7. Spiritizm, birçok belirsiz noktayı aydınlatmaya geldi; ancak, bunu ayrım gözetmeksizin yaymaz. Ruhlar, öğretilerinde hayranlık uyandıran bir ihtiyatla ilerler. Doktrinin çeşitli konularını yalnızca ardışık ve kademeli olarak gündeme getirdiler ve böylece diğerleri, onları karanlıktan çıkarma zamanı geldiğinde ortaya çıkacak. Doktrini başlangıçta tamamen sunmuş olsalardı, yalnızca az sayıda kişi tarafından erişilebilir olurdu; dahası, henüz hazır olmayanları alarma geçirirdi ve bu da yayılmasına zarar verirdi. Dolayısıyla, Ruhlar henüz her şeyi açıkça söylememişlerse, bunun nedeni Doktrinde yalnızca ayrıcalıklı kişilere ayrılmış gizemler olması veya lambayı bir ölçek altına koymaları değil, her şeyin uygun zamanda gelmesi gerektiğidir. Ruhlar, bir diğerini sunmadan önce her fikrin olgunlaşması ve yayılması için zaman tanır *ve olayların kabulünü hazırlaması için zaman tanır .*

Yahudi olmayanlara gitmeyin

> **8.** *İsa, on iki öğrencisini (öğrencilerini) şu talimatları verdikten sonra gönderdi: "Milletlere gitmeyin ve Samiriyelilerin kentlerine girmeyin. Bunun yerine, İsrail evinin kaybolmuş koyunlarına gidin ve nereye giderseniz gidin, göklerin krallığının yakın olduğunu vaaz edin."* (Matta 10:5-7)

9. Birçok durumda İsa, görüşlerinin Yahudi halkıyla sınırlı olmadığını, tüm insanlığı kapsadığını gösterir. Bu nedenle, öğrencilerine putperestlere gitmemelerini söylediyse, onları dönüştürmeyi küçümsediği için değildi - ki bu hayırseverlik olmazdı - ama Tanrı'nın birliğine inanan ve Mesih'i bekleyen Yahudiler, Musa Yasası ve Peygamberler tarafından onun sözünü almaya hazırlanmışlardı. Temelin bile eksik olduğu putperestler arasında her şeyin yapılması gerekiyordu ve öğrenciler henüz böylesine ağır bir görev için yeterince aydınlanmamışlardı. Bu yüzden onlara şöyle dedi: İsrail'in kayıp koyunlarına gidin; yani, gidin ve önceden hazırlanmış olan toprağa ekin, çünkü Yahudi olmayanların dönüşümü kendi zamanında gelecektir. Aslında, daha sonra, elçiler haçı

putperestliğin tam ortasına dikeceklerdi.

10. Bu sözler Spiritizm'in takipçileri ve yayıcıları için kullanılabilir. Sistematik inanmayanlar, inatçı alaycılar ve bencil muhalifler onlar için, Yahudi olmayanların müritler için olduğu şeydir. Bu nedenle, onların örneğini izleyerek, önce iyi niyetli kişiler, ışığı arzulayan, içinde verimli bir tohum bulunabilecek ve sayıları çok olan kişiler arasında, zamanlarını görmeyi veya duymayı reddeden ve dönüşümlerine ne kadar önem verilirse, gururdan dolayı daha da inatçı olan kişiler için harcamadan, müritler yaratmaya çalışırlar. Açıkça görmek isteyen yüz kör kişinin gözlerini açmak, karanlıktan zevk alan bir kişiden daha değerlidir, çünkü bunu yapmak, davayı destekleyecek olanların sayısını daha büyük bir oranda artırır. Başkalarını yalnız bırakmak kayıtsızlık değil, iyi bir politikadır. Genel görüş tarafından ikna edildikleri ve etraflarında sürekli aynı şeyin tekrarlandığını duydukları zaman gelecek. O zaman fikri gönüllü olarak ve kendi başlarına, başka birinin baskısı nedeniyle değil, kabul ettiklerine inanacaklar. Dahası, fikirler için de tohumlar için geçerli olan şey geçerlidir: doğru mevsimden önce ve yalnızca hazırlanmış toprakta çimlenemezler. Bu yüzden uygun zamanı beklemek

ve önce çimlenenleri yetiştirmek daha iyidir, böylece diğerlerini çok fazla zorlayarak düşürmekten kaçınmış olursunuz.

İsa'nın zamanında ve o günlerin dar görüşlü ve maddeci fikirlerinin bir sonucu olarak, her şey sınırlandırılmış ve yerelleştirilmişti. İsrail evi küçük bir ulustu; Yahudi olmayanlar onu çevreleyen küçük uluslardı. Bugün, fikirler evrenselleştirilmiş ve ruhsallaştırılmıştır. Yeni ışık herhangi bir ulusun ayrıcalığı değildir. Ona hiçbir engel yoktur; her yerde parlar ve tüm insanlar kardeştir. Dahası, Yahudi olmayanlar artık bir halk değil, her yerde bulunan ve gerçeğin yavaş yavaş üstesinden geldiği bir görüştür, tıpkı Hristiyanlığın putperestliğe karşı zafer kazanması gibi. Artık onlarla savaşmak için savaş silahları değil, bir fikrin gücü kullanılır.

SAĞLIKLI OLANLARIN DOKTORA İHTİYACI YOKTUR

> **11.** *İsa bu adamın (Matta) evinde sofrada otururken, birçok vergi görevlisi ve günahkâr İsa ve öğrencilerine katılmak için geldi. Bunu gören Ferisiler öğrencilerine, "Öğretmeniniz neden vergi görevlileri ve günahkârlarla birlikte yemek yiyor?"*

dediler. Fakat onları duyan İsa, "Sağlıklı olanların değil, hastaların hekime ihtiyacı var." diye cevap verdi. (Matta 9:10-12)

12. İsa, esas olarak yoksullara ve mirastan mahrum bırakılanlara hitap etti çünkü onlar en çok teselliye ihtiyaç duyanlardı; ve iyi niyet ve alçakgönüllülük körlerine hitap etti çünkü onlar görmek istediler, tam ışığa sahip olduklarına inanan ve hiçbir şeye ihtiyaç duymayan kibirlilere değil. (Giriş'e bakın: *Vergi Memurları, Vergi Tahsildarları)*

Bu kelimeler, diğer pek çokları gibi, Spiritizm'de de uygulama bulur. Bazen insanlar, medyumluğun kötü bir şekilde kullanma yeteneğine sahip değersiz kişilere neden verildiğini merak ederler. Öyle görünüyor ki - diyorlar ki - bu kadar değerli bir yetenek, daha büyük liyakat sahibi olanların münhasır niteliği olmalı.

Öncelikle medyumluğun, herhangi bir kişinin sahip olabileceği organik bir yatkınlıkla bağlantılı olduğunu belirtelim - tıpkı görme, duyma ve konuşma gibi. İnsanlar, özgür iradeleriyle bunlardan herhangi birini kötüye kullanabilirler ve

eğer Tanrı, örneğin, yalnızca kötü şeyler söyleyemeyenlere konuşma yeteneği vermiş olsaydı, konuşan bireylerden daha fazla dilsiz birey olurdu. Tanrı, insanlara yetenekler vermiş ve onları kullanmaları için özgür bırakmıştır; ancak, onları kötüye kullananları her zaman cezalandırır.

Ruhlarla iletişim kurma yeteneği yalnızca en değerli olanlara verilseydi, bu niteliği iddia etmeye kim cesaret edebilirdi? Dahası, değerli olmak ile değersiz olmak arasındaki çizgi nerededir? Medyumluk, ruhların ışığı toplumun tüm kesimlerine, tüm sınıflarına, zenginlere ve fakirlere; bilge olanlara iyilikte onları güçlendirmek için ve yozlaşmış olanlara düzeltmek için getirmeleri için ayrım yapılmaksızın verilir. Bunlar, doktora ihtiyaç duyan hastalar değil midir? Günahkarların ölmesini istemeyen Tanrı, onları çamurdan kurtarabilecek yardımdan neden mahrum etsin? Böylece iyi ruhlar onlara yardım etmeye gelir ve doğrudan aldıkları öğütler, farklı yollarla aldıkları öğütlerden daha güçlü bir şekilde onları etkileyecek niteliktedir. Onları ışığı aramak için uzaklara gitme zahmetinden kurtarmak için, iyiliksever Tanrı onu onların ellerine bırakır; bunu düşünmezlerse daha da suçlu olmazlar mı? Kendi

elleriyle yazdıkları, kendi gözleriyle gördükleri, kendi kulaklarıyla duydukları ve kendi ağızlarıyla kendi kınamalarını söyledikleri zaman, bilgisizliklerini mazur gösterebilirler mi? Eğer bundan faydalanmazlarsa, yeteneklerinin kaybı veya bozulmasıyla cezalandırılacaklar, kötü ruhlar onları ele geçirip saptırmak için onları ele geçirecekler. Bu, Tanrı'nın değersiz hizmetkarları ve gurur ve bencillikle katılaşmış kalpleri vurduğu gerçek sıkıntıları azaltmayacaktır.

Medyumluk, yüksek mertebeli ruhlarla alışılmış bir iletişim anlamına gelmez. Bu, genel olarak ruhlar için daha esnek veya daha az esnek bir araç olarak hizmet eden bir *yetenektir* . Bu nedenle, iyi medyumlar kolayca iletişim kuranlar değil, iyi ruhlara uyum sağlayan ve yalnızca onlar tarafından yardım görenlerdir. Ahlaki niteliklerinin mükemmelliğinin medyumluk üzerinde tam bir güce sahip olması yalnızca bu anlamdadır.

İMANIN CESARETİ

> **13.** *Beni itiraf eden ve insanların önünde beni tanıyan herkesi, göklerdeki Babamın önünde itiraf edeceğim ve ikrar edeceğim. Beni insanların*

önünde inkâr eden herkesi, göklerdeki Babamın önünde inkâr edeceğim. (Matta 10:32-33)

14. *Eğer biri benden ve benim sözlerimden utanırsa, İnsanoğlu da kendi görkemi, Babasının ve bütün kutsal meleklerin görkemi içinde geldiğinde ondan utanacaktır.* (Luka 9:26)

15. Fikir cesareti insanlık tarafından her zaman büyük bir saygıyla karşılanmıştır çünkü tehlike, zulüm, muhalefet ve hatta herkesinkiyle aynı olmayan fikirleri yüksek sesle dile getirmekten korkmayanların maruz kaldığı basit alaycılıkla yüzleşmekte bir erdem vardır. Burada, her şeyde olduğu gibi, erdem koşullara ve sonucun önemine bağlıdır. Birinin fikirlerinin sonuçlarından geri çekilmek ve onları inkar etmekte her zaman bir zayıflık vardır, ancak bunun savaş anında kaçmak kadar büyük bir korkaklık olduğu durumlar da vardır.

İsa, doktrininin özel bakış açısından böylesi korkaklığı kınadı ve eğer biri sözlerinden utanırsa, ondan utanacağını; kendisini inkar edenleri inkar edeceğini; onu başkalarının önünde itiraf edenleri, gökteki Babasının önünde kabul edeceğini söyledi. Başka bir deyişle, gerçeğin *öğrencileri olduklarını itiraf etmekten korkanlar, gerçeğin krallığına kabul*

edilmeye layık değildirler. İnançlarının yararını kaybedeceklerdir çünkü bu, kendilerine sakladıkları ve bu dünyada kendilerine zarar getirebileceği korkusuyla gizledikleri bencil bir inançtır; oysa gerçeği kendi maddi çıkarlarının üstüne koyanlar ve bunu açıkça ilan edenler, aynı anda hem kendi gelecekleri hem de başkalarının geleceği için çalışırlar.

16. Spiritizm takipçileri için de aynısı geçerli olacaktır; çünkü doktrini İncil'in geliştirilmesi ve uygulanmasından başka bir şey değildir, Mesih'in sözleri onlara da hitap etmektedir. Ruhsal yaşamda biçeceklerini yeryüzüne ekerler. Orada cesaretlerinin veya zayıflıklarının meyvelerini biçeceklerdir.

HAÇINI TAŞI. HAYATINI KURTARMAK İSTEYEN KİŞİ ONU KAYBEDECEK

> **17.** *İnsanlar sizden nefret ettiğinde, sizden kaçındığında, size kötü davrandığında ve İnsanoğlu yüzünden adınıza kötü olarak hakaret ettiğinde büyük bir şekilde kutsanmış olursunuz. O gün sevinin ve sevinçle coşun, çünkü gökte sizin için büyük bir ödül saklıdır, çünkü ataları peygamberlere böyle davrandılar.* (Luka 6:22-23)

18. *İnsanları öğrencileriyle birlikte yanına çağırarak onlara şöyle dedi: "Ardımdan gelmek isteyen kendini inkar etsin, çarmıhını yüklenip beni izlesin. Çünkü kendini kurtarmak isteyen mahvolacak, bana ve İncil'e olan sevgisinden ötürü kendini kaybeden ise kurtulacaktır. Gerçekte, bir adam bütün dünyayı kazanıp da kendini kaybederse ne işe yarar?* (Mk. 8:34-36; Lk. 9:23-25; Mt. 10:39; Jn. 12:24-25)

19. Sevinin, dedi İsa, başkaları sizden nefret ettiğinde ve benim yüzümden sizi zulmettiğinde, çünkü bunun için cennette ödüllendirileceksiniz. Bu sözler şu şekilde çevrilebilir: Başkaları size karşı kötü niyetleri yüzünden, inancınızın samimiyetini sınamanız için size bir fırsat verdiklerinde mutlu olun, çünkü size yaptıkları kötülük sizin yararınıza olur. Bu yüzden, körlükleri yüzünden yas tutun ve onları lanetlemeyin.

Sonra şunu ekler: "Beni izlemek isteyenler haçlarını alsınlar"; yani, imanlarının doğuracağı sıkıntılara cesaretle katlanmalılar, çünkü canlarını ve mallarını beni inkar ederek kurtarmak isteyenler, cennetin krallığının avantajlarını kaybedecekler, oysa bu dünyada her şeylerini -hatta canlarını- hakikatin zaferi uğruna

kaybedenler, gelecek yaşamda cesaretlerinin, sebatlarının ve özverilerinin ödülünü alacaklardır. Fakat dünyevi zevkler uğruna göksel malları feda edenlere, Tanrı şöyle der: Siz zaten mükafatınızı aldınız.

BÖLÜM XXV

Sfxkcudywwhaljfnd

- *Kendine yardım et, cennet de sana yardım edecek*
- *Gökyüzündeki kuşları gözlemleyin*
- *Altın sahibi olmak uğruna kendinizi yıpratmayın*

KENDİNİZE YARDIM EDİN VE CENNET SİZE YARDIM ETSİN

1. *İsteyin, size verilecektir;* arayın, bulacaksınız; *kapıyı çalın, size açılacaktır. Çünkü dileyen alır, arayan bulur ve kapıyı çalana açılır.*

Ayrıca, aranızda oğluna ekmek istediğinde taş verecek olan adam kimdir? Ya da balık istediğinde ona yılan verecek olan adam kimdir? Öyleyse, eğer

siz kötü biri olduğunuz halde, çocuklarınıza iyi şeyler vermeyi biliyorsanız, göklerdeki Babanızın kendisinden isteyenlere iyi şeyler vermesi daha da mantıklıdır. (Matta 7:7-11)

2. Dünyevi bakış açısından, " *Ara ve bulacaksın " özdeyişi, "Kendine yardım et, cennet sana yardım edecektir"* özdeyişine benzer *. Bu , emek yasasının* ve dolayısıyla *ilerleme yasasının* ilkesidir *,* çünkü ilerleme emeğin çocuğudur ve emek zekanın güçlerini harekete geçirir.

İnsanlığın bebeklik döneminde, insanlar zekalarını yalnızca beslenme arayışına, kendilerini kötü hava koşullarından koruma ve düşmanlarına karşı savunma araçlarına harcarlar. Ancak, Tanrı onlara hayvanlardan daha fazlasını vermiştir: *kendilerini iyileştirmeye yönelik bitmek bilmeyen arzu;* onları durumlarını iyileştirmenin yollarını aramaya iten bu arzudur, bu da onları keşiflere, icatlara ve bilimi mükemmelleştirmeye götürür, çünkü onlara eksiklerini sağlayan şey bilimdir. Araştırmaları sayesinde zekaları gelişir ve ahlakları arınır. Bedenin ihtiyaçlarını ruhun ihtiyaçları takip eder. İnsanlar fiziksel beslenmeden sonra ruhsal beslenmeye ihtiyaç duyarlar ve böylece insanlar

ilkellikten medeni duruma geçerler.

Ancak, her bir kişinin kendi yaşamı boyunca bireysel olarak gerçekleştirdiği ilerleme çok azdır, hatta birçoğu için fark edilemez. Öyleyse, ruhun önceden var olması ve yeniden var olması olmadan insanlık nasıl ilerleyebilir? Eğer ruhlar her gün ayrılıp bir daha asla geri dönmeselerdi, insanlık sürekli olarak ilkel varlıklarla kendini yeniliyor olurdu, yapacak ve öğrenecek her şeye sahip olurdu. Sonuç olarak, insanların bugün dünyanın ilk çağlarından daha ileri olmaları için hiçbir neden olmazdı, çünkü her doğumla birlikte tüm entelektüel emek yeniden başlamak zorunda kalırdı. Öte yandan, gerçekleştirdiği ilerlemeyle geri dönerek ve her seferinde biraz daha fazlasını elde ederek, ruh barbarlıktan *maddeci medeniyete* ve oradan da *ahlaki medeniyete doğru kademeli olarak geçer .*

(Bkz. IV. bölüm, no. 17)

3. Eğer Allah insanları bedensel çalışmadan muaf tutsaydı, uzuvları körelirdi; eğer Allah onları zihinsel çalışmadan muaf tutsaydı, ruhları bebeklikte, hayvansal içgüdü halinde kalırdı. İşte

bu yüzden Allah çalışmayı bir zorunluluk haline getirmiş ve onlara şöyle demiştir: *Arayın, bulacaksınız; çalışın, üreteceksiniz* . Bu şekilde, yaptıklarınızın çocukları olacaksınız; onlardan sevap alacaksınız ve yaptıklarınıza göre ödüllendirileceksiniz.

4. Bu ilkenin uygulanmasıyla, ruhlar insanlara tamamlanmış ve üretilmeye hazır keşifler ve icatlar getirerek araştırma işinden kurtarmak için gelmezler; böylece insanlar sadece ellerine verileni almak zorunda kalır, eğilip almak veya hatta düşünmek zahmetine girmezler. Eğer durum böyle olsaydı, en tembel bireyler kendilerini zenginleştirebilir ve en cahil olanlar hiçbir maliyet ödemeden bilge olabilir ve her ikisi de yapmadıkları şey için sevap kazanırdı. Hayır, ruhlar insanları *çalışma yasasından muaf tutmak için gelmezler; ancak onlara ulaşmaları gereken hedefi ve onları oraya götürecek yolu göstermek için gelirler ve onlara şöyle derler: Devam edin ve varacaksınız. Ayaklarınızın* altında taşlar bulacaksınız; bakın ve onları kendiniz kaldırın. Kullanmak isterseniz size ihtiyacınız olan gücü vereceğiz. (*Medyumların Kitabı* , 2. kısım, XXVI. bölüm, 291. sayı ve devamı)

5. Ahlaki açıdan İsa'nın bu sözleri şu anlama gelir: Işığın yolunuzu aydınlatmasını isteyin, size

verilecektir; kötülüğe karşı koyacak gücü isteyin, size verilecektir; iyi ruhların yardımını isteyin, size eşlik edecekler ve Tobit'in meleği gibi, size rehberlik edecekler. İyi öğüt isteyin, size asla reddedilmeyecektir; kapımızı çalın, size açılacaktır; ancak içtenlikle, inançla, şevkle ve güvenle isteyin; kendinizi alçakgönüllülükle sunun, kibirle değil; aksi takdirde, kendi başınıza bırakılacaksınız ve başarısızlıklarınız gururunuzun cezası olacaktır.

İşte bu sözün anlamı: Arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır.

GÖKYÜZÜNDEKİ KUŞLARI GÖZLEMLE

6. *Yeryüzünde hazineler biriktirmeyin. Orada pas ve kurt onları bozar, hırsızlar da onları söküp çalar. Bunun yerine gökte hazineler yaratın. Orada ne pas ne de kurt bozar.* Çünkü *hazineniz neredeyse, yüreğiniz de oradadır.*

Bu nedenle size şunu söylüyorum: Yaşamınızın geçimi için nerede yiyecek bulacağınız veya bedeninizi örtecek giysileri nereden edineceğiniz konusunda kaygılanmayın. Yaşam yiyecekten, beden de giyecekten daha önemli değil midir?

Gökteki kuşlara bakın: onlar ne ekerler ne biçerler,

ne de ambarlarda bir şey depolarlar, ama göksel Babanız onları besler. Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz? Ve aranızdan kim, bütün çabasıyla, boyunu bir arşın uzatabilir?

Dahası, neden giyecek konusunda kaygılanıyorsunuz? Tarlalardaki zambakların nasıl büyüdüğüne bakın: ne çalışırlar ne de eğirirler; yine de, size ilan ediyorum ki Süleyman'ın kendisi tüm ihtişamıyla her zaman onlardan biri gibi giyinmiştir. Dolayısıyla, Tanrı bugün var olan ve yarın ateşe atılacak olan tarladaki bir otu böyle giydirmeye özen gösterdiyse, sizi giydirmeye ne kadar daha fazla özen gösterecektir, ey az imanlı adamlar!

Bunun için, putperestler gibi, "Ne yiyeceğiz, ne içeceğiz, ne giyeceğiz?" diye kaygılanmayın. Çünkü Babanız sizin neye ihtiyacınız olduğunu bilir.

Bu nedenle, önce Tanrı'nın krallığını ve doğruluğunu arayın, o zaman bütün bunlar size bol bol verilecektir. Bu yüzden yarın için kaygılanmayın, çünkü yarın kendi kendine bakacaktır. Her günün kendine yetecek kadar kötülüğü vardır. (Matta 6:19-21, 25-34)

7. Kelimesi kelimesine alındığında, bu kelimeler tüm öngörü ve emeğin ve dolayısıyla tüm

ilerlemenin olumsuzlanması anlamına gelirdi. Böyle bir ilkeyle, insanlar kendilerini beklenti dolu bir edilgenliğe indirgerlerdi. Fiziksel ve zihinsel güçleri hareketsiz kalırdı. Eğer yeryüzündeki normal durumları bu olsaydı, asla ilkel durumdan çıkmazlardı ve bugün yasa haline gelseydi, tembellikten başka yapacakları hiçbir şey olmazdı. Bu, İsa'nın düşüncesi olamazdı çünkü başka yerlerde söyledikleriyle ve doğanın yasalarıyla çelişirdi. Tanrı insanları ne giyecek ne de barınak ile yarattı, ancak onları yaratacak zekayı onlara verdi. (Bölüm XIV, no. 6; bölüm XXV, no. 2)

Bu nedenle, bu sözcüklerde yalnızca, kendisine güvenenleri asla terk etmeyen, ancak onların yanında çalışmalarını isteyen İlahi Takdirin şiirsel bir alegorisini görmeliyiz. İlahi Takdir onlara her zaman maddi yardımla gelmese bile, kendilerini zorluklarından kurtarmanın yollarını bulabilecekleri fikirlerle onları ilham eder. (Bölüm XXVII, no. 8)

Tanrı ihtiyaçlarımızı bilir ve gerekli olana göre bunları sağlar. Ancak, arzularında doymak bilmeyen insanlar, sahip olduklarıyla nasıl yetineceklerini asla bilemezler: ihtiyaçlar onlar için

yeterli değildir; fazla olana ihtiyaç duyarlar. İşte o zaman İlahi Takdir onları kendi hallerine bırakır. Çoğu zaman kendi hatalarından ve vicdanlarında onları uyaran sesi görmezden geldikleri için mutsuz olurlar; ve Tanrı, geleceğe bir ders olsunlar diye sonuçlarına katlanmalarına izin verir. (Bölüm V, no. 4)

8. İnsanlar adalet, yardımseverlik ve komşuya duyulan sevgi yasalarına göre, kendilerine verilen erzakları nasıl idare edeceklerini bildiklerinde, dünya tüm sakinlerini beslemeye yetecek kadar üretecektir. Kardeşlik, aynı ülkenin eyaletleri arasında olduğu gibi tüm halklar arasında da hüküm sürdüğünde, birinin geçici fazlası diğerinin geçici yetersizliğini telafi edecek ve her biri ihtiyacı olan şeye sahip olacaktır. Zenginler o zaman kendilerini çok miktarda tohuma sahip olanlar olarak göreceklerdir; eğer onu dağıtırlarsa, kendileri ve başkaları için yüz katını üretecektir, ancak tohumu kendileri tüketirlerse, onu israf ederlerse ve tükettiklerinin fazlasının kaybolmasına izin verirlerse, tohum hiçbir şey üretmeyecek ve herkese yetmeyecektir. Eğer onu ambarlarında biriktirirlerse, kurtlar onu yiyip bitirecektir. Bu yüzden İsa şöyle demiştir:

Yeryüzünde geçici olan hazineler biriktirmeyin, ama gökte hazineler yaratın, çünkü bunlar sonsuzdur. Başka bir deyişle, maddi şeylere manevi olanlardan daha fazla önem vermeyin ve maddi şeyleri manevi olanlar uğruna feda etmeyi bilin. (Bölüm XVI, no. 7 vd.)

Hayırseverlik ve kardeşlik yasayla emredilmemiştir. Eğer kalpte değillerse, bencillik onları her zaman boğar; bunların kalbe girmesini sağlamak Spiritizmin işidir.

ALTIN SAHİPLİĞİ İÇİN KENDİNİZİ YORMAYIN

9. *Kesenizde altın, gümüş veya başka paralar olması sizi endişelendirmesin. Yolculuğunuz için bir çanta, iki pelerin, ayakkabı veya asa hazırlamayın, çünkü çalışanlar beslenmeyi hak eder.*
10. *Girdiğiniz herhangi bir şehir veya kasabada, sizi barındırmaya kimin layık olduğunu sorun ve ayrılıncaya kadar onunla kalın. Eve girdiğinizde, onu selamlayarak şöyle deyin: Bu evde barış olsun. Ev layıksa, barışınız ona gelir; eğer değilse, barışınız size geri döner.*

Birisi sizi kabul etmek veya sözlerinizi dinlemek

istemezse, o evden veya şehirden ayrılırken, ayağınızdaki tozu silin. Size doğrusunu söyleyeyim ki, Yargı Günü'nde Sodom ve Gomorrah o şehirden daha az sert muamele görecek . (Matta 10:9-15)

11. İsa'nın öğrencilerine İyi Haber'i duyurmak için ilk kez gönderdiğinde söylediği bu sözler, o dönem için garip bir şey göstermiyor: Doğu'nun ataerkil gelenekleriyle uyumlu, gezginin her zaman çadırına hoş karşılandığı yerlerle. Ancak o zamanlar gezginler nadirdi. Modern kültürler arasında, seyahatin artması yeni geleneklerin yaratılmasına yol açtı ve eski zamanlardakiler yalnızca henüz çok fazla seyahatten etkilenmemiş uzak bölgelerde bulunuyor. Ve eğer İsa bugün geri dönseydi, öğrencilerine artık şunu söyleyemezdi: Hiçbir erzak almadan yola çıkın.

Bu sözcükler gerçek anlamlarının yanı sıra çok daha derin bir ahlaki anlam da içerir. İsa böylece öğrencilerine İlahi Takdire güvenmeyi öğretiyordu. Hiçbir şeyleri olmadığı için, onları alanların açgözlülüğünü ayartamazlardı. Bu, hayırseverleri bencillerden ayırmanın bir yoluydu. Bu yüzden onlara şöyle dedi: "Sizi barındırmaya kimin layık olduğunu sorun"; yani, ödeme imkânı olmayan bir

yolcuyu barındıracak kadar insancıl olan kimdir, çünkü bu tür kişiler sizin sözlerinizi duymaya layıktır. Onları hayırseverlikleriyle tanıyacaksınız.

Peki onları karşılamak veya dinlemek istemeyenlere, öğrencilerine onları lanetlemelerini, onlara kendilerini dayatmalarını veya onları dönüştürmek için güç ve baskı kullanmalarını mı söyledi? Hayır, sadece ve sadece başka bir yere gidip iyi niyetli kişileri aramalarını söyledi.

Spiritizm taraftarlarına bugün bunu söylüyor. Kimsenin vicdanını ihlal etmeyin. Kimseyi kendi inançlarını bırakıp sizin inançlarınızı benimsemeye zorlamayın. Sizin gibi düşünmeyenlere lanet okumayın. Size gelenleri toplayın ve sizi reddedenleri rahat bırakın. Mesih'in sözlerini hatırlayın. Eskiden cennet zorla alındı; bugün nezaketle alındı. (Bölüm IV, nos. 10, 11)

BÖLÜM XXVI

Give freely what you

deniz/vxxuHdfiv&y

- *Şifa armağanı*
- *Ücretli dualar*
- *Tapınaktan kovulan tüccarlar*
- *Ücretsiz medyumluk*

ŞİFA HEDİYESİ

> **1.** *Hastalara sağlık verin; ölüleri diriltin; cüzamlıları iyileştirin ve cinleri kovun.* Karşılıksız aldığınızı karşılıksız verin.
>
> (Matta 10:8)

2. İsa öğrencilerine, "Bedava aldığınızı bedava verin," dedi. Bu emirle, kişinin ödemediği bir şey için ücret talep etmemesi gerektiğini emreder. Öğrencilerin bedava aldıkları şey, hastaları iyileştirme ve cinleri, yani kötü ruhları kovma

yeteneğiydi. Bu armağan, Tanrı tarafından onlara, acı çekenlerin rahatlaması ve inancın yayılması için bedava verilmişti; onlara bunu bir iş, spekülasyon konusu veya geçimini sağlama yolu yapmamalarını söyledi.

ÖDENEN DUALAR

> **3.** *Sonra, kendisini dinleyen bütün halkın önünde öğrencilerine şöyle dedi: "Kendinizi, kendilerini göstermek için uzun cübbeler içinde dolaşan, meydanlarda selamlanmaktan ve havralarda ve şölenlerde en iyi yerlerde oturmaktan hoşlanan,* uzun dua bahanesiyle dulların evlerini yiyip bitiren din bilginlerinden koruyun. *Böyle yapanlar, böyle yaptıkları için daha ağır bir kınama alacaklardır."* (Luka 20:45-47; Markos 12:38-40; Mat. 23:14)

4. İsa ayrıca şöyle dedi: Dualarınızın bedelini kimseye ödetmeyin; *"uzun dualar bahanesiyle dulların evlerini yiyip bitiren" yazıcılar gibi davranmayın,* bu da onların servetine el koymak anlamına gelir. Dua bir hayır işi, kalbin bir dürtüsüdür; başkası için Tanrı'ya yöneltilen bir dua için ücret almak, kişinin kendisini ücretli bir aracı yapmasıdır. Bu durumda dua, uzunluğu getirdiği para miktarıyla orantılı olan bir formüldür. Öyleyse, iki şeyden biri geçerlidir: Tanrı nimetlerini kelime sayısına göre

ölçer veya ölçmez. Eğer çok kelime gerekiyorsa, neden sadece birkaçını veya hiç birini ödeyemeyenler için söylemesin? Bu bir hayırseverlik eksikliğidir. Eğer sadece bir tane yeterliyse, o zaman daha fazlası anlamsızdır. Öyleyse neden onlara ödeme yaptırıyorsunuz? Bu bir güven suistimalidir.

Tanrı, bahşettiği faydaları satmaz. Öyleyse, faydaların dağıtıcısı bile olmayan ve bunların elde edilmesini garanti edemeyen biri, cevaplanmayabilecek bir istek için neden ödeme talep etsin? Tanrı, ilahi merhametten istenen bir merhamet, iyilik veya adalet eylemini bir miktar paraya bağlı kılamaz; aksi takdirde, eğer para ödenmezse veya yetersiz kalırsa, Tanrı'nın merhameti, iyiliği ve adaleti alıkonulur. Akıl, sağduyu ve mantık, mutlak mükemmellik olan Tanrı'nın, kusurlu bireylere ilahi adalete fiyat koyma hakkını devredemeyeceğini söyler. Tanrı'nın adaleti güneş gibidir; herkes içindir, hem zenginler hem de fakirler içindir. Eğer yeryüzündeki bir hükümdarın iyilik satması ahlaksızlık olarak görülüyorsa, evrenin hükümdarının iyiliklerini satması daha meşru mudur?

Ücretli duaların bir dezavantajı daha vardır: bunları satın alanlar, paralarını verdikleri için kendilerinin dua etmek zorunda olmadıklarına inanırlar. Ruhların, kendilerine ilgi gösterenlerin düşüncelerinin hararetinden etkilendiğini biliyoruz; bunun için para ödeyerek üçüncü bir tarafın onlar için dua etmesini ayarlayan birinin harareti ne olabilir? Bu üçüncü tarafın, bu görevi bir başkasına, bir başkasına ve benzeri şekilde devrettiğindeki harareti nedir? Bu, duanın etkinliğini belirli bir para biriminin değerine düşürmez mi?

TAPINAKTAN KOVULAN TÜCCARLAR

> **5.** *Sonra Yeruşalim'e geldiler ve İsa tapınağa girdikten sonra orada alım satım yapanları kovmaya başladı. Sarrafların masalarını ve güvercin satanların iskemlelerini devirdi. Ve hiç kimsenin tapınaktan mal taşımasına izin vermedi. Ayrıca onlara öğreterek şöyle dedi: "Benim evim bütün uluslar için dua evi olarak adlandırılmayacak mı? Ama siz onu haydutların inine çevirdiniz." Başkâhinler bunu duyduklarında, onu öldürmenin bir yolunu aradılar, çünkü bütün halk onun öğretisine hayret ettiğinden ondan korkuyorlardı.* (Mk. 11:15-18; Mt. 21:12-13)

6. İsa tüccarları tapınaktan kovdu ve böylece kutsal şeylerin *her ne şekilde olursa olsun satılmasını kınadı .* Tanrı ne ilahi bereketleri, ne bağışlanmayı ne de cennetin krallığına girişi satar; bu nedenle insanların bunlar için ödeme talep etme hakkı yoktur.

ÜCRETSİZ ARACILIK

7. Modern medyumlar -çünkü müritler de medyumluğa sahipti- Tanrı'dan ücretsiz bir armağan da almışlardır: İnsanlığın eğitimi için ruhların tercümanları olmak, onlara iyiliğe giden yolu göstermek ve onları inanca yönlendirmek; ve onlara ait olmayan sözcükleri satmamak, çünkü bunlar onların *kişisel anlayışlarının, araştırmalarının veya kişisel emeklerinin* ürünü değildir. Tanrı ışığın herkese ulaşmasını ister; Tanrı en fakir kişinin bile ondan mahrum bırakılmasını veya "İnancım yok, çünkü bunun bedelini ödeyemedim; ağladığım kişilerin teşvikini ve sevgi gösterilerini almanın tesellisini alamadım, çünkü fakirim" diyerek ondan uzak tutulmasını istemez. Bu yüzden medyumluk bir ayrıcalık değildir ve her yerde bulunur. Bu nedenle uygulaması için ödeme almak, onu ilahi amacından uzaklaştırmak olurdu.

8. İyi ruhların iletişim kurduğu koşulları ve bencil çıkarları olabilecek her şeye karşı duydukları nefreti bilen ve onları uzak tutmak için ne kadar az şey gerektiğini bilen herkes, bir medyumluk seansında bir bedel karşılığında gelip onları uyandıran ilk kişinin yüksek mertebeli ruhların emrinde olduğuna asla inanamaz; sade sağduyu böyle bir düşünceyi reddeder. Saygı duyduğumuz veya bizim için değerli olan varlıkları gümüş bedeli karşılığında uyandırmak da bir küfür olmaz mıydı? Şüphesiz, bu şekilde tezahürler elde edilebilir, ancak bunların gerçekliğini kim garanti edebilir? Hafif, aldatıcı ve kurnaz ruhlar ve bir sürü vicdansız düşük mertebeli ruh her zaman ortaya çıkacak ve kendilerine sorulan her soruya gerçeğe aldırmadan cevap vermeye her zaman hazır olacaktır. Bu nedenle, ciddi iletişimler arzulayanlar, medyumun ruh dünyasındaki varlıklarla sempatisinin doğasını doğruladıktan sonra önce bunları ciddi bir şekilde istemelidirler. Şimdi iyi ruhların hayırseverliğini çekmenin ilk şartı tevazu, bağlılık, fedakarlık ve tam bir *maddi ve manevi* ilgisizliktir.

9. Ahlaki meselenin yanında, daha az önemli olmayan bir husus, yetinin doğasıyla bağlantılı olarak kendini gösterir. Medyumluk, bir meslek

olamaz ve asla da olmayacaktır, sadece ahlaki olarak itibarsızlaştırılacağı ve hemen falcılıkla karşılaştırılacağı için değil, aynı zamanda ona karşı maddi bir engel olduğu için: özünde geçici, uçucu ve değişken bir yetenektir ve kalıcılığına kimse güvenemez. Bu nedenle, en gerekli olduğu anda başarısız olabileceği için her zaman sömürülmesi gereken çok belirsiz bir kaynak olacaktır. Tamamen farklı bir konu, çalışma ve çalışma yoluyla edinilen ve tam da bu nedenle, doğal olarak kar elde edilmesine izin verilen bir varlık olan bir yetenektir. Ancak, medyumluk ne bir sanat ne de bir yetenektir ve bu yüzden bir mesleğe dönüştürülemez; ancak ruhların bir araya gelmesiyle var olur; ruhlar eksikse, artık medyumluk yoktur; yetenek devam edebilir ancak uygulama iptal edilir; bu nedenle, dünyada herhangi bir anda bir ruh fenomeninin elde edilmesini garanti edebilecek tek bir medyum yoktur. Dolayısıyla medyumluğu istismar etmek, kişinin gerçekten sahip olmadığı bir şeyi kullanmaktır; aksini söylemek, suçlanan kişiyi aldatmaktır. Dahası, kullandıkları şey *kendileri değil* , satışa sunulan ölülerin ruhları, ruhlarıdır. Böyle bir düşünce içgüdüsel olarak iğrençtir. Musa'nın yasağını motive eden şey, şarlatanlık, cehalet,

safdillik ve batıl inanç tarafından istismar edilen, kötüye kullanıma dönüşen bu tür bir ticarettir. Bu tür bir istismara attığı itibarsızlıktan dolayı meselenin ciddi tarafını anlayan modern Spiritizm, medyumluğu bir misyon kategorisine yükseltmiştir. (Bkz. *Medyumların Kitabı,* XXVIII. bölüm; *Cennet ve Cehennem,* XI. bölüm)

10. Medyumluk, kutsal ve dindar bir şekilde uygulanması gereken kutsal bir şeydir. Bu tutumu en eksiksiz şekilde gerektiren bir medyumluk türü varsa, o da şifa medyumluğudur. Hekimler, çoğu zaman acı verici fedakarlıklar pahasına yaptıkları çalışmalarının meyvesini sağlarlar; manyetizatörler kendi sıvılarını [39]-çoğu zaman sağlıklarını bile-sağlarlar ve uygulamaları için ücret alabilirler; ancak şifa medyumları, iyi ruhların sağlıklı sıvısını iletirler ve bunu satma hakkına sahip değildirler. Fakir olmalarına rağmen, İsa ve havariler elde ettikleri şifalar için hiçbir ücret talep etmediler.

Bu nedenle, kendilerini geçindirmek için maddi imkânları olmayanlar, medyumluk dışında başka bir yerde kaynak aramalı ve gerekirse, sadece sahip oldukları boş zamanlarını buna

39“Maddenin gaz halinden daha da rafine olduğu hallere akışkanlar diyoruz (Gabriel DeLanne, *O Espiritismo perante a Ciencia* , pt. 4, chap. 3, Federa^ao Espirita Brasileira, 1993 - çeviri bize ait) - Tr.

ayırmalıdırlar. Ruhlar, onların özverilerini ve fedakarlıklarını hesaba katacaklardır, ancak medyumluğu maddi kazanç için bir araç olarak kullanmayı amaçlayanlardan kaçınacaklardır.

BÖLÜM XXVII

Akasduvwhai/l/exxVe'

- *Duanın özellikleri*
- *Duanın etkililiği*
- *Dua eylemi; düşüncenin iletilmesi*
- *Anlaşılabilir dualar*
- *Ölüler ve acı çeken ruhlar için dualar*

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

- *Nasıl dua edilir?*
- *Duanın sevinci*

DUANIN ÖZELLİKLERİ

1. *Dua ettiğinizde, sinagoglarda ve sokak köşelerinde durup, insanlara görünmek için dua etmekten hoşlanan ikiyüzlüler gibi olmayın. Doğrusu, size derim ki, onlar ödüllerini almışlardır. Ama dua etmek istediğinizde, odanıza girin ve kapıyı kapalı tutarak, gizlice Babanıza dua edin; ve gizlide olanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir.*

Dualarınızda çok dua ediyormuş gibi davranmayın,

çünkü ulusların yaptığı gibi, çok söz söyledikleri için duyulacaklarını sanırlar. Onlar gibi olmayın, çünkü Babanız, siz daha istemeden neye ihtiyacınız olduğunu bilir . (Matta 6:5-8)

2. *Dua etmek için kendinizi ortaya koyduğunuzda, eğer birine karşı bir şeyiniz varsa, onu bağışlayın ki, göklerdeki Babanız da sizin günahlarınızı bağışlasın. Eğer siz bağışlamazsanız, göklerdeki Babanız da sizin günahlarınızı bağışlamayacaktır.* (Mk. 11: 25-26)
3. *Bu benzetmeyi, kendilerini doğru sanıp başkalarını hor gören birkaç kişiye de anlattı.*

İki adam dua etmek için tapınağa çıktı. Biri Ferisiydi; diğeri vergi görevlisiydi. Ferisi ayağa kalktı ve şöyle dua etti: Tanrım, sana şükrediyorum çünkü ben hırsız, haksız ve zina yapan diğer insanlara benzemiyorum, ayrıca bu vergi görevlisine de benzemiyorum. Haftada iki kez oruç tutuyorum ve sahip olduğum her şeyin onda birini veriyorum.

Vergi görevlisi ise mesafeli duruyor, gözlerini göğe kaldırmaya bile cesaret edemiyordu; göğsünü döverek, "Tanrım, günahkâr olan bana merhamet et" diyordu.

Size şunu söylüyorum ki, bu adam aklanmış olarak evine döndü. Öteki ise dönmedi. Çünkü kendini yükselten herkes alçaltılacak, kendini alçaltan

herkes yükseltilecektir. (Luka 18:9-14)

4. Duanın özellikleri İsa tarafından açıkça tanımlanmıştır. Dua ettiğinizde, bunu açıkça belli etmeyin, ama gizlice dua edin der. Çok fazla dua ediyormuş gibi yapmayın, çünkü duanızın kabul edilmesi çok sayıda kelime kullanmanızdan değil, samimiyetinizden kaynaklanır. Dua etmeden önce, birine karşı bir şeyiniz varsa, o kişiyi affedin, çünkü duanız, hayırseverliğe aykırı her türlü duygudan arınmış bir kalpten gelmiyorsa Tanrı'yı memnun etmeyecektir. Kısacası, vergi görevlisi gibi alçakgönüllülükle dua edin, Ferisi gibi gururla değil. Kusurlarınızı inceleyin, iyi niteliklerinizi değil ve kendinizi başkalarıyla karşılaştırıyorsanız, içinizde kötü olabilecek şeyleri arayın. (Bkz. X. bölüm, 7 ve 8. sayılar)

DUANIN ETKİNLİĞİ

5. *Dua ederek ne dilerseniz isteyin, onu alacağınıza inanın, size verilecektir.* (Mk. 11:24)

6. Duanın etkililiğini tartışan kişiler vardır ve argümanlarını Tanrı ihtiyaçlarımızı biliyorsa, bunları belirtmenin gereksiz olduğu ilkesine dayandırırlar. Ayrıca, evrendeki her şeyin ebedi

yasalarla birbirine bağlı olduğunu, arzularımızın Tanrı'nın kararlarını değiştiremeyeceğini eklerler.

Hiç şüphe yok ki, Tanrı'nın birinin kaprisine göre ihlal edemeyeceği doğal ve değişmez yasalar vardır; ancak buna inanmak ve tüm yaşam koşullarının kaderciliğe tabi olduğuna inanmak arasında büyük bir mesafe vardır. Eğer durum böyle olsaydı, insanlar özgür iradesi veya inisiyatifi olmayan pasif bir araç olurdu. Böyle bir hipotez altında, her olayın darbesi altında başını eğmekten başka bir başvuru yolu olmazdı, ondan kaçınmaya çalışmazdı; tehlikeyi önlemek için hiçbir çaba gösterilmezdi. Tanrı, insanlara kullanılmayacak ayırt etme yeteneği ve zeka, bir şeyleri arzulamak için kullanılmayacak bir irade veya hareketsiz kalmak için bir etkinlik vermemiştir. İnsanlar bir şekilde veya başka bir şekilde hareket etmekte özgür olduklarından, eylemlerinin kendileri ve başkaları için yaptıkları veya yapmadıkları şeylere bağlı sonuçları vardır. Bu nedenle, inisiyatifleri sayesinde, kaçınılmaz olarak kadercilikten kaçan ve evrensel yasaların uyumunu bozmayan olaylar vardır, tıpkı sarkaçın daha hızlı veya daha yavaş hızının mekanizmanın üzerine inşa edildiği hareket yasasını bozmaması gibi. Dolayısıyla Tanrı, bütünü

yöneten yasaların değişmezliğini bozmadan bazı isteklere razı olabilir, ancak bunların yerine getirilmesi her zaman Tanrı'nın iradesine bağlıdır.

7. Bu özdeyişten, "Dua ederek ne dilerseniz size verilecektir" sonucunu çıkarmak mantıksız olurdu; almak için sadece istemek yeterlidir ve yapılan her isteği yerine getirmiyorsa İlahi Takdiri suçlamak haksızlık olurdu, çünkü o bizim için neyin en iyi olduğunu bizden daha iyi bilir. Aynısı, oğluna kendi çıkarına olmayan şeyleri reddeden bilge bir baba için de geçerlidir. Genellikle insanlar sadece şimdiki zamanı görürler; ancak, eğer acı gelecekteki mutlulukları için yararlıysa, tıpkı bir cerrahın hasta bir kişinin iyileşmeyi sağlayacak bir ameliyat geçirmesine izin vermesi gibi, Tanrı da onların acı çekmesine izin verecektir.

Tanrı'nın onlara, güvenle istenirse, vereceği şey cesaret, sabır ve teslimiyettir. Tanrı'nın onlara vereceği şey ayrıca, Tanrı'nın teşvikiyle iyi ruhların önerdiği fikirlerin yardımıyla kendilerini zorluklarından kurtarma araçlarıdır, böylece onlara erdemi bırakır. Tanrı, şu özdeyiş uyarınca kendilerine yardım edenlere yardım eder: "Kendinize yardım edin, cennet de size yardım

edecektir", kendi yeteneklerini kullanmadan dışarıdan yardım bekleyenlere değil. Ancak genellikle, kişi hiçbir şey yapmadan bir mucizeyle yardım almayı tercih eder. (*Bkz* . bölüm XXV, nos. 1 vd.)

8. Bir örnek verelim. Çölde kaybolmuş bir adam korkunç bir susuzluk çekmektedir. Baygınlık hisseder ve yere düşer. Tanrı'ya yardım etmesi için dua eder ve bekler; ancak ona içecek bir şeyler getirmek için hiçbir melek gelmez. Bu arada, iyi bir ruh ona ayağa kalkması ve önündeki yollardan birini takip etmesi fikrini önerir. Sonra, tamamen mekanik bir hareketle, gücünü toplar, ayağa kalkar ve düzensiz bir şekilde yürür. Yüksek bir alana vardığında, çok uzakta olmayan bir dere görür. Dereyi görünce cesaretini yeniden kazanır ve eğer inancı varsa, "Tanrım, bana ilham ettiğin düşünce ve bana verdiğin güç için teşekkür ederim" diye haykıracaktır. Eğer inancı yoksa, "Ne güzel bir düşüncem vardı! Sağdaki yolu soldaki yerine seçtiğim için ne kadar da şanslıydım. Bazen şans gerçekten de bize iyi hizmet ediyor! Cesaret ve vazgeçmediğim için kendimi nasıl da tebrik etmeliyim!" diyecektir.

Ancak, iyi ruh ona neden açıkça, "Bu yolu takip et ve sonunda ihtiyacın olanı bulacaksın?" demedi diye sorabilirsiniz. Ruh, ona yol göstermek ve güçsüzlüğünde onu desteklemek için neden kendisini ona göstermedi? Bu şekilde, İlahi Takdirin müdahalesine ikna olurdu. Her şeyden önce, ona kişinin kendine yardım etmesi ve kendi gücünü kullanması gerektiğini öğretmek amaçlanmıştı. İkinci olarak, belirsizlik yoluyla, Tanrı bu adamın ilahi iradeye olan güvenini ve teslimiyetini sınar. Bu adam, düşen ve yakınında birini algılayarak bağıran ve kaldırılmasını umut eden bir çocuğun durumundaydı; ancak çocuk kimseyi görmezse, çaba gösterir ve kendi kendine kalkar.

Tobit'e eşlik eden melek ona, "Senin yolculuğunda sana rehberlik etmek ve seni her türlü zarardan korumak için Tanrı tarafından gönderildim" deseydi, Tobit hiçbir şeyi hak etmezdi. Arkadaşına güvendiği için düşünmesine bile gerek kalmazdı; bu yüzden melek kendini sadece dönüş yolculuğunda görünür kıldı.[40]

DUA EYLEMİ; DÜŞÜNCELERİN AKTARILMASI

9. Dua bir yakarıştır; dua aracılığıyla, duanın

40Apokrif Tobit kitabına bir atıf. - Tr.

yöneltildiği varlıkla düşünce yoluyla iletişim kurarız. Amacı bir istek, bir kabul veya bir yüceltme olabilir. Kişi kendisi veya başkası için, yaşayanlar veya ölüler için dua edebilir. Tanrı'ya yöneltilen dualar, Tanrı'nın iradesini yerine getirmekle görevli ruhlar tarafından duyulur; iyi ruhlara yöneltilenler ise Tanrı'ya götürülür. Kişi Tanrı dışındaki varlıklara dua ettiğinde, onlar yalnızca aracı veya şefaatçi olarak hareket ederler, çünkü Tanrı'nın iradesi olmadan hiçbir şey yapılamaz.

10. Spiritizm, dua eylemini, ya dua ettiğimiz varlık çağrımıza cevap olarak geldiğinde ya da düşüncelerimiz bu varlığa yükseldiğinde, düşüncenin iletim modunu açıklayarak anlamamızı sağlar. Bu durumda ne olduğunu anlamak için, hem enkarne hem de enkarne olmayan tüm varlıkları, tıpkı bizim bu dünyanın atmosferine dalmış olmamız gibi, uzayı kaplayan evrensel sıvıya dalmış olarak görselleştirmek gerekir. Bu sıvı, iradenin bir dürtüsünü alır. Tıpkı havanın sesin aracı olması gibi, düşüncenin aracıdır, ancak havadaki titreşimlerin sınırlandırılmış olması, evrensel sıvının titreşimlerinin ise sonsuza kadar uzanması farkıyla. Bu nedenle, düşünce yeryüzünde veya uzayda bir varlığa, enkarneden enkarneye yönlendirildiğinde, düşünceyi iletmek için birinden diğerine akışkan bir

akım oluşur, tıpkı havanın sesi iletmesi gibi.

Akımın enerjisi düşüncenin ve iradenin gücüne bağlıdır; dua, nerede olursa olsun ruhlar tarafından nasıl duyulur, ruhlar nasıl kendi aralarında iletişim kurar, ilhamlarını bize nasıl iletir ve enkarne olanlar arasında uzaktan iletişim nasıl kurulur.

Bu açıklama özellikle salt mistik duanın değerini anlamayanlar içindir; amacı duayı maddileştirmek değil, doğrudan ve etkili bir eyleme sahip olabileceğini göstererek etkisini anlaşılır kılmaktır. Dua yine de her konuda en yüksek yargıç olan ve eylemini etkili kılabilen tek kişi olan Tanrı'nın iradesine tabidir.

11. İnsanlar dua yoluyla, iyi ruhların topluluğunu kendilerine çağırırlar, onlar da onları iyi kararlarında desteklemek ve onlara iyi düşüncelerle ilham vermek için gelirler. Böylece zorlukların üstesinden gelmek ve doğru yoldan saptıklarında doğru yola geri dönmek için gereken ahlaki gücü kazanırlar; dua yoluyla ayrıca kendi hataları yüzünden çektikleri kötülükleri de saptırabilirler. Örneğin, bir adam işlediği aşırılıklar yüzünden sağlığının bozulduğunu görür ve günlerinin sonuna kadar acı dolu bir hayat sürer. Şifa almazsa şikayet

etme hakkı var mıdır? Hayır, çünkü duada günaha karşı koyacak gücü bulabilirdi.

12. Hayatın kötülükleri iki kısma ayrılırsa, biri insanların kaçınamayacağı şeylerden, diğeri ise birincil nedeni insanların dikkatsizlikleri ve aşırılıkları olan sıkıntılardan oluşur (bkz. V. bölüm, no. 4), ikincisinin birincisinden sayıca çok daha fazla olduğu görülür. Dolayısıyla insanların çoğu sıkıntılarının yaratıcısı olduğu ve her zaman bilgelik ve sağduyuyla hareket ederlerse kendilerini bunlardan kurtarabilecekleri açıktır.

Bu tür sıkıntıların Tanrı'nın yasalarına karşı gelmemizin sonucu olduğu ve bu yasaları doğru bir şekilde yerine getirirsek mükemmel bir şekilde mutlu olacağımız da kesindir. İhtiyaçlarımızı karşılamak için gereken sınırı aşmasaydık, bu tür hastalıkların beraberinde getirdiği iniş çıkışlarla birlikte aşırılıkların sonucu olan hastalıklara yakalanmazdık. Hırsımıza bir sınır koysaydık, yıkımdan korkmazdık. Yeteneklerimizden daha yükseğe çıkmak istemeseydik, düşüşten korkmazdık. Alçakgönüllü olsaydık, aşağılanmış gururun hayal kırıklıklarına katlanmazdık. Hayırseverlik yasasını uygulasaydık, iftiracı, kıskanç veya hasetçi olmazdık ve kavgalardan ve

anlaşmazlıklardan kaçınırdık. Kimseye kötülük yapmasaydık, intikamdan vb. korkmazdık.

İnsanların diğer kötülükler hakkında hiçbir şey yapamayacaklarını ve tüm dualaların onlardan kurtulmak için etkisiz olduğunu kabul edelim; kendi davranışlarından kaynaklanan tüm kötülüklerden kurtulabilselerdi bu yeterli olmaz mıydı? Böyle bir durumda, duanın eylemi kavranması kolaydır çünkü etkisi iyi ruhların sağlıklı ilhamını uyandırmak ve yerine getirilmesi bizim için felaket olabilecek kötü düşüncelere karşı koymak için onlardan güç istemektir. Bu durumda, iyi *ruhlar bizden kötülükleri uzaklaştırmazlar, bunun yerine bizi kötülüğe neden olabilecek düşünceden uzaklaştırırlar; hiçbir şekilde Tanrı'nın kararlarına aykırı davranmazlar veya doğa yasalarının seyrini askıya almazlar; aksine, özgür irademizi yönlendirerek bu yasaları ihlal etmekten bizi alıkoyarlar*. Ancak, irademizi ihlal etmemek için bunu bizim farkında olmadan yaparlar. Dolayısıyla insanlar, iyi tavsiye isteyen ve bunu uygulamaya koyanların durumundadırlar; yani, her zaman onu takip etmekte veya etmemekte özgürdürler. Tanrı, eylemlerinin sorumluluğunu almaları ve onlara iyi ile kötü arasında seçim yapma erdemini bırakmak için bunun böyle olmasını ister. İnsanlar şevkle isterlerse her zaman elde edebileceklerinden emin

olabilirler ve bu sözler özellikle buna uygulanabilir: "İsteyin ve alacaksınız."

Duanın etkinliği, bu orana indirgense bile, muazzam bir sonuca sahip olmaz mıydı? Ruhçuluk, bize bedensel ve ruhsal dünyalar arasındaki ilişkileri ortaya koyarak eylemini kanıtlamak için ayrılmıştı. Ancak etkileri yalnızca bununla sınırlı değildir.

Dua, bütün Ruhlar tarafından tavsiye edilir; duayı reddetmek, Tanrı'nın iyiliğini görmezden gelmektir; kendimiz için Tanrı'nın yardımını ve başkaları için yapabileceğimiz iyiliği reddetmektir.

13. Tanrı, bir isteği yerine getirerek, dua edenin niyetini, bağlılığını ve inancını ödüllendirmeyi sıklıkla amaçlar; bu yüzden iyi bir insanın duası Tanrı'nın gözünde daha değerlidir ve her zaman daha etkilidir, çünkü yozlaşmış ve kötü bir insan, yalnızca gerçek dindarlık duygusundan gelen şevk ve güvenle dua edemez. Sadece dudaklarıyla dua eden bencil bir insanın kalbinden, duaya tüm gücünü veren hayırseverlik dürtüleri değil, yalnızca kelimeler çıkar. Bunu o kadar net anlarız ki, içgüdüsel bir tepkiyle, Tanrı'yı memnun etmesi gereken bir davranış algıladığımız kişilerin

dualarına kendimizi emanet etmeyi tercih ederiz, daha kolay duyulduklarını hissederiz.

14. Eğer dua bir tür manyetik etki yaratıyorsa, etkisinin akışkan güce bağlı olduğu varsayılabilir - ancak durum böyle değildir. Ruhlar bu etkiyi insanlar üzerinde yarattığından, ruhlar dua edenlerin yetersizliğini, gerektiğinde, doğrudan onların adına hareket ederek *veya böyle* bir iyiliğe layık görüldüklerinde veya yararlı olabileceklerinde onlara anlık olarak olağanüstü bir güç vererek telafi ederler.

Sağlıklı bir etki yaratacak kadar iyi olmadıklarını düşünen kişiler, duyulmaya layık olmadıklarını düşünerek başkaları için dua etmekten kaçınmamalıdır. Değersizliklerinin farkında olmak, onları canlandıran hayırsever niyeti hesaba katan Tanrı için her zaman hoş olan bir tevazu göstergesidir. Onların şevki ve Tanrı'ya olan güvenleri, iyi ruhların onları teşvik etmekten mutluluk duyduğu iyiliğe dönüş yolunda ilk adımdır. Reddedilen dualar, kendi *güçlerine ve değerliliklerine inanan ve Ebedi Olan'ın iradesinin yerini alabileceklerini düşünen gururluların dualarıdır.*

15. Duanın gücü düşüncededir; ne sözcüklerle, ne yerle ne de yapıldığı zamanla bağlantılı değildir. Bu

nedenle, kişi her yerde ve her zaman, tek başına veya bir grupla dua edebilir. Yerin veya zamanın etkisi, iç gözlemi destekleyebilecek koşullarla bağlantılıdır. Bir *grup içindeki dua, dua eden herkes aynı yürekten gelen düşünceyle bir araya geldiğinde ve aynı amaca sahip olduğunda daha güçlüdür* çünkü sanki hepsi tek bir sesle ve uyum içinde konuşuyormuş gibidir; ancak her kişi tek başına ve kendi yararına hareket ediyorsa, çok sayıda kişinin bir araya gelmesinin ne önemi var! Yüz kişi birlikte bencilce dua edebilirken, ortak bir özlemle bir araya gelen iki veya üç kişi Tanrı'daki gerçek kardeşler gibi dua edebilir ve duaları diğer yüzlerce kişiden daha fazla güce sahip olacaktır. (Bkz. XXVIII. bölüm, nos. 4 ve 5)

ANLAŞILABİLİR DUALAR

> **16.** *Sözcüklerin ne anlama geldiğini anlamazsam, konuştuğum kişiye yabancı olurum ve o da bana yabancı olur.* Anlamadığım bir dilde dua edersem, *ruhum dua eder ama zihnim bundan faydalanmaz. Eğer Tanrı'yı yalnızca ruhunuzla överseniz, yalnızca kendi dillerini anlayanlar arasında,* ne dediğinizi anlamazlarsa, *şükranınızın sonunda* 'Amin' diye nasıl karşılık verebilirler? *Şükranınızın iyi olmaması değil,* diğerlerinin bundan etkilenmemesidir. (I. Korintliler 14:11,14,16-17)

17. Bir dua ancak onunla bağlantılı düşünce kadar iyidir ve bir düşünceyi anlaşılmayan bir şeyle bağlamak imkansızdır, çünkü anlaşılmayan her şey ruha dokunamaz. Çoğu insan için, anlaşılmaz bir dilde söylenen dualar sadece ruha hiçbir şey söylemeyen bir grup kelimedir. Duanın dokunması için, her kelime bir fikri açığa çıkarmalıdır ve kişi onu anlamıyorsa, hiçbir şey açığa çıkaramaz. Kişi onu, tekrarlandığı zaman sayısına göre daha fazla veya daha az erdeme sahip basit bir formül olarak tekrarlar. Birçok kişi bir zorunluluk olarak dua eder; diğerleri ise alışkanlığa uymak için. Bu yüzden, belirli sayıda ve şu veya bu sırayla bir dua ettikten sonra aklandıklarına inanırlar. Tanrı kalbin derinliklerini okur ve düşünceyi ve samimiyeti görür ve Tanrı'nın derinlikten çok biçimden etkilendiğine inanmak Tanrı'yı aşağılamak olur. (Bkz. XXVIII. bölüm, no. 2)

ÖLÜLER VE ACI ÇEKEN RUHLAR İÇİN DUALAR

18. Acı çeken ruhlar dua isterler. Dua onlar için faydalıdır çünkü hatırlandıklarını gördüklerinde daha az terk edilmiş ve daha az mutsuz hissederler. Ancak dua onlar üzerinde daha doğrudan bir etkiye

sahiptir: cesaretlerini yeniden inşa eder ve tövbe ve telafi yoluyla kendilerini yükseltme arzusuyla onları harekete geçirir ve onları kötü düşüncelerden uzaklaştırabilir. Bu anlamda, sadece acılarını hafifletmekle kalmayıp kısaltabilir. (Bkz. *Cennet ve Cehennem,* 2. kısım: Örnekler)

19. Bazı insanlar ölüler için dua etmeye inanmazlar, çünkü onların inanç sisteminde ruh için sadece iki alternatif vardır: Kurtulmak ya da sonsuz cezaya mahkûm olmak; ve her iki durumda da dua işe yaramaz. Böyle bir inancın değerini tartışmadan, bir an için sonsuz ve affedilmez cezanın gerçekliğini ve dualarımızın buna son vermede güçsüz olduğunu kabul edelim. Şunu sormak isteriz: Eğer durum buysa, günahkârlar için dua etmeyi reddetmek mantıklı, hayırsever ve Hristiyanca mıdır? Bu tür dualar onları kurtarmak için ne kadar güçsüz olsa da, onlar için acılarını hafifletebilecek bir merhamet gösterisi değil midir? Dünyada, bireyler ömür boyu hapis cezası aldıklarında, cezasının hafifletilmesi için hiçbir umutları olmasa bile, hayırsever bir kişinin cezalarının ağırlığını hafifletmeye yardımcı olması yasak mıdır? Birisi tedavi umudu olmadığı için tedavisi olmayan bir hastalığa yakalandığında, hiçbir rahatlama olmadan terk edilmeli midir? Düşünün ki, günahkârlar arasında, sizin için

eskiden değerli olan biri, belki bir arkadaş, bir baba, bir anne veya bir oğul olabilir ve sizin inancınıza göre, onlar hiçbir merhamet bekleyemezler, ancak siz onlara susuzluklarını gidermek için bir bardak su vermeyi reddeder misiniz? Yaralarını sarmak için bir merhem? Onlar için bir mahkûm için yapacağınız şeyi yapmaz mısınız? Onlara bir sevgi gösterisi, bir teselli vermez misiniz? Aksi takdirde, bu Hristiyanlık olmazdı. Kalbi katılaştıran bir inanç, komşusuna olan sevgiyi görevlerin başına koyan bir Tanrı inancıyla birleşemez.

Cezanın ebedi olmaması, geçici cezanın inkarı anlamına gelmez, çünkü Tanrı, ilahi adalet gereği iyi ve kötüyü karıştıramaz. Dolayısıyla, bu durumda duanın etkinliğini inkar etmek, teselli, teşvik ve iyi tavsiyenin etkinliğini inkar etmek olurdu. Bu, bize iyiliği dileyenlerin ahlaki yardımından elde edilen gücü inkar etmek olurdu.

20. Diğerleri ise görüşlerini daha aldatıcı bir şekilde cazip bir nedene dayandırırlar: İlahi kararların değişmezliği. Tanrı, derler ki, yaratıklarının isteği üzerine kararlarını değiştiremez; aksi takdirde dünyada hiçbir şey

istikrarlı olmazdı. Bu nedenle, insan Tanrı'dan hiçbir şey isteyemez; sadece ona boyun eğebilir ve ibadet edebilir.

Bu fikirde, ilahi yasanın değişmezliğinin hatalı bir uygulaması veya daha doğrusu, gelecekteki cezaya ilişkin yasanın cehaleti vardır. Bu yasa, insanların inanç içinde ilahi niteliklerle uyumlu veya onlara aykırı olanı anlayabilecek kadar olgun oldukları şu anda, Rab'bin Ruhları tarafından vahyedilmiştir.

Cezanın mutlak ebediliği dogmasına göre, suçluların pişmanlığı ve tövbesi dikkate alınmaz. Onlar için, kendilerini iyileştirme arzusu gereksizdir, çünkü sonsuza dek kötülük içinde kalmaya mahkûmdurlar. Belirli bir süre için mahkûm edilirlerse, cezaları o süre dolduğunda sona erecektir; ancak o zamana kadar daha iyi duygulara sahip olacaklarını kim söyleyebilir? Yeryüzünde mahkûm edilen birçok kişinin örneğine dayanarak, hapisten çıktıklarında eskisi kadar kötü olmayacaklarını kim söyleyebilir? İlk durumda, iyiliğe dönenleri cezanın acısı altında tutmak; ikinci durumda, suçlu kalmaya devam edenleri affetmek olurdu. Tanrı'nın yasası bundan daha öngörülüdür.

Her zaman adil, eşitlikçi ve merhametlidir, ne olursa olsun cezaya herhangi bir uzunluk koymaz; ve aşağıdaki gibi özetlenebilir:

21. "İnsanlar her zaman yaptıkları yanlışların sonuçlarına katlanırlar. Tanrı'nın yasasının hiçbir ihlali yoktur ki ceza gerektirmesin.

“Cezaların şiddeti, yanlışın ağırlığıyla orantılıdır.

“Herhangi bir yanlışın cezasının süresi *belirlenmemiştir ve suçlunun tövbe etmesine ve iyiliğe dönmesine bağlıdır.* Ceza, kötülükte inatçılık kadar sürer; inatçılık sürekli olsaydı, ceza sonsuz olurdu; tövbe uzun sürmezse ceza kısa sürer.

“Suçlular bir kez merhamet için yalvardıklarında, Tanrı onları duyar ve onlara umut gönderir. Ancak, işlenen kötülük için sadece pişmanlık duymak yeterli değildir; telafi gerekir. Bu yüzden suçlular, her zaman iradelerini kullanarak, işledikleri kötülüğü onarmak için iyilik yapabilecekleri yeni denemelere tabi tutulurlar.

"Sonuç olarak, insanlar her zaman kendi kaderlerinin hakemleridir; cezalarını kısaltabilir

veya süresiz olarak uzatabilirler. Mutlulukları veya mutsuzlukları, iyilik yapma isteklerine bağlıdır."

İşte kanun böyledir, Allah'ın iyiliği ve adaletine uygun *değişmez bir kanundur.*

Suçlu ve mutsuz ruh böylece her zaman kendini kurtarabilir: Tanrı'nın yasası ona bunu hangi koşullar altında yapabileceğini söyler. Bu ruhun en çok eksik olduğu şey istek, güç ve cesarettir. Eğer dualarımızla bu isteği ona aşılarsak; eğer onu yüceltir ve cesaretlendirirsek; eğer öğütlerimizle ona eksik olan aydınlanmayı verirsek, *o zaman Tanrı'dan ilahi yasadan ayrılmasını istemek yerine, Tanrı'nın sevgi ve hayırseverlik yasasını yerine getirmek için araçlar oluruz ;* Tanrı'nın katılmamıza izin verdiği, böylece kendi hayırseverliğimizin kanıtını sunabileceğimiz yasa. (Bkz . *Cennet ve Cehennem,* 1. kısım, IV, VII, VIII. bölümler)

RUHLARIN ÖĞRETİLERİ

NASIL DUA EDİLMELİ

22. Her bireyin ilk görevi, her gün aktif hayata dönüşlerini işaret etmesi gereken ilk eylem, duadır. Neredeyse hepiniz dua ediyorsunuz, ancak kaçınız

dua etmeyi biliyor! Alışkanlıktan birbiri ardına mekanik olarak söylediğiniz cümlelerin Rab için ne önemi var, çünkü yerine getirilmesi gereken bir görevdir ve her görev gibi üzerinizde bir yüktür?

Hıristiyanların, Spiritistlerin, hangi inanca sahip olurlarsa olsunlar, duaları ruh bedenin boyunduruğunu yeniden ele geçirdiği anda yapılmalıdır. Kendilerini ilahi azametin ayaklarına alçakgönüllülükle, derin bir şekilde, bugüne kadar bahşedilen tüm iyilikler için bir şükran coşkusuyla kaldırmalılar; ve ayrıca geçen ve size izin verilen gece için - hatırlamasanız da - arkadaşlarınızla ve rehberlerinizle temaslarından daha fazla güç ve sebat kazanmak için. Dualarınız alçakgönüllülükle Rab'bin ayaklarına yükselmeli, zayıflığınızı ona emanet etmeli, desteğini, hoşgörüsünü ve merhametini istemeli. Derin olmalılar çünkü Yaratıcı'ya yükselmesi gereken, Tabor Dağı'ndaki İsa gibi dönüştürülmesi ve umut ve sevgiyle beyaz ve parlak olması gereken ruhunuzdur.

Duanız, ihtiyacınız olan nimetler için bir istek içermelidir, ancak ihtiyaç gerçek olmalıdır. Bu nedenle, Rab'den denemelerinizi kısaltmasını, size neşe ve zenginlik vermesini istemek işe yaramaz.

Bunun yerine, size sabır, teslimiyet ve inanç gibi daha değerli mal varlıklarını vermesini isteyin. Birçoğunuzun yaptığı gibi, "Dua etmenin bir faydası yok, çünkü Tanrı zaten bana cevap vermiyor." demeyin. Çoğu zaman Tanrı'dan ne istersiniz? Ahlaki gelişiminizi istemeyi sık sık düşünür müsünüz? Ah hayır, pek sık değil! Bunun yerine, *dünyevi girişimlerinizde başarı için ondan istemeyi düşünürsünüz* ve sonra haykırırsınız: "Tanrı bizimle ilgilenmiyor; ilgilenseydi, bu kadar çok adaletsizlik olmazdı." Ne kadar aptalca! Ne kadar nankör! Vicdanınızın derinliklerine inerseniz, neredeyse her zaman şikayet ettiğiniz tüm kötülüklerin başlangıç noktasını içinizde bulursunuz. Öyleyse, her şeyden önce, iyiliğinizi isteyin, üzerinize nasıl bir bereket ve teselli selinin yağdığını göreceksiniz. (Bkz. V. bölüm, no. 4)

Durmadan dua etmelisiniz, ancak kiliseye gitmek veya meydanlarda diz çökmek zorunda değilsiniz. Günlük dua, görevlerinizi, istisnasız tüm görevlerinizi, ne tür olursa olsun, yerine getirmenizdir. Kardeşlerinize herhangi bir ahlaki veya fiziksel ihtiyaçlarında yardım etmeniz, Rab'be olan sevginizin bir eylemi değil midir? Bir sevinç yolunuza çıktığında, bir kaza önlendiğinde veya

hatta bir zorluk sizi sadece hafifçe sıyırdığında, zihninizde şöyle diyerek düşüncenizi O'na yükseltmek bir takdir eylemi değil midir: Kutsanmışsın, Babam! Başarısız olduğunuzu hissettiğinizde, sadece geçici bir düşünceyle bile olsa, yüce yargıcın önünde kendinizi alçaltmanız bir pişmanlık eylemi değil midir, O'na şöyle diyerek: *Beni affet, Tanrım, günah işledim (gurur, bencillik veya merhamet eksikliğinden); bana bir daha başarısız olmama gücü ve telafi etme cesareti ver?*

Bunlar sabah ve akşam ve kutsal günlerdeki olağan duaların dışındadır; ancak görebileceğiniz gibi, bir dua herhangi bir anda, çalışmalarınızda herhangi bir kesintiye neden olmadan sunulabilir; aksine, bu şekilde söylendiğinde, faaliyetlerinizi kutsallaştırır. Yüreğinizden gelen bu tür düşüncelerden sadece birinin, alışkanlıktan, sıklıkla belirli bir neden olmaksızın ve *günün geleneksel zamanının sizi mekanik olarak çağırdığı uzun dualardan daha çok gökteki Babanız tarafından duyulacağından emin olabilirsiniz.*

V. Monod (Bordeaux, 1862)

DUANIN SEVİNCİ

23. Gelin, inanmak isteyenler: göksel ruhlar size

büyük şeyler duyurmak için acele ediyorlar. Tanrı, çocuklarım, hazinelerini size dağıtmak için açıyor. Ey kâfirler! İnancın kalbe ne kadar iyi geldiğini ve ruhu nasıl tövbeye ve duaya götürdüğünü bir bilseniz! Dua! Ah! Dua ederken dudaklardan çıkan kelimeler ne kadar dokunaklıdır! Dua, tutkuların en yüksek ateşini yok eden ilahi bir sistir; inancın ilk doğan kızı, bizi Tanrı'ya götüren yola götürür. İç gözlem ve yalnızlıkta Tanrı ile birliktesiniz; sizin için artık gizem yok, çünkü O kendisini size açıyor. Ey düşüncenin elçileri, hayat önünüzde. Ruhunuz maddeden ayrılır ve zavallı insanların kabul etmeyi başaramadığı o sonsuz ve eterik dünyalara doğru fırlatılır.

İlerleyin! Dua yollarında ilerleyin ve meleklerin seslerini duyacaksınız. Ne uyum! Artık yeryüzünün karmaşık sesleri ve tiz sesleri değil, başmeleklerin lirleri ve serafimlerin tatlı, yumuşak sesleri, büyük ormanlarınızın yaprakları arasında çaldıklarında sabah esintilerinden daha hafif. Ne zevkler arasında yürüyeceksiniz! Diliniz böyle bir mutluluğu tarif edemez; tüm gözeneklerinizden girer, dua yoluyla içtiğiniz kaynak o kadar canlı ve ferahlatıcıdır ki! Ruhun, dua yoluyla o bilinmeyen ve meskun alemlere kendini attığında duyduğu ve soluduğu

tatlı sesler ve baş döndürücü kokular! Şehvetli arzuların karmaşası olmadan, tüm özlemler ilahidir. Ve siz de, Mesih'in haçını Golgota'ya, Calvary'ye taşıdığı gibi dua edin. Haçınızı taşıyın ve o meşhur haçı taşırken bile ruhundan geçen tatlı duyguları hissedeceksiniz. Ölecekti, ama gökteki hayatını Babasının meskeninde yaşamak için.

Aziz Augustine (Paris, 1861)

BÖLÜM XXVIII

Aol&xXOvfSpbritSC'

peracılar

ÖNSÖZ

1. Ruhlar her zaman şöyle demiştir: “Biçim hiçbir şey ifade etmez; düşünce her şeydir. İnançlarınıza göre ve sizi en çok etkileyen şekilde dua edin; iyi bir düşünce, kalbe yabancı birçok kelimeden daha değerlidir.”

Ruhlar dua için kesin bir formül vermezler; verdiklerinde, bu düşünceleri odaklamak ve özellikle Spiritist Doktrinin belirli prensiplerine dikkat çekmek içindir. Bir diğer amaç da fikirlerini ifade etmekte zorluk çekenler için geçerlidir, çünkü düşünceleri formüle edilmemişse gerçekten dua ettiklerine inanmayanlar vardır.

Bu bölümde yer alan dua koleksiyonu, çeşitli

durumlarda Ruhlar tarafından dikte edilenler arasından seçilmiştir. Belirli fikirler veya özel durumlar için uygun farklı kelimeler kullanarak başkalarını dikte edebilirlerdi, ancak altta yatan düşünce aynıysa, biçim çok az önem taşır. Duanın amacı ruhumuzu Tanrı'ya yükseltmektir. Formüllerin çeşitliliği, Tanrı'ya inananlar arasında ve hatta Spiritizm takipçileri arasında hiçbir fark yaratmamalıdır, çünkü Tanrı samimi olduklarında tüm duaları kabul eder.

Sonuç olarak, bu koleksiyonu bir dizi formül olarak değil, Ruhlar tarafından verilen öğretilere dayalı bir dua çeşitliliği olarak görmek gerekir. Bu kitapta geliştirilen İncil ahlakının ilkelerinin bir uygulamasıdır ve Tanrı'ya ve komşuya karşı görevlerle ilgili emirlerinin bir tamamlayıcısıdır, burada Doktrin'in tüm ilkeleri akla getirilir.

Spiritizm, tüm dinlerin dualarının sadece dudaklardan değil, yürekten söylendiğinde iyi olduğunu kabul eder. Hiçbirini dayatmaz veya hiçbirini kınamaz. Spiritizme göre Tanrı, Tanrı'ya yalvaran veya Tanrı'nın övgülerini söyleyen sesi reddetmek için çok büyüktür, çünkü bu sesler belirli bir şekilde değil de başka bir şekilde yapılır.

Kendi formüllerinde olmayan dualara karşı aforoz ilan eden herkes, Tanrı'nın büyüklüğünden hiçbir şey bilmediğini gösterir. Tanrı'nın belirli bir formüle bağlı olduğuna inanmak, insanlığın önemsizliğini ve tutkularını Tanrı'ya atfetmektir.

Aziz Paul'e göre (bkz. XXVII. bölüm, no. 16), dua için olmazsa olmaz bir koşul, ruhumuza hitap edebilmesi için anlaşılır olmasıdır; bu nedenle, yalnızca dua edenin anlayabileceği bir dilde söylenmesi yeterli değildir. Sıradan dilde söylenen dualar, yabancı bir dilde söylenmiş olsalardı zihnimize daha fazla bir şey söylemezler ve tam da bu nedenle kalbe ulaşmazlar. İçerdikleri birkaç fikir, çoğu zaman aşırı kelime bolluğu ve dilin mistisizmi tarafından boğulur.

Duanın temel gereksinimi, gereksiz ifadeler veya gösterişli süslemeler olan aşırı sıfatlar olmadan açık, basit ve özlü olmasıdır. Her kelime önemli olmalı, bir düşünceyi ortaya koymalı ve bir teli titreştirmelidir; kısacası, *insanı düşünmeye sevk etmelidir ;* duanın amacına ulaşmasının tek koşulu budur; aksi takdirde, *sadece gürültüdür .* Ancak, dualaların çoğu zaman ne kadar dikkat dağıtıcı ve tutarsız bir havayla söylendiğini gözlemleyebilirsiniz; dudakların hareket ettiğini

görebilirsiniz, ancak yüz ifadesinden ve hatta ses tonundan, bunun ruhun kayıtsız kaldığı tamamen dışsal, mekanik bir eylem olduğunu anlarsınız.

Bu koleksiyondaki dualar beş kategoriye ayrılmıştır: 1) Genel dualar; 2) Kendine yönelik dualar; 3) Yaşayanlara yönelik dualar; 4) Ölülere yönelik dualar; 5) Hastalar ve saplantılılar için özel dualar.

Her duanın konusuna özel dikkat çekmek ve önemini daha iyi kavramak amacıyla, hepsi *Giriş başlığı altında bir nevi gerekçelendirme açıklaması niteliğinde ön talimatlarla verilmiştir.*

I - GENEL DUALAR

RAB'BİN DUASI

2. GİRİŞ: Ruhlar, Rab'bin Duası'nın bu koleksiyonun başına yerleştirilmesini önerdiler, sadece başlı başına bir dua olarak değil, aynı zamanda bir sembol olarak. Tüm dualar arasında, ister İsa'nın kendisinden geldiği için (Matta 6:9-13) ister kişinin ona yüklediği düşünceye bağlı olarak diğerlerinin hepsinin yerini alabileceği için, bu en yüksekte tuttukları duadır. Özlülüğün en

mükemmel modelidir, sadeliğinde yüceliğin gerçek bir başyapıtıdır. Aslında, son derece özlü biçimiyle insanların Tanrı'ya, kendilerine ve komşularına karşı tüm görevlerini özetler; bir inanç ikrarını, bir ibadet ve teslimiyet eylemini, hayatın gereklilikleri için bir talebi ve hayırseverlik ilkesini gerektirir. Bunu başkaları adına söylemek, kişinin kendisi için isteyeceği şeyi onlar için istemekle aynı şeydir.

Ancak, kısalığı nedeniyle, onu oluşturan bazı kelimelerin içerdiği derin anlam çoğu insan tarafından anlaşılmaz. Bu yüzden genellikle her bir parçasının uygulamasına yönelik bir düşünce yöneltilmeden söylenir. Etkinliği tekrarlanma sayısıyla orantılı bir formül olarak söylenir. Neredeyse her zaman, sayıların erdemine ve büyüde kullanımına dair eski batıl inançtan alınan *üç, yedi* veya *dokuz kabalistik sayılarından biridir.*

Bu duanın özlü olmasının zihinde bıraktığı belirsizliği doldurmak için, Ruhların tavsiyesini izleyerek ve onların yardımıyla, her cümleye anlamını geliştiren ve uygulamasını gösteren bir yorum eklenmiştir. Mevcut koşullara ve zamana göre, kişi böylece Rabbin Duası'nı *basit* veya *gelişmiş* haliyle söyleyebilir.

3. DUA - I. *Göklerdeki Babamız, adın kutsal kılınsın!*

Ey Rabbimiz, sana inanıyoruz çünkü her şey senin kudretini ve iyiliğini ortaya koyuyor. Evrenin uyumu, tüm insan yeteneklerini aşan bir bilgeliğe, basirete ve tedbire tanıklık ediyor. Bir son derece büyük ve bilge varlığın adı, çimen yaprağından ve en küçük böcekten uzayda seyahat eden gök cisimlerine kadar yaratılışın tüm eserlerine yazılmıştır. Her yerde, bir baba şefkatinin kanıtını görüyoruz ve bu yüzden seni eserlerinde tanımayanlar kördür; seni yüceltmeyenler gururludur ve sana teşekkür etmeyenler nankördür.

II. *Senin krallığın gelsin!*

Tanrım, erkeklere ve kadınlara, sadece onları yerine getirirlerse mutlu olacakları bilgelikle dolu yasalar verdin. Bu yasalarla, barış ve adalet hüküm sürecek; birbirlerine zarar vermek yerine birbirlerine yardım edecekler. Güçlüler, zayıfları ezmek yerine onları destekleyecek. Her türden suistimal ve aşırılığa yol açan kötülüklerden kaçınacaklar. Bu dünyadaki tüm sefalet, yasalarının ihlal edilmesinden kaynaklanır, çünkü kaçınılmaz sonuçları olmayan tek bir ihlal yoktur.

Hayvanlara ihtiyaçlarının sınırını belirleyen içgüdüyü verdiniz ve onlar da buna mekanik olarak uyuyorlar; ancak insanlara içgüdünün yanı sıra zekâ ve akıl verdiniz. Ayrıca onlara, kendilerini kişisel olarak ilgilendiren yasalarınızdan herhangi birine uyma veya onu ihlal etme özgürlüğünü, yani eylemlerinin sorumluluğunu almak ve erdem sahibi olmak için iyi ve kötü arasında seçim yapma özgürlüğünü verdiniz.

Hiç kimse senin kanunlarını bilmiyormuş gibi davranamaz, çünkü sen, babacan takdirinle, onların din ve milliyetine bakılmaksızın herkesin vicdanına kazınmasını istedin; onları ihlal edenler, seni tanımadıkları için bunu yapıyorlar.

Bir gün gelecek ki, senin vaadine herkes uyacak; o zaman küfür ortadan kalkacak; herkes seni her şeyin en yüce Rabbi olarak tanıyacak ve senin kanunlarının saltanatı yeryüzünde senin saltanatın olacak.

Ey Rabbim, insanlara hakikat yoluna girmeleri için gerekli ışığı vererek onun gelişini hızlandır.

III. *Gökte olduğu gibi, yeryüzünde de senin isteğin olsun!*

Eğer itaat çocukların anne babalarına karşı göreviyse, astların üstlerine karşı göreviyse, yaratıkların Yaratıcılarına karşı görevi ne kadar daha büyüktür. Senin iradeni yapmak, ey Rab, senin kanunlarına uymak ve senin ilahi kararlarına karşı şikayet etmeden itaatkar olmaktır. İnsanlar senin tüm bilgeliğin kaynağı olduğunu ve sensiz hiçbir şey yapamayacaklarını anladıklarında itaatkar olacaklardır. O zaman, seçilmişlerin cennette yaptığı gibi, onlar da senin iradeni yeryüzünde yapacaklardır.

IV. *Bize bugün de gündelik ekmeğimizi ver.*

Bedenimizin kuvvetini muhafaza etmek için bize gıda ver; ruhumuzun gelişmesi için de bize manevi gıda ver.

Hayvan otlağını bulur, ama insan kendi faaliyetine ve zekâsının kaynaklarına bağımlıdır, çünkü Sen onları özgür yarattın.

Onlara dedin ki: “Alnınızın teriyle topraktan besininizi kazanacaksınız”; böylece, ihtiyaçlarını ve refahını sağlamanın yollarını ararken zekalarını kullanmaları için çalışmayı bir zorunluluk haline getirdin, bazıları fiziksel emekle, diğerleri ise

zihinsel emekle. Emek olmadan duraksayıp yüksek düzen ruhlarının mutluluğuna erişemezlerdi.

Sen, ihtiyaçları için sana güvenen iyi niyetli insanlara yardım edersin; fakat tembellikten hoşlanan ve her şeyi zahmetsizce elde etmek isteyenlere ve fazlalık arayanlara yardım etmezsin. (Bkz. XXV. bölüm)

Kendi hataları, ihmalleri, öngörüsüzlükleri veya hırsları yüzünden ve onlara verdiğiniz şeyden memnun olmak istemedikleri için yenik düşen ne kadar çok insan var! Onlar kendi talihsizliklerinin zanaatkarlarıdır ve şikayet etmeye hakları yoktur, çünkü günahları yüzünden cezalandırılıyorlar. Ancak, sen bunları bile terk etmiyorsun, çünkü sonsuz derecede merhametlisin. Savurgan oğul gibi içtenlikle sana döndükleri sürece onlara yardım elini uzatıyorsun. (Bkz. V. bölüm, no. 4)

Kaderimize ağıt yakmadan önce, bunun bizim eserimiz olup olmadığını kendimize soralım. Başımıza gelen her talihsizlikte, bundan kaçınmanın bizim elimizde olup olmadığını kendimize soralım. Ama aynı zamanda Tanrı'nın bize kendimizi herhangi bir bataktan kurtarmak için ihtiyaç duyduğumuz zekayı verdiğini ve bunu

kullanmanın bize bağlı olduğunu da söyleyelim.

Emek yasası yeryüzünde insanlık için bir gereklilik olduğundan, onu yerine getirmek için bize cesaret ve güç ver. Ayrıca bize basiret, öngörü ve ılımlılık ver ki, emeğimizin meyvesini kaybetmeyelim.

Bu nedenle, ya Rab, bize günlük ekmeğimizi, yani yaşamımız için gerekli olan şeyleri çalışarak elde etmemizi sağlayacak araçları ver. Çünkü hiç kimse fazladan bir şey isteme hakkına sahip değildir.

Eğer çalışmaktan aciz kalırsak, senin ilahi takdirine sığınırız.

Eğer çabalarımıza rağmen bizi en ezici mahrumiyetlerle sınamak istersen, bunları bu hayatta veya önceki bir hayatta işlediğimiz yanlışların adil bir kefareti olarak kabul edeceğiz, çünkü sen adilsin. Hak edilmeyen cezaların olmadığını ve asla sebepsiz yere cezalandırmadığını biliyoruz.

Sevgili Tanrım, sahip olmadıklarımıza sahip olanlara veya ihtiyaç duyduklarımızdan yoksunken

fazla olanlara karşı kıskanç olmaktan bizi koru. Eğer öğrettiğin hayırseverlik ve komşuya sevgi yasasını unuturlarsa onları affet. (Bkz. XVI. bölüm, no. 8)

Ayrıca, kötülerin refahını ve bazen iyi insanları ezen talihsizliği gördüğümüzde adaletinizi inkar etme düşüncesini ruhumuzdan uzak tutun. Bize vermekten hoşnut olduğunuz yeni aydınlanma sayesinde, artık adaletinizin her zaman yerine getirildiğini ve asla kimseyi hayal kırıklığına uğratmadığını; kötülerin maddi refahının bedensel varoluşları kadar geçici olduğunu ve korkunç tersine dönüşler yaşayacaklarını, buna karşın teslimiyetle acı çekenlere saklı olan sevincin sonsuz olacağını biliyoruz. (Bkz. bölüm V, nos. 7, 9, 12, 18)

V. *Borçlarımızı bağışla, tıpkı borçlularımızı bağışladığımız gibi. Suçlarımızı bağışla, tıpkı bizi incitenleri bağışladığımız gibi.*

Ey Rab, senin kanunlarını çiğnememizin her biri sana karşı bir suçtur, er ya da geç ödemek zorunda kalacağımız bir borçtur. Bunlar için sonsuz merhametinin affını diliyoruz ve yeni borçlar almamak için her türlü çabayı göstereceğimize söz

veriyoruz.

Sen hayırseverliği herkes için açık bir yasa yaptın; ama hayırseverlik sadece ihtiyaç sahiplerine yardım etmekten ibaret değildir. Aynı zamanda onların suçlarını unutmak ve affetmekten de ibarettir. Şikayetçi olduğumuz kişilere karşı kendimiz göstermiyorsak, senin hoşgörünü hangi hakla talep edebiliriz?

Bize, sevgili Tanrım, ruhumuzdaki tüm kızgınlığı, tüm nefreti ve tüm kinleri bastırma gücü ver. Kalbimizde *intikam arzusu varken ölümün bizi şaşırtmamasını sağla.* Eğer bizi bugün bu dünyadan almak istersen, son sözleri cellatları için olan Mesih'in örneğini izleyerek, kendimizi tüm düşmanlıktan arınmış olarak sana sunmamızı sağla. (Bkz. bölüm X)

Kötülerin bize çektirdiği zulümler, dünyevi denemelerimizin bir parçasıdır; tıpkı diğer tüm denemeler gibi, şikayet etmeden onları kabul etmeliyiz ve aslında bize sonsuz sevinç yolunu kötülükle açanlar hakkında kötü konuşmamalıyız, çünkü sen İsa'nın dudaklarıyla şöyle dedin: "Doğruluk uğruna acı çekenler kutsanmıştır!" Böylece, bizi vuran ve aşağılayan eli kutsayalım,

çünkü bedenin ezikleri ruhumuzu güçlendirir ve aşağılanmamızdan kurtuluruz. (Bkz. bölüm XII, no. 4)

Ey Rab, adın mübarek olsun; çünkü bize kaderimizin ölümden sonra geri dönülmez bir şekilde belirlenmediğini; daha sonraki yaşamlarımızda geçmişteki yanlışlarımızı telafi edip onarmanın yollarını bulacağımızı ve ilerlememiz için bu yaşamda yapamadıklarımızı yeni bir yaşamda tamamlayacağımızı öğrettin. (Bkz. IV. bölüm; V. bölüm, no. 5)

Böylece hayatın tüm görünürdeki anormallikleri nihayet açıklanabilir. Işık, sizin yüce adaletinizin ve sınırsız iyiliğinizin parlak bir işareti olarak geçmişimize ve geleceğimize yayılır.

VI. *Bizi ayartılmaya düşürme, bizi her türlü kötülükten kurtar.*[41]

Ey Rabbimiz, bizi kötü düşüncelerle telkin ederek iyiliğin yolundan ayırmaya çalışan kötü

41Bazı çeviriler şöyledir: **Bizi günaha sürükleme** (*et ne nos indu cas in tentationem) ;* bu çeviri, günahın Tanrı'dan geldiğini; Tanrı'nın insanları bilerek kötülük yapmaya zorladığını, bu düşüncenin Tanrı'yı Şeytan'la eşit kıldığını anlamamızı sağlar. Bu nedenle İsa'nın kastettiği bu olamazdı. Bu arada, bu, iblislerin rolüyle ilgili yaygın doktrine uygundur. (Bkz. *Cennet ve Cehennem* , X. bölüm, *İblisler)* - Auth.

ruhların telkinlerine karşı koyma gücü ver.

Fakat biz kendimiz kusurlu ruhlarız, bu dünyada kötülüklerimizi telafi etmek ve kendimizi daha iyi varlıklar yapmak için enkarne olduk. Kötülüğün ilk nedeni içimizdedir ve kötü ruhlar sadece bizi ayartmak için destekledikleri aşağılık eğilimlerimizden faydalanırlar.

Her kusur, onların etkisine açık bir kapıdır, oysa onlar güçsüzdür ve mükemmel varlıklara karşı her türlü girişimden vazgeçerler. Onları uzak tutmak için yapabileceğimiz her şey, onlara iyiliğin uygulanmasında sarsılmaz bir iradeyle ve kötülükten tamamen vazgeçerek karşı çıkmazsak işe yaramaz. Bu nedenle, çabalarımızı kendimize yöneltmeliyiz ve o zaman kötü ruhlar doğal olarak uzak duracaktır, çünkü onları çeken şey kötülüktür, iyilik ise onları iter. (Aşağıya bakın, *Takıntılılar için dualar)*

Ey Rabbimiz, zayıflığımızda bizi destekle; koruyucu meleklerimizin sesi ve iyi ruhlar aracılığıyla, ruhumuza kirli ruhların ulaşmasını önlemek için kusurlarımızı düzeltme iradesini bize ilham et. (Aşağıya bakınız, no. 11)

Kötülük senin işin değil, ey Rab, çünkü tüm iyiliğin kaynağı hiçbir şekilde kötülüğü doğuramaz; biz kendimiz senin yasalarını çiğneyerek ve bize bahşettiğin özgürlüğü kötü kullanarak onu yaratırız. İnsanlar sonunda senin yasalarına uymaya başladığında, kötülük dünyadan yok olacak, tıpkı daha gelişmiş dünyalardan çoktan yok olduğu gibi.

Kötülük hiç kimse için kaderci bir zorunluluk değildir ve sadece kendini ona teslim edenler için karşı konulamaz görünür. Kötülük yapma isteğimiz varsa, iyiliği yapma isteğimiz de vardır. Bu nedenle, sevgili Tanrım, ayartmalara karşı koymak için senin ve iyi ruhların yardımını istiyoruz.

VII. *Öyle olsun!*

Ey Rabbimiz, arzularımızın gerçekleşmesini dilersin! Bununla birlikte, sonsuz bilgeliğinin önünde eğiliyoruz. Anlamamız için bize verilmeyen her şey için, bizim değil, senin kutsal iradene göre olsun, çünkü sen bizim iyiliğimizden başka bir şey istemiyorsun ve bizim için neyin yararlı olduğunu bizden daha iyi biliyorsun.

Ey Tanrım, bu duayı sana kendimiz için

iletiyoruz; aynı zamanda, ister bedenlenmiş ister bedensiz olsun, tüm acı çeken ruhlar için, dostlarımız ve düşmanlarımız için, bizden yardım isteyen herkes için ve özellikle [kişinin adı] için iletiyoruz.

Bütün mazlumlara rahmetini ve bereketini dileriz.

Not: Burada Tanrı'ya şükran sunulabilir ve kendimiz veya başkaları için isteklerde bulunulabilir. (Aşağıdaki dualara bakınız, 26 ve 27)

SPİRİTİST TOPLANTILARI

> **4.** *İki veya üç kişi benim adımla nerede toplanırsa, ben de orada onların arasında olacağım.* (Matta 18:20)

5. GİRİŞ. İsa'nın adıyla bir araya gelmek, fiziksel olarak bir araya gelmenin yeterli olduğu anlamına gelmez, ancak iyi niyet ve düşüncelerin bir araya gelmesiyle ruhsal olarak bir araya gelmek anlamına gelir. Sonra, İsa meclisin ortasında bulunur - ya kendisi ya da onu temsil eden saf ruhlar. Spiritizm, ruhların aramızda hangi şekilde olabileceğini anlamamızı sağlar. Onlar, akışkan veya ruhsal bedenleriyle ve kendilerini görünür kılsalar

tanıyacağımız bir görünümle aramızdadırlar. Hiyerarşideki konumları ne kadar yüksekse, radyasyon güçleri de o kadar büyüktür. Bu şekilde, her yerde bulunma armağanına sahiptirler ve aynı anda birkaç yerde olabilirler: bunun için ihtiyaç duydukları tek şey düşüncelerinin yayılmasıdır.

İsa bu sözlerle birlik ve kardeşliğin etkisini göstermek istemiştir. Onu çeken şey sayının büyük veya küçük olması değildir, zira iki veya üç kişi yerine on veya yirmi kişi diyebilirdi; aksine, her birini diğerlerine karşı harekete geçiren hayırseverlik duygusudur. Bu nedenle, bunu başarmak için sadece iki kişi yeterlidir. Ancak, bu iki kişi kendi başlarına dua ederlerse, İsa'ya hitap etseler bile, özellikle karşılıklı iyilikseverlik duygusuyla motive olmamışlarsa, aralarında hiçbir düşünce birliği olmaz. Aynı şekilde, birbirlerine önyargı, nefret, kıskançlık veya hasetle bakıyorlarsa, düşüncelerinin akışkan akımları onları ortak bir sempati dürtüsünde birleştirmek yerine iter. O zaman, *İsa'nın adına toplanmazlar;* İsa, toplanmanın sadece bir *bahanesidir* ve gerçek sebep değildir. (Bkz. XXVII. bölüm, no. 9)

Bu, İsa'nın tek bir kişinin sesine sağır olduğu

anlamına gelmez. Eğer "Beni çağıran herkese gelirim" demediyse, bunun nedeni her şeyden önce, izole olmaktansa bir grup içinde daha iyi gösterilebilen komşuya duyulan sevgiyi talep etmesi ve herhangi bir bireysel duygunun bunu reddetmesidir. Dolayısıyla, büyük bir toplantıda sadece iki veya üç kişi gerçek hayırseverlik duygusuyla yürekten birleşmişken, diğerleri kendilerini izole edip bencil veya dünyevi fikirlere yoğunlaşmışsa, İsa'nın ilkiyle olacağı ve ikincisiyle olmayacağı sonucu çıkar. Bu nedenle, İsa adına toplantıyı oluşturan sözcüklerin, ilahilerin veya dışsal eylemlerin eş zamanlılığı değil, İsa'da kişileştirilmiş hayırseverlik ruhuna uygun düşüncelerin birliğidir. (Bkz. bölüm X, nos. 7, 8; bölüm XXVII, no. 2-4)

Ciddi Spiritist toplantılarının karakteri böyle olmalıdır; bunlarda iyi ruhların bir araya gelmesi istenir.

6. DUA. (Toplantının başında). Yüce Rab Tanrı'ya bize yardımcı olması için iyi ruhlar göndermesi, bizi yanıltmaya sevk edebilecek ruhları uzak tutması ve gerçeği yalandan ayırt etmek için gerekli ışığı bize vermesi için dua ediyoruz.

Ayrıca, aramızda anlaşmazlık çıkarmaya ve bizi komşumuza karşı hayırseverlikten ve sevgiden uzaklaştırmaya çalışabilecek enkarne veya enkarne olmayan kötü ruhları uzak tutun. Eğer herhangi biri buraya gelmeye çalışırsa, onların kalplerimize erişmesine izin vermeyin.

Bize öğretmek için gelen iyi ruhlar, bizi öğütlerinize karşı duyarlı hale getirin. Bencillik, gurur, kıskançlık veya haset düşüncelerini bizden uzak tutun. İster mevcut ister yok, ister dost ister düşman olsun, diğer insanlara karşı hoşgörülü ve iyiliksever olmamız için bize ilham verin. Son olarak, bizi canlandıran duygular aracılığıyla yararlı etkinizi tanımamızı sağlayın.

Öğretilerinizi iletmekle görevlendirdiğiniz medyumlara, kendilerine verilen görevin kutsal bilincini ve yapacakları eylemin ciddiyetini verin ki, bunu yaparken gerekli şevk ve konsantrasyonu gösterebilsinler.

Eğer bu toplantıda iyi niyetten başka duygulara kapılmış kişiler varsa, onların gözlerini ışığa aç ve kötü niyetle gelmişlerse onları bağışladığımız gibi, onları da bağışla.

Özellikle ruh rehberimiz [isim]'in ruhuna, bize yardım etmesi ve bizi koruması için dua ediyoruz.

7. (Toplantının sonunda). Gelip bizimle iletişim kurmak isteyen iyi ruhlara teşekkür ediyoruz. Verdikleri öğretileri uygulamamıza yardımcı olmaları ve buradan ayrılırken her birimizin komşumuza karşı iyilik ve sevgi pratiğinde güçlenmiş hissetmemize yardımcı olmaları için dua ediyoruz.

Ayrıca bu toplantıya katılmış olabilecek ve Tanrı'nın merhametine sığındığımız acı çeken, cahil veya kötü ruhlar için de öğretilerinin yararlı olmasını diliyoruz.

MEDYA İÇİN

> **8. Rab diyor ki,** ***" Son günlerde, Ruhumu*** bütün insanların *üzerine dökeceğim . Oğullarınız ve kızlarınız peygamberlik edecek; gençleriniz vizyonlar ve yaşlılarınız rüyalar görecek. O günlerde Ruhumu hizmetkarlarımın üzerine dökeceğim ve peygamberlik edecekler."* (Elçilerin İşleri 2:17-18)

9. GİRİŞ. Rab, ışığın tüm insanlar için parlamasını ve Ruhların sesi aracılığıyla her yere girmesini

istedi, böylece herkes ölümsüzlüğün kanıtını alabilirdi. Ruhların bugün dünyanın her noktasında tezahür etmesinin amacı budur ve her yaştan ve her koşuldan, erkekler ve kadınlar, çocuklar ve yaşlılar arasında ortaya çıkan medyumluk, kehanet edilen zamanların yerine getirildiğinin işaretlerinden biridir.

Görünen dünyanın şeylerini bilmek ve maddi doğanın sırlarını keşfetmek için Tanrı insanlara bedensel görme, duyular ve özel araçlar vermiştir. Teleskop ile gözlerini uzayın derinliklerine daldırabilirler ve mikroskop ile sonsuz derecede küçük olanın dünyasını keşfedebilirler. Görünmeyen dünyaya nüfuz etmek için Tanrı onlara medyumluk vermiştir.

Medyumlar, Ruhların öğretilerini insanlara iletmekle görevli yorumculardır; ya da daha doğrusu, *Ruhların insanlık tarafından anlaşılabilir hale gelmek için kendilerini ifade ettikleri maddi araçlardır.* Misyonları kutsaldır çünkü amacı sonsuz yaşamın ufuklarını açmaktır.

Ruhlar insanlara gelecekteki kaderleri hakkında bilgi vermek ve onları iyiliğin yolunda yönlendirmek için geldiler, ancak bu dünyada

ilerlemeleri için sarf etmeleri gereken fiziksel çabadan onları esirgemek veya hırs ve açgözlülüklerini desteklemek için gelmediler. Medyumların çok net bir şekilde anlamaları gereken şey budur, böylece yeteneklerini kötü kullanmazlar. Kendilerine verilen görevin ciddiyetini kavrayanlar bunu dinsel bir şekilde yerine getireceklerdir. Vicdanları, *kendileri veya başkaları için* böylesine ciddi bir amaçla verilen ve onları mezarın ötesindeki varlıklarla iletişime sokan bir yeteneği eğlence veya dikkat dağıtma biçimine dönüştürürlerse, onları kutsal bir şeye saygısızlık yaptıkları için azarlayacaktır.

Ruhların öğretilerinin yorumcuları olarak medyumlar, gerçekleşen ahlaki dönüşümde önemli bir rol oynamalıdır. Yapabildikleri hizmetler, yeteneklerine verdikleri iyi yönlendirmeden kaynaklanmaktadır, çünkü yanlış yolda olanlar Spiritizm davası için yararlı olmaktan çok zararlıdır. Ürettikleri kötü izlenimler aracılığıyla, birden fazla dönüşümü engellemişlerdir. Bu nedenle, komşularına iyilik yapmak amacıyla kendilerine verilen bir yeteneği nasıl kullandıklarına dair bir hesap vermeleri istenecektir.

İyi ruhların yardımını almak isteyen medyumlar kendi ilerlemeleri için çalışmalıdırlar; yeteneklerinin gelişip büyümesini isteyenler ise kendilerinin ahlaki açıdan gelişmeleri ve kendilerini ilahi amaçlarından uzaklaştıracak her şeyden uzak durmaları gerekir.

Eğer iyi ruhlar bazen kusurlu araçlar kullanırlarsa, bu iyi öğüt vermek ve onları iyiye yönlendirmeye çalışmak içindir; ancak, eğer katılaşmış kalplerle karşılaşırlarsa ve uyarıları dikkate alınmazsa, geri çekilirler ve o zaman alan kötü ruhlara açık hale gelir. (Bkz. XXIV. bölüm, nos. 11 ve 12)

Tecrübe göstermiştir ki, iyi ruhlardan aldıkları öğütlerden faydalanamayanlar arasında, bir süredir parlaklığını koruyan konuşmalar, yavaş yavaş yozlaşır ve sonunda hataya, laf kalabalığına veya aptallığa düşer; bu da iyi ruhların onlardan ayrıldığının tartışmasız bir işaretidir.

İyi ruhların yardımını elde etmek ve anlamsız ve aldatıcı olanları engellemek, bütün ciddi medyumların sürekli çabalarının hedefi olmalıdır; aksi takdirde medyumluk, onu elinde bulunduran kişiye zarar verebilecek kısır bir yetenektir; çünkü

tehlikeli bir saplantıya dönüşebilir.

Kendilerine ait olmayan bir yetenek için övünmektense (çünkü bu yetenek onlardan alınabilir), görevlerini anlayan medyumlar elde ettikleri iyi şeyleri Tanrı'ya atfederler. İletişimleri övgüye değerse, bundan dolayı kendilerini övmezler, çünkü bu tür iletişimlerin kişisel değerlerinden bağımsız olduğunu bilirler ve iyi ruhların kendileri aracılığıyla tezahür etmesine izin verdiği için Tanrı'ya şükrederler. Bu iletişimler eleştiriye yol açarsa, bundan rahatsız olmazlar, çünkü bunlar kendi ruhlarının işi değildir. Kendilerine iyi araçlar olmadıklarını ve kötü ruhların müdahalesine karşı koymak için gereken tüm niteliklere sahip olmadıklarını söylerler; sonuç olarak, bu nitelikleri edinmeye çalışırlar ve dua yoluyla eksik oldukları gücü isterler.

10. DUA. Yüce Tanrım, iyi ruhların istediğim iletişimde bana yardım etmesine izin ver. Kötü ruhlardan güvende olduğumu düşünme varsayımından, elde ettiğim şeyin değeri konusunda beni aldatabilecek gururdan ve diğer medyumlarla ilgili hayırseverliğe aykırı tüm duygulardan beni uzak tut. Eğer hataya

sürüklenirsem, birisine beni uyarma düşüncesi ilham et ve bana eleştiriyi kabul etme ve kabul etme alçakgönüllülüğü ve iyi ruhların bana dikte etmek istediği öğütleri başkaları için değil kendim için almam için ilham ver.

Bana bahşettiğiniz bu yeteneği herhangi bir şekilde kötüye kullanmaya veya bunun için kendimi övmeye kalkıştıysam, bunu benden almanızı ve bunun herkesin iyiliği ve benim ahlaki ilerlemem olan ilahi amacından saptırılmasına izin vermemenizi rica ediyorum.

II - KENDİNİZ İÇİN DUALAR

KİŞİNİN KORUYUCU MELEKLERİNE VE KORUYUCU RUHLARINA

11. GİRİŞ. Hepimizin doğduğumuzdan beri bizimle bağlantılı olan ve bizi gözetimi altında tutan iyi bir ruhumuz vardır. Bizimle birlikte, bir babanın çocuğuyla olan görevini yerine getirir: bizi iyiliğin ve hayatın zorlukları boyunca ilerlemenin yoluna yönlendirmek. Onun ilgisine karşılık verdiğimizde mutlu olur; bizi yenik düştüğümüzü gördüğünde acı çeker.

Adının pek önemi yok çünkü dünyada bilinmeyen bir adı olabilir; bu yüzden onu koruyucu meleğimiz, iyi ruhumuz olarak çağırırız. Hatta kendimizi özellikle uyumlu hissettiğimiz herhangi bir yüksek düzeyli ruhun adını kullanarak bile çağırabiliriz.

Her zaman yüksek düzende bir ruh olan koruyucu meleğimizin yanı sıra, daha az gelişmiş olsalar da yine de iyi ve yardımsever olan koruyucu ruhlarımız var. Bunlar akrabalar, arkadaşlar veya bazen şu anki yaşamımızda hiç tanımadığımız kişiler olabilir. Bize öğütleriyle ve sıklıkla yaşamımızdaki eylemlere müdahaleleriyle yardımcı olurlar.

Sempatik ruhlar, zevk ve eğilimlerin belli bir benzerliğiyle bizimle bağlantılı olanlardır: Bizi kendilerine çeken eğilimlerin doğasına göre, iyi ya da kötü olabilirler.

Ayartıcı ruhlar, bize kötü düşünceler önererek bizi iyiliğin yolundan uzaklaştırmak için çabalarlar. Tüm zayıflıklarımızdan, sanki ruhumuza erişim sağlayan açık kapılarmış gibi yararlanırlar. Bizi avmışız gibi kovalayanlar vardır, ancak *irademize karşı savaşmadaki güçsüzlüklerini anladıklarında geri*

çekilirler.

Tanrı bize koruyucu meleğimizde bir ilke ve üstün bir rehber, koruyucumuz ve yardımcı ruhlarımızda ise ikincil rehberler vermiştir; ancak, iyi etkileri dengelemek için yanımıza yerleştirilmiş kötü bir ruhun *kaçınılmaz olduğuna inanmak yanlıştır. Kötü ruhlar, zayıflığımıza veya iyi ruhların ilhamlarını takip etmedeki ihmalkarlığımıza ne kadar erişebildiklerine göre kasıtlı olarak gelirler* . Bu nedenle, onları çekenler bizleriz. Gerçek şu ki, hiç kimse iyi ruhların yardımından mahrum bırakılmaz ve kötü olanları püskürtmek bize bağlıdır. Kusurları nedeniyle, insanlar katlanmak zorunda oldukları sefaletin birincil nedenidir ve çoğu zaman kendi kötü ruhlarıdır. (Bkz. V. bölüm, no. 4)

Koruyucu meleklere ve koruyucu ruhlara yapılan duanın amacı, onların Tanrı önünde müdahalesini istemek, onlardan kötü telkinlere karşı koymak için güç ve hayatın ihtiyaçları konusunda yardım istemek olmalıdır.

12. DUA. Bilge ve iyiliksever ruhlar, Tanrı'nın elçileri, misyonları insanlara yardım etmek ve onları iyiliğin yoluna yönlendirmek olan, bu hayatın zorlukları sırasında beni destekliyorlar. Şikayet

etmeden onlara katlanmam için bana güç ver. Kötü düşünceleri benden uzak tut ve beni kötülüğe teşvik etmeye çalışabilecek kötü ruhlardan hiçbirine erişim sağlamamama yardım et. Hatalarım konusunda vicdanımı aydınlat ve onları algılamamı ve kendime itiraf etmemi engelleyen gurur perdesini gözlerimden kaldır.

Özellikle sen, [isim], koruyucu meleğim, özellikle beni gözeten ve benimle ilgilenen tüm koruyucu ruhlar, beni iyiliğinize layık kılın. İhtiyaçlarımı biliyorsun; Tanrı'nın isteğine göre yerine getirilsinler.

13. (Başka bir dua). Sevgili Tanrım, sıkıntıda olduğumda bana yardım eden iyi ruhların yardımına gelmelerine ve tereddüt ettiğimde beni desteklemelerine izin ver. Ey Tanrım, bana inanç, umut ve merhamet aşılamalarına izin ver. Onlar benim için bir destek, bir umut ve merhametinin bir kanıtı olsun. Son olarak, hayatın denemelerinde eksik olduğum gücü onlarda bulmamı ve kötü telkinlere direnmek için kurtaran inancı ve teselli eden sevgiyi bulmamı sağla.

14. (Bir diğeri). Sevgili ruhlar, koruyucu melekler, Tanrı'nın sonsuz merhametiyle insanlığı

gözetmesine izin verdiğiniz sizler, dünyevi hayatımın denemelerinde koruyucularım olun. Bana güç, cesaret ve teslimiyet verin. Bana her iyiliği ilham edin ve kötülüğe olan eğilimimi sınırlayın. Nazik etkiniz ruhuma girsin. Yakınımda acılarımı gören ve sevinçlerimi paylaşan sadık bir arkadaş hissetmemi sağlayın.

Ve sen, iyi meleğim, beni terk etme. İnançla katlanabilmem ve Tanrı'nın bana göndermek istediği denemeleri sevebilmem için senin tüm uyanıklık bakımına ihtiyacım var.

KÖTÜ RUHLARI UZAK TUTMAYA YÖNELİK

> **15.** *Yazıklar olsun size, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz kadehin ve tabağın dışını temizliyorsunuz, oysa içleri yağma ve pislikle dolu. Kör Ferisiler, önce kadehin ve tabağın içini temizleyin ki, dışı da temiz olsun. Yazıklar olsun size, yazıcılar ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Çünkü siz, dıştan güzel görünen ama içten her türlü yozlaşmayla dolu badanalı mezarlara benziyorsunuz. Böylece, dıştan insanların gözünde doğru görünüyorsunuz, ama içten ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz.* (Matta 23:25-28)

16. GİRİŞ. Kötü ruhlar yalnızca kötülüklerini

tatmin eden şeyleri buldukları yere giderler. Onları uzak tutmak için, onlardan uzak durmalarını istemek veya hatta emretmek yeterli değildir; kişi onları çeken şeylerden kurtulmalıdır. Kötü ruhlar, tıpkı sineklerin bedendeki yaraları koklaması gibi, ruhun yaralarını koklarlar. Tıpkı haşereleri uzak tutmak için bedeninizi temizlediğiniz gibi, kötü ruhları uzak tutmak için ruhunuzu da kirlerinden temizleyin. Kötü ruhlarla dolu bir dünyada yaşadığımız için, kalbin iyi nitelikleri bizi her zaman onların girişimlerinden korumaz, ancak onlara direnmek için bize güç verir.

17. DUA. Yüce Allah'ın adıyla, kötü ruhlar benden uzak dursun ve iyi ruhlar onlara karşı siperim olsun!

İnsanları kötü düşüncelere sevk eden kötü ruhları, onları aldatan ve aldatan hilekâr ve yalancı ruhları, safdillikleriyle sizi eğlendiren alaycı ruhları, ruhumun bütün kuvvetiyle sizi kovuyorum ve önerilerinize kulaklarımı tıkıyorum; ancak Tanrı'nın size merhametini diliyorum.

Bana yardım etmeyi kabul eden iyi ruhlar, bana kötü ruhların etkisine karşı koyma gücü ve onların hilelerinin kurbanı olmamak için gerekli

anlayışı verin. Beni gurur ve küstahlıktan uzak tutun; kalbimden kıskançlığı, nefreti, kötülüğü ve hayırseverliğe karşı olan tüm duyguları uzak tutun, bunların hepsi kötü ruhlara açık kapılardır.

BİR HATANIN DÜZELTİLMESİNİ İSTEMEK

18. GİRİŞ. Kötü içgüdülerimiz, bedenimizin değil, ruhumuzun kusurlu olmasının sonucudur; aksi takdirde, insanlık her türlü sorumluluktan muaf olurdu. İlerlememiz bize bağlıdır, çünkü yeteneklerini her şeyde kullanmanın keyfini çıkaran herkes, yapma veya yapmama özgürlüğüne sahiptir; yalnızca iyiyi yapma iradesinden yoksundurlar. (Bkz. bölüm XV, no. 10; bölüm XIX, no. 12)

19. DUA . Ey Tanrım, bana iyi ile kötüyü ayırt etmem için gereken zekayı verdin. Bu yüzden, bir şeyin kötü olduğunu anladığım anda, ona direnmek için çaba göstermezsem suçlu olurum.

Beni, kusurlarımı görmemi engelleyen gururdan ve kusurlarımda ısrar etmemi teşvik eden kötü ruhlardan koru.

Kusurlarımın arasında, özellikle ... eğilimim olduğunu fark ediyorum ve eğer bu eğilime karşı

koyamıyorsam, bu, ona teslim olma alışkanlığımdan kaynaklanmaktadır.

Beni kınanmaya değer yaratmadın, çünkü sen adilsin; ama beni hem iyi hem de kötü olmak üzere eşit bir yetenekle yarattın. Eğer kötü yolu seçtiysem, bu benim özgür irademin bir sonucudur. Ama aynı sebepten ötürü kötülük yapma özgürlüğüm olduğu gibi, iyiyi de yapabilirim. Sonuç olarak, yolumu değiştirebilirim.

Şu anki hatalarım, önceki varoluşlarımdan sakladığım kusurların kalıntılarıdır. Bu, irademle ve iyi ruhların yardımıyla kendimi kurtarabileceğim asli günahımdır.

Beni koruyan iyi ruhlar ve özellikle koruyucu meleğim sen, bana kötü telkinlere karşı koyma ve mücadeleden zaferle çıkma gücü ver.

Hatalar bizi Allah'tan ayıran engellerdir, aştığımız her hata beni O'na yaklaştıracak olan ilerleme yolunda atılmış bir adımdır.

Rab, sonsuz merhametiyle, ilerlemem için hizmet etmem amacıyla bana bu mevcut varoluşu bahşetmeyi istedi. İyi ruhlar, benden

yararlanmama yardım edin ki onu boşa harcamayayım ve Tanrı beni ondan almaya razı olduğunda, girdiğimden daha gelişmiş bir şekilde çıkabileyim. (Bkz. V. bölüm, no. 5; XVII. bölüm, no. 3)

BİR GÜNAHA KARŞI DİRENMEK İÇİN GÜÇ İSTEMEK

20. GİRİŞ. Her kötü düşüncenin iki kaynağı olabilir: ruhun kendi kusuru veya üzerinde etkili olan uğursuz bir etki; ikinci durumda, bu her zaman bizi böyle bir etkiyi almaya yatkın kılan bir zayıflığın göstergesidir ve dolayısıyla kusurlu bir ruhun göstergesidir; dolayısıyla, başarısız olanlar dış bir ruh tarafından etkilenmiş olma bahanesini kullanamazlar, çünkü böyle bir ruh, kişiyi ayartmaya erişilemez olarak yargılamış olsaydı, kimseyi kötülüğe yöneltemezdi.

Kötü bir düşünce ortaya çıktığında, kötü niyetli bir ruhun bizi kötülüğe teşvik ettiğini varsayabiliriz, buna boyun eğmek veya direnmek konusunda, sanki yaşayan bir kişi tarafından ayartılıyormuşuz gibi tamamen özgürüz. Aynı zamanda, koruyucu meleğimizi veya koruyucu ruhumuzu hayal etmeliyiz, o da kendi adına,

içimizdeki kötü etkiyle savaşır ve *kararımızı endişeyle bekler* . Kötülük yapma konusundaki tereddüdümüz, vicdanımızda kendini duyuran iyi bir ruhun sesidir.

Bir düşünce, bizi tüm ahlaki gerçeğin temeli olan hayırseverlikten uzaklaştırdığında; düşüncenin kaynağı gurur, kibir veya bencillik olduğunda; bu düşünceye göre hareket edildiğinde başka bir kişiye zarar verebileceği zaman; ve son olarak, başkalarına bizim yapmamızı istemediğimiz şeyleri yapmamız için bizi kışkırttığında kötü olduğu kabul edilir. (Bkz. XXVIII. bölüm, no. 15; XV. bölüm, no. 10)

21. DUA. Yüce Tanrım, beni hataya sürükleyebilecek ayartmalara teslim olmama izin verme. Beni gözeten iyiliksever ruhlar, bu kötü düşünceyi benden al ve bana kötülüğün telkinlerine karşı koyma gücü ver. Eğer teslim olursam, bu hayatta veya bir başkasında yaptığım yanlışın kefaretini hak edeceğim, çünkü bir seçim yapma özgürlüğüne sahibim.

BİR AYARTMAYA KARŞI ZAFER İÇİN ŞÜKRAN

22. GİRİŞ. Bir ayartmaya direnenler, seslerini

dinledikleri iyi ruhların yardımına borçludurlar. Tanrı'ya ve koruyucu meleklerine teşekkür etmelidirler.

23. DUA. Sevgili Tanrım, kötülüğe karşı verdiğim mücadeleden zaferle çıkmama izin verdiğin için sana şükrediyorum; bu zafer bana yeni ayartmalara karşı koyma gücü versin.

Ve sen, koruyucu meleğim, bana verdiğin yardım için sana teşekkür ediyorum. Senin öğütlerine olan teslimiyetim bir dahaki sefere senin korumanı hak etsin.

DANIŞMANLIK İSTEMEK İÇİN

24. GİRİŞ. Bir şeyi yapıp yapmama konusunda emin olmadığımızda, her şeyden önce kendimize şu soruları sormalıyız:

1. - Yapmaktan çekindiğim şey başkasına zarar verebilir mi?
2. - Birinin işine yarar mı acaba?
3. - Başkası bana bunu yapsa mutlu olur muyum?

Eğer konu sadece kendisiyle ilgiliyse, bundan doğacak kişisel avantaj ve dezavantajların toplamını dengelemek gerekir.

Eğer başkalarıyla ilgiliyse ve birine iyilik yapmak bir başkasına kötülük yapabilecekse, o zaman bir şeyden kaçınmak veya bir şey yapmak için iyilik ve kötülüğün toplamını da tartmak gerekir.

Son olarak, en iyi şeyler için bile, kişi yine de fırsatı ve çevre koşullarını göz önünde bulundurmalıdır, çünkü kendi başına iyi olan bir şey, tedbir ve dikkatle yapılmadığı takdirde beceriksiz ellerde kötü sonuçlara yol açabilir. Kişi, buna girişmeden önce irade gücünü ve bunu gerçekleştirme araçlarını göz önünde bulundurmalıdır.

Her durumda, kişi her zaman koruyucu ruhlarının yardımını isteyebilir, şu bilgece özdeyişi hatırlayabilir: *Şüpheniz varsa, uzak durun.* (Bkz. XXVIII. bölüm, no. 38)

25. DUA. Yüce Tanrı adına, beni gözeten iyi ruhlardan, kendimi içinde bulduğum belirsizlikte en iyi kararı vermem için bana ilham vermelerini istiyorum. Düşüncemi iyiliğe yönelt ve beni yoldan çıkarmak isteyenlerin etkisini uzaklaştır.

HAYATIN ZORUNLULUKLARI SIRASINDA

26. GİRİŞ. Tanrı'dan dünyevi iyilikler isteyebiliriz ve eğer yararlı ve ciddi bir amaçları varsa, o da bunları bize verebilir; ancak, şeylerin yararlılığını kendi bakış açımızdan yargıladığımız ve görüşümüz şimdiki zamanla sınırlı olduğu için, her zaman arzuladığımız şeyin kötü tarafını göremeyiz. Bizden daha iyi gören ve sadece iyiliğimizi isteyen Tanrı, tıpkı bir babanın çocuğuna zararlı olabilecek bir şeyi vermeyi reddetmesi gibi, bizi reddedebilir. İstediğimiz şey verilmezse, cesaretimiz kırılmamalıdır. Aksine, arzuladığımız şeyin reddedilmesinin bize bir deneme veya kefaret olarak dayatıldığını ve mükafatımızın, onu ne kadar kabul edeceğimizle orantılı olacağını düşünmeliyiz. (Bkz. bölüm XXVII, no. 6; bölüm II, nos. 5-7)

27. DUA. Mutsuzluğumuzu gören Yüce Tanrı, bu anda size gönderdiğim yakarışları olumlu bir şekilde dinlemeye tenezzül etsin. Eğer isteğim uygunsuzsa, beni bağışla; eğer sizin nazarınızda adil ve yararlıysa, isteğinizi yerine getiren iyi ruhlar, yerine getirilmesi için yardımıma gelsin.

Sevgili Tanrım, başıma ne gelirse gelsin, senin isteğin olsun. Eğer isteklerim dikkate alınmıyorsa,

bunun nedeni beni sınamak için tasarladığın şeyler olmasıdır ve ben şikayet etmeden kendimi teslim ediyorum. Bunun yüzünden cesaretimi kaybetmeme izin ver ve ne inancım ne de istifam sarsılmasın.

(İsteği yapın).

ALINAN BİR İYİLİK İÇİN ŞÜKRAN

28. GİRİŞ. Kişi yalnızca büyük önem taşıyan şeyleri mutlu olaylar olarak görmemelidir; en önemsiz görünenler genellikle kaderimiz üzerinde en fazla etkiye sahip olanlardır. İnsanlar iyi şeyleri kolayca unutur ve özellikle kendilerini etkileyen şeyleri hatırlarlar. İstemeden aldığımız faydaları her gün hatırlasaydık, hafızamızdan kaybolanların sayısına şaşırırdık ve nankörlüğümüz karşısında kendimizi küçük görürdük.

Her gece ruhumuzu Tanrı'ya yükselttiğimizde, gün boyunca bize bahşedilen iyilikler hatırlamalı ve onlar için şükretmeliyiz. Dahası, özellikle Tanrı'nın iyiliğinin ve korumasının etkilerini hissettiğimiz anda, kendiliğinden bir hareketle şükretmeliyiz. Bu durumda, işimizi aksatmadan, faydayı Tanrı'ya atfeden bir düşünceyi yükseltmek yeterlidir.

Tanrı'nın yardımları yalnızca maddi şeylerden oluşmaz; bize önerilen iyi fikirler ve mutlu ilhamlar için de şükretmeliyiz. Kibirliler bu erdemi kendilerine atfederken, inanmayanlar bunları şansa bağlarken, iman edenler Tanrı'ya ve iyi ruhlara şükrederler. Bunun için uzun cümlelere gerek yoktur. *"Tanrım, bana ilham ettiğin iyi düşünceler için teşekkür ederim" ifadesi* birçok kelimeden fazlasını ifade eder. Bize gelen iyiliği Tanrı'ya atfetmemizi sağlayan kendiliğinden gelen dürtü, iyi ruhların sempatisini çeken bir kabul ve tevazu alışkanlığına tanıklık eder. (Bkz. XXVII. bölüm, 7, 8. sayılar)

29. DUA. Sonsuz iyi Tanrım, bana bahşettiğin iyilikler için adın kutsansın. Onları şansa veya kendi liyakatime atfetseydim, onlara layık olmazdım.

Tanrı'nın isteğini yerine getiren iyi ruhlar ve özellikle sen, koruyucu meleğim, sana şükrediyorum. Aldıklarım için gurur duyma veya onları iyi olmayan bir şey için kullanma düşüncesinden beni uzak tut. Özellikle ... için teşekkür ederim.

TESLİMİYET VE İSTİFA EYLEMİ

30. GİRİŞ. Bir sıkıntının sebebi bize çarptığında, sebebini ararsak, bunun genellikle tedbirsizliğimizin, öngörüsüzlüğümüzün veya önceki bir eylemimizin sonucu olduğunu görürüz; bu durumda, bunu yalnızca kendimize atfetmeliyiz. Bir talihsizliğin sebebi bizim herhangi bir katılımımızdan bağımsızsa, bu ya bu hayat için bir deneme ya da geçmiş bir varoluşun kefaretidir ve ikinci durumda, kefaretin doğası, her zaman günah işlediğimiz yerde cezalandırıldığımız için, yanlışın doğasını anlamamızı sağlayabilir. (Bkz. bölüm V, nos. 4, 6 vd.)

Bizi etkileyen şeylerle ilgili olarak, genellikle sadece şu anki kötülüğü görürüz ve bunun getirebileceği nihai olumlu sonuçları görmeyiz. Sık sık, iyi olan şey geçici bir hastalıktan sonra gelir, tıpkı bir hastalığın iyileşmesinin onu elde etmek için kullanılan acı verici araçların sonucu olması gibi. Her durumda Tanrı'nın iradesine boyun eğmeli ve hayatın sıkıntılarına cesaretle katlanmalıyız, eğer bunların hesaba katılmasını istiyorsak ve Mesih'in şu sözleri bizim için geçerli olsun: Ne mutlu acı çekenlere. (Bkz. V. bölüm, no.

18)

31. DUA. Sevgili Tanrım, sen son derece adilsin; bu dünyadaki her acı örneğinin bir nedeni ve faydası olmalı. Yaşadığım bu sıkıntının nedenini geçmişteki yanlışlarımın kefareti ve gelecek için bir sınav olarak kabul ediyorum.

Ey beni gözeten iyi ruhlar, bana şikâyet etmeden dayanma gücü verin; bunun benim için sağlıklı bir uyarı olmasını sağlayın; deneyimimi artırsın; gururumla, ihtirasımla, aptalca kibrimle ve bencilliğimle savaşsın ve böylece ilerlememe katkıda bulunsun.

32. (Bir diğeri). Sevgili Tanrım, bana gönderdiğin denemelere dayanma gücü vermen için sana dua etme ihtiyacı hissediyorum. Ruhumun içinde ışığın parlak bir şekilde parlamasına izin ver ki beni kurtarmak için beni etkileyen bir sevginin tam kapsamını takdir edebileyim. Kendimi teslimiyetle teslim ediyorum, sevgili Tanrım; ama vay halime! İnsanlar o kadar zayıf ki eğer beni desteklemezsen, yenik düşeceğimden korkuyorum. Beni terk etme, Tanrım, çünkü sensiz ben hiçbir şeyim.

33. (Başkası). Gözlerimi sana kaldırıyorum, Ebedi Olan, ve güçlendiğimi hissediyorum. Sen benim

gücümsün; beni terk etme. Sevgili Tanrım, suçlarımın ağırlığı altında eziliyorum! Bana yardım et. Bedenimin zayıflığını biliyorsun; benden uzağa bakma!

Yakıcı bir susuzlukla yenildim; diri su pınarını dök ve kendimi tazelenmiş hissedeceğim. Ağzım sadece senin övgülerini söylemek için açılsın ve hayatımın sıkıntılarından şikayet etmek için değil. Tanrım, ben zayıfım, ama senin sevgin beni ayakta tutacak.

Ebedi Olan, sadece sen yücesin; sadece sen hayatımın sebebi ve amacısın! Bana vursan bile adın övülsün, çünkü sen Rab'sin ve ben senin sadık hizmetkarınım. Şikayet etmeden başımı eğeceğim, çünkü sadece sen yücesin; sadece sen hayatımın amacısın.

YAKIN TEHLİKE ANINDA

34. GİRİŞ. Karşılaştığımız tehlikeler aracılığıyla Tanrı bize zayıflığımızı ve varlığımızın kırılganlığını hatırlatır, bize hayatımızın onun ellerinde olduğunu ve en az beklediğimiz anda kopabilecek bir ipin bizi ayakta tuttuğunu gösterir. Bu bakış açısından, hiç kimse ayrıcalıklı değildir, çünkü hem büyük hem de

küçük aynı alternatiflere tabidir.

Tehlikenin mahiyeti ve sonuçları incelendiğinde, eğer ortaya çıkmışsa, bu sonuçların çoğunlukla ya işlenen bir haksızlığın ya da ihmal edilen bir görevin cezası olduğu görülecektir.

35. DUA. Yüce Tanrım ve sen, koruyucu meleğim, bana yardım et! Eğer yenik düşersem, Tanrı'nın isteği yerine gelsin. Eğer kurtulursam, hayatımın geri kalanında kesinlikle işlediğim ve şimdi pişman olduğum yanlışı telafi edeyim.

TEHLİKEDEN KAÇTIKTAN SONRA ŞÜKRETMEK

36. GİRİŞ. Tanrı, yaşadığımız tehlikeler aracılığıyla, hayatımızı nasıl kullandığımızın hesabını her an vermek zorunda kalabileceğimizi bize gösterir. Böylece, kendimizi odaklayabilmemiz ve yollarımızı düzeltebilmemiz için bizi uyarır.

37. DUA. Sevgili Tanrım ve sen, koruyucu meleğim, beni tehdit eden tehlike zamanında bana gönderdiğin yardım için sana şükrediyorum. Bu bir uyarı olsun ve kendime getirebileceğim yanlışlar konusunda beni aydınlatsın. Tanrım, hayatımın senin ellerinde olduğunu ve istediğin zaman onu

benden alabileceğini anlıyorum. Bana yardım eden iyi ruhlar aracılığıyla, bu dünyada bana bahşettiğin zamanı yararlı bir şekilde kullanma düşüncesini bana ilham et.

Koruyucu meleğim, hatalarımı düzeltmek ve yeteneklerim dahilinde tüm iyiliği yapmak için verdiğim kararda beni destekle, böylece Tanrı'nın beni çağırmasını istediği zaman ruh aleminde daha az kusurla varabilirim.

UYKU ZAMANI

38. GİRİŞ. Uyku bedenin dinlenmesidir, ama ruhun dinlenmeye ihtiyacı yoktur. Duyular uyuşmuşken, ruh kısmen maddeden kurtulur ve bir ruh olarak yeteneklerinin tadını çıkarır. Uyku insanlara organik ve zihinsel enerjilerini yenilemeleri için verilmiştir. Beden uyanıklık halinde harcadığı enerjiyi geri kazanırken, ruh diğer ruhlar arasında kendini yeniler. Gördüklerini ve duyduklarını alır ve kendisine verilen öğütlerde, uyandığında sezgiler şeklinde kendisine gelen fikirleri alır. Uyku, sürgünün gerçek vatanına geçici dönüşüdür; tutsağın özgürlüğüne bir anlığına geri verilmesidir.

Ancak, kötü mahkumda olduğu gibi, ruh her

zaman bu özgürlük anından ilerlemesi için faydalanmaz. Kötü içgüdülere sahipse, iyi ruhların arkadaşlığını aramak yerine, eşitlerini arar ve eğilimlerine özgürce dizgin verebileceği yerleri ziyaret eder.

Bu gerçeğin farkında olanlar, uykunun yaklaştığını hissettikleri anda düşüncelerini kaldırsınlar. İyi ruhların ve anıları onlar için değerli olanların öğütlerine başvursunlar ki, kendilerine verilen kısa zaman zarfında onlarla buluşmaya gidebilsinler ve uyandıklarında kötülüğe karşı daha güçlü ve sıkıntıya karşı daha cesur hissetsinler.

39. DUA. Ruhum şimdi bir anlığına diğer ruhlarla birlikte olacak. İyi ruhlar gelip bana öğütleriyle yardım etsin. Koruyucu meleğim, uyandığımda onların kalıcı ve sağlıklı bir izlenimini korumamı sağla.

ÖLÜMÜN YAKLAŞTIĞINI HİSSETTİĞİNİZDE

40. GİRİŞ. Geleceğe olan inanç ve kişinin yaşam boyunca düşüncelerini gelecekteki hedeflere doğru yükseltmesi, ruhun bedene tutunan bağlarını zayıflatırken, ruhun hızlı bir şekilde kopmasına yardımcı olur ve sabırsız ruh çoktan büyük öteye

doğru yükselmeye başladığında, bedensel yaşam henüz sona ermemiştir. Öte yandan, tüm düşüncelerini maddi şeylere yoğunlaştırmış insanlar için, bu bağlar daha inatçıdır, *ayrılık daha acı verici ve kederlidir ve* mezarın ötesindeki uyanış sıkıntı ve endişeyle doludur.

41. DUA. Sevgili Tanrım, sana ve sonsuz iyiliğine inanıyorum; bu yüzden insanlara seni tanıma zekasını ve geleceğin ilhamını sadece onları hiçliğe sürüklemek için verdiğine inanamıyorum.

Bedenimin, ruhumun sadece geçici bir zarfı olduğuna ve o yaşamayı bıraktığında ruhlar aleminde uyanacağıma inanıyorum.

Ey Yüce Allah'ım, ruhumu bedenime bağlayan bağların koptuğunu hissediyorum ve yakında geride bıraktığım hayatın hesabını vermek zorunda kalacağım.

Yaptığım hem iyiliğin hem de kötülüğün sonuçlarına katlanacağım; o dünyada artık ne bir yanılsama var ne de bir entrika mümkün. Tüm geçmişim önümde açılacak ve yaptıklarıma göre yargılanacağım.

Yeryüzünden hiçbir malımı almayacağım:

onurlar, zenginlikler, kibir ve gururun tatminleri - bedenle ilgili her şey bu dünyada kalacak. Hiçbir parçası beni takip etmeyecek ve hiçbiri ruh dünyasında en ufak bir işe yaramayacak. Sadece ruhumla ilgili olanı, yani iyi ve kötü niteliklerini yanımda götüreceğim, bunlar katı adalet terazisinde tartılacak ve yeryüzündeki konumumun bana yapmadığım iyilikleri yapma fırsatı vermesiyle aynı ciddiyetle yargılanacağım. (Bkz. bölüm XVI, no. 9)

Ey merhametli Allah'ım, tövbem sana ulaşsın. Bana karşı hoşgörünü göster.

Eğer varlığımı uzatmayı uygun görürsen, geri kalanı yapmış olabileceğim kötülükleri mümkün olduğunca onarmak için kullanılsın. Eğer zamanım geri dönüşü olmayacak şekilde dolmuşsa, bir gün seçilmişlerin mutluluğunu hak edebilmem için kendimi yeni denemelerle kurtarmama izin verileceği düşüncesiyle teselli buluyorum.

Eğer bana, ancak üstün erdemli insanlara bahşedilen bu lekesiz mutluluğun tadını hemen çıkarma fırsatı verilmezse, umudumun sonsuza dek engellenmediğini ve çabalarım sonucunda er ya da geç hedefe ulaşacağımı biliyorum.

İyi ruhların ve koruyucu meleğimin beni karşılamak için yakınımda olduğunu biliyorum; kısa bir süre içinde onları, onların beni gördüğü gibi göreceğim. *Eğer hak ettiysem , yeryüzünde sevdiklerimle* buluşacağımı ve geride bıraktığım kişilerin bir gün sonsuza dek yeniden bir araya gelebilmemiz için tekrar benimle buluşmaya geleceklerini ve o zamana kadar onları ziyaret edebileceğimi biliyorum.

Yine biliyorum ki, küstürdüğüm kimselerle tekrar karşılaşacağım; onlar da beni azarladıkları için beni bağışlasınlar: Gururum, katılığım, adaletsizliğim için ki, onların huzurunda utanç içinde kalmayayım!

Bu dünyada bana kötülük yapanları, kötülük yapmak isteyenlerin hepsini affediyorum; onlara karşı hiçbir kin beslemiyorum ve Allah'tan onları affetmesini diliyorum.

Tanrım, bu dünyanın kaba zevklerini kolayca terk edebilmem için bana güç ver, ki bunlar girmek üzere olduğum dünyanın saf zevkleriyle kıyaslanamaz. Orada, erdemliler için artık işkence, acı veya sefalet yoktur. Sadece suçlular acı çeker, ancak onlar için umut kalır.

Ey iyi ruhlar ve sen, koruyucu meleğim, bu yüce anda başarısızlığa uğramama izin verme: İnancım sarsılırsa onu yeniden canlandırmak için gözlerime ilahi ışığı tut.

(Not: Aşağıda, Bölüm V: Hastalar ve saplantılılar için dualar bölümüne bakınız.)

III - BAŞKALARI İÇİN DUALAR

SIKINTI İÇİNDEKİ BİRİ İÇİN

42. GİRİŞ. Eğer sıkıntı çeken kişinin imtihanının seyrini takip etmesi onun çıkarınaysa, bizim isteğimiz üzerine bu imtihan kısaltılmayacaktır; ancak isteğin yerine getirilmemesi nedeniyle cesaretin kırılması sadakatsizlik olacaktır. Dahası, imtihan sona ermese bile, acısını hafifletecek başka bir teselli almayı umabiliriz. Acı çeken kişi için gerçekten yararlı olan şey cesaret ve teslimiyettir; bunlar olmadan imtihan yararsızdır çünkü yeniden başlatılması gerekecektir. Bu nedenle, kişi çabalarını özellikle bu amaçla yönlendirmelidir; ister sıkıntı çeken kişiye yardım etmeleri için iyi ruhlara yalvararak, ister sıkıntı çeken kişinin moralini öğütler ve teşviklerle yeniden inşa ederek, isterse de mümkünse kişiye maddi olarak yardım

ederek. Bu durumda, dua, kişiye manevi güç için akışkan bir akım yönlendirerek doğrudan bir etki yaratabilir. (Bkz. Bölüm V, no. 5, 27; bölüm XXVII, no. 6, 10)

43. DUA. İyiliği sonsuz olan Allah'ım, eğer istersen [kişinin adı]'nın acı durumunu yumuşatmaya tenezzül et.

İyi ruhlar, Yüce Tanrı adına, onun sıkıntılarında ona yardım etmenizi istiyorum. Eğer onun en iyi çıkarları için bunlardan kurtulamıyorsa, onun ilerlemesi için bunların gerekli olduğunu anlamasını sağlayın. Ona Tanrı'ya ve geleceğe güven verin, bu onu daha az acılı yapacaktır. Ona ayrıca, faydanın kaybına neden olacak ve gelecekteki durumunu daha da acı verici hale getirecek umutsuzluğa kapılmama gücünü verin. Düşüncemi ona yönlendirin ki cesaretini desteklesin.

BAŞKASINA VERİLEN BİR FAYDA İÇİN ŞÜKRAN

44. GİRİŞ. Bencilliğin hâkimiyetinde olmayanlar, dua yoluyla istenmese bile, komşularının aldığı iyilikten dolayı sevinirler.

45. DUA. Sevgili Tanrım, [isim] tarafından elde

edilen iyi talih için kutsanmış ol. İyi ruhlar, ona bunu Tanrı'nın iyiliğinin bir etkisi olarak görmesini sağla. Eğer elde ettiği fayda bir denemeyse, ona bunu iyi bir şekilde kullanması ve bu faydanın gelecekte kendisine zarar vermemesi için kendini beğenmiş olmaması düşüncesi ilham et.

Ey iyi ruhum, beni gözeten ve mutluluğumu isteyen sen, düşüncelerimden her türlü kıskançlık ve haset duygusunu uzak tut.

DÜŞMANLARIMIZ VE BİZE KÖTÜLÜK İSTEYENLER İÇİN

46. GİRİŞ. İsa dedi ki: *Düşmanlarınızı bile sevin.* Bu özdeyiş bize Hıristiyan hayırseverliğinde en yüce olanın ne olduğunu gösterir. Ancak İsa bununla düşmanlarımıza dostlarımıza duyduğumuz sevginin aynısını duymamız gerektiğini kastetmiyor. Bu sözlerle bize onların suçlarını unutmamızı, bize yaptıkları kötülükleri affetmemizi, kötülüklerine iyilikle karşılık vermemizi söylüyor. Bunun Tanrı'nın gözündeki değerinin yanı sıra, başkalarına gerçekte neyin üstün olduğunu da gösterir. (Bkz. bölüm XII, nos. 3, 4)

47. DUA. Sevgili Tanrım, [kişinin adı]nı bana yaptığı ve yapmak istediği kötülükler için

affediyorum, tıpkı senin beni affetmeni ve onun da benim işlediğim yanlışlar için beni affetmesini istediğim gibi. Eğer onu bir deneme olarak yoluma koyduysan, senin isteğin olsun.

Sevgili Tanrım, onu karalama düşüncesini ve ona karşı herhangi bir kötü arzuyu benden uzak tut. Ona gelebilecek felaketler için herhangi bir sevinç hissetmememi veya ona verilebilecek iyilikler için herhangi bir üzüntü duymamamı sağla ki, ruhum bir Hıristiyana yakışmayan düşüncelerle kirlenmesin.

Ey Rabbim, senin iyiliğin ona da ulaşsın ve onun bana karşı daha iyi duygular beslemesini sağla.

İyi ruhlar, kötülüğü unutmam ve iyiliği hatırlamam için bana ilham verin. Nefret, kin veya kötülüğe kötülükle karşılık verme arzusu kalbime girmesin, çünkü nefret ve intikam sadece kötü ruhlara aittir, ister bedenlenmiş ister bedensiz olsun. Bunun yerine, yardım eli uzatmaya ve onun kötülüğüne iyilikle karşılık vermeye ve eğer yapabilirsem onun yardımına gelmeye hazır ve istekli olayım.

Sözlerimin samimi olduğunu kanıtlamak için, ona faydalı olma fırsatı diliyorum; ama en önemlisi, sevgili Tanrım, bunu gurur veya gösteriş yüzünden yapmaktan veya onu alçaltıcı bir cömertlikle ezmekten beni uzak tut; çünkü o zaman Mesih'in şu sözlerinin benim için uygulanmasını hak ederim: *Sen zaten ödülünü aldın.* (Bkz. bölüm XIII, nos. 1 vd.)

DÜŞMANLARIMIZA VERİLEN BİR İYİLİK İÇİN ŞÜKRAN

48. ÖNSÖZ. Düşmanlarına kötülük istememek, yalnızca yarı yardımsever olmaktır. Gerçek yardımseverlik, onlar için iyi olanı istemek ve aldıkları faydalar için mutlu olmaktır. (Bkz. Bölüm XII, nos. 7, 8)

49. DUA. Sevgili Tanrım, adaletinle [kişinin adı]'nın kalbini sevinçli kılmayı uygun gördün. Bana yaptığı veya yapmak istediği kötülüklere rağmen sana şükrediyorum. Eğer bunu beni aşağılamak için kullanırsa, bunu hayırseverliğimin bir sınavı olarak kabul edeceğim.

Beni gözeten iyi ruhlar, bundan dolayı herhangi bir mutsuzluk hissetmeme izin vermeyin. Beni sadece aşağılayan kıskançlıktan ve hasetten uzak tutun. Bunun yerine, beni yücelten

cömertlikle bana ilham verin. Alçakgönüllülük kötülükte yatar, iyilikte değil ve er ya da geç adaletin herkese yaptıklarına göre tecelli edeceğini biliyoruz.

SPİRİTİZMİN DÜŞMANLARI İÇİN

50. *Adalete aç olanlar ne mutludur, çünkü onlar doyurulacaklardır.*

Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm çekenlere! Çünkü göklerin egemenliği onlarınındır.

İnsanlar benim yüzümden size iftira atıp sizi zulmettikleri ve size karşı her türlü kötülüğü haksız yere söyledikleri zaman ne mutlu size! Bu nedenle sevinin, çünkü gökte sizin için büyük bir karşılık saklıdır, çünkü sizden önceki peygamberlere de aynı şekilde zulmettiler. (Matta 5:6, 10-12)

Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı ve bedeni cehennemde mahvedebilenden korkun. (Matta 10:28)

51. GİRİŞ. Tüm özgürlükler arasında en dokunulmaz olanı, vicdan özgürlüğünü de içeren düşünce özgürlüğüdür. Bizim gibi düşünmeyenlere karşı aforoz etmek, kendimiz için böyle bir özgürlük talep ederken başkalarına bunu

reddetmek, böylece İsa'nın ilk emrini ihlal etmektir: hayırseverlik ve komşuya duyulan sevgi. Onları inançları yüzünden zulmetmek, tüm insanların kendilerine uygun olana inanma ve anlayışlarına göre Tanrı'ya ibadet etme hakkına saldırmaktır. Onları bizimki gibi dışsal biçimlere zorlamak, kanaatten çok görünüşlere bağlı olduğumuzu göstermektir. Zorla vazgeçme asla inanç getirmez; sadece ikiyüzlülük üretir. Gerçeği göstermeyen maddi gücün kötüye kullanılmasıdır. *Gerçek kendi içinde ve kendi başına güvenlidir; ikna eder ve zulmetmez, çünkü buna ihtiyacı yoktur* .

Spiritizm bir görüştür, bir inançtır; bir din olsaydı bile, neden kişiler Spiritist olduklarını söylemekte Katolik, Yahudi veya Protestan olduklarını, şu veya bu felsefenin veya şu veya bu ekonomik sistemin taraftarı olduklarını söylemekte sahip oldukları kadar özgürlüğe sahip olmasınlar? Bir inanç ya yanlıştır ya da doğrudur; yanlışsa, kendiliğinden düşecektir, çünkü zihinler aydınlandığında hata gerçeğe karşı galip gelemez; doğruysa, zulüm onu yanlış kılamaz.

Zulüm, büyük ve adil olan her yeni fikir için bir vaftizdir; fikrin büyüklüğü ve önemiyle artar. Düşmanlarının düşmanlığı ve öfkesi, onlara

aşıladığı korkuyla orantılıdır. Bu nedenle Hıristiyanlık geçmişte zulüm gördü ve Spiritizm bugün de zulüm görüyor, ancak fark şu ki Hıristiyanlık putperestler tarafından zulüm gördü, Spiritizm ise Hıristiyanlar tarafından zulüm görüyor. Kanlı zulüm zamanları geçti, bu doğru, ancak kişi artık bedeni öldürmezse, ruhu işkenceye tabi tutar, en derin duygularında, en sevgili sevgilerinde ona saldırır. Aileler bölünür; anne kızına karşı kışkırtılır; karı kocaya karşı kışkırtılır. Hatta beden bile, açlıkla eziyet etmek için insanların geçim kaynaklarını ellerinden alarak fiziksel ihtiyaçlarında saldırıya uğrar. (Bkz. bölüm XXIII, nos. 9 vd.)

Spiritistler, size vurulan darbelerden dolayı endişe etmeyin, çünkü bunlar sizin hakikate sahip olduğunuzu kanıtlar; aksi takdirde, yalnız ve zarar görmemiş bir şekilde bırakılırdınız. Bu, sizin inancınızın bir testidir, çünkü Tanrı'nın sizi, şu anda bile tüm paylarını yaptıklarına göre vermek üzere not aldığı Tanrı'nın sadık hizmetkarları arasında kabul etmesi, cesaretiniz, teslimiyetiniz ve azminiz sayesinde olacaktır.

İlk Hıristiyanların örneğini izleyerek, bu

nedenle haçınızı taşımaktan gurur duyun. "Doğruluk uğruna zulüm görenler ne mutludur, çünkü göklerin krallığı onlarınındır. Bedeni öldüren ama ruhu öldüremeyenlerden korkmayın." diyen Mesih'in sözlerine inanın. Ayrıca, "Düşmanlarınızı sevin; size kötülük yapanlara iyilik yapın ve size zulmedenler için dua edin." demiştir. Onun söylediklerini ve yaptıklarını yaparak onun gerçek öğrencileri olduğunuzu ve doktrininizin iyi olduğunu gösterin.

Zulüm ancak bir süre devam edecektir; bu yüzden şafağı sabırla bekleyin, çünkü sabah yıldızı ufukta belirmiştir. (Bkz. XXIV. bölüm, 13. sayı ve devamı)

52. DUA. Ey Rab, İsa aracılığıyla bize şöyle dedin: “Doğruluk uğruna zulüm görenler ne mutludur; düşmanlarını bağışla; sana zulmedenler için dua et”; ve kendisi katilleri için dua ederek bize yolu gösterdi.

Onun örneğini izleyerek, sevgili Tanrım, bu dünyada ve diğer dünyada barışı sağlayabilecek tek kişiler olan ilahi emirlerini bilmeyenlere merhametini yalvarıyoruz. Mesih gibi, sana diyoruz ki, "Onları affet, Baba, çünkü ne yaptıklarını

bilmiyorlar."

İnancımız ve alçakgönüllülüğümüz için birer sınav olarak alaylarına, hakaretlerine, iftiralarına ve zulümlerine sabırla ve teslimiyetle katlanmamız için bize güç ver. Bizden herhangi bir misilleme düşüncesini uzak tut, çünkü adaletinin saati herkes için duyulacak ve biz onu kutsal iradene teslim olarak bekliyoruz.

YENİ DOĞAN BİR ÇOCUK İÇİN DUA

53. GİRİŞ. Ruhlar, ancak bedensel yaşamın denemelerinden geçtikten sonra mükemmelliğe ulaşırlar. Ruh dünyasındakiler, Tanrı'nın onlara, ya katlanmak zorunda oldukları iniş çıkışlar aracılığıyla geçmişteki yanlışlarının kefareti yoluyla ya da insanlığa yararlı bir görevi yerine getirerek ilerlemeleri için bir araç sağlayacak başka bir varoluşa girmelerine izin vermesini beklerler. İlerlemeleri ve gelecekteki mutlulukları, dünyada geçirmeleri gereken zamanı kullanma biçimleriyle orantılı olacaktır. İlk adımlarını yönlendirme ve onları iyiliğe yönlendirme işi, görevlerini yerine getirme biçimlerinin hesabını Tanrı'ya verecek olan ebeveynlerine emanet edilmiştir. Tanrı, ebeveyn ve evlat sevgisini, asla cezasız bir şekilde ihlal

edilmeyen bir doğa yasası yapmıştır.

54. DUA. (Anne-baba tarafından). Çocuğumuzun bedeninde enkarne olan Ruh, aramızda hoş geldin. Onu bize gönderen Yüce Tanrı, seni kutsasın.

Bize emanet edilen ve bir gün hesabını vermemiz gereken bir emanettir. Eğer yeryüzünü dolduracak olan yeni nesil iyi ruhlara aitse, böyle bir lütuf için sana şükrederiz, ey Tanrım! Eğer kusurlu bir ruhsa, görevimiz onun iyi yolda ilerlemesine öğütlerimiz ve iyi örneklerimiz aracılığıyla yardımcı olmaktır. Eğer bizim yüzümüzden kötülüğe düşerse, sana karşı sorumlu olacağız, çünkü onun adına görevimizi yerine getirmemiş olacağız.

Rabbim, görevimizde bizi destekle ve onu yerine getirmek için bize güç ve irade ver. Eğer bu çocuk bizim için bir deneme konusu olacaksa, senin isteğin olsun!

Doğumuna başkanlık etmek ve yaşamı boyunca ona eşlik etmek üzere gelen iyi ruhlar, onu terk etmeyin. Bu çocuğu, onu kötülüğe teşvik etmeye çalışabilecek kötü ruhlardan uzak tutun; ona onların telkinlerine direnme gücü ve yeryüzünde onu bekleyen denemelere sabırla ve boyun eğerek

katlanma cesareti verin. (Bkz. XIV. bölüm, no. 9)

55. (Başkası). Ey Tanrım, ruhlarından birinin kaderini bana emanet ettin; Rabbim, bana yüklenen göreve layık olmamı sağla; bana nöbet tutmayı nasip et; zihnimi aydınlat ki, huzuruna girmeye hazırlamam gereken çocuğun eğilimlerini erkenden anlayabileyim.

56. (Başkası). İyilik Tanrısı, bu çocuğun ruhunun ilerlemesini sağlamak için belirlenmiş dünyevi denemelere katlanmak üzere bir kez daha gelmesini uygun gördüğünden, ona ışığını ver ki seni kabul etmeyi, sevmeyi ve ibadet etmeyi öğrensin. Her şeye gücünle, bu ruhun ilahi öğretilerinin kaynağında kendini yenilemesini sağla. Koruyucu meleğinin rehberliğinde, zekası büyüsün, gelişsin ve sana daha da yakınlaşmayı arzulasın. Spiritizm bilgisi, hayatındaki seçimler aracılığıyla onu aydınlatan parlayan ışık olsun. Son olarak, bizi arındırmak için bizi sınayan sevginin tam kapsamını takdir etmeyi öğrensin.

Ey Rabbim, bu canı emanet ettiğin aileye bir anne-baba gözüyle bak; görevlerinin önemini anlasınlar ve bu çocuğun kendi özlemleriyle sana yükseleceği güne kadar içinde iyi tohumların

yeşermesini sağla.

Sevgili Tanrım, "Küçük çocukların bana gelmesine izin verin, çünkü göklerin krallığı onlar gibi olanlarındır" diyen O'nun adına ve liyakatiyle bu mütevazı duayı cevaplamaya tenezzül et.

ÖLÜM AŞAMASINDAKİ BİR KİŞİ İÇİN

57. GİRİŞ. Ölüm sancıları, ruhun bedenden ayrılmasının habercisidir. O anda, kişinin sadece bir ayağının bu dünyada, diğerinin ise diğer dünyada olduğunu söyleyebiliriz. Bu geçiş, maddeye derinden bağlı olanlar ve bu dünyanın malları için diğer dünyanın mallarından daha çok yaşamış olanlar veya vicdanı keder ve pişmanlıkla rahatsız olanlar için bazen acı verici olabilir. Aksine, düşünceleri Sonsuzluğa yükselen ve maddeden kopmuş olanlar için bağları koparmak daha kolaydır ve son anlar hiçbir şekilde acı verici değildir. Bu nedenle, ruh bedene sadece bir iplikle bağlıdır, oysa ilk durumda, derin köklerle tutulur. Ancak her durumda, dua, ayrılma çabası üzerinde güçlü bir etki yaratır. (Aşağıya bakınız: Hastalar için dualar; ayrıca *Cennet ve Cehennem ,* 2. kısım, 1. bölüm, *Geçiş)*

58. DUA. Her şeye gücü yeten ve merhametli

Tanrım, bu dünyevi bedenini geride bırakıp ruhlar alemine, gerçek vatanına dönmek üzere olan bir ruhtur. Huzur içinde girsin ve merhametin onun üzerine yayılsın.

Yeryüzündeyken onu takip eden iyi ruhlar, onu bu yüce anda terk etmeyin. Gelecekteki ilerlemesi için bu dünyada deneyimlemesi gereken son acıya dayanması için ona güç verin. Ona, yanlışlarının tövbesine, aklına gelebilecek son zeka parıltılarını veya geçici düşünceleri adayabilmesi için ilham verin.

Düşüncemi öyle bir şekilde yönlendir ki, eylemi ayrılık çabasını daha az acı verici hale getirsin, bu dünyadan ayrılırken bu ruha teselli ve umut getirsin.

IV - ARTIK DÜNYADA OLMAYANLAR İÇİN DUALAR

YENİ ÖLEN BİRİ İÇİN

59. GİRİŞ. Dünyadan yeni ayrılmış ruhlar için yapılan dualar, onlara yalnızca bir sempati tanıklığı sağlama amacını taşımaz, aynı zamanda ruhlarının kopuşuna yardımcı olma etkisine de sahiptir, bu

nedenle ayrılığı her zaman takip eden karışıklık durumunu kısaltır ve uyanışı daha huzurlu hale getirir. Dahası, diğer tüm durumlarda olduğu gibi, duanın etkinliği düşüncenin samimiyetinde yatar, kalbin sıklıkla hiçbir şekilde katılmadığı, az ya da çok gösterişli bir şekilde söylenen sözlerin bolluğunda değil.

Kalpten gelen dualar, düşünceleri henüz karışık olan ruhun etrafında, onu uykudan uyandırmak için gelen dost sesler gibi yankılanır. (Bkz. XXVII. bölüm, no. 10)

60. DUA. Yüce Tanrım, merhametin [kişinin adı]nın ruhuna ulaşsın, ki onu sana çağırıyorsun. Yeryüzünde katlandığı zorluklar hesaba katılsın ve dualarımız onun bir ruh olarak hâlâ hissedebileceği acıyı yumuşatsın ve kısaltsın!

Onu almaya gelen iyi ruhlar ve özellikle siz, onun koruyucu meleği, onun maddeden kurtulmasına yardım edin; ona bedensel yaşamdan ruhsal yaşama geçişe eşlik eden karışıklıktan kurtulmak için gereken aydınlanmayı ve öz farkındalığı verin. Ona işlemiş olabileceği yanlışlar için tövbe etmesini ve sonsuz mutluluğa doğru ilerlemesini hızlandırmak için bunları düzeltmesine

izin verildiği bilgisini aşılayın.

[Kişinin adı], ruhlar dünyasına yeni girdin; ancak hâlâ aramızdasın; bizi görebiliyor ve duyabiliyorsun, çünkü seninle aramızda geride bıraktığın ve yakında toza dönüşecek olan çürüyen bedenden başka hiçbir şey yok.

Kaba zarfı geride bıraktınız, iniş çıkışlara ve ölüme maruz kaldınız ve sadece yok edilemez ve acıya erişilemez olan eterik zarfı korudunuz. Artık beden aracılığıyla yaşamıyorsanız, ruhların hayatını yaşarsınız ve bu hayat insanlığı etkileyen sefaletlerden muaftır.

Artık sen, ahiret hayatının ihtişamlarını gözlerimizden gizleyen perdeyi kaldırdın; artık sen, biz hâlâ karanlıklar içindeyken, yeni harikaları seyredebilirsin.

Siz uzayda yolculuk yapacak ve dünyaları tam bir özgürlükle ziyaret edeceksiniz, oysa biz fiziksel bedenimizi ağır bir yük gibi taşıyarak yeryüzünde acı içinde yürüyoruz.

Önünüzde sonsuzluk ufku açılacak ve böyle bir azamet karşısında insanlığın zevkini oluşturan

dünyevi arzuların, dünya hırslarının ve boş sevinçlerin boşuna olduğunu anlayacaksınız.

İnsanlar için ölüm, sadece birkaç an süren fiziksel bir ayrılıktır. Tanrı'nın iradesinin bizi hala alıkoyduğu bir sürgün yerinden, bu dünyada yerine getirmemiz gereken görevlerle birlikte, tıpkı sizin sizden öncekilere katıldığınız gibi, size tekrar katılmamıza izin verilen ana kadar düşüncede sizi takip edeceğiz.

Eğer biz sizin yakınınıza olmak için sizin bulunduğunuz yere gidemiyorsak, siz bizim yakınımıza gelebilirsiniz. Öyleyse sizi sevenlerin ve sizin sevdiklerinizin arasına gelin; hayatın zorluklarında onları destekleyin; size değer verenleri koruyun; onlara yeteneğinize göre göz kulak olun ve şimdi daha mutlu olduğunuzu düşünerek ve bir gün daha iyi bir dünyada sizinle yeniden bir araya gelecekleri teselli edici kesinliğiyle onların üzüntülerini hafifletin.

Şu anda bulunduğunuz dünyada, tüm dünyevi kızgınlıklar sona ermelidir. Gelecekteki mutluluğunuz için, bugünden itibaren onlara ulaşılamaz olmanız dileğiyle. Bu nedenle, size karşı kötülük yapanları affedin, tıpkı sizin onlara karşı

işlediğiniz kötülükleri affettikleri gibi.

Not: Bu genel duaya, ölen kişinin ailesinin veya ilişkilerinin ve durumunun özel koşullarına göre birkaç özel kelime eklenebilir. Eğer bir çocuksa, Spiritizm bize bunun yakın zamanda yaratılmış bir ruh olmadığını, daha önce yaşadığını ve oldukça ilerlemiş olabileceğini öğretir. Eğer son varlığı kısaysa, bunun nedeni ya kendisi ya da ebeveynleri için bir denemeye sadece bir ek olmasıdır. (Bkz. bölüm V, no. 21)

61. (Başka) [42]Yüce Rab, merhametin dünyayı yeni terk eden kardeşlerimize ulaşsın. Işığın onların gözlerine yansısın. Onları karanlıktan korusun; gözlerini ve kulaklarını açsın. İyi ruhların onları sarsın ve umut ve barış sözcüklerini duymalarını sağlasın.

Rabbimiz, ne kadar değersiz olsak da, sürgünden çağrılan bu kardeşlerimizden biri adına merhametli hoşgörünü dilemeye cesaret ediyoruz. Dönüşü Savurgan Oğul'un dönüşü gibi olsun. Ey Tanrım, yapmış olabileceği kötülükleri unut ve sadece yapmış olabileceği iyilikleri hatırla. Adaletin

42Bu dua, Bordeaux'lu bir medyuma, cenaze alayının penceresinin önünden geçtiği sırada dikte edilmiştir. - Auth.

değişmezdir, biliyoruz, ancak sevgin büyüktür. Senden gelen iyilik kaynağıyla adaletini hafifletmeni istiyoruz.

Işık sana parlasın, dünyayı geride bırakan kardeşim. Rab'bin iyi ruhları sana insin, seni sarsın ve dünyevi bağlarından kurtulmana yardım etsin. Rabbimizin ihtişamını anla ve gör. Şikayet etmeden adaletine boyun eğ ama merhametinden asla umudunu kesme. Kardeşim! Geçmişine gerçek bir dönüş sana geleceğe açılan kapıları açsın ve geride bıraktığın yanlışları ve onları onarmak için yapman gereken işi anlamanı sağlasın. Tanrı seni affetsin ve iyi ruhlar seni desteklesin ve cesaretlendirsin. Dünyadaki kardeşlerin senin için dua edecek ve senin de onlar için dua etmeni isteyecekler.

SEVGİLİ OLDUĞUMUZ KİŞİLER İÇİN

62. GİRİŞ. Hiçlik kavramı ne kadar da korkunçtur! Arkadaşları için ağlayan arkadaşlarının sesinin boşlukta kaybolduğuna, onlara cevap verecek bir yankı bulamadığı inancına sahip olanlara ne kadar da acımalıyız. Saf ve kutsal sevgiyi hiç tatmamışlardır, her şeyin bedenle birlikte öldüğüne; dünyayı engin zekasıyla aydınlatan ruhun, bir hava yudumu gibi sonsuza dek sönen bir

madde bileşimi olduğuna; bir baba, bir anne veya sevilen bir çocuk gibi en değerli varlıktan geriye zamanın geri dönüşü olmayan bir şekilde dağıttığı bir avuç tozdan başka bir şey kalmadığına inananlar.

Yüreği olan insanlar böyle bir düşünceye nasıl kayıtsız kalabilirler? Tam bir yok oluş fikri onları nasıl dehşete düşürmez ve en azından öyle olmadığına dair umutlandırmaz? Şimdiye kadar akıl yürütmeleri şüphelerini gidermeye yetmemişse, Spiritizm ruhun hayatta kalmasına ve mezarın ötesindeki varlıkların varlığına dair maddi kanıt sağlayarak geleceğe dair tüm belirsizliği ortadan kaldırmıştır. Bu yüzden böyle bir kanıt her yerde sevinçle karşılanmıştır; güven yeniden doğmuştur çünkü insanlar bugünden itibaren dünyadaki yaşamın daha iyi bir hayata giden kısa bir geçitten başka bir şey olmadığını; bu dünyadaki çabalarının onlar için boşa gitmediğini ve en kutsal sevgilerinin umutsuzluk olmadan yok olmadığını biliyorlar. (Bkz. bölüm IV, no. 18; bölüm V, no. 21)

63. DUA. Sevgili Tanrım, [kişinin adı] ruhu adına istediğimiz duayı olumlu bir şekilde kabul etmeyi lütfet; ona ilahi ışığını algılamasını sağla ve sonsuz

mutluluğa giden yolu kolaylaştır. İyi ruhların sözlerimi ve düşüncelerimi ona götürmesine izin ver.

Bu dünyada benim için değerli olan sen, sana sevgimin yeni bir nişanesini vermek için seslenen sesimi duy. Tanrı önce senin kurtulmana izin verdi; bencil olmadan bunun için üzülemem, çünkü sanki senin hala hayatın acı ve ızdırabıyla boğuşmanı istiyormuşum gibi olurdu. Bu yüzden, senin benden önce geldiğin o daha mutlu dünyada yeniden bir araya gelme anımızı teslimiyetle bekliyorum.

Ayrılığımızın sadece bir anlık olduğunu ve bana ne kadar uzun görünse de, Tanrı'nın seçilmişlerine vadettiği mutluluğun sonsuzluğu karşısında süresinin kaybolduğunu biliyorum. Onun iyiliği beni o arzulanan anı geciktirebilecek her şeyden uzak tutsun ve böylece dünyevi esaretimden ayrılırken seninle tekrar görüşememenin acısını benden esirgesin.

Ah! Aramızda seni benim görüşümden gizleyen sadece maddi bir perdenin olduğu kesinliği ne kadar tatlı ve rahatlatıcı! Tam burada, yanımda olman ve beni eskisi gibi, hatta belki de eskisinden daha iyi görüp duyman; beni unutmaman, benim

seni unutmayacağım gibi; düşüncelerimizin birbirine karışmayı bırakmaması ve senin düşüncelerinin beni her zaman takip edip desteklemesi.

Rabbin esenliği sizinle olsun.

ACI ÇEKEN VE DUA İSTEYEN RUHLAR İÇİN

64. GİRİŞ. Duanın acı çeken ruhlara sağlayabileceği teselliyi anlamak için, yukarıda açıklandığı gibi, onların eylem biçimlerini hatırlamak gerekir. (Bkz. bölüm XXVII, nos. 9, 18 vd.). Bu hakikatle aşılanmış olanlar, boşuna dua etmedikleri kesinliğinden dolayı daha hararetli dua ederler.

65. DUA. Bağışlayıcı ve merhametli Tanrım, iyiliğin dualarımızı isteyen tüm ruhlara, özellikle de [kişinin adı]'nın ruhuna ulaşsın. Tek kaygısı iyilik yapmak olan iyi ruhlar, tesellileri için bana şefaat etsin. Gözlerinde bir umut ışığı parlat ve ilahi ışık onları kutsanmışların meskeninden uzak tutan kusurlar konusunda aydınlatsın. Kalplerini tövbeye ve ilerlemelerini hızlandırmak için kendilerini arındırma arzusuna aç. Çabalarıyla denemelerinin süresini kısaltabileceklerini anlamalarını sağla.

Allah onlara hayırlısıyla bu güzel kararlarında sebat etme gücü versin!

Bu hayırlı sözler, yeryüzünde kendilerine sempati duyan ve onların mutluluğunu isteyen insanların olduğunu göstererek, onların acılarını hafifletsin.

66. (Başkası). Ey Rab, tüm acı çeken ruhlara, ister ruh dünyasında bedensiz olsunlar, ister aramızda bedenlenmiş olsunlar, sevginin ve merhametinin bereketlerini dökmen için sana dua ediyoruz. Zayıflıklarımıza merhamet göster. Bizi yanılabilir kıldın, ancak bize kötülüğe karşı koyma ve kötülüğün üstesinden gelme gücü verdin. Merhametin, kötü eğilimlerine karşı koyamayan ve hala yanlış yolda olan herkese yayılsın. İyi ruhların onları sarsın; ışığın gözlerine parlasın ve hayat veren sıcaklığına çekilerek, alçakgönüllü, pişman ve itaatkar bir şekilde ayaklarının dibine kapansınlar.

Ey merhametli Baba, dünyevi denemelerine dayanacak güce sahip olmayan kardeşlerimiz için de sana dua ediyoruz. Bize taşımamız gereken bir yük verdin, ey Rab, ve onu ancak senin ayaklarına bırakmalıyız; ancak, zayıflığımız büyüktür ve

cesaretimiz bazen yol boyunca bizi yarı yolda bırakır. Zamanı gelmeden işlerini terk eden bu tembel hizmetkarlara merhamet et. Adaletin onları esirgesin ve iyi ruhların onlara rahatlama, teselli ve gelecek için umut getirsin. Bağışlanma umudu ruhu güçlendirir; bu gerçeği, ey Rab, umutsuz suçlulara göster ve böyle bir umutla desteklendiklerinde, geçmişlerini kurtarmak ve geleceği fethetmeye hazırlanmak için haksızlıklarının ve acılarının enginliğinde bile güce sahip olacaklardır.

ÖLÜ BİR DÜŞMAN İÇİN

67. GİRİŞ. Düşmanlarımıza karşı merhamet, onları mezardan sonra da takip etmelidir. Bize yaptıkları kötülüğün, bundan nasıl yararlanacağımızı bilseydik ilerlememiz için yararlı olabilecek bir deneme olduğunu fark etmeliyiz. Bu, sadece maddi sıkıntılardan daha avantajlı olabilirdi çünkü cesaretle birlikte

ve istifa, bize ona hayırseverliği ve suçların unutulmasını eklememize izin verdi. (Bkz. bölüm X, no. 6; bölüm XII, nos. 5, 6)

68. DUA. Tanrım, [kişinin adı]nın ruhunu

benimkinden önce çağırmak senin isteğindi. Bana yaptığı kötülük ve bana yönelik kötü niyetleri için onu affediyorum. Artık bu dünyanın illüzyonları altında olmadığına göre, bunun için tövbe etsin.

Ey Tanrım, merhametin onun üzerine olsun ve onun ölümüne sevinme düşüncesini benden uzak tut. Eğer ona karşı kötü davrandıysam, tıpkı bana karşı kötü davrananları affettiğim gibi, o da beni affetsin.

BİR SUÇLU İÇİN

69. GİRİŞ. Eğer duaların etkililiği uzunluklarıyla orantılı olsaydı, en uzun olanlar daha suçlu kişilere saklanmalıydı çünkü onlar erdemli hayatlar yaşamış olanlardan daha fazla ihtiyaç duyarlar. Suçlulara dua etmeyi reddetmek, hayırseverlikten yoksun olmak ve Tanrı'nın merhametini yanlış anlamaktır. Bir kişi şu veya bu yanlışı yaptığı için duaların anlamsız olduğuna inanmak, Yüce Tanrı'nın adaletini önceden yargılamaktır. (Bkz. bölüm XI, no. 14)

70. DUA. Ey merhametli Tanrım, dünyayı geride bırakan bu suçluyu reddetme. İnsan adaleti ona vurmuş olabilir, ancak yüreği pişmanlıkla etkilenmemişse onu senin adaletinden muaf

tutmamıştır.

Onun yanlışlarının ağırlığını ondan gizleyen göz bağını çıkarın. Pişmanlığı sizin önünüzde lütuf bulsun ve ruhunun acısını hafifletsin! Dualarımız ve iyi ruhların şefaati de ona umut ve teselli getirsin. Ona yeni bir varoluşta kötü eylemlerini düzeltme arzusunu aşılayın ve ona gireceği yeni mücadelelerde yenik düşmemesi için güç verin.

Rabbim, ona merhamet eyle!

BİR İNTİHAR İÇİN

71. GİRİŞ. İnsanlar asla kendi hayatlarını elden çıkarma hakkına sahip değildir, çünkü yalnızca Tanrı onları uygun görüldüğünde dünyevi esaretlerinden kurtarabilir. Bununla birlikte, ilahi adaletin sertliği koşullara göre yumuşatılabilir, ancak tüm şiddetiyle hayatın zorluklarından kendilerini kurtarmak isteyenler için saklıdır. İntihar edenler, cezalarını çekmeden hapisten kaçan ve tekrar yakalandıklarında daha sert bir şekilde korunan mahkumlar gibidir. Bu durum, mevcut sefaletlerinden kurtulduklarına inanan ancak kendilerini daha da büyük bir mutsuzluğa gömen intihar edenler için de geçerlidir. (Bkz. V.

bölüm, 14. sayı ve devamı)

72. DUA. Ey Tanrım, yasalarını ihlal ederek günlerini kasıtlı olarak kısaltanlara ayrılmış kaderi biliyoruz. Ama aynı zamanda merhametinin sonsuz olduğunu da biliyoruz: [kişinin adı]nın ruhuna onu uzatmaya tenezzül et. Dualarımız ve senin acın onun denemelerinin sonunu bekleme cesaretini gösterememiş olmasının acısını yumuşatsın!

Görevi talihsizlere yardım etmek olan iyi ruhlar, onu gözetiminiz altına alın. Ona yaptığı yanlıştan dolayı pişmanlık ilham edin ve yardımınız ona, düzeltmek için katlanmak zorunda kalacağı yeni denemelere daha boyun eğmiş bir şekilde katlanma gücü versin. Onu bir kez daha kötülüğe sürükleyebilecek ve gelecekteki denemelerinin meyvelerini kaybetmesine neden olarak acısını uzatabilecek kötü ruhları ondan uzak tutun.

Talihsizliği dualarımızın konusu olan sen, acını hafifletmemiz ve daha iyi bir gelecek için umut uyandırmamız dileğiyle! O gelecek senin ellerinde; yüreği tövbe eden herkese açık olan, ancak sadece katılaşmış kalplere kapalı kalan Tanrı'nın iyiliğine güven.

Tövbe eden ruhlar için

73. GİRİŞ. Dua isteyen acı çeken ve pişman ruhları kötü ruhlar kategorisine koymak haksızlık olur. Kötü olabilirlerdi ama yanlışlarını kabul edip yas tuttuklarında artık kötü değillerdir: sadece mutsuzdurlar. Hatta bazıları göreceli bir mutluluğun tadını çıkarmaya bile başlamıştır.
74. DUA. Günahkarın içten tövbesini kabul eden merhametli Tanrı, ister bedenlenmiş ister bedensiz olsun, burada kötülükten zevk alan ama şimdi hatalarını fark eden ve iyiliğin yoluna giren bir ruh var. Sevgili Tanrım, onu savurgan bir çocuk olarak kabul et ve onu affet.

Seslerini tanımayı başaramadığı iyi ruhlar, o artık bugünden itibaren onu duymanızı istiyor. Ona, Rab'bin seçilmişlerinin mutluluğunu önceden görmesine izin verin ki, ona ulaşmak için kendini arındırma arzusunda ısrarcı olsun. Onu iyi kararlarında destekleyin ve ona kötü içgüdülerine karşı koyma gücü verin.

[Kişinin adı]'nın ruhu, değişiminiz için sizi takdir ediyoruz ve size yardım eden iyi ruhlara teşekkür ediyoruz.

Eğer kötülük yapmaktan zevk alıyorsanız, bunun nedeni iyilik yapmanın ne kadar tatlı bir zevk olduğunu anlamamanızdı; ayrıca bunu başarmayı ummak için kendinizi çok aşağılık hissediyordunuz. Fakat iyi yola adım attığınız andan itibaren, sizin için bir ışık parlamaya başladı; bilinmeyen bir mutluluğu deneyimlemeye başladınız ve umut ruhunuza girdi. Çünkü Tanrı, tövbe eden günahkarın duasını her zaman duyar ve kendisine gelen kimseyi geri çevirmez.

Onun lütfuna tamamen girmek için, bundan sonra kendinizi sadece kötülük yapmamaya değil, iyiliği yapmaya ve özellikle yaptığınız kötülüğü onarmaya adayın. O zaman, Tanrı'nın adaletini tatmin etmiş olacaksınız. Her iyi eylem, geçmişteki yanlışlarınızdan birini silecektir.

İlk adım atıldı. Şimdi, ne kadar ilerlerseniz, yol size o kadar kolay ve keyifli görünecek. Bu yüzden sebat edin ve bir gün iyi ve mutlu ruhlar arasında sayılmanın ihtişamını yaşayacaksınız.

SERTLEŞMİŞ RUHLAR İÇİN

75. GİRİŞ. Kötü ruhlar henüz tövbeyle temas etmemiş olanlardır; kötülükten zevk alan ve

bundan dolayı pişmanlık duymayan; kınamaya karşı duyarsız olan ve duayı reddeden ve sıklıkla Tanrı'nın adını küfür edenlerdir. Bunlar, ölümden sonra, katlandıkları acılardan dolayı enkarnasyonlardan intikam alan ve hayattayken nefret ettikleri kişileri, ister saplantı yoluyla ister [43]herhangi bir zararlı etki yoluyla olsun, nefretleriyle zulmeden katılaşmış ruhlardır. (Bkz. bölüm X, no. 6; bölüm XII, nos. 5, 6)

Sapkın ruhlar arasında iki belirgin kategori vardır: düpedüz kötü olanlar ve ikiyüzlü olanlar. İlki, ikincisinden sonsuz derecede daha kolay iyiye yönlendirilir. Bunlar çoğunlukla kaba ve karakter olarak kabadırlar, kötülüğü niyetten çok içgüdüsel olarak işleyen ve kendilerini olduklarından daha iyi göstermeye çalışmayan enkarnasyonlarda gördüğümüze benzerler. Ancak, içlerinde ortaya çıkarılması gereken gizli bir tohum vardır ve kişi bunu neredeyse her zaman azim ve kararlılıkla iyilikle birleştirerek, ayrıca iyi öğüt, akıl yürütme ve dua yoluyla yapabilir. Medyumlukta, Tanrı'nın adını yazmakta yaşadıkları zorluk, korkulu bir

43Saplantı (manevi) "... bazı ruhların bazı bireyler üzerinde edinebileceği egemenliktir" (Kardec, Allan, *The Mediums' Book* , International Spiritist Council, 2006, s. 393. Ele geçirilme konusunun ve onun çeşitli şiddet derecelerinin tam bir incelemesi için bkz . *ibid* , bölüm XXIII. Ayrıca bkz. aşağıdaki no. 81.- Tr.

içgüdünün, vicdanlarının onlara layık olmadıklarını söyleyen iç sesinin bir göstergesidir. Bunun geçerli olduğu kişiler dönüşümün eşiğindedir ve kişi onlar için tüm umudu besleyebilir: tek yapılması gereken kalplerindeki yumuşak noktayı bulmaktır.

İkiyüzlü ruhlar neredeyse her zaman oldukça zekidir, ancak kalplerinde tek bir hassas lif yoktur; hiçbir şey onları hareket ettiremez. Birinin güvenini kazanmak için tüm iyi duyguları taklit ederler ve onları kutsal ruhlar olarak kabul edecek kadar aptal birini bulduklarında ve onları kendi iradelerine tabi kıldıklarında mutlu olurlar. İçlerinde en ufak bir korku uyandırmaktan uzak, Tanrı'nın adı onlara alçaklıklarını örtmek için bir maske görevi görür. Görünür dünyada olduğu gibi görünmez dünyada da ikiyüzlüler en tehlikeli olanlardır çünkü kimse onlardan şüphelenmeden gölgelerde hareket ederler. İnançlıymış gibi görünürler, ancak bu inanç gerçek değildir.

76. DUA. Ey Rabbimiz, cehaletin karanlığında bulunan ve seni tanımayan kusurlu ruhlara, özellikle de [kişinin adı] ruhuna iyi bir bakış atmayı lütfet.

İyi ruhlar, ona insanları kötülüğe teşvik

etmenin, onları takıntı haline getirmenin ve onlara eziyet etmenin kendi acısını uzatacağını anlamasını sağlamamıza yardım edin. Keyfini çıkardığınız mutluluğun örneğinin onun için bir cesaret kaynağı olmasına izin verin.

Kötülükten hâlâ hoşlanan ruhlar, sizin için sunduğumuz duayı duydunuz; bu, sizin kötülük yapmanıza rağmen, bizim size iyilik yapmak istediğimizi gösteriyor.

Mutsuzsun çünkü kötülük yaparak mutlu olmak imkânsız. Öyleyse, kurtulmak sana bağlıyken neden acı içinde kalıyorsun? Etrafındaki iyi ruhlara bak; ne kadar mutlu olduklarını ve aynı mutluluğun tadını çıkarmanın senin için daha hoş olup olmayacağını gör!

Bunun sizin için imkansız olduğunu söyleyeceksiniz; ama bunu isteyenler için hiçbir şey imkansız değildir, çünkü Tanrı size, tüm yaratıklarına verdiği gibi, iyi ile kötü arasında, yani mutluluk ile mutsuzluk arasında seçim yapma özgürlüğü vermiştir ve hiç kimse kötülük yapmaya mahkûm değildir. Kötülük yapma isteğiniz varsa, iyi işler yapma ve mutlu olma isteğiniz de vardır.

Gözlerinizi Tanrı'ya çevirin; düşüncenizde sadece bir an için kendinizi ona doğru yükseltin ve ilahi ışığının bir ışını sizi aydınlatmak için gelecektir. Bizimle birlikte şu basit kelimeleri söyleyin: *Tanrım, tövbe ediyorum; beni affet .* Tövbe etmeyi ve kötülük yerine iyilik yapmayı deneyin ve onun merhametinin üzerinize hızla uzanacağını ve şu anda hissettiğiniz ıstırabın yerini bilinmeyen bir refahın alacağını göreceksiniz.

İyiliğe giden yolda bir adım attığınızda, yolun geri kalanı kolay görünecektir. O zaman kendi hatanız yüzünden ne kadar mutlu zaman kaybettiğinizi anlayacaksınız. Ancak önünüzde parlak ve umut dolu bir gelecek açılacak ve sonsuza dek sürse sizin için cehennem olacak olan, sıkıntı ve zihinsel işkencelerle dolu sefil geçmişinizi unutturacaktır. Bir gün gelecek ve işkenceniz öyle bir noktaya gelecek ki, bedeli ne olursa olsun, bunun durmasını isteyeceksiniz. Ancak ne kadar uzun beklerseniz, o kadar zor olacak.

Sonsuza dek şu anki halinizde kalacağınıza inanmayın; hayır, bu imkansızdır. Önünüzde iki olasılık var: birincisi şimdiye kadar çektiğinizden daha fazla acı çekmek, diğeri ise sizi çevreleyen iyi

ruhlar kadar mutlu olmak. İnatçılığınızda ısrar ederseniz ilki kaçınılmazdır, ancak iradenizin basit bir çabası sizi şu anki kötü durumunuzdan çekip çıkarmak için yeterlidir. Bu yüzden acele edin, çünkü her gecikme günü mutluluğunuz için kaybedilen bir gündür.

İyi ruhlar, bu sözlerin bu geri kalmış ruha ulaşmasına izin verin, böylece Tanrı'ya daha da yakınlaşmasına yardımcı olabilirler. Kötü ruhlar üzerinde bu kadar büyük bir güce sahip olan İsa Mesih adına sizden rica ediyoruz.

V - HASTALAR VE TAKINTILILAR İÇİN DUALAR

HASTALAR İÇİN

77. GİRİŞ. Hastalıklar, dünyevi yaşamın denemelerinin ve iniş çıkışlarının bir parçasıdır; bunlar maddi doğamızın kaba yapısına ve içinde yaşadığımız dünyanın düşük evrim derecesine içkindir. Her türlü tutku ve aşırılık, içimize sağlıksız tohumlar eker, bunlar çoğunlukla kalıtsaldır. Fiziksel veya ahlaki olarak daha gelişmiş dünyalarda, daha arınmış ve daha az maddi insan organizması aynı zayıflıklara maruz kalmaz ve vücut tutkuların tahribatı tarafından

sessizce zayıflatılmaz (bkz. III. bölüm, no. 9). Bu nedenle, daha az gelişmiş doğamızın bizi yerleştirdiği çevrenin sonuçlarına, bir transferi hak edene kadar katlanmaya kendimizi razı etmeliyiz. Bunun olmasını beklerken, mevcut durumumuzu iyileştirmek için bize bağlı olanı yapmaktan bizi alıkoymamalıdır; ancak çabalarımıza rağmen bunu başaramazsak, Spiritizm bize geçici hastalıklarımızı boyun eğerek taşımayı öğretir.

Eğer Tanrı bedensel acıların belirli durumlarda dağıtılmasını veya hafifletilmesini istemeseydi, Tanrı şifa araçlarını emrimize vermezdi. Tanrı'nın bu konudaki tedbirli ilgisi, koruma içgüdüsüne uygun olarak, bunları aramanın ve uygulamanın bizim görevimiz olduğunu gösterir.

Bilim tarafından geliştirilen olağan ilaçların yanı sıra, manyetizma akışkan eylemin gücünü anlamamızı sağladı; sonrasında, Spiritizm *şifa medyumluğunda* ve duanın etkisinde başka bir gücü ortaya çıkardı. (Aşağıda şifa medyumluğu hakkında [no. 81] bahsine bakın)

78. DUA. (Hasta kişi tarafından söylenir). Ey Rab, sen tamamen adilsin; bana göndermeyi uygun gördüğün hastalığı hak etmiş olmalıyım, çünkü sen

kimseyi sebepsiz yere acı çektirmezsin. Kendimi şifa bulmak için sonsuz merhametine teslim ediyorum; eğer beni sağlığıma kavuşturmak istersen, kutsal ismin mübarek olsun. Öte yandan, daha fazla acı çekmem gerekirse, ismin yine mübarek olsun. Kendimi şikayet etmeden ilahi kararlarına teslim ediyorum, çünkü yaptığın her şeyin yaratıklarının iyiliğinden başka bir amacı olamaz.

Allahım, bu hastalığın bana sağlıklı bir uyarı olmasını ve kendimi değerlendirmemi sağlamasını sağla. Bunu geçmişin kefareti ve senin kutsal iradene olan inancım ve teslimiyetim için bir sınav olarak kabul ediyorum. (40 numaralı duaya bakınız)

79. DUA. (Hasta kişi için). Ey Tanrım, senin tasarımların aşılmazdır ve bilgeliğinle [kişinin adı]nı hastalıkla cezalandırmayı doğru gördün. Onun acısına şefkatli bakışını çevirmeni ve buna son vermeyi tenezzül etmeni dilerim.

İyi ruhlar, Yüce Tanrı'nın hizmetkarları, onun rahatlaması için olan isteğimi desteklemenizi rica ediyorum. Düşüncemi, onun bedenine sağlıklı bir merhem ve ruhuna teselli dökmesi için yönlendirin.

Ona sabır ve Tanrı'nın iradesine teslimiyet ilham et. Ona, bu denemenin meyvesini kaybetmemesi için, Hıristiyanca bir teslimiyetle acısına katlanma gücü ver. (Dua no. 57'ye bak)

80. DUA. (Şifa veren medyum tarafından söylenecek). Sevgili Tanrım, eğer beni kullanmaya tenezzül edersen, ne kadar değersiz olsam da, eğer senin isteğinse bu acıyı iyileştirebilirim, çünkü sana inanıyorum; ama sensiz hiçbir şey yapamam. İyi ruhların sağlık veren sıvılarını bana bahşetmelerine izin ver ki onu bu hasta kişiye aktarabileyim ve saflığını değiştirebilecek her türlü gurur ve bencillik düşüncesini benden uzak tut.

TAKINTILI OLANLAR İÇİN

81. GİRİŞ. Saplantı, kötü bir ruhun bir birey üzerinde uyguladığı ısrarcı eylemdir. Herhangi bir algılanabilir dış belirti olmaksızın basit bir ahlaki etkiden, organizmanın ve zihinsel yeteneklerin tamamen bozulmasına kadar çok belirgin özellikler gösterir. Tüm medyumluk yeteneklerini yok eder; yazılı medyumlukta, belirli bir ruhun diğerlerini dışlayarak kendini gösterme konusundaki inatçılığıyla gösterilir.

Kötü ruhlar, sakinlerinin ahlaki evriminin düşük derecesinin bir sonucu olarak dünyanın her yerinde uçuşmaktadır. Kötü niyetli eylemleri, bu dünyada insanlığı hedef alan sıkıntıların bir kısmını oluşturmaktadır. Yaşamın tüm hastalıkları ve sıkıntıları gibi, saplantılar da bu nedenle bir deneme veya kefaret olarak görülmeli ve bu şekilde kabul edilmelidir.

Tıpkı hastalıkların, bedeni zararlı dış etkilere açık hale getiren fiziksel kusurların sonucu olması gibi, bir saplantı da her zaman bedeni kötü bir ruha maruz bırakan ahlaki bir kusurun sonucudur. Fiziksel bir nedene fiziksel bir güç uygulanır; ahlaki bir nedene ahlaki bir güç uygulanması gerekir. Hastalıkları önlemek için, beden güçlendirilir; saplantıları önlemek için, ruh güçlendirilmelidir; bu nedenle, saplantılı kişiler için kendi iyilikleri için çalışmak zorunluluğu vardır; bu, çoğu zaman onları diğer kişilerin yardımı olmadan saplantılılarından kurtarmak için yeterlidir. Ancak, saplantı boyun eğdirme ve ele geçirmeye dönüştüğünde böyle bir yardım gerekli hale gelir, çünkü o zaman hastalar bazen irade güçlerini ve özgür iradelerini kaybederler.

Saplantı neredeyse her zaman bir ruhun gerçekleştirdiği intikamın sonucudur ve çoğu zaman saplantılı kişinin önceki bir varoluşta ruhla yaşadığı ilişkilerden kaynaklanır. (Bkz. bölüm X, no. 6; bölüm XII, nos. 5, 6)

Ağır saplantı durumlarında, saplantılı kişi sanki sağlıklı sıvıların etkisini nötrleştiren ve iten zararlı bir sıvı ile sarılmış ve emdirilmiş gibidir. Bu nedenle kişiyi bu kötü sıvıdan kurtarmak gerekir; ancak kötü bir sıvı benzer bir kötü sıvı tarafından saptırılamaz. Hastalıklarda şifa veren bir medyumun yaptığına benzer bir eylemle, bir şekilde tepkisel bir etki üreten daha iyi bir sıvının yardımıyla kötü sıvıyı dışarı atmak gerekir. Bu mekanik eylemdir, ancak yeterli değildir; ayrıca ve özellikle *zeki varlık üzerinde eylemde bulunmak gerekir* , bu varlığa otoriteyle hitap edilmelidir ve bu otorite yalnızca ahlaki üstünlükten kaynaklanır - üstünlük ne kadar büyükse, otorite de o kadar büyüktür.

Ve hepsi bu kadar değil. Kurtuluşu garantilemek için, kötü ruh kötü niyetlerinden vazgeçmeye yönlendirilmelidir; yetenekli bir şekilde yönlendirilmiş talimatlar ve ahlaki eğitimi

akılda tutularak yapılan kişisel çağrışımlar yardımıyla, onda tövbe ve iyilik yapma arzusu uyandırmak gerekir. O zaman, bir enkarnasyonu teslim etmenin ve kusurlu bir ruhu dönüştürmenin iki katlı tatminine sahip olabiliriz.

Görev, takıntılı kişi durumunu anladığında ve irade gücünü ve dualarını sunduğunda daha kolay hale gelir. Aldatıcı ruh tarafından baştan çıkarılan kişi, takıntılı kişinin nitelikleri konusunda yanılgıya düşerse ve onu içine daldırdığı hatadan zevk alırsa bu gerçekleşemez, çünkü o zaman takıntılı kişi yardım etmek yerine tüm yardımları reddeder. Bu, her zaman en şiddetli boyun eğdirmeden sonsuz derecede daha asi olan büyülenme için geçerlidir. (Bkz. *Medyumların Kitabı,* bölüm XXIII)

Bütün takıntı durumlarında, takıntılı ruhu harekete geçirmede en güçlü yardımcı duadır.

82. DUA. (Takıntılı kişi tarafından söylenir). Sevgili Tanrım, iyi ruhların bana yapışan kötü ruhtan beni kurtarmasına izin ver. Eğer geçmişte ona karşı işlemiş olabileceğim haksızlıklar için bir intikam eylemiyse, sevgili Tanrım, sen buna benim cezam için izin verdin ve ben haksızlığımın sonucunu çekiyorum. Pişmanlığım senin affını ve

kurtuluşumu hak etsin! Ama sebebi ne olursa olsun, merhametin onun üzerinde olsun. Düşüncesini kötülük yapmaktan alıkoyacak olan ilerleme yolunu kolaylaştırmaya tenezzül et. Ben de kötülüğe iyilikle karşılık vereyim, böylece onu daha iyi duygulara yönlendireyim.

Ama aynı zamanda biliyorum ki, sevgili Tanrım, kusurlu ruhların etkisine açık olmamı sağlayan kusurlarımdır. Onları fark etmem için bana gerekli aydınlanmayı ver; özellikle, beni kendi hatalarıma karşı kör eden gururla savaş.

Kötü bir ruhun bana hükmetmesine izin verecek kadar değersiz olmalıyım!

Allahım, gururuma indirilen bu darbe, geleceğe bir ders olsun; iyilik, hayır ve tevazu ile kendimi arındırma azmimde beni güçlendirsin ki, bundan sonra kötü tesirlere karşı bir set çekebileyim.

Rabbim, bu sınava sabır ve tevekkülle katlanmam için bana güç ver. Diğer tüm sınavlarda olduğu gibi, şikayet ederek meyvelerini mahvetmezsem bunun ilerlememe yardımcı olacağını anlıyorum, çünkü bu bana teslimiyetimi

gösterme ve mutsuz bir kardeşe/kız kardeşe yaptığı kötülüğü affederek ona karşı hayırseverlik yapma fırsatı veriyor. (Bkz. XII. bölüm, 5, 6. sayılar; XXVIII. bölüm, 15 ve devamı, 46, 47)

83. DUA. (Takıntılı kişi için). Yüce Tanrım, [kişinin adı]nı, onu takıntılı hale getiren ruhtan kurtarma yeteneğini bana bahşet. Eğer bu denemeye son vermek senin tasarımlarındaysa, bana bu ruhla gerekli yetkiyle konuşma lütfunu ver.

İyi ruhlar, bana yardım edin ve siz, koruyucu meleğim, bana yardım edin. Onu saran kirli sıvıdan onu kurtarmama yardım edin.

Yüce Allah'ın adıyla, ona eziyet eden kötü ruhtan uzaklaşmasını rica ediyorum.

84. DUA. (Takıntılı ruh için). Sonsuz iyiliğin Tanrısı, [kişinin adı] takıntılı ruh için merhametini diliyorum. Ona ilahi ışığı görmesini sağla ki, gittiği yanlış yolu görebilsin. İyi ruhlar, ona kötülük yaparak kaybedeceği her şeyi ve iyilik yaparak kazanacağı her şeyi olduğunu anlaması için yardım et.

[Kişinin adı]na eziyet etmekten zevk alan ruh

beni dinlesin, çünkü ben seninle Tanrı adına konuşuyorum.

Eğer düşünürseniz, kötülüğün iyiliğe galip gelemeyeceğini, Tanrı'dan ve iyi ruhlardan daha güçlü olamayacağınızı anlarsınız.

[Kişinin adı]nı sizin tarafınızdan gelebilecek herhangi bir darbeden koruyabilirler ve eğer bunu yapmadılarsa, bunun nedeni onun katlanılması gereken bir denemeden geçmiş olmasıdır. Ancak bu deneme sona erdiğinde, ona karşı yaptığınız tüm eylemleri engelleyeceklerdir. Ona zarar vermek yerine, yaptığınız kötülük onun ilerlemesine hizmet etmiş olacak ve bundan dolayı o sadece mutlu olacaktır. Böylece, kötülüğünüz sizin için açık bir kayıp olacak ve size karşı geri tepecektir.

Her şeye gücü yeten Tanrı ve sizden daha güçlü olan yüksek düzen ruhları, onun temsilcileri, istedikleri zaman bu saplantıya son verecekler ve sizin azminiz bu yüce otoritenin önünde kırılacak. Ancak Tanrı iyi olduğu için, kendi özgür iradenizle sona erdiğiniz için size bir erdem bırakmak istiyor. Bu size verilen bir ertelemedir; bundan yararlanmazsanız, acınası sonuçlarına

katlanacaksınız; sizi büyük cezalar ve acımasız acılar bekliyor; sizi çoktan bağışlamış ve sizin için dua etmiş olan kurbanınızın merhametini ve dualarını yalvarmaya zorlanacaksınız ki bu Tanrı'nın gözünde büyük bir erdemdir ve onun kurtuluşunu hızlandıracaktır.

Öyleyse, hala zaman varken bunu düşünün, çünkü Tanrı'nın adaleti sizi diğer tüm asi ruhlar gibi vuracaktır. Şu anda yaptığınız kötülüğün kesinlikle bir sınırı olacağını, ancak inatçılığınızda ısrar ederseniz, acınızın durmadan artacağını fark edin.

Dünyadayken, bir anın küçük tatmini için büyük bir iyiliği feda etmeyi aptalca bulmadın mı? Aynı şey şimdi bir ruh olduğun için de geçerli. Yaptığın şeyden ne kazanacaksın? Ne söylersen söyle, seni mutsuz olmaktan alıkoymayan, birine eziyet etmenin hüzünlü zevki; seni daha da mutsuz edecek.

Ayrıca, kaybettiğiniz şeylere bakın; etrafınızdaki iyi ruhlara bakın ve onların durumlarının sizinkinden daha iyi olup olmadığına bakın. Onların yaşadığı mutluluk, dilediğiniz zaman sizin de payınıza düşecektir. Ne yapmalısınız?

Tanrı'ya dua edin ve kötülük yerine iyilik yapın. Birdenbire değişemeyeceğinizi biliyorum, ancak Tanrı imkansız olanı istemez; istediği şey iyi niyettir. Öyleyse deneyin ve size yardım edelim. Öyle yapın ki yakında sizin için tövbe eden ruhlar için duayı (no. 73) söyleyebilelim ve iyi olanlar arasında sayılacağınız zamanı beklerken artık sizi kötü olanlar arasında saymayalım.

(Ayrıca *bkz* . no. 75, katılaşmış ruhlar için dua).

Yorum. Ciddi saplantıların iyileştirilmesi çok fazla sabır, azim ve bağlılık gerektirir. Ayrıca, sıklıkla aşırı derecede sapkın, katılaşmış ve kurnaz ruhları iyiye yönlendirmek için incelik ve beceri gerektirir, çünkü en üst düzeyde asi olanlar vardır. Çoğu durumda, koşullara göre hareket edilmelidir; ancak ruhun karakteri ne olursa olsun, şiddet veya tehdit ile hiçbir şeyin elde edilemeyeceği kesin bir gerçektir; tüm etki kişinin ahlaki üstünlüğünde yatar. Deneyim ve mantıkla da kanıtlanmış bir diğer gerçek de, *şeytan çıkarmaların, formüllerin, kutsal sözcüklerin, muskaların, tılsımların, dışsal uygulamaların veya herhangi bir maddi sembolün tamamen etkisiz olmasıdır.*

Çok uzun süren saplantılar patolojik bozukluklara neden olabilir ve bazen organizmayı yeniden kurmak için eş zamanlı veya müteakip manyetik veya tıbbi tedavi gerektirebilir. Neden ortadan kaldırıldıktan sonra geriye sadece etkilerle mücadele etmek kalır. (Bkz. *The Mediums' Book,* chap. XXIII: Obsession; *Revue Spirite ,* Şubat ve Mart 1864; Nisan 1865: “Saplantılar için şifa örnekleri.”)

> Bugün onlar inanıyorlar ve inançları sarsılmazdır, çünkü kanıt ve gösteriye dayanmaktadır ve aklı tatmin etmektedir. [...] Spiritistlerin inancı böyledir ve güçlerinin kanıtı, kendilerini daha iyi hale getirmek, kötü eğilimlerini kontrol etmek ve Mesih'in ilkelerini uygulamaya koymak, ırk, kast veya mezhep gözetmeksizin tüm insanları kardeş olarak görmek, düşmanlarını bağışlamak ve kötülüğe ilahi modele uygun olarak iyilikle karşılık vermek için çabalamalarıdır. (KARDEC, Allan. *La Revue Spirite,* 1868).

Allan Kardec tarafından gerçekleştirilen, insanın ruhlarla iletişimini ortaya koyan olguların tamamen akılcı ve bilimsel bir şekilde incelenmesi sonucunda, bilimsel, felsefi ve dini açılardan sistemleştirilen Spiritist Doktrin ortaya çıkmıştır.

1854'te başlayıp 1869'daki ölümüne kadar süren Kardec'in çabası beş temel eserden oluşuyordu: *Ruhların Kitabı* (1857), *Medyumların Kitabı* (1861), *Ruhçuluğa Göre İncil* (1864), *Cennet ve Cehennem* (1865) ve *Yaratılış* (1868) ve ayrıca *Ruhçuluk Nedir kitabı*

[1] **Yayıncının notu:** Brezilya Federal Adalet Bakanlığı (Ministerio Publi co Federal) ile yapılan bir anlaşma gereği yayımlanan bu “Açıklayıcı Not”, Allan Kardec’in eserlerinin bazı bölümlerinde herhangi bir ayrımcılık veya önyargının bulunmadığını göstermeyi

amaçlamaktadır; bu bölümlerin hepsi, Spiritist Doktrini'nde yer alan Hıristiyan kardeşliği ve dayanışma ilkelerini savunmaktadır.

(1859) ve bir dizi kitapçık ve *La Revue Spirite'in 136 baskısı* (Ocak 1858 - Nisan 1869). Ölümünden sonra, *Posthumous Works adlı kitap* derlendi (1890).

Bu eserlerin titiz ve sınır tanımayan bir incelemesi, bazı temel sonuçları çıkarmamızı sağlayacaktır: a) bütün insanlar, eşit koşullar altında Tanrı tarafından yaratılmış, aynı doğal ilerleme yasalarına tabi ölümsüz ruhlardır ve bu yasalar herkesi yavaş yavaş mükemmelliğe götürür; b) ilerleme, zorunlu olarak tüm sosyal sınıfları kapsayan sayısız reenkarnasyonlarda ardışık deneyimler yoluyla gerçekleşir ve ruhun gelişimi için ihtiyaç duyduğu öğrenme deneyimini biriktirebilmesinin tek yolu budur; c) reenkarnasyonlar arasındaki dönemde ruh, ruhlar aleminde yaşar ve insanlarla iletişim kurabilir; d) ilerleme, bilinçli ve kasıtlı olarak evrimleşmek isteyen bütün insanlar için referans olan rehberimiz ve modelimiz İsa'nın öğrettiği ve yaşadığı ahlaki yasalara uyar.

Kodlayıcı, eserinin birkaç yerinde, o dönemde gezegenin birkaç bölgesinde var olan eğitimsiz ve

ilkel kabilelerde enkarne olmuş ruhlardan söz eder ve bu kabileler, medeniyetin diğer kesimleriyle temas halinde olarak, genel ilerlemenin bir sonucu olarak, çoğu üyeleri için açıkça yararlı olan sayısız dönüşümlerden geçiyorlardı. Bu dönüşümler, ten renklerine bakılmaksızın tüm etnik grupların tabi olduğu bir durumdur.

Kardec'in zamanında, Gall'in frenolojik fikirleri ve Lavater'in fizyonomik fikirleri seçkin bilim insanları tarafından kabul edildi. Ayrıca, 1859'da - *The Spirits' Book'un yayınlanmasından iki yıl sonra* - Charles Darwin'in her yeni bilimin beraberinde getirdiği doğal yanlış anlamaları ve yanlış anlamaları içeren *The Evolution of Species adlı kitabının yayınlanması ,* akademik topluluk ve genel nüfus içinde iletişim araçlarında muazzam bir heyecan yarattı. Dahası, yüz özelliklerinin bir bireyin karakterini ortaya çıkardığı inancı eskidir ve kişinin fiziksel ve ahlaki duruşu arasında belirgin bir ilişki olduğunu ima eder.

Kodlayıcı, bu sözde bilimlerin sunduğu birçok yönü kabul etmedi. Bu nedenle, bu seçkin bilginlerin sonuçlarını Ruhların vahiyleri ışığında değerlendirmeye çalıştı ve insan çeşitliliği ve

eşitsizliğiyle ilgili sorunları çözmede belirleyici faktör olarak ruhsal unsuru tartışmaya getirdi.

Kardec, Spiritist Doktrin ilkelerinde, bilge ve yüce yasalara işaret eden açıklamalar buldu, bu yüzden Spiritizmin "... binlerce tarihi, arkeolojik, antropolojik, teolojik, psikolojik, ahlaki, sosyal, vb. sorunun çözülmesini" sağladığını doğruladı (*La Revue Spirite,* 1862). Aslında, sevgi, hayırseverlik, ruhun ölümsüzlüğü, reenkarnasyon ve evrimin evrensel yasaları, gezegenin birçok bölgesindeki insan gruplarının gelişimini anlamak için yeni parametreler oluşturmaktadır.

İlahi Yasalara ilişkin bu anlayış Kardec'in şunları söylemesine olanak tanımıştır:

> Beden bedenden gelir, ama ruh ruhtan gelmez. Soylar arasında kan hısımlığından başka bir bağ yoktur. *(Ruhlar Kitabı,* no. 207)

> [...] Ruhçuluk, zihnin madde üzerindeki üstünlüğünü göstererek ruha yaratılıştaki gerçek rolünü iade ederek, doğal olarak, gururun tek başına kastları ve renk önyargılarını kurduğu, bedensel ve dünyevi avantajlara göre insanlar arasındaki yerleşik ayrımlara son verir. (*La Revue Spirite,* 1861)

Irk ayrıcalıkları, insanların normalde yalnızca dışsal fiziksel varlığı dikkate alarak ruhsal ilkeyi soyutlamasında köken alır. Bazılarının anayasal gücü veya zayıflığından, diğerlerinin ten rengindeki farklılıktan, zenginlik veya yoksulluk içinde doğmaktan ve asil veya pleb kan akrabalığından, doğal bir üstünlük veya aşağılık olduğu sonucuna vardılar. Bu tür verilere dayanarak toplumsal yasalarını ve ırk ayrıcalıklarını temellendirdiler. Bu sınırlı bakış açısından -çünkü yalnızca fiziksel yaşamı dikkate alıyorlar- belirli sınıflar farklı ırklara ait görünüyor -ve gerçekten de aitler. Ancak, bakış açılarını ruhsal varlıktan, özsel ve ilerici varlıktan, yani her şeyden önce var olan ve her şeye dayanıp hayatta kalan ve bedeni şekil ve renk olarak değişen giysiler gibi geçici bir zarftan başka bir şey olmayan ruhtan alırlarsa; dahası, ruhsal varlıkların incelenmesi bu tür varlıkların aynı doğaya ve kökene sahip olduğunu, kaderlerinin aynı olduğunu ve hepsinin aynı noktadan hareket ettiğini ve aynı hedefe yöneldiğini kanıtlarsa; bedensel yaşamın, ruhun yaşamındaki aşamalardan biri olan bir olaydan başka bir şey olmadığı ve onun entelektüel ve ahlaki ilerlemesi için gerekli olduğu; bu ilerlemenin ışığında ruhun kendisini ardışık olarak birçok farklı zarfa büründürebileceği, farklı durumlara doğabileceği, o zaman doğanın eşitliğinin kritik sonucuna ve oradan da tüm insan bireyleri için toplumsal hakların eşitliğine ve ırk ayrıcalıklarının ortadan kaldırılmasına varacakları. Spiritizm bunu öğretir. Sadece bedensel bireyi ele almak için ruhun varlığını, sadece şimdiki hayata bakmak için zeki varlığın devamını inkar eden sizler, kendiniz ve diğer varlıklar için talep ettiğiniz hakların eşitliğinin haklı

olarak dayandığı tek ilkeyi inkar ediyorsunuz. *(La Revue Spirite,* 1867)

Reenkarnasyonla, ırk ve kast önyargıları çöker, çünkü aynı ruh zengin veya fakir, büyük efendi veya proleter, patron veya ast, özgür veya köle, erkek veya kadın olarak yeniden doğabilir. Kölelik ve köleliğin adaletsizliğine, kadınların en güçlünün yasasına tabi kılınmasına karşı olan tüm argümanlar arasında, mantıksal olarak reenkarnasyonun maddi gerçeğine üstün gelen hiçbir argüman yoktur. Bu nedenle, reenkarnasyon bir doğa yasasına - evrensel kardeşlik ilkesine - dayanıyorsa, aynı zamanda toplumsal hakların eşitliği yasasına ve dolayısıyla özgürlüğe de dayanır. (Genesis, bölüm I, no. 36. Ayrıca bkz. *La Revue Spirite,* 1867)

O zamanlar Kardec, acımasızca köleleştirilmedikleri takdirde neredeyse tam bir hayvanlığa indirgenen Afrika ilkel insanları hakkında çeşitli yazarların yazdıklarından başka bir şey bilmiyordu.

Zamanın bu "bilimsel" bilgisine dayanarak, başka bir deyişle, Codifier, Avrupalı bilim insanlarının Siyah Afrika'ya yaptıkları yolculuklardan döndüklerinde anlattıklarını tekrarladı. Ancak, ırksal önyargı sorununu ele alması çok önemliydi:

> Hiçbir şeye inanmayanlara inanç aşılamak için çalışıyoruz; birbirlerine karşı daha iyi davranmalarını teşvik eden, düşmanlarını affetmeyi ve birbirlerini ırk, kast, mezhep, renk veya siyasi veya dini görüş ayrımı yapmadan kardeş olarak görmeyi öğreten bir inancı yaymak için; başka bir deyişle, gerçek hayırseverlik, kardeşlik ve toplumsal görev duygusunu doğuran bir inanç için çalışıyoruz. (*La Revue Spirite ,* Ocak 1863)

> Ahlaklı kişiler, ırk veya inançlarına bakmaksızın herkese karşı nazik, insancıl ve iyilikseverdirler *;* çünkü tüm insanları kardeşleri olarak kabul ederler. *(Ruhçuluğa Göre İncil,* bölüm XVII, no. 3)

La Revue Spirite'de yayınladığı metinlerin , ruhlardan alınan iletişimleri genel incelemeye tabi tutmayı ve öğretilerini o dönemde yürürlükte olan teoriler ve düşünce sistemleriyle karşılaştırmayı amaçladığını anlamak da önemlidir . *Genesis kitabının XI. bölümünün 43. sayısındaki bir dipnotta,* Codifier bu metodolojiyi şöyle açıklıyor:

> *La Revue Spirite* sayısında *, düşmüş melekler doktrininin yorumlanması* üzerine bir makale yayınladığımızda *,* bu teoriyi, tartışmalı kişisel bir görüşten başka bir otoriteye sahip olmayan bir hipotez olarak sunduk, çünkü o zamanlar, mutlak bir iddia için yeterince eksiksiz unsurlardan yoksunduk. Bunu, konunun incelenmesini sağlamaya çalışan bir deneme

> yazısı olarak yayınladık, gerekirse onu terk etmeye veya değiştirmeye tamamen kararlıydık. Ancak bugün, bu teori evrensel kontrol testine dayanmıştır. Sadece Spiritistlerin çoğunluğu tarafından en rasyonel ve Tanrı'nın adaletiyle en uyumlu olarak kabul edilmekle kalmamış, aynı zamanda Ruhlar tarafından konu hakkında verilen talimatların çoğu tarafından da doğrulanmıştır. Aynısı Adem soyunun kökeni için de geçerlidir. (Yaratılış , bölüm XI, no. 43)

Son olarak, Spiritist Doktrinin temel kapsamının insanın ahlaki mükemmellik sürecinde yattığını fark etmek gerekir, bu nedenle bilimsel ve/veya felsefi araştırma ve inceleme, genel ilerleme ve gelişmeden kaynaklanan geçici nitelikleri göz önüne alındığında, ikincil, ancak önemli bir konumda yer alır. Bu anlamda, Kodlayıcının uyarısı haklıdır:

> Bu ve diğer konuların, Spiritizmin temel amacı olan ahlaki bakış açısının dışında kaldığı doğrudur. Dolayısıyla, bunları sürekli meşguliyet konusu yapmak bir hata olur. Dahası, şeylerin ilkesi açısından, ruhların her şeyi bilmedikleri için, yalnızca bildikleri veya bildiklerini sandıkları şeylerden bahsettiklerini biliyoruz. Ancak, bu teorilerin farklılığından, tam da Ruhlar tarafından formüle edilmiş oldukları için Spiritizmin birliğine karşı bir tümevarım çıkarabilecek kişiler olduğu için, Doktrinin kendisi yararına, lehte ve aleyhte

nedenleri karşılaştırabilmek ve belirli iletişimlerin değeri konusunda yapılabilecek yargıyı çoğunluk temelinde desteklemek yararlıdır. *(La Revue Spirite,* 1862)

Yukarıdaki düşünceler ışığında, Spiritist Doktrin'de insan çeşitliliğine mutlak saygı gösterildiği ve Spiritist'in, Rehberimiz ve Modelimiz İsa'nın öğrettiği gibi, renk, etnik köken, cinsiyet, inanç veya ekonomik, sosyal veya ahlaki konuma ilişkin hiçbir önyargı olmaksızın, en geniş kapsamlı anlamıyla hayırseverlik uygulayarak ("herkese karşı iyilikseverlik, başkalarının kusurlarına hoşgörü ve suçları bağışlama") insanlığın ilerlemesinde işbirliği yapmanın sorumluluğu olduğu sonucuna varılabilir.

Yayımcı